H. Schreter

Iubire furată

O SIMPLă INTRODUCERE

Dragi cititori,

Scrierea acestui roman a durat cîțiva ani şi a fost acompaniată de cantități deloc neglijabile de băutură spirtoasă românească, numită țuică, care a fost consumată împreună cu săteni prietenoşi din toate colțurile Transilvaniei din Romînia.

Intriga este țesută cu evenimente bizare şi adesea amuzante, majoritatea reale (deşi este greu de crezut). Nu trebuie să vă placă protagonistul, căci ştiu că poate fi enervant şi, dacă nu vă place, puteți să-i mai aruncați cîte-o înjurătură din cînd în cînd dar, după ce terminați de citit cartea, încercați să vă iubiți pe voi înşivă, pe cei din jurul vostru şi orice ați face, încercați să faceți

măcar o faptă bună pe zi.

Această carte este dedicată iubirii mele, copiilor mei, familiei mele şi prietenilor mei apropiați.

Transilvania, 1999

CAPITOLul 1

UNCHIUL MOISHE

— Ia zi, sunt bune pastele?

— Sunt grozave! Ador pastele din restaurantul ăsta. Ale tale sunt bune?

— Nu prea. Vezi că ți-ai dat sos pe tricou.

— Desigur, aşa se mănîncă spaghetele bolognese.

în timp ce luam cea de-a zecea îmbucătură, mi-a sunat telefonul şi pe ecran a apărut numele Meriam, secretara domnului Buton, managerul nostru englez.

— Unde eşti? mă întrebă.

— Servus şi ție, ce faci draga mea? Momentan sunt în pauza de masă.

— Domnul Burton vrea să te vadă în douăzeci de minute. Te rog să fii punctual, îmi ordonă ea.

— Promit să nu întîrzii.

— în regulă, bombăni ea şi închise telefonul.

— Nu este prea drăguță, este cotoroanța domnului Burton. N-am înțeles niciodată oamenii care nu salută. De ce-i este atît de greu să salute cînd sună pe cineva?

— La ce te-aştepți de la o fată bătrînă şi ursuză? îmi răspunse Raanan, după care îşi scufundă capul înapoi în bolul cu paste.

— De ce-o vrea domnul Burton să mă vadă? Doar ne-am întîlnit azi-dimineață pe hol şi n-a scos niciun cuvînt. Urăsc invitațiile astea formale. Mă fac să mă simt precum un elev care este chemat în biroul directorului pentru a fi certat. Dacă vrea să mă dea afară, poate s-o facă şi la telefon. Nu-i voi da satisfacția de a mă concedia în persoană. înainte de-a apuca să-şi deschidă gura, îi voi spune: Stimate domn, vă rog să-mi acceptați demisia.

Rannan îşi ridică privirea din bolul lui de paste şi-mi spuse:

— Calmează-te, ce te-a apucat? Eşti atît de nervos. Cine-a zis că vrea să te dea afară? Ştii povestea cu cricul?

— Ce cric? Şi ce legătură are cu domnul Burton?

— Stai şi-ascultă povestea. Un tip conducea prin deşert,

cînd dintr-odată i s-a găurit un cauciuc. Tipul încercă să-şi repare pana, dar descoperi că n-avea cricul în cutia de scule. Ei bine, în timp ce-l bătea soarele în cap, rătăcea prin deşert întrebîndu-se: „Doamne, care sunt şansele să existe vreo persoană prin zonă cu un cric? Cum naiba voi găsi o persoană de treabă cu un cric, în mijlocul deşertului? Şi să zicem că aş găsi o persoană amabilă prin zonă, de ce-ar avea un cric? Şi dacă ar avea un cric, oare s-ar potrivi la maşina mea? Dar dacă nici nu va vrea să mi-l împrumute? Dacă este o persoană răutăcioasă care nu vrea să ajute? De ce-ar refuza să ajute un om blocat în mijlocul deşertului? Nu înțeleg de ce o persoană ar putea fi atît de rea? De parcă i-aş cere să-mi împrumute nevasta... Ce om groaznic, de ce n-ar vrea să mă ajute?" în timp ce-şi tîra picioarele şi îi treceau gînduri sceptice prin minte, dintr-odată, tipul văzu o căsuță în mijlocul deşertului.

Sună la usă şi un bărbat în vîrstă deschise. înainte ca

> »

bătrînul să apuce să scoată un cuvînt, tipul îi spuse: „Ştii ce, dom'le? N-am nevoie de ajutorul tău. Poți să-ți iei cricul şi să ți-l bagi în fund!" Pe scurt, de ce eşti atît de pesimist? Poate că domnul Burton îți va face o propunere bună? Ar trebui să aştepți s-ajungi la punte înainte de-a încerca s-o treci, îşi încheie Raanan prelegerea.

— Eşti un adevărat geniu, stînd acolo cu fața plină de sos roşu, spunînd poveşti şi dînd sfaturi. Dar, dacă nu mă înşel, ultima dată cînd Englezul a vrut să te vadă, nu erai aşa calm şi nu aveai nici o poveste de spus. Ai venit la mine tremurînd de frică.

— Ei bine, domnul Burton avea nişte veşti foarte proaste pentru mine, răspunse Raanan cu un zîmbet răutăcios.

— Veşti foarte proaste, într-adevăr. Aproape că i-ai pupat picioarele cînd te-a anunțat că a murit mătuşă-ta. Ea este motivul pentru care ai vilă şi nici pînă-n ziua de azi nu pricep cum ai ajuns s-o moşteneşti. Ai putea să-mi găseşti şi mie aşa o mătuşă? Şi de ce te-a anunțat tocmai domnul Burton? De unde a ştiut el că ți-a murit mătuşa?

— Este simplu. Vară-mea, care este foarte melodramatică, a sunat la birou şi a cerut să vorbească cu managerul şi, avînd în vedere că părea ceva urgent, operatorul a transferat apelul către biroul domnului Burton, iar vară-mea, fără măcar să-şi tragă sufletul, i-a urlat în ureche: „Raanan, Mătuşica a murit! Mătuşica a murit!" Englezul a încercat să o liniştească, dar era în zadar. Ea continua să urle întruna şi, fară a avea de ales, în cele din urmă i-a închis telefonul. Cînd cotoroanța lui s-a întors de la toaletă, a rugat-o să mă cheme în biroul său imediat, iar ea m-a sunat şi mi-a spus, pe tonul ei nervos: „Raanan, treci imediat în biroul D-lui Burton!" Ție ce ți-ar fi trecut prin minte după o astfel de invitație?

— Măcar te-ai prefăcut că eşti trist cînd ți-a spus că a murit?

— Cea mai tristă expresie de care eram în stare. Aceeaşi expresie pe care am avut-o cînd am pierdut campionatul. Oare vrea să-ți spună că şi mătuşă-ta a dat ortul popii?

— In cazul meu, n-are decît să-mi spună că mi-au murit toate mătuşile, pentru că niciuna n-are niciun şfanț. Ei bine, eu am plecat. Plăteşte tu pastele. Eu s-ar putea să devin şomer cît de curînd.

— Du-te şi succes!

— Bună, mi-a fost dor de tine, am salutat cotoroanța cu replica mea obişnuită la intrarea în biroul domnului Burton. Concediat sau nu, în niciun caz nu aveam să renunț la plăcerea

mea obişnuită de a o tachina. Ea, nici nu se obosi să-şi ridice ochii răutăcioşi din ecranul calculatorului. Dacă ar fi fost după ea, aş fi fost de mult concediat.

Bătrînul Burton stătea în spatele biroului lui victorian din lemn, cu părul lui alb ca zăpada şi pieptănat pe spate, purtînd un costum albastru scump. In buzunarul din stînga avea o batistă din mătase cu buline şi avea butoni albaştri eleganți prinşi de cămaşa albă, care se asorta cu părul lui.

— Bună, ia loc, te rog. Vreau să vorbim despre un aspect important, începu Englezul cu accentul lui anglo- saxon puternic.

Hai că începe. Să-mi plătească compensația şi dă-l naibii; oricum, cine şi-ar dori să lucreze în firma asta?

— înainte de-a ajunge la subiect, am o întrebare pentru tine. Vorbeşti limba romînă?

— Mă descurc cît de cît. Mătuşă-mea m-a învățat.

— în regulă. Ei bine, probabil că eşti la curent cu faptul că firma noastră vrea să se extindă. In cadrul şedinței de consiliu de aseară, am decis să dezvoltăm firma şi să ne extindem în străinătate. Obiectivul nostru este să creăm un hotel cu centru de sănătate în Romînia şi, conform datelor pe care le-am analizat, există posibilitatea de a localiza terenuri bune în această țară. După ce am luat în considerare şi am analizat cine ar fi persoana ideală pentru această poziție, tu, prietene, ai fost ales să zbori pînă acolo şi să găseşti locul ideal în care să construim hotelul. îți punem la dispoziție şase luni pentru a găsi un teren. Dacă vei reuşi să găseşti un teren corespunzător, vei rămîne în Romînia pentru a desfăşura proiectul. Nu trebuie să-ți faci griji pentru salariu. Vei primi o mărire de salariu de patruzeci de procente. Dacă şi cînd vei găsi terenul care va fi achiziționat de firmă, vei

primi un bonus de treizeci de mii de dolari. Ei bine, ce părere ai? Ai fi interesat de această propunere?

II cunoşteam prea bine pe domnul Burton. Era un om direct, care nu vorbea niciodată pe ocolite. întrebase doar din politețe. Dacă, Doamne fereşte, l-aş refuza, mi-ar face vînt. Nici nu s-ar gîndi de două ori. Dar, dacă stăteam bine să mă gîndesc, de ce aş fi refuzat oferta? Evident că aveam să accept. Dar, stai puțin, aveam o iubită. Locuiam împreună, deci trebuia să mă consult şi cu ea. Pe de altă parte, dacă ar spune nu? Doar nu eram idiot. Aceasta nu era genul de ofertă pe care o primeşti în fiecare zi. Bunicul meu îmi spusese o dată: „Dacă norocul trece pe lîngă tine, înşfacă-l imediat; altfel, va trece la altcineva cît ai clipi."

— Domnule Burton, vă mulțumesc pentru ofertă. Dar cum rămîne cu vacanțele în Israel?

— In primele şase luni, firma va acoperi costul a două bilete de avion, iar apoi, dacă vei avea succes, vom renegocia condițiile.

— Vă mulțumesc, domnule Burton, mă simt flatat că m-ați ales şi, dacă îmi permiteți, vă voi da răspunsul pînă mîine dimineață, i-am răspuns cu politețea specifică englezilor.

— Prea bine. Să ştii că voi aştepta răspunsul tău pînă mîine dimineață, dar nu mai mult.

Am părăsit biroul domnului Burton arogant şi fredonînd, fară a mă sinchisi s-o mai salut pe cotoroanță.

„Am o mătuşica, ce mai mătuşică,
Rumba la rumba la rumba la la.
Bea numai cafea cu apă,
Rumba la rumba la rumba la la.
Surika hei, Surika hei, Surika hei, Surika!"

Cînd eram mic, mi-am petrecut o perioadă semnificativă de timp la casa mătuşii mele Surika. Surika era una dintre cele mai fericite persoane pe care le-am întîlnit vreodată. Soțul ei, Lika, era regele neîncoronat al trîntorilor şi singurul motiv pentru care nu fusese încă încoronat era faptul că ceilalți trîntori erau prea leneşi ca să o facă. Imediat după ce mătuşa mea se căsătorise cu Lika, toată familia extinsă a realizat că Lika, frizerul, nu se prea omora cu munca şi, după nenumărate discuții şi eforturi mari, familia a reuşit să strîngă o sumă frumuşică de bani şi a deschis un salon de coafură pentru unchiul Lika. Lika cel spilcuit, care purta întotdeauna cele mai de soi ținute, a şocat pe toată lumea cînd, timp de o lună, ajungea la salon la ora nouă dimineața şi pleca la şapte seara şi îşi lua o singură pauză de masă de trei ore, în fiecare zi. După o lună de muncă asiduă, unchiul Lika a decis că toți clienții lui erau leneşi şi că nu erau deloc matinali, deci nu s-ar fi întîmplat nimic dacă ar fi deschis salonul la ora zece. După încă o lună, Lika a început să deschidă la ora unsprezece şi după încă cîteva luni a decis să închidă salonul de tot pentru că îl omora chiria şi i-ar fi fost mai simplu să primească clienții acasă. Dar şi acest aranjament fusese de scurtă durată şi, de atunci, Lika pur şi simplu n-a mai lucrat deloc. După această aventură extenuantă, unchiul meu începu să aibă un program zilnic extrem de aglomerat: se trezea în fiecare dimineață la unsprezece, mănîncă micul dejun, se îmbrăcă cu un costum de soi, cu batistă din mătase asortată la buzunar si

un ceas scump, cîteodată chiar două - cîte unul la fiecare mînă - şi se ducea să hoinărească prin oraş. Ori de cîte ori se întîlnea cu prietenii lui (adică în fiecare zi) - Mishka grăsanul, Herman

cocoşatul şi Ernest slăbănogul, al cărui stomac intrase la apă în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial şi căruia nu-i mai fusese foame cam de pe atunci sau cel puțin aşa se zicea - Lika îi informa pe aceştia despre oportunitățile lui grozave de afaceri şi despre cît de bogat avea să devină el în viitorul apropiat. Vechii lui prieteni trîntori dădeau din cap şi îşi sorbeau încet berile de prînz.

Primele cuvinte în limba romînă pe care le-am învățat de la unchiul meu au fost: „închide uşa că intră țînțarii!"

Unchiul Lika striga aceste cuvinte de fiecare dată cînd ieşeam în curte sau intram în casă. O auzeam adesea pe vecina lor, Dina, spunîndu-i mătuşii Surika: „Dacă-aş fi în locul tău, aş lua-o razna. Cum poți să trăieşti cu un soț care nu face absolut nimic, doar se dichiseşte precum un dandi?" Dar mătuşii mele nu-i păsa. Doar rîdea şi spunea: „Lika al meu este un bărbat minunat, cu un suflet mare, care mă iubeşte foarte mult." într-o zi, Lika s-a îmbolnăvit şi a fost internat la secția de terapie intensivă. Toată lumea credea că va da colțul şi că, în sfîrşit, mătuşa mea cea cumsecade avea să scape de soțul ei leneş pe care îl iubea aşa de mult. Dar, aparent, pînă şi sufletul lui Lika era prea leneş ca să călătorească pînă-n ceruri şi, astfel, s-a însănătoşit.

Cînd oamenii îl întrebau pe Lika: „Cum ți-ai revenit?", el le zîmbea şi răspundea: „Vedeți voi, nici măcar îngerul morții nu m-a vrut."

j

Deci acum venise vremea să le mulțumesc mătuşii mele Surika, cea mai fericită femeie pe care o cunoscusem vreodată, şi soțului ei cel leneş, Lika, care m-au găzduit în vacanțele de vară şi care m-au învățat fărîma de romînă stîlcită pe care o vorbeam.

Dar, să revenim la subiectul nostru. Eram derutat de oferta domnului Burton şi gîndurile mă bombardau în mod frenetic. Era o oportunitate unică pentru mine. Visasem să lucrez în străinătate, imaginîndu-mi că sunt implicat în afaceri internaţionale. Romînia nu era tocmai destinaţia visurilor mele, dar tot era dincolo de mare. Dacă domnul Burton, făuritorul de vise, mi-ar fi spus Zambia, tot aş fi spus da.

Dar să lucrezi şi să trăieşti în străinătate, nu era acelaşi lucru cu a fi turist. Asta învăţasem de la unchiul Moishe. Cînd am călătorit la Los Angeles cu vechiul meu prieten Meir, el m-a rugat să-l vizităm pe Moishe. Un taxi galben ne-a dus pînă pe o stradă spaţioasă şi elegantă, cu vile spectaculoase de ambele părţi şi gazoane verzi care se întindeau în faţa lor - genul de cartier pe care-l vedeai doar în filmele americane.

Am sunat la sonerie şi o femeie tînără a deschis uşa. Ne-a condus în sufragerie şi, după o vreme, un bărbat în vîrstă, cu faţă cumsecade, ochi blînzi şi păr alb a păşit încet în cameră. Un adevărat Unchi Moishe.

Unchiul îl îmbrăţişă pe Meir şi îmi strînse mîna fără vlagă.

„Băieţi, luaţi loc. Ce vă pot oferi? O cafea?"

„O cafea ar fi grozavă."

Ca de obicei, conversaţia începu cu aspecte legate de familie, de genul ce mai face cutare şi cutare.

„Şi, ai reuşit să-ţi găseşti vreo fată? Cînd ai de gînd să te însori?" II întrebă unchiul Moishe pe Meir.

„Uite cum stă treaba, unchiule Moishe, lucrurile nu sunt atît de simple. Am găsit o grămadă de fete, dar nu pe cea potrivită."

„Ce cauţi mai exact?"

„O fată deşteaptă, mişto, drăguţă, care să mă înţeleagă."

„Vorbeşti idiş?"

,*¿4 bisl,* puțin", răspunse el.

„*Men darf nisht zayn klug un sheyn, men darf hoben a sheynm maxi.* Acum probabil că te-întrebi ce înseamnă asta. Ei bine, înseamnă că o persoană nu trebuie să fie deşteaptă şi drăguță, ci trebuie să aibă noroc. Ai priceput, Meir'ke?" Şi unchiul Moishe adăugă: „Am avut parte de o viață bunăl'ca şi cînd ar fi făcut un rezumat.

„Ce considerați a fi o viață bună?" am întrebat.

„Am călătorit în toată lumea cu soția mea, cu copiii mei şi de unul singur."

în acel moment am înțeles că pentru unchiul Moishe de optzeci şi patru de ani, o viață bună însemna să călătoreşti în toată lumea şi să acumulezi experiență. Nici măcar nu menționase casa splendidă sau fabrica imensă pe care o deținea sau averea pe care o strînsese ca parte din această viață bună. Doar călătoriile lui prin lume.

După ce ne-am întors în Israel, Meir a fost informat că unchiul Moishe se stinsese din viață, iar eu am fost convins că, de această dată, unchiul Moishe călătorise în Rai.

In prezent, ori de cîte ori ne planificam o excursie în străinătate, încheiam conversația cu două cuvinte codate: „Unchiul Moishe". Să zburăm, să ne distrăm şi să nu ne gîndim de ce şi cum. Şi noi ne doream să ajungem la vîrsta matură de optzeci şi patru de ani şi să putem declara că: „Am avut o viață bună".

Oare eram confuz sau entuziasmat? Trebuia să mă consult - lucru care însemna că trebuia să convoc consiliul înțelepților - cu prietenii mei buni Guy şi Meir.

Guy era ca un fel de consultant, care dădea sfaturi grozave tuturor, mai puțin sie însuşi, iar Meir se pricepea la a lua decizii de afaceri excelente, dar în viața lui personală nu lua niciun fel de decizie sau, mai degrabă, lua zilnic cîte o decizie care o contrazicea pe cea din ziua precedentă.

Am ajuns la cafeneaua noastră obişnuită şi, ca întotdeauna, ei erau deja acolo. Meir stătea în scaunul lui obişnuit, cu fața radioasă şi un zîmbet larg pe față.

— N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întîmplat azi! strigă el înainte să apuc măcar să mă aşez.

— Ce s-a întîmplat, Meir'ke, ai cîştigat la loto?

— Mult, mult mai bine de atît. Azi dimineață, mă plimbam pe bulevardul din jurul casei şi ghici ce-am văzut?
O gazelă superbă de 1,80, care sălta liberă pe trotuar, o adevărată bomboană. Viitoarea mea soție.

Este bine de ştiut că Meir'ke îşi întîlnea viitoarea soție cel puțin o dată pe săptămînă. Era un vînător înnăscut şi nu exista niciun dubiu că, de ar fi trăit pe vremea lui Robin Hood, ar fi fost unul dintre cei mai buni haiduci ai lui.

Pentru a atrage atenția frumoasei gazele, o abordă cu: „N-a fost deloc uşor, dar după o călătorie îndelungată, în sfîrşit am găsit-o."

„Ce călătorie? Pe cine ai găsit?" întrebă actuala gazelă.

„Cum adică? De treizeci de ani umblu, cercetez, caut, aştept şi în sfîrşit te-am găsit!"

— Ia zi, îl întrebă Guy pe Meir'ke, crezi că va ieşi ceva din asta? Crezi că eşti bun de însurat? Revino-ți, eşti un singuratic! Cînd vei înțelege? Ai mai fost însurat şi ce s-a ales din asta? Gornisht, zilch. Absolut nimc. In fiecare săptămînă găseşti o

nevastă nouă. Noroc că te cunosc, altfel mi-aş fi cumpărat deja costum.

Adevărul era că ar fi fost plăcut să-l văd pe Guy îmbrăcat în costum măcar o dată în viață, în locul tricoului său uzat. In orice caz, discutasem despre nunta lui Meir de vreo trei sute de ori în timpul întîlnirilor noastre şi, dacă nici Regele Solomon, care a călătorit în întreaga lume nu şi-a găsit nevastă, cum avea să-şi găsească Meir'ke?

— Ok, ascultă aici, Englezul mi-a propus să zbor în Romînia şi să găsesc un teren potrivit pentru a construi un hotel cu centru de sănătate.

— Serios? Şi cît ai sta acolo?

— Cel puțin şase luni, iar dacă reuşesc să găsesc un teren potrivit, aş rămîne pentru mai mult timp.

— Am auzit că există o grămadă de femei frumoase în Romînia, spuse Meir.

— Perfect, mergi în Romînia, Meir. Acolo n-ai ajuns pînă acum. Vei găsi o grămadă de bombonele pe acolo, remarcă Guy cu cinism.

— Problema este cum să-i explic Danei? i-am întrebat pe înțelepți.

— Cum adică, cum să-i explici? Domnule, vorbim despre cariera ta, este vorba de bani, nu de distracție. Ia zi, ai gînduri serioase în privința ei? întrebă Guy interesat.

— Şi dacă rolurile ar fi inversate şi i s-ar oferi ei şansa de a petrece şase luni în străinătate pentru muncă, tu cum ai reacționa? întrebă Meir.

Meir era un maestru al reflectării. Dacă un prieten îi spunea că îşi înşelase nevasta, Meir îl întreaba imediat: „Şi dacă rolurile ar

fi inversate şi te-ar fi înşelat ea pe tine?"

— Suntem împreună de un an, este drăguță, deşteaptă, iubitoare şi frumoasă şi cred că o iubesc. Vreau să zic că nu > > poți să renunți pur şi simplu la o femeie ca Dana. Trebuie să mă consult cu ea înainte de a lua o astfel de decizie.

— Ai dreptate, Dana este grozavă! conveniră ei în mod unanim.

• • •

— Dana, iubito, am ajuns acasă! Ce faci?

In timp ce-mi povestea despre cum fusese ziua ei la birou, m-am gîndit la vorbele lui Meir şi mi-am dat seama că, dacă rolurile ar fi fost inversate, ea mi-ar fi spus de îndată ce ar fi intrat pe uşă: „Iubitule, trebuie să vorbim."

Cînd o femeie îi spune unui bărbat „Trebuie să vorbim!", mîinile bărbatului încep să transpire instantaneu, genunchii încep să-i tremure şi imediat şi picioarele. Bărbații nu folosesc expresia „Trebuie să vorbim".

— Iubito, ascultă, azi am primit o ofertă de la Englez, i-am spus după ce şi-a încheiat povestea despre ziua ei la biroul de relații cu publicul, în timp ce îşi dezbrăca costumul de afaceri cambrat, îndreptîndu-se spre duş.

— Ce ofertă? întrebă ea şi se opri.

— Să merg în Romînia timp de şase luni şi să găsesc un teren pentru construirea unui hotel, i-am spus dintr- odată.

— Adică ai fi plecat timp de şase luni? Cînd ne-am mai vedea? Vei veni acasă în weekenduri? Voi zbura acolo ca să te văd? Cum ar funcționa treaba asta?

— Domnul Burton a spus că va finanța două bilete de

avion în primele şase luni şi, dacă voi reuşi să găsesc un teren, voi primi un bonus de treizeci de mii de dolari, pe care promit că-l vom folosi imediat după ce termin treaba, pentru excursia în America de Sud pe care o tot planificăm.

— Cum adică două bilete de avion? Adică te vei întoarce în vizită doar după două luni?

— Voi încerca să mă-ntorc mai repede.

— şi dacă vei întîlni o altă femeie acolo?

— Vorbeşti prostii!

— Nu, nu-mi place cum sună, mi-o reteză ea.

— Dana, iubirea mea, aceasta este o oportunitate unică în viață. Doar nu vrei să ratez o oportunitate la care am visat toată viața, din cauza ta. Cum ar fi să merg mîine să-i spun domnului Burton: „îmi pare rău, domnule, dar nu pot accepta oferta dumneavoastră pentru că nu mă lasă iubita." Ce se va întîmpla peste cîțiva ani? Vrei să-mi petrec restul vieții dînd vina pe tine?

— Noi vorbim despre o relație serioasă, iar tu ai vise copilăreşti. De cînd visezi tu să lucrezi în străinătate? N-am vorbit niciodată despre aşa ceva.

— Era o fantezie de-a mea, care nu credeam că va deveni vreodată realitate.

— Atunci, hai să discutăm despre fantezia ta mîine. Am avut o zi grea! spuse ea.

— Nu putem amîna. I-am promis Englezului că îi voi da un răspuns mîine dimineață. în plus, dacă îi refuz oferta, ar fi cazul să-ncep să-mi caut un nou loc de muncă.

— în acest caz, poate că ar trebui să-ți cauți un nou loc de muncă.

— Gîndeşte-te o secundă la asta, fără să protestezi imediat.

Trebuie să înțelegi că am şansa de a face mulți bani într-un timp foarte scurt.

— Eşti conştient că această călătorie ne va distruge relația? Ce fel de partener aş avea? Un partener care nu este niciodată aici? Un partener pe care l-aş vedea o dată la cîteva luni?

— Este adevărat că va trebui să facem un efort pentru a ne menține relația, dar este ceva temporar şi ține de noi, Dana. Ne iubim. Cîteva luni nu vor distruge ce am clădit pînă acum.

— Crezi că vom reuşi?

— Sunt sigur de asta! i-am spus şi am sărutat-o, iar ea îşi permise să-mi zîmbească.

Toată discuția a dus la sărutări şi îmbrățişări, la jurăminte de iubire şi loialitate şi a sfîrşit cu noi doi în pat, îmbrățişați.

— Vezi, ce ni s-ar putea întîmpla în două-trei luni? Doar o să îmbătrînim împreună! i-am şoptit la ureche.

CAPITOL

CÎND INTRI ÎN CÎRCIUMĂ, NU INTRI SĂ TE-NCHINI

Se lăsase seara şi mi-am dat seama cît de plictisitor era să stai într-o cameră de hotel, iară să ai măcar un meci de fotbal la televizor la care să te uiți. Meciurile de fotbal difuzate pe canele de sport din Romînia îmi umpluseră mare parte din timpul liber din ultimele două luni petrecute în Bucureşti. In prima lună o

sunam pe Dana aproape în fiecare zi. Vorbeam, ne împărtăşeam experienţele şi ne era dor unul de altul. Dar, în ultima vreme, conversaţiile noastre se răriseră. începusem să ne dăm mai mult mesaje decît să vorbim. Presupun că ochii care nu se văd, se uită. Cu excepţia mamei mele, care mă suna zilnic.

Şi, chiar cînd mă gîndeam la acest lucru, îmi sună telefonul şi cuvîntul „Mama" îmi apăru pe ecran.

— Ce mai faci?

— Sunt bine, n-am nimic nou de raportat.

— Ai vocea răguşită, eşti bolnav? Este totul în regulă?

— Poate că am răcit puţin.

— Ştiam eu că eşti bolnav! Ai fost la doctor? Iei medicamente?

— Mamă, nu este nevoie să merg la doctor, este o simplă răceală.

— Ai putea să-mi explici şi mie de ce-ţi neglijezi sănătatea în halul acesta? Eu merg la doctor aproape zilnic.

— Promit că voi merge, i-am spus pentru a scăpa de ea.

— Cînd?

— Mîine.

— Acum ce faci?

— Planificam să merg să ies să iau o gură de aer curat.

— De ce ieşi atît de tîrziu? De cînd este aerul curat în Bucureşti? Nu este periculos să umbli noaptea pe străzi?

— Mamă, în Bucureşti nu este periculos, este un oraş foarte sigur.

— Spui asta doar ca să nu-mi fac griji. Sunt sigură că este periculos acolo. Nu înţeleg la ce-ţi trebuie slujba aceasta. Nu puteai să-ţi găseşti un loc de muncă bun în Israel? Ce este aşa de

rău în Israel? Doar ştii că-mi fac griji pentru tine.

Chiar credeam că ocupația mamei mele era de a-şi face griji. Dacă nu-şi făcea griji, devenea îngrijorată pentru că nu-şi făcea griji. De fapt, ea nu voia să rezolve probleme sau să ajute, voia doar să-şi facă griji.

— Da, ştiu că eşti îngrijorată.

— Ai grijă de tine şi sună-mă. De ce nu mă suni?

— Promit să te sun.

— Cînd mă vei suna?

— Mîine.

— Mereu zici că mîine, ce să mai zic? ***Klaineh kinder lozen nit shlofen, groisseh kinder lozen nit ruen.***

— Poftim?

— Copiii mici nu te lasă să dormi, iar copiii mari nu te lasă să trăieşti. Ai înțeles? Să te faci bine! Pa şi pupici.

Uneori mi-era dor de Israel. Mi-era dor să merg la o piesă la Habima, să văd un film cu subtitrări în ebraică, să ascult muzică israeliană, să merg la plajă în Tel Aviv, să mănînc mîncare israeliană. Nu exista dor mai mare decît dorul de un anumit fel de mîncare, mai ales şaorma suculentă a lui Sammy. Şi îmi dădeam seama că nu-mi lipsea doar mîncarea lui delicioasă, ci şi teoriile lui originale. Ori de cîte ori intra un client nou în restaurantul lui, Sammy îl studia şi îi zicea: „Salut, frate, pari un tip deştept, pot să-ți pun o întrebare? Ştii cîți oameni locuiesc în Israel?"

„Cine ştie, poate şapte sau opt de milioane!" ar fi răspuns clientul.

Şi, imediat după răspunsul anticipat, Sammy începea să-şi

spună teoria: „Vezi tu," ar fi spus Sammy şi s-ar fi oprit din treabă, netezindu-şi gînditor mustața irakiană, înainte de a-şi relua prelegerea, „opt milioane de locuitori locuiesc în Statul Israel. Un preşedinte, un prim-ministru, membri Knesset[1], instanțele, judecătorii, municipalitățile, primarii, membrii consiliilor, militarii, şefii de personal, poliția, poliţiştii, funcționarii publici, autoritățile fiscale - toate aceste persoane ne controlează. In China," - şi aici Sammy ar fi luat o scurtă pauză metodică, în timp ce clientul ar fi aşteptat nerăbdător să afle cum stau lucrurile în China - „opt milioane de oameni lucrează într-o singură fabrică şi un singur Director îi controlează pe toți. Acum, ia zi, ce vrei să-ți pun în *pita,* pui sau miel?"

O dată, după ce Sammy îşi încheiase prelegerea, unul dintre clienții din restaurant îl întrebă: „Domnule Sammy, ai ajuns pînă acum în China?"

„Nu am fost în China, dar fii fără grijă că voi ajunge acolo în curînd."

Eu nu-mi făceam prea multe griji, eram sigur că Sammy avea să meargă în China foarte curînd şi că avea să devină director al unei fabrici de saorma, care avea să

angajeze cel puțin şapte milioane de chinezi şi toți aveau să devină dependenți de şaorma lui.

Deci mi-era dor şi de Sammy şi acum înțelegeam că a călători în străinătate şi a munci în străinătate erau două lucruri complet diferite. Mă simțeam singur. Era genul de singurătate apăsătoare care, uneori, îmi provoca dureri de stomac. Eram trist seara, după

---

1 N. trad. Knesset este Parlamentul unicameral al statului Israel, care se află la Ierusalim

serviciu, fără un partener, fără prieteni sau familie, fără cineva cu care să joc fotbal vineri după-masa, fără plajă, fără pălăvrăgeală la cafenea şi fără Meir şi Guy, doar eu, de unul singur. îmi aminteam că fusesem întrebat la un moment dat ce-mi doream de la viaţă şi că răspunsul meu fusese: linişte sufletească. Ei bine, acum aveam parte de atîta linişte sufletească încît mă scotea din minţi.

Treaba asta cu străinătatea nu era aşa grozavă dacă nu făceai tone de bani. Pînă acum, găsisem cîteva terenuri adecvate pentru construirea unui hotel, dar firma din străinătate nu se grăbea să ia o decizie şi, între timp, mă rugaseră să mai găsesc cîteva terenuri. Aparent sarcina pe care mi-o asumasem nu era atît de uşoară pe cît am crezut.

M-am îmbrăcat şi am ieşit la o plimbare pe bulevardul principal din Bucureşti, o stradă aglomerată, plină cu cafenele, magazine de îmbrăcăminte şi cazinouri. Multe dintre femeile tinere care se plimbau pe bulevard purtau tocuri înalte care le făceau să pară înalte şi sexy. Nu era corect faptul că noi, bărbaţii, nu beneficiam de lucruri precum tocurile, machiajul şi spandexul.Toate se dichiseau înainte de a ieşi din casă şi dacă, din întîmplare, observau că le-a apărut un coş pe faţă, aplicau imediat şi mai mult machiaj pentru a-l face să dispară. Era un lucru bine cunoscut faptul că în barurile şi cluburile cu lumină slabă, femeile arătau întotdeauna mai bine decît la lumina zilei. Uneori, cînd ajungeai cu o femeie acasă şi îşi dădea jos tocurile, fundul ei aproape că atingea podeaua. în schimb, noi, bărbaţii nu surprindeam niciodată femeile, noi eram reali. Ce vedeai, aia primeai.

M-am oprit în dreptul unei vitrine luminate a unui magazin

elegant de bijuterii, care aparținea unui lanț internațional şi m-am gîndit la cum îmi doream de ceva vreme să-i cumpăr Danei un inel şi cum, acum că o abandonasem în Israel, ar fi frumos să-i cumpăr un cadou drăguț.

Arătînd cu degetul unul dintre inelele din vitrină, am întrebat-o pe vînzătoare:

— Cît costă acest inel?

Era îmbrăcată în tonuri de albastru şi verde, cu o bluză strîmtă cu decolteu adînc, din care sînii ampli amenințau să țîşnească afară.

— Trei sute cincizeci de dolari, îmi răspunse ea cu o voce pițigăiată, iară să clipească.

— Există vreo reducere pentru plata cash?

— Nu aplicăm reduceri. Suntem un lanț internațional de magazine şi prețurile sunt aceleaşi în toate magazinele noastre din întreaga lume. Inelul pe care l-ați ales este din colecția nouă. Dacă sunteți interesat, avem şi inele mai ieftine, din colecții anterioare.

— îl voi cumpăra pe acesta. Vă rog să mi-l ambalați într-o cutiuță drăguță.

— Cu mare plăcere, domnule. Mi-am dat seama de cînd v-am văzut că sunteți un bărbat cu gusturi fine. îmi permiteți să vă întreb pentru cine cumpărați un inel atît de frumos?

— Este pentru iubita mea, care nu este aici cu mine.

— Acesta este genul de inel pe care-l cumperi doar pentru o fată pe care o iubeşti, stabili ea.

M-am uitat la ea şi dintr-odată mi-am dat seama că nu eram foarte sigur. Chiar o iubeam pe Dana? Vînzătoarea mă privi insistent, aşteptînd probabil un răspuns, iar eu i-am zîmbit

stînjenit.

In timp ce împacheta inelul într-o cutie roşie sofisticată, îmi sună telefonul. Era Sandu, agentul imobiliar pe care-l cunoscusem de curînd. începu să-mi povestească entuziasmat despre un teren minunat situat într-un sat numit Tarsa.

— Este o bucată de teren fantastică. Exact ce cauți tu. Ar trebui să acționezi repede, altfel o să-l înşface cineva cît ai clipi.

Nu m-aş fi aşteptat ca agentul imobiliar să spună altceva. Sandu era o combinație de agent imobiliar şi bişniţar şi nu-mi luase mai mult de o secundă să-mi dau seama că era sărac lipit, dar era harnic şi de încredere şi genul de persoană care putea păstra un secret.

— Am înțeles, Sandula. Am treabă acum.Te sun mîine pentru mai multe detalii şi promit să merg poimîine să văd terenul.

între timp, vînzătoarea terminase de ambalat cutia. Am pus-o împreună cu chitanța în buzunarul interior al jachetei şi am părăsit magazinul.

Pe partea dreaptă a străzii era un club de noapte. Prin vitrina roz se zărea silueta neagră a unei dansatoare care se învîrtea în cerc.

Cînd eram mic, mama mă avertiza mereu că, dacă mai continuam cu comportamentul meu sălbatic, aveam să ajung într-un astfel de club de noapte, pierzînd vremea cu restul huliganilor. De aş fi ştiut pe atunci cum arăta un club de noapte, nu sunt convins că amenințările mamei m-ar fi determinat să-mi schimb modul de viată. In orice caz, poate că era cazul să intru şi să verific nivelul de huliganism.

Am deschis uşa grea şi am intrat în club. O femeie tînără, cu o

explozie de păr blond stătea lîngă tejgheaua de la recepție.

— Bună seara, domnule. Este prima dată cînd ne vizitati?

— Da.

— In acest caz, permiteți-mi să vă explic cum funcționează lucrurile. Taxa de intrare este de patruzeci de dolari şi include o băutură, iar fetele noastre frumoase vor fi fericite să vă găzduiască. Desigur, vă vor întreba dacă doriți să le cumpărați ceva de băut, dar acest lucru este strict la alegerea dumneavoastră. Voi chema o fată să vă conducă înăuntru.

O secundă mai tîrziu, mă aflam lîngă o femeie tînără, înaltă, îmbrăcată într-un costum negru, mulat, cu ciorapi tip plasă şi pantofi roşii cu toc cui la capătul picioarelor ei extrem de lungi, care erau chiar cireaşa de pe acest tort delicios de ciocolată.

— Mă bucur să te cunosc. Numele meu este Helena si

>

te voi însoți în club, se prezentă ea şi mă luă de mînă.

Mă conduse în josul scării slab iluminate, iar eu mă simțeam ca un copil condus de o femeie stranie care-mi oferea bomboane. In josul scărilor, în club, fete frumoase, îmbrăcate sumar se plimbau dintr-o parte în alta;
reflectoarele care atîrnau din tavan proiectau luminițe colorate pe podeaua neagră, iar în mijlocul clubului se afla o mică scenă, cu o bară înaltă din oțel, pe care una dintre aceste frumuseți se învîrtea topless, purtînd doar o fustă mini sumară. Ea se urca pe bară pînă la tavan şi apoi aluneca pe ea în jos, pînă cînd era aproape să lovească cu capul podeaua, dar în ultimul moment, executa o voltă. Judecînd după performanța ei, era clar că eram martorul unei campioane olimpice în devenire.

Un bărbat tînăr stătea înmuiat pe canapeaua de lîngă mine cu una dintre fetele fără sutien în poală. Ea nu purta decît nişte

chiloței roz. Păreau foarte ocupați. Celelalte fete observară că sunt condus înăuntru asemenea unui copil într-un magazin de jucării. Ele chicoteau de parcă şi-ar fi spus: „A apărut un tip nou în cartier."

M-am despărțit de Helena şi am luat loc pe unul dintre scaunele de bar îndreptate spre scenă. Am observat că, în afară de cuplul ocupat pe care îl văzusem mai devreme, mai existau şi alte cupluri pe canapele, care erau ocupate să exploreze anatomia umană. Fetele disponibile stăteau pe una dintre canapele, zîmbind afectat şi totuşi tentîndu- mă cu zîmbetele lor.

— O bere, vă rog. I-am spus barmanului, fără să-mi pot lua ochii de la acrobata cu pielea fină, bronzată, cu sîni frumoşi şi fund ferm. Era o adevărată bunăciune. Am sorbit uşor din bere. Ea observă că o priveam şi îmi zîmbi provocator. Barmanul îşi dădu seama că mă holbam la dansatoare şi-mi spuse:

— Este o fată frumoasă.

— Foarte frumoasă, dar este o prostituată, i-am răspuns.

Ea mă privi şi-şi clătină capul dintr-o parte în alta. Mă întrebam dacă acest gest făcea parte din dansul ei lasciv sau dacă îmi citise pe buze răspunsul şi-l respinse.

— Cine intră în cîrciumă, nu intră să se închine, spuse barmanul în romînă şi-mi traduse imediat în engleză: „A man entering a bar hasn't come to pray."

Avea dreptate, dar cînd întîlneai o femeie voiai să crezi că este o fată bună, nu o prostituată. In orice caz, ea continuă să danseze, fără a mă mai privi, pînă cînd se termină melodia şi coborî de pe scenă. îşi ridică sutienul pe care-l aruncase în timpul dansului şi se apropie încet de mine.

— Pot să mă aşez lîngă tine?

— Chiar te rog, i-am răspuns, făcînd un gest spre scaunul de bar liber. De aproape era şi mai drăguță.

— Mă bucur să te cunosc. Numele meu este Lena, spuse ea şi îmi întinse mîna.

— încîntat de cunoştință, i-am răspuns şi i-am ținut mîna delicată într-a mea pentru un timp îndelungat.

— Şi din ce țară ai venit la mine?

— Din Israel.

— Nu eşti primul care călătoreşte aici din Israel.

— Şi sunt sigur că nu voi fi nici ultimul.

— Ce faci în Bucureşti? mă întrebă ea şi îşi puse degajat mîna pe piciorul meu.

— Lucrez aici.

— Unde lucrezi?

— într-o firmă de investiții.

— Şi ai venit singur în Romînia? Ai familie? O soție?

— Sunt singur, n-am familie aici.

— Unde stai?

— într-un hotel din apropiere. Dar tu? Ce faci aici? am întrebat-o, hotărîndu-mă să preiau frîiele.

— Sunt dansatoare, după cum ai văzut.

— Asta faci cu viața ta? Dansezi goală? Nu ştii că ai putea răci?

— In timpul zilei studiez economia la universitate şi noaptea lucrez aici. Prezența mea aici nu înseamnă că nu am un viitor promițător, spuse ea pe un ton defensiv.

— Şi dansezi în fiecare noapte?

— Aproape în fiecare noapte.

— Nu reuşeşti să-ți găseşti o slujbă mai bună?

— Ascultă aici, cînd îmi voi termina studiile, îmi exploata potențialul. Dacă ne vom reîntîlni peste cîțiva ani, te asigur că vei fi impresionat. Şi, în plus, cine te crezi, de-ți permiți să mă judeci? Tocmai ce m-ai cunoscut.

— Deci te-ai simțit ofensată cînd ți-am spus că eşti o prostituată? Mi-am dat seama că păream un cusurgiu cicălitor, dar, din nu ştiu ce motiv, nu mă puteam abține.

— Pentru că nu sunt o prostituată. Doar dansez şi mă sărut cu clienți. Apropo, ai de gînd să-mi cumperi ceva de băut? Dacă nu, îmi voi găsi pe altcineva. Nu-mi este permis să stau cu un client fără să am o băutură în față.

— Ce şi-ar dori domnişoara?

— Un pahar de vin, te rog.

— Ce fel de vin?

— Unico Gran Reserva.

M-am uitat în meniu şi suspiciunile mi se confirmară. Un pahar din vinul pe care-l ceruse prințesa costa o sută cincizeci de dolari.

— Domnişoara are gusturi scumpe, am spus zîmbind. Poate că te-ai mulțumi cu un pahar de bere?

— Pe mine una nu m-ar deranja, dar conform regulilor interne stricte, pe care eu le respect, nu pot sta cu un client şi să beau bere. Dacă vrei să stau în continuare cu tine, va trebui să-mi cumperi o băutură de minim cincizeci de dolari. Desigur, dacă consideri că merit cheltuiala. Oricum, bună încercare.

— Dacă îți cumpăr ceva de băut, cît timp vei petrece cu mine?

— Exact o jumătate de oră.

Iisuse, costa cît un avocat, o sută de dolari pe oră!

— Bine, îți voi lua un cocktail.

După ce îşi luă cocktailul de la barman, îmi spuse:

— Hai să ne aşezăm pe o canapea, scaunele de bar nu sunt prea confortabile.

Prin asta voia să-mi sugereze să ne mutăm în zona de pipăială. Ne-am mutat pe una dintre canapelele de pe margine. M-am aşezat în mijlocul canapelei, iar ea, fară alte formalități, se aşează pe mine, îşi scoase sutienul, îmi luă mîna şi o puse pe sînii ei. Nu m-am mişcat şi nu am reacționat.

— Ce-i cu tine? Nu mă consideri atractivă?

— Te consider chiar foarte atractivă, dar n-aş vrea să se ajungă acolo.

Ea se întinse şi-mi mîngîie organele genitale. Era categoric o profesionistă. Să fac asta? Cu ce mă voi alege? Mă va excita ca naiba şi pe urmă ce?

— Mă vei excita şi apoi voi vrea să mă culc cu tine.

— Te laşi dus de val, dragul meu, nu sunt o fată de pe stradă. Cred că n-ai înțeles prea bine regulile jocului.

— Dacă ti-as da cinci sute de dolari, ai veni în camera

mea de hotel?

— Tare deştept mai eşti, pentru cinci sute de dolari poți fi sigur că voi veni cu tine.

— Ai veni şi pentru patru sute?

— Şi pentru patru sute aş veni.

— Dar pentru trei sute?

— Da, dar nu mai puțin de atît.

— Vezi? Pînă la urmă eşti o prostituată! am declarat victorios.

— Ascultă aici, prietene, nu sunt o prostituată. Pur şi

simplu, te plac. Ia zi, cu cît le-ai plătit pe fetele cu care te-ai culcat în trecut?

— Nu le-am plătit niciodată. S-au culcat cu mine pentru că mă plăceau şi eu le plăceam la rîndul meu.

— Exact. Eu te plac şi, pe lîngă asta, aş face şi trei sute de dolari.

Nu era un argument prea rău. Cred că ar fi trebuit să studieze dreptul în loc de economie.

îşi apropie buzele de ale mele şi mă sărută uşor, ca şi cînd m-ar fi consolat pentru că era cea mai isteață dintre noi doi. Iisuse, sărutam o prostituată care cine ştie cîți bărbați sărutase de-a lungul carierei şi cîte boli ar fi putut avea. Eram convis că, dacă aş fi întîlnit această fată frumoasă într-un loc obişnuit, aş fi sărutat-o bucuros peste tot. Oare trebuia să mă las purtat de val sau nu? Dacă o faceam, era clar că aveam să-mi doresc să merg mai departe. Am sărutat-o şi i-am mîngîiat corpul minunat. Ea se apropie şi se freacă de mine.

— Te doresc. Hai să mergem la hotelul tău, îmi şopti ea la ureche.

— Nu voi merge cu tine. îmi pare rău.

— De ce? mă întrebă surprinsă.

Cum puteam să-i explic unei fete atît de frumoase că nu ştiam dacă aveam chef să mă culc cu o prostituată? Că nu mi s-ar fi părut corect să profit de o persoană în felul acesta, că nu ştiam dacă i-aş face un bine sau nu. în cele din urmă, am spus:

— Pentru că nu mă culc cu prostituate. Şi, dacă ar fi să plătesc vreodată o femeie pentru sex, aceasta ar fi Regina Angliei, şi nu pentru că o doresc, ci pentru că ar da bine pe CV-ul meu.

— Ascultă-mă bine, nu mă culc cu orişicine şi nu am voie

să-mi dau numărul de telefon, aşa că dă-mi-l pe al tău, îmi şopti ea la ureche.

I-am şoptit numărul de telefon.

— Nu am voie să-l notez, deci voi încerca să-l țin minte şi să te sun. Ne-a expirat timpul. Voi fi aici şi mîine. Se ridică, îmi facu cu ochiul, îşi prinse sutienul şi îşi sărută degetul pe care mi-l plasă pe buze, după care se îndepărtă, cu şoldurile legănîndu-i-se.

— Nu eşti romîn, eşti străin! declară bărbatul care stătea pe canapeaua din piele de lîngă mine. Părea să aibă vreo treizeci de ani şi era îmbrăcat într-un costum scump. Avea părul des şi brunet, ochii mici şi nasul mare.

— Da, sunt străin, i-am răspuns încurcat de tranziția bruscă.

— Ce faci în Romînia?

— Reprezint o firmă de investiții care este interesată să cumpere un teren pentru construirea unui hotel.

— In acest caz, te-aş putea ajuta. Ia cartea mea de vizită şi, dacă vrei şi eşti disponibil, ne putem întîlni mîine dimineață.

— Dacă lucrezi în domeniul imobiliar, mi-ar face plăcere să ne întîlnim, i-am spus şi i-am luat cartea de vizită: „Constban Romania - Management and Construction Ltd."

— Deşi sunt venit în Romînia de puțin timp, numele firmei tale îmi sună foarte cunoscut.

— Deținem o firmă mare de construcții care desfăşoară proiecte în toată Romînia. Iți voi explica mai multe mîine cînd ne întîlnim.

— Sună bine, ne vedem mîine. Mersi.

Nu ştiam că puteai întîlni persoane cu care să faci afaceri în cluburi de noapte. A doua zi de dimineață aveam s-o sun pe

maică-mea să-i spun că, din cîte mi-am dat eu seama, nu era niciun huligan în club. M-am ridicat de pe canapea, am strîns mîna bărbatului şi am plecat.

De ce n-oi fi plecat cu acrobata? Nu o obligasem eu să lucreze ca prostituată. Ea fusese cea care decisese asta.

Dacă nu plecam eu cu ea, sigur avea să plece altul. Doar trebuia să-şi cîştige şi ea existența cumva. Poate că nu fusese în beneficiul ei că am decis să nu plec cu ea, doar pentru a mă simți virtuos. Evident că nu aveam să fiu eu cel care avea să pună capăt industriei prostituției. Majoritatea bărbaților mergeau la prostituate la un moment dat în viața lor. Cunoşteam şi un bărbat însurat care mergea o dată pe lună, în mod regulat, pentru a-şi condimenta viața sexuală şi pentru a nu ajunge să aibă relații extraconjugale care i-ar fi putut afecta căsnicia.

Societatea tratează prostituatele, pe de o parte cu dispreț şi lipsă de respect, iar pe de altă parte cu milă. Unele fete nu au altă opțiune, decît să devină prostituate, iar altele aleg această profesie. Oare chiar îi plăcuse de mine sau spunea asta tuturor bărbaților care intrau în club? Dacă m-aş fi întors în club oare aş fi găsit-o stînd într-un colț, gîndindu-se la mine sau ar fi fost deja pe genunchii unui alt bărbat? Nu fi naiv, mi-am spus mie însumi, normal că găsise pe altul. Atunci am realizat că sărutasem o prostituată. Nici nu ştiam că te săruți cu ele. Dintr-odată m-am transformat în Papa. Imediat aveam să primesc un telefon de la Vatican.

Am trecut pe lîngă un cazinou cu lumini colorate şi, de data asta, am decis să-mi încerc norocul. Duceam o viață interesantă: din club de striptease în cazinou. Cînd intri într-un cazinou te încearcă o senzație specială, că de data aceasta norocul îți va

surîde.

Am trecut de uşa rotativă şi i-am înmînat paşaportul angajatei de la recepție, care îmi permise accesul în lumea norocului şi a hazardului. Pe covorul roşu, chelnerițe în fuste mini se plimbau în jurul meselor cazinoului, oferind băuturi alcoolice şi nealcoolice jucătorilor. Clinchetul monedelor care ieşeau din aparate răsuna în întreaga încăpere. Pereții erau acoperiți cu lemn scump, sutele de lumini puternice prinse de tavan dădeau senzația că era zi, iar încăperea era plină de fum de țigară şi de oameni care-şi încercau norocul - toată lumea voia să cîştige.

M-am aşezat la una dintre mesele de ruletă şi am plasat trei sute de dolari pe masă. O femeie crupier, într-o rochie neagră, mulată, îmi zîmbi politicos şi îmi înmînă o grămăjoară de jetoane albastru deschis.

Am comandat un whisky cu gheață de la o chelneriță înaltă cu buze pline, mi-am scos o țigară şi am lăsat-o ■ ă-mi atîrne în colțul gurii, simțindu-mă ca un adevărat Al Capone. Bărbatul de lîngă mine era scund, mai în vîrstă, îmbrăcat într-un costum gri uzat, cu o mustață subțire deasupra buzei de sus, de sub care mormăia neîncetat înjurături în greacă.

Crupierul aruncă bila albă, iar eu am plasat cîteva jetoane pe masa verde. Bila albă se învîrtea repede pe ruletă şi se opri pe numărul douăzeci şi nouă. Nu cîştigasem nici eu, nici grecul. Ei bine, poate data viitoare. Crupierul aruncă din nou bila şi eu am mai plasat cîteva jetoane pe masă. De această dată, bila se opri pe numărul douăzeci şi doi. Iar pierdusem.

Mi-am mai comandat un whisky cu gheață de la «hclneriță şi am început să empatizez cu grecul. Mai aveam puțin şi începeam şi eu să înjur în greacă.

Crupicrul învîrtea ruleta iar şi iar, pînă am ajuns să-mi plasez ultimele jetoane şi gata, jocul se sfîrşise. Am mai comandat un whisky, l-am băut încet şi mi-am dat seama că tocmai pierdusem cei trei sute de dolari pe care i-aş fi putut cheltui pe o noapte întreagă cu minunata dansatoare.

Grecul încerca din răsputeri să-mi explice pe un ton nervos, în greacă, că masa, crupierul, cazinoul şi întreaga lume erau blestemate şi că acesta era motivul pentru care pierdeam în continuu. Am dat din cap în semn de solidaritate, iar crupierul mi-a zîmbit. I-am zîmbit la rîndul meu, de parcă i-aş fi spus: „Ce să-i faci, asta-i viaţa" şi m-am ridicat de pe scaun.

Cînd ieşeam din cazinou, paznicul îmi ură politicos noapte bună. îşi dădeau seama cine cîştigase şi cine a pierduse. Un cîştigător mergea ţanţoş ca un cocoş, în timp ce un pierzător, ca mine, mergea ca un miel de sacrificiu.

Am ajuns în camera mea de hotel, ameţit de la whisky. Era miezul nopţii şi, ca în fiecare noapte, de două luni încoace, unul dintre oaspeţii hotelului asculta imnul Romîniei atît de tare încît îţi spărgea timpanele. La început m-am gîndit să fac o reclamaţie, dar cu timpul, ascultînd mai atent, a început să-mi placă de vecinul meu patriot şi am decis să respect imnul, să stau în poziţie de drepţi şi să fredonez cuvintele pe care reuşisem să le învăţ:

„Deşteaptă-te, romîne, din somnul cel de moarte,
în care te-adînciră barbarii de tirani!
Acum ori niciodată croieşte-ţi altă soartă,
La care să se-nchine şi cruzii tăi duşmani..."

Ritualul meu de noapte se încheie. M-am aşezat pe pat şi îmi

sună telefonul.

— Te vei întoarce la club? şopti ea.

— Mă voi întoarce mîine, am răspuns, deşi nu eram sigur dacă credeam cu adevărat asta.

— Nu uita să-mi aduci flori, mă tachină ea.

încet, dar sigur, mă transforma într-un romantic. Pentru una cumpărasem un inel, iar pentru cealaltă « umpăram flori. M-am dezbrăcat, m-am întins în pat şi i-am dat mesaj Danei, ca în fiecare noapte - „Noapte luină, draga mea." Am aprins veioza mică de pe noptieră şi am luat cartea, „Dona Fior and HerTwo Husbands[2]". Am adormit împreună cu brazilianul Vadinho şi Dona Fior. Cum ar zice romînul: „Nu întoarce vîntul pomul, cum întoarce curva omul".

---

[1] **N. trad.** *Dona Fior şi cei doi soţi ai ei*

CAPITOL

PREŞEDINTELE STATELOR UNITE, FIX CE-MI LIPSEA ACUM

După un mic dejun minunat la hotel, care a inclus o ■ .dată colorată, suc proaspăt de portocale, pîine de cartofi crocantă şi *oeuf au plat*, care nu era decît un ochi obişnuit cu un nume franţuzesc elegant, am scos cartea de vizită a tipului pe care îl cunoscusem cu o noapte înainte în club şi l-am sunat.

— Bună dimineaţa, Bogdan, sunt tipul pe care l-ai cunoscut ieri în club. Ce faci?

— Bună dimineaţa. Sunt bine, mulţumesc.Te-ai distrat i/.i-noapte?

— A fost plăcut. Eşti disponibil să ne întîlnim azi?

— Ne putem întîlni la mine la birou în aproximativ jumătate de oră. Biroul este în centru, iar adresa o găseşti pe cartea mea de vizită.

— Grozav, ne vedem peste patruzeci de minute.

M-am dus la recepţie şi am întrebat tînărul recepţioner dacă cunoaşte adresa de pe cartea de vizită. El luă cartea de vizită şi făcu ochii cît cepele.

— Mergeţi să vă întîlniţi cu Bogdan de la Constban

Romania?

— De ce eşti aşa surprins? II cunoşti?

— Nu-l cunosc personal, dar vine ocazional pe la hotel şi orice copil din Romînia îi ştie numele. Deține o firmă de construcții imensă. Puteți vedea panourile publicitare care-i promovează proiectele în tot oraşul. Am urmărit un meci de fotbal ieri şi toate panourile publicitare din jurul terenului promovau firma lui de construcții. De unde îl cunoaşteți?

Cum puteam să-i explic tînărului recepționer cumsecade că-l întîlnisem pe idolul lui într-un club de huligani?

— N-are importanță. Ai idee cum pot ajunge la această adresă?

— Este foarte aproape, la cinci minute de mers pe jos. Faceți dreapta la ieşirea din hotel şi apoi stînga la primul semafor.

La semaforul de la intersecție am văzut un polițist cu o mustață gen Stalin, care împiedica trecerea pietonilor de partea cealaltă a străzii. Lîngă mine, pe trotuar se afla un bărbat scund cu fața brăzdată de riduri şi haine ponosite, rare-i confirmau sărăcia. întîlneai astfel de oameni în tot oraşul. De la distanță se vedea un convoi distins de motociclete de poliție urmate de vehicule negre blindate, >11 steagul Americii fluturînd pe bord.

în timp ce trecea convoiul, bărbatul de lîngă mine mormăi: „Preşedintele Statelor Unite, fix ce-mi lipsea acum".

L-am privit şi am zîmbit. Ai fi zis că distinsul preşedinte II fi venit să-i viziteze casa şi să-i încurce programul zilnic <xtrem de aglomerat, dar îl înțelegeam. Era evident că ducea o viață grea şi că se lupta zi de zi pentru puținul pe < arc-l avea, iar acum, prin fața lui se perinda un convoi ofisticat, plin de bogăție şi

autosatisfacție. Contrastul dintre el şi convoi era evident. De ce venise Preşedintele Statelor Unite aici? Cine îl invitase? Ce i-ar fi putut oferi el unui om de rînd? Omul avea nevoie de o pîine, nu de Preşedintele Statelor Unite.

îmi plăceau oamenii care vorbeau singuri, şi eu mă număram printre ei, purtînd întregi conversații de unul ungur pe stradă. Sau poate că gîndeam cu voce tare ca să mă conving de ceva. îmi amintesc că, odată cînd vorbeam ingur pe stradă, a trecut prin fața mea o femeie care facea .udaşi lucru. Ne-am privit, ne-am zîmbit şi am mers mai departe pentru a evita să ne întrerupem conversația unul dtuia. Aceasta era camaraderia persoanelor care gîndeau > u voce tare.

— Ai de gînd să traversezi sau vrei să rămîi aici i ■ >.ită ziua? mă certă sosia lui Stalin, polițistul rutier, mi rcrupîndu-mi şirul liniştit al gîndurilor, după ce toate celelalte persoane, inclusiv „gazda Preşedintelui Statelor Unite", traversaseră intersecția şi doar eu mai rămăsesem pe trotuar. Am trecut strada şi am ajuns imediat la biroul lui Bogdan, care se afla în interiorul unei case străvechi, recondiționate. O maşină neagră luxoasă era parcată lîngă casă, probabil era maşina lui Bogdan.

Am sunat la soneria de lîngă uşa grea din lemn cu decorațiuni şi, după cîteva secunde, se auzi un bîzîit şi uşa se deschise. Un covor roşu era întins de-a lungul holului şi întreaga casă dădea dovadă de opulență.

— Domnule, dacă îmi permiteți. Vocea unei femei mă determină să-mi întorc privirea. Deşi nu mi-aş fi imaginat niciodată că bărbatul şarmant pe care-l cunoscusem cu o noapte înainte ar angaja vreodată un trol, Dumnezeule, aceasta era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem în viața mea. Vă rog să

mă urmați, vă voi conduce la domnul Bogdan.

Am urmat picioarele lungi care păreau să nu se mai termine şi mi-am spus în sinea mea că aş fi urmat-o fericit oriunde. Eram convins că, dacă ar mai fi rămas în burta mamei ei încă o lună sau două, s-ar fi născut doar cu două picioare lungi şi un cap.

— Pot să vă ofer o cafea?

— Un espresso, vă rog.

Biroul era decorat cu antichități şi în mijlocul lor se afla Bogdan, îmbrăcat într-un costum la modă, mirosind a apă de colonie şi zîmbind.

— Bună dimineața, mă bucur că ai venit. Ia un loc.

— Bună dimineața, i-am răspuns şi m-am aşezat pe un scaun auriu pe care probabil că stătuse Ludovic al XVI-lea înaintea mea. După vreo jumătate de oră de pălăvrăgeală, ii mp în care Bogdan încercase să smulgă informații de la mine cu privire la şederea mea în Romînia, îmi spuse:

— După cum bine ştii, noi suntem nişte contractori de talie înaltă în Romînia. Deținem multe terenuri şi în (urînd vom începe să construim încă cîteva proiecte. Am vîndut peste o sută de apartamente în cadrul ultimului proiect şi asta înainte de a începe construcția. Mi-ar face plăcere să-ți arăt planurile. Poate că vei fi tentat să-ți « umperi un apartament excelent, într-o zonă fantastică, la un preț grozav.

— S-ar putea să fiu tentat să cumpăr în viitor, dar pentru moment, trebuie să mă concentrez pe sarcina pe (are o am de îndeplinit şi anume achiziționarea unui teren pentru compania care m-a trimis aici.

Un ciocănit uşor în uşă ne întrerupse conversația şi pe uşă intră fata cu picioare lungi. Ea îi şopti ceva la ureche lui Bogdan.

— Nicio problemă, poate intra, îi răspunse Bogdan. Apoi se uită la mine şi îmi explică. A venit o clientă care se află într-o mică încurcătură şi cere să mă vadă. Te deranjează dacă intră pentru cîteva minute?

— Chiar deloc, nu vreau să deranjez.

— Bună ziua, domnule Bogdan, îl salută ea pe domnul bogdan cu salutul tipic romînesc. îmi cer scuze că vă întrerup, dar am o mică problemă. Ieri am cumpărat un ipartament de o sută de metri pătrați, spuse femeia. Parea să aibă în jur de şaizeci de ani şi avea o coafură gen cuib de viespi în vîrful capului.

— In regulă, dar pînă acum nu văd care este problema. Ați plătit avansul?

— Normal că am plătit, dar cînd am ajuns acasă şi m-am uitat peste planuri, am descoperit că apartamentul are cu vreo douăzeci de metri pătrați mai puțin. Ați putea să-mi explicați cum au putut să dispară douăzeci de metri pătrați?

— Nicio problemă! Unde sunt planurile?

Doamna îşi scoase planurile din poşetă şi le puse pe masă, în fața lui Bogdan.

Bogdan verifică planurile, luă un creion din sertarul biroului, desenă un pătrat pe planul apartamentului şi spuse:

— Poftiți, doamnă, am adăugat o cameră. Acum apartamentul are o sută de metri pătrați. Ați primit înapoi cei douăzeci de metri pătrați care lipseau.

— Domnule Bogdan, apartamentul pe care l-am cumpărat este la etajul trei, vă aşteptați ca încăperea pe care tocmai ați adăugat-o să plutească în aer?

— Nu este absolut nicio problemă, doamnă, ca urmare a observației dumneavoastră, voi adăuga cîte o cameră la fiecare

apartament din clădire şi astfel toți locatarii vor fi mulțumiți. Suntem norocoşi că ați venit să ne luminați. Toți cumpărătorii vor beneficia de pe urma constatării dumneavoastră. Sunteți o femeie deşteaptă.

— Vă mulțumesc, domnule. Ştiam eu că pot avea încredere în dumneavoastră. O zi bună!

— După cum bine vezi, acordăm atenție specială fiecărui client în parte. Eşti sigur că nu vrei să cumperi un apartament?

— Cum poți să adaugi încă o cameră apartamentului? Adică, planurile există deja, cum poți să le schimbi aşa, pur şi simplu? am întrebat uimit.

— Nu am început încă construcția, deci, dacă se observă 11 **greşeală, de ce să n-o corectăm?**

Omul acesta avea ceva dubios. Nu fusesem niciodată martor la un astfel de lucru.

— Ei bine, înapoi la treburile noastre. înțeleg că ai venit în Romînia ca să achiziționezi un teren. Eu dețin mai multe terenuri pe care mi-ar face plăcere să ți le arăt.

î n mijlocul explicației mele cu privire la caracteristicile terenului necesar pentru construirea hotelului, femeia cu picioare lungi ciocăni din nou la uşă, intră şi îi şopti ceva la ureche lui Bogdan.

— Nicio problemă, spune-i să intre.

Cînd intră bărbatul, Bogdan concluzionă:

— înțeleg că doriți să cumpărați un apartament, dar avansul de care aveți nevoie este la tatăl dumneavoastră.

— Da, domnule, tatăl meu locuieşte într-un sat izolat. Voi merge să-l vizit în weekend şi voi plăti avansul

aptămîna viitoare, dacă se poate.

— Unde se află satul în care locuieşte tatăl dumneavoastră?

— Lîngă Braşov.

— Vă dați seama că dacă nu plătiți în următoarele trei zile, promoția nu va mai fi valabilă şi nu veți mai putea participa la tombolă, da?

— înțeleg şi promit că voi plăti la timp. Apropo, cînd va avea loc tombola pentru maşină?

— Peste o săptămînă.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule, răspunse bărbatul şi părăsi încăperea în pas săltat.

— Organizăm o tombolă prin care una dintre persoanele care a cumpărat un apartament din cadrul proiectului va cîştiga o maşină de lux.

— Bogdan, dacă îmi permiți să te întreb, de ce nu-şi programează întîlnirile cu tine? De ce nu sună înainte de a veni aici? Dacă vin şi tu nu eşti aici, sau te afli în mijlocul unei întîlniri importante?

— Prietene, trebuie să te obişnuieşti cu mentalitatea din Romînia. Ne trăim viața intr-un ritm lent şi nu suntem prea ocupați. Nu suntem la New York, dacă un client vine şi trebuie să aştepte două sau trei ore, va aştepta. Pe vremea lui Ceauşescu, oamenii stăteau la coadă pentru produse de bază timp de ore în şir şi nu se plîngeau. Viața noastră este diferită față de cea cu care eşti obişnuit, iar pentru tine, ca investitor străin, va fi mult mai uşor. Toată lumea vrea să facă cunoştință cu un străin bogat.

— Nu am niciun dubiu că ritmul vieții este diferit aici. Ia zi, ai şi parteneri în cadrul firmei? am întrebat.

— Fără parteneri. Există cîteva persoane care au investit şi

toate sunt mulțumite. Oamenii cumpără apartamente in cadrul proiectelor noastre deoarece prețurile sunt mici. Apropo, ai treabă mîine?

— Mîine voi merge să văd un teren într-un sat numit

I u sa, dar voi fi disponibil săptămîna viitoare.

— Ce planuri ai în weekend? Pe unde îți petreci în (M-ueral timpul? Ai soție aici? Prieteni?

— Sunt singur aici şi nu am nimic special planificat pentru weekend.

- în acest caz, hai să ieşim, există cîteva baruri grozave în oraş şi fete interesante cu care ți-aş putea face > unoştință. Nu te vei plictisi cu mine, spuse el zîmbind.

- Te voi suna cînd mă întorc din sat şi vom face un plan.

M-am despărțit de Bogdan şi de fata cu picioare lungi, i urc era greu de părăsit, şi am ieşit din casa extravagantă.

Nu mă prea dădeam în vînt după Bogdan cel şmecher d.ir, pe de altă parte, nu aveam prieteni în oraş sau persoane cu care să-mi petrec timpul, deci n-aveam nimic de pierdut dacă mă întîlneam cu el, atîta timp cît aveam i' i ija să nu mă apropii prea mult.

— Bună ziua, am fost întîmpinat de proprietarul unui n taurant indian. Doriți să mîncați? Vă este foame? mă întrebă politicos cu un accent indian şi afişă un zîmbet trist.

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns zîmbind spăşit. Restaurantul indian era întunecat şi gol. Nu văzusem niciodată pe nimeni mîncînd acolo. Indianul cel slab, cu o expresie tristă şi o buclă brunetă peste partea dreaptă a

II unții stătea la intrarea în restaurant în fiecare zi, purtînd un costum închis la culoare, supradimensionat, invitînd oamenii să ia masa înăuntru şi toți îl refuzau. Uneori mă simțeam ciudat

trecînd pe lîngă restaurant şi uneori chiar îl ocoleam pentru că mă simțeam prost să-i refuz invitația.

Lîngă restaurant era un panou publicitar imens care promova prezervative. De fiecare dată cînd vedeam acel panou îmi aminteam de teatrul de păpuşi pe care îl construisem pe cînd aveam nouă ani. Pentru spectacolul de deschidere, care avusese loc după cina de vineri seara, i-am invitat pe membrii apropiați ai familiei să participe. Am petrecut zile în şir construind teatrul şi confecționînd păpuşile. Am făcut o cortină roşie care se deschidea cînd trăgeai de o sfoară şi am confecționat capetele păpuşilor din mingi de hîrtie realizate din ziare, pe care le-am înmuiat în lipici şi vopsea şi pe care am pictat fețe: unele nervoase, altele triste. Am cusut mănuşi din materiale colorate şi am scris un scenariu convingător care urma să-i acapareze pe spectatori. Am operat păpuşile introducîndu-mi cele trei degete din mijloc în capetele lor, în timp ce degetul mic şi degetul mare rămîneau libere pentru a servi drept mîini pentru păpuşi. Din fericire, într-unul dintre sertarele din casă am găsit mai multe baloane rulate, care aveau aproape mărimea degetelor mele... Eram pregătit de premieră.

Vineri seara, după cină, am instalat teatrul de păpuşi pe masa care era acoperită cu o față de masă albă lungă şi i-am invitat pe spectatori la premieră. In timp ce spectatorii se aşezau pe locurile lor, am pornit casetofonul care rula muzica spirituală ce acompania spectacolul. Am introdus trei degete în capul păpuşii şi mi-am pus baloanele din « mciuc pe degetul mare şi degetul mic. Am tras sfoara, ridicînd cortina.

„Bună seara, dragi spectatori. Avem plăcerea de a vă primi în cadrul teatrului nostru de păpuşi care a venit la dumneavoastră direct din Anglia!"

Membrii familiei mele au izbucnit în hohote de rîs, iar părinții mei au rîs cu lacrimi, în timp ce eu eram convins • .1 reacția lor se datora umorului meu fin. Dar, odată cu ti recrea anilor, pe măsură ce povestea a devenit o glumă dr familie, am descoperit că baloanele din cauciuc pe i .11 <■ le purtasem pe degete erau prezervative din rezerva părinților mei.

— Bună ziua, domnule Sandu, am răspuns cînd îmi Mină telefonul.

— Bună ziua, ai învățat să răspunzi la telefon ca un minîn adevărat. Poți vorbi?

— Da, tocmai m-am întors la hotel.

— Ia spune, cînd ai de gînd să vizitezi terenul din sat?

Mîine. Poti să-mi dai adresa şi numărul de telefon

d proprietarului?

— Ascultă, dragul meu, numele proprietarului este V.isile. Nu are telefon şi nu a avut niciodată. Cînd ajungi m'I 'arsa îi întrebi pe oamenii de acolo de Vasile. Este un .11 foarte mic, deci nu va fi greu să dai de el.

— Cum este posibil să nu aibă telefon?

— Aşa stau lucrurile la sat, există un singur telefon şi nici acela nu funcționează întotdeauna.

— Cît de departe este satul de Bucureşti?

— Este la aproximativ două sute cincizeci de kilometri spre nord-vest.

— Aşa departe? Crezi că reuşesc să mă întorc în aceeaşi zi?

— Doar dacă pleci foarte devreme.

— Eşti sigur că terenul este corespunzător? Nu prea am chef

să conduc pînă la capătul pământului doar ca să fiu dezamăgit

— Ia zi, te-am dezamăgit eu vreodată?

— Sandu, vrei să-ți enumăr dățile în care m-ai dezamăgit? Cum era cu terenul din Botoşani? Sau cu cel dinTulcea? Sau cu cel din Satu Mare? Erau terenuri bune?

— Nu consider că erau aşa rele, dar nu mai contează, îți spun, de data aceasta nu vei fi dezamăgit. De data aceasta mă vei lăuda. Drum bun, domnule!

— Sper să nu te-nşeli.

4

CAPITOL

ALL YOU NEED IS LOVE *(N–AI NEVOIE DECÎT DE IUBIRE)*

„AII You Need Is Love *(N-ai nevoie decît de iubire)*" • .111 ta trupa Beatles la radio în timp ce conduceam spre N.itul Tarsa, pe plaiurile romîneşti. Lunga călătorie în i .tutarea terenului rîvnit şi numeroasele ore petrecute în maşină îmi permiteau să contemplez, să ascult muzică şi i mă bucur de peisajul incredibil.

Don Quijote spunea că un cavaler rătăcitor lipsit de IIilMre este asemenea unui pom fără frunze sau fructe, iar ■ II, un cavaler

modern, care galopa prin Romînia, unde avram să-mi găsesc iubirea?

Aveam o iubită în Israel, dar ne distanțaserăm şi, sincer, nu-mi puteam da seama ce se întîmpla cu ea şi dacă încă mă mai aşteapta. îmi doream o femeie care să-mi fie alături. Poate că era momentul să-mi caut o nouă iubită? Oare problemele se sfîrşesc atunci cînd găseşti iubirea? Sau de-abia atunci încep?

Odată, în timpul unei conversații despre nimicuri cu Meir şi Guy, am clasificat problemele vieții. îmbolnăvirea sau moartea unui copil se clasau pe primul loc; propria noastră îmbolnăvire se clasa pe locul doi, îmbolnăvirea persoanelor apropiate nouă se clasa pe locul trei, şi toate celelalte dureri se clasau pe locuri inferioare. Uneori, cînd mă simțeam singur şi abătut, mă certam pe mine însumi - ar trebui să-ți fie ruşine că te simți deprimat, cînd există atîția oameni pe lumea asta care au probleme adevărate...

Pe pajiştile verzi şi fară capăt din Romînia păşteau vaci şi în apropiere oi într-un grup separat. I-am pus o dată o întrebare tatălui meu la care nici pînă-n ziua de azi nu am primit un răspuns şi probabil că nu-l voi primi niciodată - de ce nu pasc vacile şi oile împreună? De ce stau vacile pe o parte a pajiştii şi oile pe cealaltă parte? La urma urmei mănîncă aceeaşi iarbă, deci de ce nu se amestecă între ele? Există vreo duşmănie între vacile şi oile din întreaga lume? Nu există niciodată iubire între ele?

într-una dintre călătoriile mele am adoptat un „imn de călătorie", cîntecul „A Wandering Minstrel *(Un Menestrel Călător)*" a lui Naomi Shemer, şi de atunci îl cînt în fiecare călătorie:

„Drumul este lung şi vast, vast,

I)rumul este lung şi splendid,

I bată lumea merge pînă la capătul drumului, pînă la capăt, I

'oată lumea merge pînă la capătul îndepărtat al drumului, I)ar

eu, dar eu, merg singur, singurel,
I lallelu halleluiah Halleluuuuu,
Şi cînt şi cînt, cîntecele unui menestrel călător,
I lallelu halleluiah Halleluuuuu."

I ,a sfîrşitul refrenului am urlat în gura mare, I l.illeluuuu!

(ălătoria către destinația mea se întindea de-a lungul 'i.11 (icurilor în care limita de viteză era de 50 km/oră. Unii riii stăteau pe bănci în fața caselor şi priveau maşinile ■ iun trec, mişcîndu-şi capul dintr-o parte în alta ca la un mrt i de tenis. Atunci cînd avea loc un accident, aceştia i|il.mdau şi se culcau mulțumiți. O proprietate atrăgătoare n .i una în preajma căreia aveau loc mai multe accidente; muici cînd sătenii puneau anunțuri de vînzare a unei • ic, foloseau o formulare de genul: „Casă mică, nouăzeci tu', localizare ideală a băncii din fața casei, trei accidente I" săptămînă."

III general, cînd un cuplu se rătăceşte pe drum spre o lo> .ițit* necunoscută, apare următorul conflict:

„l lai să tragem pe dreapta şi să cerem indicații," »iigcrcază femeia.

„N-ai încredere în mine? Totul va fi bine," răspunde bărbatul.

„Dar deja hoinărim fară țintă de jumătate de oră."

„Aşa este, dar dacă facem dreapta aici vom găsi locația, ai încredere în mine."

Şi iată-mă acum, în mijlocul pustietății, fară a avea cu cine să mă cert şi, deşi ştiam că satul ar fi trebuit să fie prin acea zonă, pur şi simplu nu-l găseam. Oare uitaseră să-l marcheze pe hartă? Doar Dumnezeu putea să ştii dacă mergeam în direcția bună.

— Bună ziua, domnule! am salutat un om în vîrstă care mergea încet de-a lungul drumeagului. Puteți să-mi spuneți, vă rog, pe ce drum s-o apuc ca să pot pleca de aici? Am citat întrebarea de un milion de dolari din „Alice în Tara Minunilor".

>

— Depinde unde vrei să ajungi, îmi răspunse bărbatul, citînd Pisica Cheshire.

Dacă îmi răspunse aşa, era de datoria mea să continui dialogul memorabil dintre Alice şi Pisica Cheshire.

— Oriunde.

— Atunci nu prea contează direcția.

— Numai să ajung undeva.

— Poți fi sigur că vei ajunge, de vei merge destulă vreme.

— Dar eu n-am poftă să mă duc printre nebuni.

— N-ai ce să-i faci, aici, toți sunt nebuni. Şi eu sunt nebun. Şi tu eşti nebun.

— De unde ştii că eu sunt nebun?

— Trebuie să fii, altfel ce-ai fi căutat pe aici?

M-am uitat la el şi am zîmbit, cunoaştea „Alice în Țara Minunilor" cel puțin la fel de bine ca mine.

— Poate ați putea totuşi să mă îndrumați spre Tarsa?

I .mi întrebat, îndepărtîndu-mă de la textul poveştii.

î mi indică direcția şi spuse:

— într-acolo! şi îsi văzu de drum.

» >

— Vreți să vă duc undeva?

— Şi unde m-ai duce?

- Acolo, i-am răspuns şi am arătat spre calea pe care i". mai mi-o indicase.

Nu, mersi, am fost deja acolo, îmi răspunse şi i mitinuă să înainteze.

I .-am abandonat pe bătrîn şi am continuat să conduc d(a lungul drumului prăfuit şi plin de gropi. De o parte i de alta a drumului se înălțau brazi verzi, fară nicio urmă ii sat sau casă. In stînga am văzut o femeie în vîrstă, îmbrăcată într-o rochie înflorată, cu un batic roşu pe cap in un coş în mînă.

- Bună ziua, doamnă, acesta este drumul spre Tarsa?

— Da, domnule, acesta este drumul spre Tarsa. Pe cine .ip venit să vizitați? mă întrebă şi începu un discurs lung. Cunosc pe toată lumea din sat, fiecare copil şi bătrîn. Am locuit în satul acela toată viața. M-am născut acolo, i ' menea părinților şi copiilor mei şi, după cum probabil i|i observat, nu mai sunt tocmai tinerică şi în curînd voi (ivea şi nepoți. Nu, nu este uşor să trăieşti aici, am avut şi

il< bune şi zile rele, dar asta-i viața. In fiecare zi culeg ■ iu perei din care prepar o supă delicioasă. Sunt foarte I >i icepută la gătit şi, atunci cînd prepar această supă, care < .ir specialitatea mea, jumătate din sat vine să mănînce din ea, de aceea trebuie să culeg multe ciuperci, pentru că ştiu că vor veni. Problema este că nu vin decît atunci cînd fac supa, altfel nu vin. Oare de ce nu vin în vizită? De ce nu le pasă de mine? Ar putea să vină măcar să vadă dacă mai trăiesc, ar putea măcar să mă salute, nu-i aşa? Dar nu fac asta. Noroc că ştiu să prepar supă, altfel nici măcar un cîine n-ar băga nasul să vadă ce mai fac. M-au lăsat singură: copiii au părăsit cuibul, soțul mi-a dispărut dar sunt sigură că se va întoarce, iscoadele bătrîne spun că l-au văzut în alt sat cu o tînără frumoasă, dar ştiu că nu-i adevărat. Doar un idiot ar părăsi o femeie bună ca mine, iar Marco al meu o fi un nenorocit leneş, dar prost nu-i. Ştie prea bine cine-l aşteaptă acasă.

Nu era greu de observat că această femeie nu voia decît să stea la taclale. Nimic n-o putea opri din pălăvrăgeală şi n-avea sens să rămîn, altfel ar fi putut continua ore în şir, în plus, era foarte clar că Marco chiar o părăsise.

— Vă mulțumesc, mi-ați fost de mare ajutor, i-am spus şi am plecat.

O puteam auzi urlînd în timp ce mă îndepărtam:

— Eşti la fel ca toți ceilalți, fără pic de răbdare. Ia mai du-te naibii!

Am continuat să conduc pe drumul plin de denivelări şi am observat trei bărbaţi pe marginea drumului. Unul era îmbrăcat într-o sutană lungă neagră, al doilea purta acelaşi model de sutană, dar pe maro, iar lîngă cei doi se afla un tînăr în jur de douăzeci şi ceva de ani, în haine
obişnuite.

Bună ziua, mă scuzaţi, dar îl cunoaşteţi din ini .iinplare pe Vasile? Poate ştiţi unde locuieşte?

I ’rcotul şi paracliserul se holbară la mine întrebător şi i ¡1 maseră tăcuţi.

Te conduc eu la casa lui Vasile. Fiica lui este iubita nII-a, îmi răspunse tînărul.

I)upă ce am mai mers puţin, am ajuns la o intersecţie .l< drumeaguri. In mijlocul intersecţiei stătea un bărbat dolofan care părea să aibă în jur de treizeci de ani.

II.ii hatul era de statură medie, cu părul grizonat şi ciufulit i i I I îmbrăcat în pantaloni scurţi de un verde deschis şi un nicou roşu decolorat. Ţinea mîna ridicată în semn de oprire.

— Cine este acel bărbat?

Acela este Petrică, este meşterul satului, dar visează i devină poliţist de circulaţie, iar pe noi, sătenii, nu ne di i.injează să-l lăsăm să-şi îndeplinească visul, oricum
0 avem maşini în sat.

C'îteva minute mai tîrziu, un tip goni prin intersecţie,
1 Alîrind o coadă de mătură şi scoţînd sunete de tractor.

— Şi acel personaj cine mai este?

Acela este Mihai, toată ziua aleargă de colo-colo, mo coadă de mătură între picioare. Nu ne este foarte clar .1 i în mintea lui, el scoate sunete de tractor, dar jură că ar . i induce o motocicletă.

- Dacă asta crede el, este în regulă! i-am răspuns şi dmtr-odată mi-am amintit de o vorbă arăbească a cărei ii.tducere suna cam aşa: „Dacă vezi un nebun călărind o coadă de mătură,

felicită-l pentru cal." între timp, Petrică îmi făcu semn să trec.

— Petrică opreşte orice persoană pe care nu o cunoaşte sau nu o place, îmi explică tînărul de treabă.

Conduceam în continuare pe drumeag în sătuc. De ambele părți ale drumului se zăreau rînduri de case joase, de culori diferite, una galben deschis, cealaltă verde închis, alta portocalie şi tot aşa. Acoperişurile aveau țigle roşii, rațele şi găinile hoinăreau în jurul fiecărei case, în timp ce porcii leneşi trîndăveau pe marginea drumului. Am trecut pe lîngă o biserică albă înaltă cu o cruce aurie cocoțată în vîrf.

— Opreşte aici! Aici locuieşte Vasile, mă informă tînărul.

Casa mică a lui Vasile era portocalie, cu acoperiş cu țigle roşii, la fel ca celelalte case din sat. Lîngă casă, o fetiță de zece ani cu păr scurt şaten stătea cu o găină albă în mînă, probabil animalul ei de companie, şi împreună supravegheau o scroafa cu zece purceluşi, care stăteau în iarbă, cu zeci de găini, gîşte şi rațe colorate învîrtindu-se în jurul lor.

— Ziua bună tuturor, aveți un vizitator, strigă tînărul cînd ne aflam la intrarea în casă, în fața uşii larg deschise.

O femeie solidă, într-o rochie în carouri şi un batic

7 >

colorat pe cap, apăru dintr-odată la uşă.

— Ziua bună, domnule, vă rog, intrați. Vasile ne-a spus că vom avea un musafir important azi. Iar tu, Alexandru, poți pleca. îți mulțumesc că l-ai condus pe domnul pînă aici.

Vasile şi soția lui locuiau într-o căsuță cu două ■ l"i mitoare, o bucătărie şi o baie. Două canapele ascunse mii cuverturi groase, colorate, stăteau în mijlocul •nli .igcriei,iar între ele se afla o măsuță din lemn acoperită

muşama albastră. In colțul camerei se afla o masă din

l'l II i de lemn cu patru scaune şi lîngă masă, un bufet cu

• .>t ț i religioase. Pereții erau plini de zeci de icoane cu

Iisus i M u ia şi de covoare şi goblenuri atîrnate între acestea.

' 11 mai impresionant dintre toate era un goblen care Inl.lțişu o lebădă albă plutind pe un lac albastru. Covoare 11iii u .itc erau întinse şi pe jos, iar ferestrele erau acoperite

• u perdele lungi. Baia părea lustruită şi nouă, într-un i mii i ast total cu restul casei vechi.

Sunt croitoreasă şi țesătoare de profesie. Eu am

• n ul, țesut şi brodat toate draperiile, goblenurile şi n.luatele de aici. Le fac pe timpul iernii, deoarece aici ||i mie sunt lungi, grele şi durează multe luni, spuse femeia «uluia şi mă pofti să mă aşez pe una dintre canapele.

Am luat loc pe canapea, iar femeia solidă şi fata, care l?i ținea găina în brațe, se aşezară pe cealaltă canapea. Du pa cîteva minute, o femeie înaltă şi slabă intră în I II i Aceasta purta o fustă lungă înflorată, o bluză albă

.meci lungi şi o eşarfa pe cap din care ieşeau cîteva

ii' iți de păr blond. Avea ochi verzi pătrunzători, iar fața ■ le înger! Era iubita lui Alexandru, Miss Univers. Mă pi Ivi şi mi tăie respirația. Mă salută şi se aşeză cu eleganță llngft i delalte două, pe canapea.

I u o priveam, iar ele mă priveau pe mine şi doar KRI II.I işi mişca capul dintr-o parte în alta cotcodăcind de mama focului. De ce naiba nu-mi puteam lua ochii de la această fată? Oare se vedea că mă holbez? De ce simțeam

fluturi în stomac de fiecare dată cînd întîlneam o femeie frumoasă? Oare toti bărbații erau asa? şi acum ce? Oare

asta era dragoste la prima vedere sau pur şi simplu îmi doream să o posed aici şi acum, în fața lebedei şi a tuturor sfinților de pe pereți?

In cele din urmă, femeia solidă rupse tăcerea şi spuse:

— Numele meu este Maria, iar acestea sunt fiicele mele, Cristina şi Ioana. Numele îngerului era Cristina.

— Şi ea este Balbina, găina mea, spuse Ioana.

— Soțul meu, Vasile, va ajunge imediat. între timp, vă pot oferi ceva de băut? Femeia nu aşteptă răspunsul şi scoase o sticlă de țuică, băutura spirtoasă romînească tare şi mortală. Beți, este excelentă, soțul meu cel priceput a produs o sută de litri anul acesta.

— Doar o jumătate de pahar, vă rog.

— De ce ai bea jumătate de pahar? Nu merge cu jumătatea, nu trebuie să faci niciodată o treabă pe jumătate, o jumătate de rugăciune sau o jumătate de păcat, doar nu eşti jumătate de bărbat, nu? răspunse femeia şi umplu paharul pînă la buză.

Am tras paharul în dreptul nasului şi am mirosit țuica, al cărei miros nu aveam să-l uit niciodată datorită lui Donald Duck, faimosul rățoi pe care mi-l aduseseră cîndva părinții mei, la întoarcerea dintr-o călătorie în Romînia.

(And au intrat în casă cu valizele, eu şi cei patru frați .it mei nc-am repezit spre ei întrebînd, ca toți copiii: „Ce tir ii ți adus?"

„Avem cadouri pentru toți, doar aşteptați puțin."

1.11 şi frații mei eram foarte mici şi stăteam lîngă ei ÎMI ilxlători, îndemnîndu-i să ne dea cadourile. In cele din i.l, tatăl meu a ridicat una dintre valize şi a pus-o pe liiiiM din bucătărie, dar cînd o deschise, un miros foarte I" . i.il, nefamiliar şi neplăcut emana din valiză.

„<), nu, uite Mordecai! Sticla de țuică pe care am adus-o I ii ni ııı Unchiul Max s-a spart şi a curs peste cadouri!" țipă

Tatăl meu se uită descumpănit la sticla spartă, la IM mi.i, la noi, dar aşa cum fac adesea bărbații în momente • li . i iză, se adună repede şi spuse: „Nu-i aşa de grav. Le nutrm da copiilor cadourile şi aşa."

Nn mi mai aminteam ce cadouri primiseră frații mei, ilai «mi nu aveam să uit niciodată cadoul special pe care il înmiisem eu - o jucărie Donald Duck frumoasă, udă i duhnind a țuică. Am

încercat multă vreme să scap de n • I miros, prin toate modalitățile care mi-au trecut prin le; 1 am spălat de zeci de ori cu săpun şi şampon şi i Iu n I am dat cu parfum, dar degeaba, țuica nu voia să ■ li spartă de Donald, iar Donald nu voia să se despartă di țuicii. Atunci cînd dormeam cu Donald şi ne puneam i 11 '• iele pe pernă, era uşor de observat că Donald avea un *t* imlirt amețit pe față. Mi-l imaginam adesea pe Donald i îmi in magazin, printre toate celelalte jucării şi îmi era

II H . a nu zîmbea aşa în locul acela, dar din momentul în care s-a îmbăiat în țuica unchiului Max, nu şi-a mai putut dezlipi zîmbetul de pe față.

Dar ca să fim serioşi, să-l miroşi pe Donald şi să bei țuică adevărată erau două lucruri total diferite. Oare cum era mai indicat s-o beau? Din mai multe înghițituri sau dintr-una? Cred că era de preferat s-o dau pe gît ca să mă ardă o singură dată, nu de mai multe ori. Ar fi trebuit să mă consult cu bunul meu prieten Donald.

Unu, doi, trei şi am dat pe gît țuica dintr-o înghițitură; aceasta se infiltră în corpul meu şi îşi lăsă urma pe fiecare organ. Femeia solidă părea mulțumită şi nu-i luă mai mult de trei secunde să-mi reumple paharul.

— Din cîte am înțeles ați venit să ne cumpărați terenul. Să ştiți că suntem interesați să-l vindem şi o să vă explic şi de ce. Eu am diabet şi mă îmbolnăvesc frecvent. Tocmai ce am avut pneumonie, nu de mult, şi iau multe medicamente, iar aici, în sat, nu avem dispensar, doar un doctor care vine o dată pe săptămînă. Ultima dată cînd am fost bolnavă a trebuit să merg cu o căruță trasă de un cal pînă în cel mai apropiat sat. Au acolo un doctor care stie cum să trateze bolnavii.

Femeia continuă să-mi povestească despre diversele boli de care suferise în ultimii doi ani, în timp ce îngerul şi fata cu găina

se holbau la mine. Probabil că nu vedeau în fiecare zi bărbați la costum în sat. Costumul acesta costa şapte sute de dolari şi unde ajunsesem să-l port? Intr-un sat pierdut între munți.

— După cum vezi, Cristina mea nu mai este un copilaş, trebuie să se mărite. Şi nu va găsi un soț aici, în sat. Alt s.iiidru nu-i de ea, este cumsecade, dar este un sătean •Ir i nul, iar fata mea este deşteaptă şi şcolită. Merită mai mult, continuă să raporteze femeia solidă.

Mamă, mă faci de ruşine, o întrerupse Cristina.

Cristina trebuie să se mărite, spuse mama ei, ii i.md-o total. Are deja douăzeci şi doi de ani şi i-a vtnit vremea. Poate că vom reuşi să-i găsim un soț în satele ui.II mari din sud. Iar micuța Ioana va merge la şcoală în '•i .1'., unde nivelul de educație este mai bun.

Am privit-o pe Cristina şi m-am gîndit că fata u (.ista putea să se căsătorească cu oricine, oricînd şi-ar > 11111 Această femeie solidă nu înțelegea ce avea. Oare II li trebuit să-i spun că eram interesat să mă însor cu interul? Poate că nu era momentul potrivit, poate că țuica II I I lăcea să mă îndrăgostesc sau oare aceasta era rețeta I>< utru dragoste? Țuică pentru îndrăgostiți, aşa aveam i vînd această băutură, visam eu. Aveam să-mi deschid mi magazin de țuică în Tel Aviv. De fapt, de ce să mă limitez doar la Tel Aviv? Aveam să-mi deschid un lanț Internațional, la New York, Paris, Londra, aveam să vînd plică în toată lumea. Vasile, tatăl îngerului, avea să fie cel mai mare producător de țuică din lume. El avea s-o pioducă şi eu aveam s-o comercializez.

Nu-mi puteam lua ochii de la înger. Oare se simțea Ntînjenită? îşi ținea capul plecat şi refuza să mă privească In ochi. Hei, îngeraş, uită-te la mine, eu sunt mirele. Şi iar n luasem pe arătură. Oare mă dorea, de ce mă gîndeam la ■i semenea aberații?

Oare trebuia aplic metoda calului Troian asupra lui Alexandru? In povestea mea mitologică, locuitorii Troiei i-au

permis calului din lemn al lui Ulise să intre în oraşul lor şi aşa a fost cucerită Troia; în cazul de faţă, Alexandru mi-a permis să intru în casa îngerului şi acum nu trebuia decît să o cuceresc. O, Doamne, oare îmi pierdusem minţile? Gata cu ţuica pentru mine.

— Văd că Vasile întîrzie. Mai bea un pahar de ţuică şi ne vom duce la el; probabil că este la crîşmă, spuse femeia solidă, trezindu-mă din reverie.

— Ce este „crîşmă"?

— Crîşma este un soi de tavernă, iar soţul meu este abonat acolo.

După ce am înghiţit încă un pahar, am părăsit căsuţa şi ne-am urcat în maşină. Femeia solidă stătea lîngă mine, iar pe bancheta din spate stăteau îngerul, fata cu găina şi găina însăşi. Am decis ca de acum înainte aveam să-i spun pe nume, Ioana, avînd în vedere că „fata cu găina" nu era o poreclă prea frumoasă şi, la urma urmei, avea să-mi fie cumnată.

— Condu spre crîşmă! ordonă femeia solidă şi îmi indică cu degetul direcţia.

Oare ar putea să lase îngerul să stea lîngă mine? Of, condu odată, uită de înger şi de afacerea cu calul Troian, doar ai venit să cumperi un teren şi atît, am încercat să- mi reamintesc. Mergi să te-ntîlneşti cu personajul acesta Vasile, care a reuşit să creeze cele mai frumoase fete pe care le-ai văzut vreodată, cumpără terenul şi ieşi din fundătura asta!

C A P I T O L

DIN BEŢIE TE TREZEŞTI, DAR DIN PROSTIE, NU

l In bărbat scund cu pălărie de cioban ieşea din Crîşmă; ivr.i fruntea brăzdată de riduri, pielea arsă de soare şi era îmbrăcat cu un pulover gros, pantaloni negri din bumbac i i i/.me de cauciuc şi, judecînd după mirosul pe care-l • mima, era o reclamă ambulantă pentru alcool.

- Bună ziua, bine ai venit, bine ai venit, strigă Vasile vrNcl.

- Bună ziua, vă mulțumesc!

— Mă bucur că ai ajuns. Acum haide la noi acasă să hrm ceva.

Ştiam că trebuie să fiu atent. Refuzul nu reprezenta o opțiune. Să refuzi invitația unui romîn la un pahar reprezintă o insultă, la fel ca în cazul beduinilor cu cafeaua lor, dar cu romînii nu era niciodată vorba despre cafea şi îmi era clar că nu avea să se sfîrşească cu un singur pahar.

— Soția mea dragă, i-ai oferit băiatului un pahar din vinul făcut de mine?

— Nu a băut vin, i-am dat doar puțină țuică.

Femeia solidă nu mintea. Nu mă servise cu vin, dar

turnase la țuică, nu glumă.

— In acest caz, trebuie să guşti vinul meu! Facem vin, țuică, brînză, smîntînă, numai anul acesta am produs o sută de litri de vin şi o sută de litri de țuică.

Ei bine, nu-mi prea dădeau de ales. Şi uite aşa ne-am întors acasă la ei pentru încă un pahar.

Vasile scoase un pahar mic şi murdar în care turnă vin. După cum arăta paharul, îmi era greu să cred că fusese spălat vreodată.

— In cinstea soției mele, fiicelor mele frumoase, Romîniei şi tuturor oamenilor din întreaga lume! toastă Vasile şi dădu pe gît vinul dintr-o înghițitură. Reumplu acelaşi pahar şi mi-l înmînă. De data aceasta eram mai breaz şi n-am mai cerut jumătate de pahar. Am ridicat paharul, m-am uitat la Vasile, la soția lui solidă, la micuța mea cumnată şi mai ales, la viitoarea mea soție, care stătea în fața mea şi am toastat în ebraică: „în cinstea iubitei mele frumoase, care locuieşte în mijlocul pustietății şi mi- aş dori să fii a mea." După care am dat imediat vinul pe gît.

I'filtru ce ai toastat, dacă îmi permiți să întreb?

- Am repetat exact acelaşi toast, dar în ebraică.

• V este ebraica?

I iinh.i Bibliei. Cunoaşteți Biblia?

întrebi dacă soțul meu cunoaşte Biblia? Normal, lipii i Itrştr cîte un capitol din Biblie în fiecare seară.

f^tii ce le-a dat Moise locuitorilor din Israel cînd | ful HM.n de pe Muntele Sinai? mă întrebă Vasile, dornic ||1 i demonstreze cunoştințele. Judecînd după cantitatea

tl| MI I pe care o bea Vasile, dacă ar fi fost după el, Moise Im io li d.it locuitorilor vin sau țuică în loc de Cele Zece INmmd.

I e a dat locuitorilor din Israel Cele Zece Porunci.

Poarte bine, prietene, cunoşti Biblia, răspunse VH*IIi , mulțumit de el însuşi. Permite-mi să-ți mai pun H imn luirc, spuse el şi-mi mai turnă un pahar. Ce s-a liiiilmpliit cu soția lui Lot în Sodoma şi Gomora?

S a întors şi s-a transformat într-un stîlp de sare, |>

puns eu repede.

I bartc bine, eşti de treabă, spuse Vasile şi mai turnă ic• pali.ii Trebuie să bei trei, asta-i tradiția la noi, explică »1

I a urma urmei, vinul nu era tocmai rău. Sau poate că III a « l i unisem cu gustul. Am dat pe gît şi al treilea pahar.

Pol ce se întîmplase pînă în acest moment, nu fusese ■ Im u

lin areală tipic romînească.

I)in cîte înțeleg, vrei să cumperi un teren în satul li Vasile abordă problema pentru care ne adunaserăm

— Ați înțeles corect. Doresc să cumpăr o bucată de teren.

— Şi de ce-ar vrea un tip ca tine să cumpere un teren în satul nostru? Ştii să cultivi cartofi? Ai lucrat vreodată pămîntul?

— Nu, dar voi învăța.

Nu aveam nici cea mai mică intenție de a-i spune lui Vasile că planul era de a construi un hotel. Dacă i-aş fi spus, prețul terenului ar fi explodat.

— Îți place? Ai asta în suflet? Cultivatul nu se învață aşa, pur şi simplu, cultivatul implică dragoste şi muncă grea. Pentru a fi un bun fermier trebuie să iubeşti natura, să te bucuri de răsaduri, flori şi de primăvară şi să apreciezi roadele pămîntului. Dacă nu-ți place să cultivi cartofi, porumb, varză şi roşii şi să mulgi vaci, n-ai ce căuta aici şi, judecînd după costumul tău scump, probabil că n-ai nici cea mai vagă idee cum să faci aceste lucruri, concluzionă Vasile.

— Şi se poate trăi doar din cultivat aici? am întrebat, încercînd să schimb subiectul.

— Nu, am şi alte afaceri.

— Şi care-ar fi acestea, dacă nu vă supărați?

— Vînd fier vechi.

— Şi cui îl vindeți?

— Unei firme mari care produce fier şi care se află la vreo douăzeci de kilometri de aici.

— Şi de la cine cumpărați fierul vechi?

— Satul învecinat face comerț cu fier. îl cumpăr de la ei.

Şi ei de unde îl obțin?

I '.ste simplu, ei fură fier vechi de la fabrica de fier la Ulm il vînd eu, răspunse Vasile, elucidînd misterul. Eram «pi i Ir

prostănac, cum de nu înțelesesem un lucru atît de «implu?

Şi vă înțelegeți bine cu oamenii care vă vînd fierul? Nn v i fac probleme?

bineînțeles că mă înțeleg bine cu ei, sunt oameni f11,11 ic oneşti. N-am avut niciodată probleme cu ei, ce-i ,1 iin-II c al meu şi ce-i al lor e al lor, răspunse Vasile,

lindu-mi de o vorbă a bunicii: *,Aoykh gnbim, ven*

|ru *t\?tryln zikh, redn vegn yosher un tzedeU'* **care însemna: l'iln.t şi hoții cînd împart între ei vorbesc în termeni de tiu plate şi justiție.**

Aveți o afacere bună.

Nu-i rea.

Şi ce dimensiune are terenul?

Undeva între optzeci de mii şi o sută douăzeci de Ic metri pătrați.

Cum adică, undeva între? L-am întrebat, fiind din incapabil să-l înțeleg.

Nu am măsurat niciodată terenul, doar l-am şic nit. A fost deținut de familia noastră timp de

• i "Ic. Cunosc parametrii, dar n-a fost niciodată nevoie ilt I măsurăm. Dacă ai intenții serioase să-l cumperi, vom mg.ija un topograf să-l măsoare.

Suna perfect rezonabil. Problema era că, tot ce suna " /miabil acum, sunase complet bizar cu cîteva momente Imilnte.

—Terenul nostru are tot ce-i trebuie unui bun fermier: pajişte, sol pentru cultivarea recoltelor, meri, pruni, apă termominerală, un pîrîu şi un urs. Am avut doi, dar am omorît unul. Dacă vei cumpăra terenul, te voi învăța cum
să vînezi ursi.

— **Un urs adevărat? Un animal adevărat?**

— **Un urs foarte adevărat. De ce eşti aşa uimit? Voi nu aveți urşi în Israel? mă întrebă de parcă tocmai ar fi menționat o pisică**

sau un cîine.

— Nu, nu avem urşi în Israel. Şi ce-aţi făcut cu ursul după ce l-aţi vînat?

— Ce face toată lumea, am făcut cîrnaţi din el. Nu-i aşa că au fost gustoşi cîrnaţii? îşi întrebă Vasile femeile.

— Foarte gustoşi, confirmară ele.

— Tati, cînd vei merge să mai vînezi un urs? întrebă micuţa mea cumnată, de parcă ar fi întrebat cînd vor mai merge la locul de joacă.

— Nu pot promite că voi mai încerca încă o dată. Nu-ţi mai aminteşti ce s-a întîmplat anul trecut cînd am fost la vînătoare de urşi?

— Ce s-a întîmplat anul trecut?

— Intr-o seară, am fost cu vecinul meu, Cristi, la vînătoare de urşi. Ne-am luat puştile, ţuică, vin, mîncare şi ne-am îndreptat spre livada de meri. Am stat acolo o vreme, aşteptînd ursul, care din nu ştiu ce motiv, nu părea să se grăbească. Ne-am plictisit de atîta aşteptat şi ne-am pus pe băut. După patru ore de băut, se decise şi ursul să îşi facă apariţia. „Vasile, a venit", îmi şopti Cristi. „Cine a venit?" l-am întrebat. „Sst, nu ţipa, a venit ursul şi i| H I '.perii", îmi şopti iar Cristi. M-am ridicat uşor din ImU şi m am apropiat de urs pentru a ţinti mai bine şi lllm i odată, am auzit o împuşcătură care nu era a mea. (du. i i e s-a întîmplat?

■ C Y s-a întîmplat?

Idiotul de Cristi ţinti şi trase în mine. Nu în urs, ci In oilor, spuse Vasile şi îşi ridică bluza, afişîndu-şi mîndru tlt om ra lungă de pe spate.

Mai aveam puţin şi muream, dar, după cum bine vfŞi, no am revenit de atunci şi după acest incident am lum " decizie: nu aveam să mai merg niciodată la vînătoare di HI a cu prietenul meu, Cristi. Incheindu-şi povestea, Vn.ll i mai turnă un pahar de vin.

I)lntr-odată, am auzit o ciocănitură la uşă.

Intră! strigă Vasile.

I Io bărbat de doi metri, îmbrăcat într-o uniformă .11 ni.lut de pompier, care arăta de parcă ar fi fost şterpelită de Iu a i inata lui Napoleon, deschise uşa. Avea o caschetă ■dlia.t i , \ pe cap, care se asorta cu uniforma şi aproximativ iffi/i ci de decorații de război prinse de bluză. M-am 'bat oare împotriva cui luptase acest general?

Intră, prietene! El este şeful brigăzii regionale de I'. 'iiipieri.

Am venit să-mi achit datoria, spuse generalul.

Mine că ai venit, să-ți dea Dumnezeu sănătate. Vrei «.I I iri ceva sau eşti în timpul serviciului?

- în primul rînd, luați banii şi în al doilea rînd, aş bea no p.ihar de țuică. Domnule Vasile, aş putea să vă cer o i " ■ m re? întrebă pompierul şef după ce goli paharul.

— Ai nevoie de încă un împrumut?

Pompierul cel înalt se aplecă şi îi şopti ceva lui Vasile la ureche.

Vasile dădu din cap şi spuse:

— Promit că voi încerca.

— Vă mulțumesc, domnule Vasile, multă sănătate şi fericire, îi ură pompierul şi plecă.

— Deci, unde rămăsesem? O, da, avem pruni pe terenul nostru şi în fiecare an produc sute de litri de țuică din prunele culese. Dacă vei cumpăra terenul, vei putea să faci şi tu țuică. Ştii cum să faci țuică?

— Nu am nici cea mai vagă idee, i-am răspuns şi mi-am imaginat expresia de pe fața domnului Burton, în costumului lui Dolce & Gabbana, cu ceas Breitling cînd aveam să-i spun: Stimate domnule Burton, îmi face o deosebită plăcere să vă anunț că de acum înainte veți putea produce cel puțin o sută de litri de țuică

bună pe an.

— Dacă vei cumpăra terenul, te voi învăța, răspunse Vasile zîmbind.

Se auzi din nou o ciocănitură la uşă.

— Intră! strigă Vasile.

Se deschise uşa şi l-am văzut pe pompierul şef Napoleon, împreună cu un bărbat scund într-o uniformă uzată. Bărbatul mititel părea descurajat şi avea ochii
înlăcrimați.

»

— Vă rog să mă iertați, domnule Vasile, trebuie să mă credeți, n-am făcut-o intenționat, vă rog să mă iertați, domnule, iertați-mă, se văicări bărbatul mititel.

— Pentru ce să te iert? Ce s-a întîmplat?

îmi pare rău, domnule, a fost un accident, chiar ii i lost cu intenție, stătea în spatele meu, se smiorcăi în fMiimuare bărbatul mititel.

— Cine stătea? Ce s-a întîmplat? întrebă Vasile confuz.

Vă rog să mă iertați, domnule, iertați-mă, răspunse
ipicrul neîncetat.

— Ce s-a întîmplat? Spune odată! zise Vasile, care deja M ' ncrvase şi pe bună dreptate. Bărbatul mititel era extrem il> enervant. De ce nu spunea odată ce se întîmplase?

bărbatul mititel se uită la şeful mare, cu lacrimi în ochi țl »puse:

— Cînd şeful a plecat de la dumneavoastră şi s-a urcat in i .mița de pompieri, eu manevram calul în spate şi atunci » i întîmplat.

I inişte, linişte, linişte.

Şi apoi ce s-a întîmplat?

V-am călcat rățoiul, răspunse bărbatul mititel, Iini|u1imîntat.

Mi-ai călcat rățoiul? întrebă Vasile, surprins.

Da, domnule, iertați-mă, vă rog să mă iertați.

— Cred că era Razi.

Şi este mort? Razi este mort?

I)in păcate, Razi este mort, răspunse bărbatul mititel 71 n lacrimă mare i se rostogoli pe obrazul drept.

Mare păcat, Razi era un rățoi bun. Unde era, mai > " i îl interogă Vasile.

Era chiar în mijlocul drumului.

— Chiar în mijloc?

Da, domnule, chiar în mijloc.

— Ei bine, hai să mergem afară să încercăm să ne dăm seama cum s-a întîmplat, sugeră Vasile.

Am ieşit afară, cu Vasile în frunte, pompierul şef cel înalt în spatele lui, urmat de pompierul mititel şi în cele din urmă, eu. Lîngă casă, pe drumeag, se afla o căruță roşie legată de un cal de povară maro, cu decorațiuni roşii atîrnate de urechi. Un butoi gigantic de apă, vopsit roşu se afla în căruță şi lîngă acesta, un furtun lung rulat. Aceasta era căruța de pompieri a satului.

Dacă aceasta era maşina lor de pompieri, nici nu voiam să ştiu cum arăta ambulanța lor.

In spatele căruței de pompieri, pe drumeag, zăcea rătoiul Razi, colorat şi mort.

La cîțiva paşi distanță, se adunaseră mai multe rațe şi gîşte colorate, interesate să afle de ce era atîta agitație. Probabil erau rude ale defunctului. Unde era Petrică, polițistul imaginar cînd aveai nevoie de el?

— Domnule pompier, te rog să-mi spui exact cum s-a întîmplat, zise Vasile, asemenea unui anchetator veteran.

— Stăteam în căruță aşteptîndu-l pe şefu' să iasă din casa dumneavoastră. A apărut după cîteva minute şi l-am întrebat dacă a vorbit cu dumneavoastră.

— Normal că a vorbit cu mine, doar era în casa mea.

— Ştiu că a vorbit cu dumneavoastră, dar l-am întrebat dacă a vorbit cu dumneavoastră despre ce ar fi trebuit să-l întrebați.

— Nu înțeleg ce zici acolo. Hai să trecem direct la partea în care a ieşit din casă şi a ajuns la căruță, îl întrerupse Vasile pe bărbatul mititel.

> bineînțeles că a ajuns la căruță, altfel cum vă |iini|i că l-aş fi putut întreba dacă a vorbit cu im ,ivoastră despre ce urma să-l întrebați?

Ascultă aici, pompier mititel, nu vrei să mă enervezi, di I'.md să-mi spui cum l-ai călcat pe drăguțul de Razi |flm|a ta mizerabilă sau nu? răbufni Vasile.

I)r ce spune domnul Vasile că avem o căruță ini/* i iluli? Nu-i prea frumos din partea dumneavoastră, 'lin mai ce am recondiționat-o şi revopsit-o acum două |{i|'i imani. N-ați observat că ne-am cumpărat un furtun

I am cumpărat din banii noştri, interveni pompierul.

Vasile îşi dădu jos pălăria şi îşi şterse fruntea cu mîna tt.imi la baza gîtului şi se scărpină uşor. Pentru mulți, mi şi a era un semn că au sfeclit-o sau că, pur şi simplu, ți MI pierdut răbdarea.

Am observat, am observat, dar poate totuşi, domnule pompier, ați putea să-mi spuneți cum? Cum s-a im im plat? întrebă Vasile, pe un ton mai scăzut.

Exact asta intenționam să fac, domnule Vasile. Deci, i i i ntîmplat aşa: şeful s-a aşezat în căruță şi eu am ghidat

■ ii Iul în spate. După cîteva momente am auzit un cîrîit I iii Să vă spun drept, nu m-am gîndit că am călcat o rață. N .un auzit în viața mea o rață să scoată asemenea sunet i uniat. Nu-i aşa, domnule şef? Ați auzit vreodată un cîrîit ai.H de ciudat?

Acum mulți ani, am auzit un cîrîit ca acesta. Era în aiul vecin, dar nu sunt sigur că era vorba de o rață, poate

■ a n a un alt animal.

— Dragul meu, pompier, spuse Vasile, pierzîndu-şi într-un

final răbdarea, tot ce-mi povesteşti este important, dar din nefericire, nu am timp de aşa ceva, am un musafir.

Stăteam acolo lîngă ei şi îmi spuneam în sinea mea că dacă aceşti săteni aveau încredere în cei doi tipi napoleonieni să stingă un incendiu, atunci acest sat avea probleme serioase.

— Nu, ascultați, ajung la subiect. Unde rămăsesem? Cîrîitul. Cînd am auzit cîrîitul, am oprit imediat bunul meu cal şi m-am dat jos să văd ce s-a întîmplat. Am făcut cîțiva paşi şi exact aici s-a întîmplat.

— Unde aici? întrebă Vasile şi se apropie de rățoiul mort.

— In mijlocul drumului.

— Dacă aici a avut loc accidentul, atunci nu-i vina ta. Rațele nu ar trebui să stea aici şi dacă chiar aici stătea, atunci este vina lui. Vezi-ți de treabă, mergi să stingi nişte incendii. O zi bună! Iar dumneata, micule pompier, ai grijă cînd dai înapoi cu trăsura.

— Vă mulțumesc, domnule Vasile, multă sănătate dumneavoastră şi familiei şi vă mulțumesc şi dumneavoastră, stimate musafir, îşi ridică privirea bărbatul cu o expresie radioasă.

— Dar nu uitați să vorbiți cu el, spuse pompierul şef.

— Nu voi uita, promise Vasile.

Pompierii plecară, iar eu am realizat că Vasile era un judecător înnăscut, verdictul şi sentința fuseseră determinate rapid şi eficient. De asemenea, mi-am dat ■MHU cil micuțul pompier avea abilități de avocat. Ar fi (t" i i .ipabil să bată cîmpii la nesfîrşit.

I >.u ă Vasile m-ar fi consultat, i-aş fi spus că Razi, ««(olul lusese lipsit de justiție, deoarece membrii familiei li<l> . ,irc fuseseră martori la incident, nu avuseseră ii|Hii luuitatea de a depune mărturie şi de a contesta IM ii i I I KM judecătorească. Poate că Vasile considerase că i u|i li I gîştele nu erau martori credibili, dar în orice caz, iii h trebuit măcar să-i suspende permisul de conducere a 9l< ■ II(<I pompierului mititel, pentru cel puțin patruzeci şi i Im i de zile.

Tiuite acestea îmi amintiră de o poveste pe care o .IU/IM m la un moment dat despre un bărbat aflat pe patul

■ li moarte. Fiind pe moarte, bărbatul îşi chemă cei trei in I IC spuse: „Dragii mei fii, ştiu că mi-a venit sorocul, In inainte de a muri, vreau să las ferma unuia dintre voi. I >iipă ce am reflectat îndelung, am decis să las ferma fiului i II i ele mai bune abilități de afaceri. Sunteți toți talentați ni mi ştiu pe cine să aleg, drept urmare, am decis să vă mi pun unui test de afaceri. Voi da fiecăruia cîte o rață, pe

■ in va trebui să o vindeți în piață, iar cel care va obține nuia cea mai mare pentru rață, va moşteni ferma."

I ,a solicitarea tatălui, în ziua următoare, cel mai mare iIItitre frați se duse cu rața la piață dis-de-dimineață, îşi IH i rccu toată ziua negociind şi certîndu-se cu cumpărătorii #i, in cele din urmă, reuşi să vîndă rața pentru cincizeci de mble. Fiul se întoarse acasă şi îi dădu cele cincizeci de i uble tatălui său aflat pe moarte.

„Foarte bine", îi spuse tatăl fiului său şi îl bătu uşor pe spate.

In ziua următoare, fiul mijlociu se duse şi el la piață cu rața lui şi, asemenea fratelui său mai mare, negocie cu cumpărătorii, se certă, urlă şi imploră şi, în cele din urmă, se întoarse acasă cu o sută de ruble în buzunar, pe care i le dădu tatălui său.

„Foarte bine, fiul meu", îi spuse tatăl fiului său şi îl bătu uşor pe spate

în cea de-a treia zi, era rîndul mezinului să meargă la piață, dar acesta refuză. Tatăl încercă să-l convingă, dar în zadar. Şi mama încercă să-l convingă spunîndu-i: „Fiule, mergi la piață şi încearcă-ți norocul. Eşti un băiat talentat şi sunt convinsă că vei reuşi."

„Eu nu vreau ferma, pot s-o păstreze frații mei mai mari", spuse mezinul.

„Mergi la piață şi fa ce-ți cere tatăl tău", îi spuse mama hotărît.

în cele din urmă, mezinul acceptă şi se duse cu rața la piață. A încercat din greu să vîndă rața, dar în zadar, fiindcă nimeni nu era dispus să plătească mai mult de o sută de ruble. Se lăsă noaptea şi piața se goli, iar mezinul rămase singur cu rața. Nemaiavînd ce face, plecă spre casă. Cînd ajunse la marginea satului, auzi dintr-odată o voce care-l striga: „Hei, băiete, vrei să urci pînă la mine în apartament?" Era prostituata satului.

„N-am nicio rublă în buzunar", răspunse el.

„Dar ai o rață. Voi accepta rața în schimbul serviciilor mele."

(V «m de pierdut? Oricum nu voi moşteni ferma, deci ■M• <t -i mă distrez puțin, îşi spuse băiatul în sinea lui şi |t patul femeii. După ce făcură dragoste, băiatul îi 4'1'IH I a|a prostituatei şi se pregăti să plece.

„A fost excelent, chiar minunat, am putea s-o mai Bi rin o dată?"întrebă prostituata.

„Sigur că putem, dar doar în schimbul rației", răspunse ti pnlc băiatul.

„Aş fi bucuroasă să-ți înapoiez rața."

Au mai făcut o dată dragoste cu pasiune, după care, pi' f.tituata îi returnă băiatului rața. El părăsi casa satisfăcut i nu isc pe drumul principal cu rața lîngă el cînd, iliutr-odată, apăru un camion care călcă rața. Camionul li ai i.l brusc şi şoferul coborî pentru a vedea ce se întîmplase.

„(), nu, dumneata eşti chior? Tocmai mi-ai omorît rața ■ i dragă", zbieră mezinul.

„ Băiete, te rog,liniştește-te, cît a costat rața ta prețioasă?

„O sută cincizeci de ruble", răspunse el.

„Chiar că a fost o rață prețioasă. Uite, ia banii şi vezi-ți iIr drum."

băiatul îşi puse banii în buzunar, culese rața moartă de pc drum, o puse sub braț şi îşi continuă drumul spre casă. ()dată ajuns, îi dădu tatălui său cele o sută cincizeci de i uble şi rața

moartă.

„Foarte bine, fiule, dar ia zi, cum ai făcut? Sper că nu ai i mnis nicio crimă."

„Este foarte simplu", răspunse mezinul. „I got a fuck for a duck, a duck for a fuck, and I still have the fucking duck."[3]

— Ne întoarcem înăuntru să ne continuăm conversația? întrebă Vasile.

— Desigur, am răspuns.

In casă, le-am găsit pe cele trei doamne şi găina în aceeaşi poziție, pe canapea. Vasile goli paharul de vin pe care îl turnase înaintea incidentului şi apoi îl reumplu şi pe al meu, după cum părea a fi obiceiul lui. Am dat pe gît cel de-al treilea pahar de vin, fără ezitare şi am întrebat:

— Cît cereți pe teren?

— Treizeci de mii de dolari.

— şi de ce cere domnul treizeci de mii de dolari şi nu

y *l*

patruzeci sau douăzeci de mii?

— Este un calcul simplu. Săptămîna trecută am numărat toții pomii plantați pe teren şi am calculat cît aş cîştiga dacă i-aş tăia pe toți, i-aş încărca într-o căruță, aş merge cu căruța de cinci sute de ori pînă în sat şi înapoi şi i-aş vinde pe toți. Aş avea treizeci de mii de dolari şi tot aş rămîne cu terenul, ai priceput?

N-auzisem în viața mea de o asemenea evaluare.

— Acum înțeleg.

— Dacă înțelegi, vrei să mergem să vedem terenul? Am dat mîna cu femeia solidă şi cu viitoarea mea

cumnată, fata cu găina, şi cînd am luat mîna viitoarei mele

I, .im (mut-o pentru mai mult timp şi am eliberat-o cu Ungere uşoară. Cu voia lui Dumnezeu, poate că aveam ifvRd.

---

3 N.Trad. Am primit un futai pentru o rață, o rață pentru un futai şi încă mai am nenorocita de rață.

m **V.l mulțumesc pentru tot, le-am spus şi m-am uitat in Im îngerului. Ea, la rîndul ei, îmi întoarse o privire ți ți îmi zîmbi.**

Stop, acesta este terenul! mă instrui Vasile după un cu maşina.

I i ,i o bucată de teren excelentă. Mi-am scos aparatul şi MMI Ilitografiat pădurea şi pîrîul.

Un singur lucru mă îngrijorează, Domnule Vasile. Nu io» istă niciun fel de acces la teren din drumul principal. Aceasta nu este o problemă, se rezolvă.

Cum veti rezolva asta?

Voi aduce încărcătorul pe şenile şi voi pava un drum, 4.ii mi sc va întîmpla luna aceasta.

De ce?

Pentru că ultima dată cînd şoferul tractorului a Im 1.11 in sat a băut cam multicel şi în drum spre casă a lut or, tractorul cu capul în jos, fix într-un şanț. Dar nu-ți I in i griji, voi găsi pe altul.

V minți dacă aş spune că eram surprins.

- în regulă, domnule Vasile, am văzut terenul şi sunt Impresionat. Lăsați-mă să mă gîndesc puțin şi vă voi da o IM .i.puns foarte curînd.

- Prea bine. şi acum că am terminat cu afacerile, mi o face o deosebită plăcere să te invit să luăm prînzul împreună. Soția mea este o bucătăreasă excelentă. Dar acum trebuie să mă grăbesc să ajung la înmormîntarea unui sătean, care trebuie să înceapă imediat.

— Sunt sigur că soția dumneavoastră este o bucătăreasă minunată şi că mîncarea ei este delicioasă, dar voi gusta cu altă ocazie. Este deja tîrziu şi trebuie să mă întorc în Bucureşti. Vă mulțumesc pentru tot. Am dat mîna cu Vasile.

— încă ceva, domnule, dacă se poate, am o mică rugăminte, spuse el şi nu-mi mai dădu drumul la mînă.

Dacă era vorba de o mică rugăminte, de ce nu? Decisesem cu mult timp în urmă că aveam să încerc să fac cel puțin o faptă bună pe zi. Cred că dacă toată lumea ar încerca să facă o faptă bună pe zi, am trăi într-o lume mai bună. Şi, în plus, era indicat să rămîn în grațiile lui Vasile, avînd în vedere că firma ar putea fi interesată să cumpere terenul lui. Nu trebuia să-l refuz, mai ales dacă era vorba de ceva mic. Poate că la această rugăminte se refereau pompierii.

— Desigur, despre ce este vorba? l-am întrebat şi de- abia atunci mi-a eliberat mîna.

— Avem o mică problemă. După cum v-am spus, un bărbat din sat a murit acum trei zile şi ar trebui să-l îngropăm chiar acum. Tradiția spune că persoana decedată trebuie îngropată la trei zile de la data decesului. Pe parcursul celor trei zile de doliu dinainte de înmormîntare, persoana decedată rămîne în casa familiei sale şi toți sătenii se roagă pentru reînvierea sa.

— Şi s-a trezit pînă acum vreun mort la viață?

I lucori se întîmplă miracole şi s-a întîmplat de mai llr • ■ii ca un mort să se trezească după o zi sau două, n lualul defunct nu s-a trezit, drept urmare, trebuie I îngropăm azi. Toți sătenii s-au adunat la biserică Inia 1 însoți pe ultimul drum.

Şi care este problema?

l'imitirul nostru se află de cealaltă parte a rîului.

I normal, încărcăm coşciugul în tractor şi îl folosim 1111H a trece rîul, dar, din nefericire pentru familia Imn tului şi pentru defunctul însuşi, care a fost un hun, tractorul s-a stricat şi nu avem cum să ducem

• un mgul la cimitir. Avem doar cai şi căruțe şi nu putem in 11 rîul cu ele, deci am avea nevoie de ajutorul tău.Tu ai im |i cp mare, sunt sigur că ar putea trece uşor rîul. înțeleg

• N 11 grăbeşti, dar va merge repede.

I 'i scurt, Vasile voia să-l duc pe mort cu maşina.

Te rog, dacă refuzi ne vom confrunta cu o adevărată jitnlilemă. Pur şi simplu nu vom putea ține ceremonia de . mîntare sau va trebui să-l îngropăm aici, în sat, pînă lAml t factorul va fi reparat şi apoi să-l mutăm în cimitir.

I 'um aveam să ies din această încurcătură? N-aveam i Iu l \î transport un cadavru. Vasile acesta mă transforma Ini i un membru Chevra Kadisha[4]. Dar în prostia mea şi nu înțelegeam de ce sau cum, poate din cauza țuicii şi a > inului, am mormăit:

- **N. trad. Chevra (Hevra) Kadisha este o organizație evreiască c are se asigură că toate cadavrele evreilor decedați sunt pregătite pentru înmormîntare conform tradiției evreieşti şi ■ î aceastea nu sunt desacralizate înainte de a fi îngropate.**

— Nicio problemă, domnule Vasile, ar fi plăcerea mea să vă ajut.

Intr-o astfel de situație, romînii ar spune: „Din beție te trezeşti, dar din prostie nu."

C A P I T O L

DUBLA PROCESIUNE FUNERARĂ

Fă dreapta pe următorul drumeag şi vom ajunge la liim i n ă, mă instrui Vasile.

Cum a murit? Era bolnav?

Costică mînca şi bea neîncetat.

— Cum adică mînca şi bea neîncetat? Cu toții mîncăm i Ix m tot timpul. Cît poate mînca şi bea un om?

El mînca mult. Noi, romînii suntem campioni mondiali la

mîncat carne şi Costică, Dumnezeu să-l i..lihnească, era un om gras care iubea mîncarea, în special . II nea. Mirosul de grătar îi acapara întotdeauna casa şi 1. 11111il parfumat ieşea din grătarul lui preferat la orice oră .Im zi. Cînd oamenii îl întrebau pe Costică de ce era atît .li r.ras şi de ce nu se oprea pur şi simplu din mîncat, acesta le răspundea: „Este vina lui Ceauşescu." Apoi îl întrebau: „De ce este vina lui Ceauşescu?" şi Costică lc răspundea: „Pentru că Ceauşescu ne-a înfometat şi nu ne-a dat carne. Eram foarte slab în timpul comunismului, dar imediat după prăbuşirea regimului, am început să mănînc şi nu m-am mai oprit de atunci." Aceasta era explicația lui obişnuită. Acum, m-ai întrebat cum a murit Costică şi am să-ți spun. Acum trei zile, stătea în curtea din spate bînd o sticlă de țuică şi înfulecînd două kilograme de carne, ca de obicei. După ce a terminat de mîncat, a rîgîit atît de tare încît l-a auzit tot satul. După ce a rîgîit, a zîmbit, a căzut pe spate şi a murit. Cînd, în cele din urmă, au ajuns oamenii la el acasă, au găsit un bărbat mort care zîmbea. Şi ştii de ce zîmbea? Pentru că a dus o viață bună. Costică şi-a petrecut ultimii ani din viață făcînd ce-i plăcea cel mai mult, bînd şi mîncînd fără să-i pese de nimic altceva. Mă bucur pentru el. Cu toții ne-am născut ca să fim fericiți, să trăim o viață fericită şi să murim fericiți. Domnul şi Mîntuitorul Nostru Iisus Hristos a suferit pentru păcatele noastre şi concluzia este: fii un om bun, bucură-te de viață şi, înainte de a trece pe lumea cealaltă, zîmbeşte şi acesta va fi un semn că vei zîmbi şi în Rai.

— Promit că voi încerca, i-am răspuns zîmbind. Trebuie să încep să exersez.

— Coşciugul este la biserică. Te rog să conduci pînă acolo şi nu te îngrijora, nu va dura mult.

Un grup de persoane îmbrăcate în negru stătea la intrarea în biserică, în timp ce restul sătenilor, şi ei îmbrăcați în negru, ieşeau din biserică formînd o lungă
MBIIMIIMI . Unele dintre femei țineau în mînă buchete ■ItltKMM' de flori colorate, iar o parte dintre bărbați țineau ||i iiiAii.i sticle de țuică. Restul țineau în mîini pungi de |||lii i u colivă şi lumînări lungi şi subțiri, înfăşurate în ||||ili, l.i capătul cărora se ascundea cîte o monedă.

I > formație de doi trompetişti, un acordeonist, un > |iil i şi un toboşar se alătură mulțimii. Am văzut tii|<< ml apropiindu-se pe drumeag. Era îmbrăcată în cu părul blond furişîndu-i-se printre franjurii IMIII ului negru. Ea trecu pe lîngă mine, îmi făcu cu ochiul şl lim .ilişă un zîmbet care îi dezvălui dantura perfectă.

iVtrică, prostul satului, se afla şi el în mulțime, MiAnimlu-şi postul de polițist rutier şi alăturîndu-se (Holului de îndoliați. Speram doar să nu aibă loc niciun «ffiilrut rutier azi în sat.

Ai putea, te rog, să rabatezi bancheta din spate a ifppiilui? mă rugă Vasile. Se apropie.

Zrce bărbați ieşiră din biserică, înaintînd încet cu toiM iu|',ul pe umeri. Partea superioară a coşciugului era I o i deschisă şi îl puteai vedea pe defunct. Vasile avusese • In |ii.iic, Costică era un bărbat foarte gras.

II unbrăcaseră pe defunct în cele mai bune haine: un in imn nou-nouț, o cămaşă albă, o cravată asortată şi jiiiiiinli lustruiți. O pereche de ochelari de soare îi acoperea fț« Im Avea mîinile încrucişate şi legate, iar deasupra lor se ill i o monedă - pentru mesagerul care urma să-l conducă I>.i11.t in ceruri. Pe fața lui, se întindea un zîmbet larg.

Purtătorii coşciugului încercară să introducă coşciugul în jeep, dar aparent jeepul era prea scurt şi mare parte din sicriu ieşea din maşină. Ei bine, nu puteam merge aşa.

Cei zece purtători ai coşciugului puseră sicriul pe pămînt şi începură să se consulte între ei. Cîteva secunde mai tîrziu, unul dintre săteni veni alergînd cu o sfoară lungă. Am presupus că acel consiliu de înțelepți găsise o soluție.

— Spune-mi, te rog, crezi că am putea lega coşciugul de plafonul jeepului? întrebă Vasile.

Părea cam bizar să conduci cu un coşciug legat de plafonul jeepului, dar ce puteam să fac? Nu părea să existe nici o altă soluție şi nu puteam refuza consiliul înțelepților chiar acum.

— Nicio problemă, puteți prinde coşciugul de plafon, doar să vă asigurați că este fixat bine, am spus, gîndindu- mă că fix asta mai lipsea, ca acest bărbat gras şi zîmbitor să zboare de pe plafonul maşinii.

Purtătorii coşciugului mai chemară nişte bărbați să-i ajute - să-l ridici pe Costică, plus un coşciug, nu era tocmai uşor — dar împreună au reuşit pînă la urmă să cațere sicriul pe plafon şi doi dintre ei începură să-l lege cu sfoara. Unul dintre săteni veni cu două prosoape şi cu o poză colorată care îl afişa pe Costică zîmbind. Acesta legă prosoapele de oglinzile retrovizoare şi poziționă fotografia pe parbrizul jeepului. Bărbatul îmi aruncă o privire, îmi zîmbi ruşinat şi dispăru.

Am ridicat la loc bancheta din spate şi într-o secundă, opt femei bătrîne, îmbrăcate în negru năvăliră în maşină,

In iiiindu-se una într-alta, o grămadă neagră aşezată în fiu.i mea - era cu adevărat o imagine dementă.

('¡ne a făcut acest coşciug frumos? l-am întrebat pe •tir.

■»- Noi.

Hună treabă.

Mersi şi acum putem pleca. Urmează-i pe preot şi |if ii ni'.lentul lui şi, te rog, să nu-i ocoleşti.

Şi să nu dau cu spatele, nu? i-am spus zîmbind.

Categoric nu da cu spatele, doar ai văzut cît de jiui. ulos este să bagi în marşarier în satul acesta, spuse Vi ilc I îmi zîmbi la rîndul lui.

I 'i cotul şi paracliserul stăteau în fața maşinii, îmbrăcați in Hibe negre. Aveau prosoape împăturite pe antebrațe ți il<- gîtul preotului atîrna o eşarfa lungă, aurie care-i •|tmgea pînă la genunchi. Lîngă cei doi se afla un membru il lamiliei defunctului, care căra în spate o cruce mare din

I cu un prosop prins în jurul ei. Numele defunctului

IM ii M/ris pe plăcuța din mijlocul crucii, iar în partea de I" era scris anul naşterii şi anul decesului. In partea de n apărea inscripția I.N.R.I., care însemna „Iisus din N.i/aret, Regele Iudeilor".

Conform tradiției creştine, Pilat din Pont inscripționase .11 este inițiale deasupra capului lui Iisus Hristos, pe cruce. Vechea biserică a adoptat inscripția INRI drept simbol şi, iIc a lungul secolelor a apărut în diverse picturi, icoane şi ■ mei din cimitire.

Pe vremea Imperiului Roman, în cazurile în care • c aplica crucificarea, se obişnuia să se scrie pe cruce infracțiunea comisă de persoana crucificată, drept avertisment, iar infracțiunea lui Iisus fusese faptul că era „Regele Iudeilor".

Pilat din Pont, cel de-al cincilea prefect al provinciei romane Iudeea, l-a întrebat pe Iisus în timpul judecății şi anterior crucificării: „Tu eşti Regele Iudeilor?"

Şi Iisus i-a răspuns „Este aşa cum spui." (Matei 27)

Preotul conducea procesiunea pe drumeagul nepavat, în timp ce eu conduceam încet în urma lui, urmat de văduvă şi de fiul ei de paisprezece ani. Se vedea cu ochiul liber că fiul moştenise multe gene de la tatăl său, era înalt, lat şi gras, un adevărat tolomac. Fanfara mărşăluia în spatele familiei, cîntînd melodia

tradițională de înmormîntare si

întreg satul mergea încet în urma lor. La fiecare intersecție, sătenii scoteau cîte o monedă din buzunar şi o aruncau,

un obicei care spune că aşa defunctul poate să treacă mai repede toate intersecțiile din ceruri. Dacă nu se aruncă monede, se spune că defunctul trebuie să aştepte la fiecare intersecție un alt defunct care să-l ajute să treacă.

Copiii din sat alergau în urma procesiunii, țipînd bucuroşi ori de cîte ori găseau cîte un bănuț şi băgîndu-l repede în buzunar.

Femeile din jeep bîrfeau. Cea de lîngă mine le întrebă pe celelalte:

— Ați auzit ultima poveste despre Stela?

— Stela este cea care se îmbracă în fiecare dimineață în fuste mini, bluze mulate care-i accentuează sînii şi tocuri înalte, se machiază şi merge degajat la magazin, cea care

Impicsia că locuieşte la Paris, îmi explică una dintre i (V mai este acum? Ce a mai făcut?

► Şi iți că soțul ei,Mirel, a fost plecat cîteva săptămîni, A'■[1] uitați aici ce s-a întîmplat azi-noapte la ora unu. iu văzut pe Costel intrînd pe ascuns în casa ei. Stela măi de deşteaptă încît nici n-a stins luminile şi i-am u i ilărindu-se unul pe celălalt! Şi apoi m-am apropiat li II .isiră şi nu doar că i-am văzut, dar i-am şi auzit.

t Y ai auzit? Ce ai văzut? Spune-ne! rîseră zgomotos rllc* în vîrstă.

I am văzut pe amîndoi goi în pat, făcînd dragoste |t,i'.iune şi Stela, ghiciți ce-a făcut... A strigat în gura in[1]: ..Mai tare, Mirel, mai tare!" Pentru o clipă nu am |sl<- i ce se petrecea, dacă era soțul ei, Mirel, sau tînărul l 'nulei.

I)eci, cine era, Mirel sau Costel?

Aşteptați o secundă. Deci Stela gemu iar: „Mai tare,

Mirel, **mai tare!" şi Costel, care aparent fusese surprins di ț 11>c*rele ei, se opri din ce făcea şi îi spuse: „Stela, să lir lir clar, eu nu sunt soțul tău, Mirel, uită-te la mine,**

ii Costel." Atunci ea îi zise: „Relaxează-te, dragule, ştiu

Iii i i bine că eşti Costel şi nu soțul meu, Mirel, dar pe Ini parcursul căsniciei mele am gemut „mai tare, Mirel" şi ilm a voi începe să gem „mai tare, Costel", s-ar putea să mă un urc cînd sunt cu soțul meu şi să gem „mai tare, Costel". I >i ci este mult mai bine dacă continui să gem „mai tare, Mu el", este mult mai simplu.

Ce obrăznicătură! Spuse una dintre ele şi îşi muşcă limba.

— S-o faci cu Costel nu-i atît de rău, zise alta, cu o expresie visătoare pe chip.

O clipă mai tîrziu, se facu linişte în maşină, timp în care probabil că hoaştele visau la Costel şi o invidiau pe Stela, apoi una dintre ele spuse:

— Sunt gata toate pregătirile pentru nuntă?

— Totul este gata, răspunse alta.

— La nunta Mădălinei şi a lui Florin de sîmbătă vom mînca, vom bea şi vom dansa pînă-n zori.

— Ador nunțile.

— Eu am ajutat la prepararea mîncării, spuse una dintre femeile de pe bancheta din spate.

— Nu te mai lăuda atît, toată lumea a ajutat.

— Cum arată mireasa?

— Este foarte drăguță şi arată absolut minunat în rochia de mireasă, răspunse bîrfitoarea şefa.

In oglinzile retrovizoare laterale am văzut un bărbat care alerga, depăşind ceilalți săteni şi apropiindu-se de jeep. Era prietenul nostru Mihai, care galopa pe coada lui de mătură. în

timp ce depăşea jeepul se opri, scoțînd sunete de tractor şi începu să semnalizeze. Mihai depăşi jeepul şi se poziționă între preot, paracliser şi purtătorul crucii. Nu-i depăşi din respect, dar continuă să scoată tot felul de sunete şi să-l enerveze pe preot care îi facu semn să se îndepărteze, dar în zadar. Păcat că Petrică, polițistul, nu-l observase, altfel eram sigur că zgomotosul de Mihai ar fi primit o amendă rutieră. Procesiunea funerară avansă încet, în continuare, pînă am ajuns la rîu. Preotul, paracliserul şi purtătorul crucii se opriră. Un podeț firav

lln.uA era suspendat deasupra rîului. Oare cum aveau vrisr/e? Suna ca o ghicitoare, nu. i imp, Mihai acceleră şi traversă în viteză rîul, care .i .ulînc, avea vreo cincizeci de centimetri adîncime, i bărbați se apropiară de preot şi păreau să țină o i întrunire a consiliului înțelepților.

Vn'.ile veni repede spre mine şi îmi spuse:

Nu este nicio problemă. Preotul, paracliserul şi 111\torul crucii trebuie să traverseze primii rîul şi să stea l>ipi coşciugului, dar nu-ți face griji, am găsit o soluție. Ce soluție? l-am întrebat. Nu-nțeleg de ce ar trebui nu să mă îngrijorez.

Dacă nu te deranjează, ei se vor aşeza pe capota şinii tale.

Dar n-au loc toți pe capotă.

Doar preotul şi paracliserul.

Se pot aşeza pe capotă, dar ar fi indicat să se țină luni-, altfel s-ar putea să cadă în rîu.

— Condu încet, mă avertiză Vasile.

Avem o problemă cu Maria, spuse bîrfitoarea, după ■ i se soluționase problema cu preotul şi asistentul acestuia. - Care este problema cu Maria?

— A născut acum o lună şi o femeie nu poate traversa mi pod la atît de puțin timp după ce a dat naştere, pentru > A va rămîne fară lapte şi nu va mai putea să-şi alăpteze bebeluşul.

— Cine a mai născocit şi aberaţia asta?

— Cum de nu ştii despre asta? Aşa este dintotdeauna. Spune-i Măriei să vină aici şi să urce cu noi în maşină.

— Dar nu mai este loc în maşină, spuse una dintre femeile din spate.

— Atunci dă-te jos. Maria nu are voie, sub nicio formă, să traverseze podul pe jos.

Vasile o strigă pe Maria şi aceasta se înghesui în maşină. Preotul şi paracliserul se cățărară pe capotă, iar purtătorul crucii îi înmînă crucea paracliserului.

— Ce faci, Maria? Cum te simți? Ce face bebeluşul?

— Suntem bine cu toții, bebeluşul creşte şi totul datorită şoarecelui.

— Datorită şoarecelui? am întrebat.

— Timp de ani de zile am tot încercat să rămîn însărcinată, dar n-am reuşit. Pînă într-o noapte, cînd am visat un şoarece şi o săptămînă mai tîrziu eram însărcinată.

Am traversat rîul în linişte. Femeile în vîrstă şi tînăra mamă îşi țineau răsuflarea. Păcat că nu avea cine să pozeze frumosul meu jeep cu o grămadă neagră de bătrîne vorbind despre sex, un coşciug legat de plafon, un preot într-o sutană neagră şi un paracliser cu o cruce gigantică cocoțați pe capotă şi fotografia cu Costică zîmbind pe parbrizul meu.

Cimitirul era frumos, curat şi ordonat, cu alei cu pietriş alb care separau mormintele; pietre funerare albe erau plasate pe fiecare mormînt, iar fotografiile şi datele persoanelor decedate erau gravate pe spatele acestora, conform tradiției ortodoxe. Intre morminte creşteau o multitudine de flori colorate, care confereau cimitirului o atmosferă pastorală.

I Aţiv.i bărbați se apropiară de jeep şi înlăturară i iitj.Mil de pe plafon, cărîndu-l încet pînă la mormînt, nrtm >nia de

înmormîntare începu. Preotul începu să se IV , i ii văduva, care se prăvălise pe umărul fiului său, |i|V> pu .1 bocească, conform tradiției:

I)(• ce-ai plecat, Costică? De ce m-ai lăsat singură?

I pus să se oprească din mîncat! Ce se va întîmpla cu tul III şi cu băiețelul meu?

I u iui i-aş spune tocmai mititel. Văduva nu plîngea ilupa soțul ei decedat, ci se gîndea la ce avea să se-ntîmple ■ <i . i, mm avea să se descurce şi cine avea să aibă grijă de • i I >upă elogiul scurt al văduvei, ca la un semnal, celelalte Mu.mc, partenerele mele de călătorie, începură să urle şi ||I pl A ligă. Cu cîteva momente înainte acestea pălăvrăgeau ți l culcau, iar acum boceau de parcă cineva ar fi apăsat I"ii. .mii de bocit. Dar acest lucru nu mă surprindea. Chiar

şteam acest obicei, avînd în vedere că mama mea se li Ap,ca dintr-un trib de femei bocitoare.

Acum vreo doi ani, înainte de nunta surorii mele, mama îmi explicase că era o tradiție de familie să vizitezi i II ml irul înainte de o nuntă. Aşa era obiceiul, înainte de

i. i n ire trebuia să existe tristețe, iar dacă mama nu plîngea înainte de nuntă, ceremonia nu avea să iasă perfect.

„Vino pe aici pe la 7 dimineața", îmi ceruse mama. N aveam nici cea mai vagă idee de ce mă chemase atît ilr devreme. Cînd am ajuns în fața casei şi mama a ieşit, am înțeles că aveam de-a face cu o profesionistă. Ea ținea

— Dar nu mai este loc în maşină, spuse una dintre femeile din spate.

— Atunci dă-te jos. Maria nu are voie, sub nicio formă, să traverseze podul pe jos.

Vasile o strigă pe Maria şi aceasta se înghesui în maşină. Preotul şi paracliserul se cățărară pe capotă, iar purtătorul crucii îi înmînă crucea paracliserului.

— Ce faci, Maria? Cum te simți? Ce face bebeluşul?

— Suntem bine cu toții, bebeluşul creşte şi totul datorită şoarecelui.

— Datorită şoarecelui? am întrebat.

— Timp de ani de zile am tot încercat să rămîn însărcinată, dar n-am reuşit. Pînă într-o noapte, cînd am visat un şoarece şi o săptămînă mai tîrziu eram însărcinată.

Am traversat rîul în liniște. Femeile în vîrstă şi tînăra mamă îşi țineau răsuflarea. Păcat că nu avea cine să pozeze frumosul meu jeep cu o grămadă neagră de bătrîne vorbind despre sex, un coşciug legat de plafon, un preot într-o sutană neagră şi un paracliser cu o cruce gigantică cocoțați pe capotă şi fotografia cu Costică zîmbind pe parbrizul meu.

Cimitirul era frumos, curat şi ordonat, cu alei cu pietriş alb care separau mormintele; pietre funerare albe erau plasate pe fiecare mormînt, iar fotografiile şi datele persoanelor decedate erau gravate pe spatele acestora, conform tradiției ortodoxe. între morminte creşteau o

multitudine de flori colorate, care confereau cimitirului o atmosferă pastorală.

i Ajiv.i bărbați se apropiará de jeep şi înlăturară ||up,i il de pe plafon, cărîndu-l încet pînă la mormînt.

t>fp de înmormîntare începu. Preotul începu să se M, iar văduva, care se prăvălise pe umărul fiului său, **|m .1 bocească, conform tradiției:

I)(ce-ai plecat, Costică? De ce m-ai lăsat singură? I im pus

să se oprească din mîncat! Ce se va întîmpla cu lllnr iii cu băieţelul meu?

ı ıı ıuı i-aş spune tocmai mititel. Văduva nu plîngea tiupii Moţul ei decedat, ci se gîndea la ce avea să se-ntîmple mi m, cum avea să se descurce şi cine avea să aibă grijă de »ii I >nj>.\ elogiul scurt al văduvei, ca la un semnal, celelalte lilliiinc, partenerele mele de călătorie, începură să urle şi M plîngă. Cu cîteva momente înainte acestea pălăvrăgeau |) i hlruu, iar acum boceau de parcă cineva ar fi apăsat 11111' 111111 de bocit. Dar acest lucru nu mă surprindea. Chiar

.team acest obicei, avînd în vedere că mama mea se

o ii i i dintr-un trib de femei bocitoare.

Acum vreo doi ani, înainte de nunta surorii mele, n MII LI îmi

explicase că era o tradiţie de familie să vizitezi

ii irul înainte de o nuntă. Aşa era obiceiul, înainte de li M, ire trebuia să existe tristeţe, iar dacă mama nu plîngea liiiilnte de nuntă, ceremonia nu avea să iasă perfect.

„Vino pe aici pe la 7 dimineaţa", îmi ceruse mama. N .iveam nici cea mai vagă idee de ce mă chemase atît .li devreme. Cînd am ajuns în faţa casei şi mama a ieşit, un înţeles că aveam de-a face cu o profesionistă. Ea ţinea în mînă o pungă cu patruzeci de lumînări memoriale Yahrzeit[4].

„Mamă, pentru cine sunt toate aceste lumînări?" „Ascultă, dacă tot vizitez cimitirul, pot să aprind lumînări Yahrzeit la mormintele tuturor persoanelor minunate pe care le-am cunoscut, nu?"

Am vorbit şi am rîs tot drumul, iar cînd am ajuns la cimitir ne-am îndreptat spre mormîntul bunicului meu. Stînd lîngă

4 N. trad. Lumînarea memorială Yahrzeit se aprinde în amintirea persoanelor decedate, în iudaism.

mormîntul lui, mama îmi întinse o lumînare Yahrzeit şi izbucni imediat în lacrimi, plîngînd din toți rărunchii. Stăteam lîngă ea şi nu puteam vărsa nici măcar un sfert de lacrimă, probabil că era vorba de experiență. După ce mama se opri din plîns, spuse:

„Atîția prieteni dragi sunt înmormîntați în acest cimitir. A trecut atît de mult timp de cînd nu mai sunt, dar au rămas cu totii în sufletul meu. Stiu exact unde sunt

înmormîntați. Ia lumînările şi eu te voi ghida."

„Bine", am spus, de parcă aş fi avut de ales.

Mama merse la poarta cimitirului şi stătu acolo, asemenea unui sergent militar, ordonînd: „Mergi la al treilea rînd, al patrulea mormînt din dreapta. Acolo este înmormîntată Rina. Aprinde o lumînare şi pune-o pe mormîntul ei."

Am alergat la mormînt, am aprins o lumînare şi am alergat înapoi.

„Acum mergi la al şaselea rînd, pe partea stîngă. Acolo este înmormîntată Tuvia, aprinde o lumînare."

iM'ipi Iu al patrulea rînd, al şaptelea mormînt pe MM|>i i. ,icolo este Shoshana."

Ni mte aşa mă puse să alerg prin cimitir timp de o oră

|inn.iiiitc. Am alergat în jur de cinci kilometri în ziua >' i, dr la un mormînt la altul, deci dacă era cineva l'IlM ■ .ii să afle ce înseamnă să fii un bocitor profesionist, ■ in Uni să o sune pe mama şi ea avea să-l învețe.

I Iul cel tînăr se apropie de tatăl său în lacrimi, înlătură Şim i uilul înfăşurat în jurul mîinilor decedatului şi scoase linu iiă de hîrtie din buzunar.

I)oar o persoană foarte apropiată decedatului are ilfH|iiul

să înlăture materialul. Dacă îl înlătură altcineva, Mlnia posibilitatea ca acesta să blesteme defunctul şi

|| .... rl nu va mai ajunge în Rai, îmi explică în şoaptă un pAih.it de lîngă mine.

I)oamnelor şi domnilor, azi-dimineată am scris un

> 7 »

i Inc,hi pentru dragul meu tată şi aş vrea să vi-l citesc.

Şi chiar atunci, bocitoarele măriră şi mai mult volumul. An.i era la înmormîntări, cînd copiii citeau elogiul, lunetele se intensificau. Fiul aşteptă cîteva momente, Inp.hiți în sec, îşi şterse lacrimile şi începu să citească:

.. I ată - cine va aprinde flacăra eternă a grătarului?

I ată - odată cu moartea ta, flacăra s-a stins şi fumul # .i risipit.

I ată - cine mă va mai convinge să mănînc încă o Iun .ită de carne?

Tată - cine îmi va mai servi micul dejun în pat sub Im mă de mititei?

în mînă o pungă cu patruzeci de lumînări memoriale Yahrzeit[5].

„Mamă, pentru cine sunt toate aceste lumînări?" „Ascultă, dacă tot vizitez cimitirul, pot să aprind lumînări Yahrzeit la mormintele tuturor persoanelor minunate pe care le-am cunoscut, nu?"

Am vorbit şi am rîs tot drumul, iar cînd am ajuns la cimitir ne-am îndreptat spre mormîntul bunicului meu. Stînd lîngă mormîntul lui, mama îmi întinse o lumînare Yahrzeit şi izbucni imediat în lacrimi, plîngînd din toți rărunchii. Stăteam lîngă ea şi nu puteam vărsa nici măcar un sfert de lacrimă, probabil că era vorba de experiență. După ce mama se opri din plîns, spuse:

---

5 N. trad. Lumînarea memorială Yahrzeit se aprinde în amintirea persoanelor decedate, în iudaism.

„Atîția prieteni dragi sunt înmormîntați în acest cimitir. A trecut atît de mult timp de cînd nu mai sunt, dar au rămas cu toții în sufletul meu. Ştiu exact unde sunt înmormîntați. Ia lumînările şi eu te voi ghida."

„Bine", am spus, de parcă aş fi avut de ales.

Mama merse la poarta cimitirului şi stătu acolo, asemenea unui sergent militar, ordonînd: „Mergi la al treilea rînd, al patrulea mormînt din dreapta. Acolo este înmormîntată Rina. Aprinde o lumînare şi pune-o pe mormîntul ei."

Am alergat la mormînt, am aprins o lumînare şi am alergat înapoi.

„Acum mergi la al şaselea rînd, pe partea stîngă. Acolo este înmormîntată Tuvia, aprinde o lumînare."

Piții la al patrulea rînd, al şaptelea mormînt pe ia, ai 111o este Shoshana."

| ulii aşa mă puse să alerg prin cimitir timp de o oră Utilul)'

Am alergat în jur de cinci kilometri în ziua || di la un mormînt la altul, deci dacă era cineva iM ii a afle ce înseamnă să fii un bocitor profesionist, tu Iun a o sune pe mama şi ea avea să-l învețe.

I'îul i el tînăr se apropie de tatăl său în lacrimi, înlătură H|f#i i.ilul înfăşurat în jurul mîinilor decedatului şi scoase

§ li iIc hîrtie din buzunar.

I)oar o persoană foarte apropiată decedatului are ilffl'Hil a înlăture materialul. Dacă îl înlătură altcineva, PiUi.t posibilitatea ca acesta să blesteme defunctul şi «Imn I c-l nu va mai ajunge în Rai, îmi explică în şoaptă un Mibiil de lîngă mine.

I)oamnelor şi domnilor, azi-dimineață am scris un

i lugiu pentru dragul meu tată şi aş vrea să vi-l citesc.

Şi chiar atunci, bocitoarele măriră şi mai mult volumul. AN I era la înmormîntări, cînd copiii citeau elogiul, hm i-iele se intensificau. Fiul aşteptă cîteva momente,

ii in Iuți în sec, îşi şterse lacrimile şi începu să citească:

. I ătă - cine va aprinde flacăra eternă a grătarului?

I ntă - odată cu moartea ta, flacăra s-a stins şi fumul » II risipit.

Tată - cine mă va mai convinge să mănînc încă o bucată de carne?

'Pată - cine îmi va mai servi micul dejun în pat sub Inimă de mititei?

Dragul meu tată, tu m-ai învățat cum să tai găini şi porci, cum să frîng capul unui iepure şi cum să beau țuică.

Tată - datorită ție nu vom rămîne înfometați.

Tată - îți promit că voi continua tradiția ta."

După ce băiatul termină de citit poezia, sătenii începură să aplaude şi să-i mulțumească pentru promisiunea lui de a continua traditia tatălui său. Eu stăteam acolo şi mă gîndeam că ar fi trebuit să-i construiască piatra de mormînt a lui Costică în formă de friptură suculentă sau de mititei cu mult usturoi, în loc de cruce.

Unul dintre săteni îmi şopti la ureche:

— Sper să existe un grătar şi în lumea de dincolo, altfel, bietul Costică nu va avea nimic de făcut acolo.

— Uite, pisica neagră stă pe mormîntul lui Aurel, îi spuse unul dintre bărbați altui bărbat din mulțime, arătînd cu degetul spre o pisică care stătea pe un mormînt.

— Dacă o pisică stă pe mormîntul lui, înseamnă că sufletul lui este în Iad, zise un alt bărbat.

— De unde ştii unde s-a dus sufletul lui Aurel? Poate că pisicii îi place, pur şi simplu, să stea pe mormîntul rece.

— Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe preot.

Pe vremuri îmi imaginam propria înmormîntare. Le spusesem prietenilor mei că-mi doream o înmormîntare veselă, o adevărată petrecere, cu DJ, dansatori şi muzică veselă. Nu mi-aş dori o înmormîntare deprimantă cu elogii triste. Pentru a mă asigura că voi avea parte de înmormîntarea pe care mi-o doream, i-am dat testamentul meu lui Meir. Speram să-l respecte şi să nu moară înaintea mea.

Nn nii-am dat seama că Petrică stătea lîngă mine.

1 şti din Italia? mă întrebă Petrică. Ai fi putut să te I" |i doar din mirosul pe care-l emana.

— Nu, nu sunt din Italia, i-am răspuns.

Vreau să-ți spun un secret. Am fost pilot în armata ■ numii Sovietice şi am luptat în Afganistan, îmi şopti I VII left.

Ai fost în armata sovietică??

IJn pilot şi un soldat loial care şi-a servit țara, spuse l'rli u ,t şi salută.

Ie cred, Petrică, i-am zis şi am salutat la rîndul meu.

Părinții tăi sunt încă în viață? întrebă Petrică.

Da, ambii sunt în viață.

- Care dintre rudele tale au murit?

Bunicii.

- Şi unde sunt înmormîntați? în Israel, Pămîntul Sfînt.

Mi-aş fi dorit ca tatăl meu să fie înmormîntat pe I '.1 mîntui Sfînt, cred că i-ar fi plăcut. El este înmormîntat .m i, în acest cimitir. Am trei surori şi niciuna dintre ele nu I vizitează, eu sunt singurul. Eu plantez flori şi curăț pi.itra funerară. Tatăl meu a fost polițist rutier şi era un nm important; toată lumea îl respecta.

— Te cred, Petrică.

— Eşti însurat? mă întrebă Petrică.

— Nu, nu sunt însurat.

— Eu sunt, dar nevastă-mea a fugit în Italia. Avem un copil. Ar trebui să faci copii, mă sfătui Petrică.

— Şi cam cîți copii mi-ai sugera să fac?

— Zece, îmi răspunse el hotărît.

— Nu-i cam mult?

— Copiii sunt o bucurie. Te vei însura, vei avea zece copii şi cînd eu voi fi în avion, deasupra Italiei, te voi vedea hoinărind pe cîmpii cu cei zece copii ai tăi şi îți voi face cu mîna.

— Nu sunt din Italia.

— Părinții tăi sunt în viață? mă întrebă el din nou.

— Părinții mei sunt în viață. Bunicii au murit.

— în acest caz, suntem tovarăşi de suferință pentru că mie mi-a murit tatăl, îmi şopti el la ureche şi mă îmbrățişă strîns. Hai să vezi mormîntul tatălui meu, este foarte aproape, spuse Petrică şi mă trase de mînă.

Petrică stătea în fața mormîntului, îşi facu cruce, salută şi zise:

— Iartă-mă, tată. Apoi se întoarse spre mine şi mă întrebă: Ai cumva un aparat de fotografiat?

— Am un aparat de fotografiat.

— Minunat, hai să facem o poză lîngă mormîntul tatălui meu, dacă nu te superi. Vom avea o amintire frumoasă.

— Hei, Iancu, vino să ne faci o poză! strigă el spre unul dintre bărbații aflați în apropierea noastră.

Petrică stătea în stînga mormîntului, iar eu în dreapta, amîndoi îmbrățişînd crucea din piatră şi zîmbind spre aparat.

— Îți mulțumesc că ai făcut o poză cu mine. Ia uite ce am eu aici, zise el şi ridică o cutie din carton de lîngă mormînt. Am

cumpărat plăci de ceramică cu care vreau să

ț mîntui. Scoase o placă de ceramică albastră din

IU vi. lie şi mi-o arătă.

foarte bine, Petrică, plăcile sunt foarte frumoase. Am trei surori... începu el să-mi povestească.

Şi tu eşti singurul care-şi vizitează tatăl, am llMitlnuat eu.

I)e unde ştii? Nu eşti de prin partea locului.

Pctrică, fii serios, toată lumea ştie.

Acum aş vrea să aşez plăcile pe mormînt, ai vrea •it mi ții companie?

Mi-ar plăcea, dar nu pot. Este deja tîrziu şi trebuie til MI.1 întorc la Bucureşti.

Păcat că trebuie să pleci şi să mă laşi aici, răspunse l'rtrică.

Tu trebuie să rămîi aici, doar ai trei surori.

— Şi eu sunt singurul care-l vizitează pe tata, continuă I Virică. Stătea în fața mea şi mă salută din nou. Am salutat l i i .mdul meu şi am plecat.

In sfîrşit puteam părăsi cimitirul. Am transportat un mort, un preot, un grup zgomotos de femei în vîrstă hi o cruce. Dar stai, cu colțul ochiului am văzut îngerul Indreptîndu-se spre mine şi apoi oprindu-se. Avînd în vedere că ea făcuse primul pas, m-am apropiat, iar acum ■.lățeam față în față.

Cum agăți pe cineva într-un cimitir, în timpul unei înmormîntări? Ce spui? Oare ar fi trebuit s-o întreb ilacă-l cunoştea pe defunct? De ce ar fi fost acest lucru interesant? Oare ar fi trebuit să spun ceva amuzant? Nişte umor negru? Dar nu ştiam dacă era cinică sau dacă mă place. Trebuia să flirtez cu ea, dar cum puteam s-o fac în fața întregului sat? Dar, la urma urmei, de ce nu? Ce mă apucase? De ce stăteam acolo atît de stînjenit?

Dacă Meir ar fi fost aici, probabil că ar fi flirtat cu ea fară jenă. Meir se născuse fără sentimentul de ruşine. Mereu spunea: „Am deja „nu-ul", poate dacă flirtez cu ea voi obține şi „da-ul".

Ori de cîte ori mă simțeam timid, îmi aminteam de o poveste pe care mi-o spusese tatăl meu despre timiditate:

„Intr-o zi, bunicul tău a decis că ar trebui să mergem să-l vizităm pe unchiul meu într-un oraş aflat la cîteva ore de noi. Unchiul meu a fost extrem de fericit să ne vadă şi imediat ne-a condus în chicinetă."

„Mersi, dar nu mi-e foame", i-am spus unchiului meu.

Bunicul tău m-a privit uimit, asemenea unchiului meu.

„Cum poate să nu-ți fie foame după un drum atît de lung?"

„Pur şi simplu nu mi-e foame", am răspuns, deşi adevărul era că muream de foame, dar mi-era prea ruşine s-o spun. După vreo zece minute, unchiul meu reveni şi puse pe masă nişte tăvi pline de mîncăruri minunate.

„Vă rog, mîncați. Poftă bună!" spuse unchiul meu şi ieşi din cameră.

Aşa se obişnuia pe atunci, gazda nu stătea la masă cu musafirii cît mîncau, pentru a nu-i deranja. în momentul în care unchiul meu a plecat, imediat am luat o bucată mare şi suculentă de carne şi mi-am pus-o în farfurie. Bunicul tău m-a văzut, mi-a dat peste mînă, mi-a luat bucata de carne din farfurie şi-a zis: „Azi nu vei mînca

Im < ¡1 ți-a fost ruşine, data viitoare să-ți fie învățătură Miluit- **să nu-ți mai fie ruşine."**

Inimoasă înmormîntare, este un cimitir drăguț ¡1 •• ivrlişte bună, i-am spus îngerului şi mi-am regretat i,mi.meu cuvintele

prosteşti care mi-au ieşit pe gură.

M . .1 şi cînd aş fi spus: „Avem parte de o vreme bună ı ı I)<>ar persoanele plictisitoare îşi încep conversațiile In Irlul acesta.

1)acă vrei, îți putem găsi un loc aici, zise ea zîmbind.

— - I jîngă tine?

Depinde, răspunse ea.

Ui am răspunsul ei la fel de mult ca pe întrebarea mea "ilipidă. Aşa era la început, ambele părți încercau să pară Mrțc şi ajungeau să vorbească numai aberații.

Este incredibil, azi mănînci şi bei şi mîine, puf, eşti mort.

î ugerul mă privi şi dădu din cap.

- Cînd se va sfîrşi slujba? am întrebat fară motiv, lin epeam să mă plictisesc pe mine însumi.

— Imediat. Te întorci azi la Bucureşti?

— Da, dacă există posibilitatea să mă-ntorc.

— Chiar eşti interesat de terenul nostru? Ai de gînd ii. l 1 cumperi?

— Depinde, i-am răspuns zîmbind.

Sătenii stăteau în linie în fața coşciugului şi fiecare necu pe rînd pe lîngă defunct; unii îl atingeau, unii îl sărutau, iar alții rosteau cuvinte de adio.

Doi bărbați cu ciocane bătură cuie în coşciug, iar bocetele femeilor în vîrstă se intensificară din nou. Cei zece bărbați, care cățăraseră coşciugul pe plafonul jeepului, îl coborau acum în pămînt, iar ceilalți săteni scoteau bancnote şi monede din buzunare şi le aruncau în

y y

mormîntul deschis.

Cred că sătenii îl acoperiseră pe Costică cu bani pentru a-şi

permite să cumpere carne în viața de apoi şi să-şi continue tradiția. Sau oare putea da şpagă paznicului de la poarta Raiului? Pentru că, în cazul în care Costică ajungea în Iad avea să aibă o mare problemă, având în vedere că flăcările intense ale Iadului i-ar prăji prea tare carnea.

Patru săteni acoperiră mormîntul cu pămînt proaspăt şi purtătorul crucii înfipse crucea deasupra mormîntului. Femeile din sat plasară buchete colorate, iar bărbații turnară țuică peste mormîntul proaspăt, după care, fiecare luă cîte o duşcă din sticlă şi o puseră pe mormînt.

— Costică, iubirea mea, toate aceste sticle de țuică au fost puse aici pentru ca tu să nu rămîi singur. Ori de cîte ori vom vrea să sărbătorim sau ne vom simți singuri, vom veni să-ți vizităm mormîntul şi vom bea împreună, un pahar turnat pe gîtul nostru şi unul pe mormîntul tău. Nu-ți vom lăsa niciodată mormîntul uscat, elogie un bătrîn. Era scund, cu păr alb şi ochi blînzi.

— Acela este bunicul meu, trebuie să-l cunoşti, este un bărbat deosebit, îmi şopti îngerul şi arătă spre bărbat.

în cele din urmă, slujba se sfîrşi, iar văduva se apropie de mine.

111 mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi, nu ti 11 uc-am fi făcut fară tine. Suntem norocoşi că ai ii im mai azi.

Apropo, am auzit că eşti din Israel. Este pvaiut?

• A | i auzit corect. Sunt din Israel. *m* S i ştii că toată viața am visat să merg în Israel şi să 11 - ii. / biserica Sfîntului Mormînt din Ierusalim, dar ori il| i Tic ori îi spuneam lui Costică, el zicea: „Draga mea, |m|i merge oriunde vrei, dar cînd vine seara, trebuie să te *lli Ungă mine în pat." Acum după ce Costică s-a dus la I iul, planific să merg la Ierusalim.

I'crmiteți-mi să-mi prezint condoleanțele pentru |iiM,lcrea suferită şi să vă urez o călătorie sigură spre l'lmîntul Sfînt.

Vei rămîne peste noapte în sat?

Nu, este deja tîrziu şi trebuie să mă întorc azi la Mm ureşti, i-am răspuns, spunîndu-mi în sinea mea că ar itehui să plec înainte de a mai da careva ortul popii şi de ,i li numit şoferul oficial pentru morți. Oamenii aceştia ar h trebui să-şi mai amîne moartea pînă se repara tractorul.

— Ai putea să mă duci şi pe mine pînă în sat? mă întrebă îngerul şi îmi zîmbi seducător.

— Depinde, i-am răspuns zîmbind. Glumesc, mi-ar I .icc o deosebită plăcere. Azi nu fac altceva decît să transport oameni cu maşina, dar preferam să o transport pe ea, decît pe un tip mort şi pe bocitoarele acestuia. Dar haide repede, pînă nu se năpustesc iar bătrînele în maşină, I -am spus şi am observat că o parte dintre săteni se holba la noi, în timp ce ne urcam în jeep.

— Şi eu vreau să merg cu tine! Petrică sări în maşină înainte de a apuca să demarăm.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, dar ce puteam face, deja se făcuse comod în maşina mea.

— Din ce țară eşti? mă întrebă Petrică pentru a treia oară.

— Nu sunt din Italia. Sunt din Țara Sfîntă - Israel.

— Ai un CD cu muzică veselă din Israel?

— Am un CD cu muzică veselă, i-am răspuns şi am pus „Sof Onat Ha-tapuzim" a unei formații rock din Israel numită „Tamouz".

— Dă mai tare, mă rugă Petrică. Am mărit volumul şi nc-am îndepărtat uşor de cimitir, în timp ce Petrică se legăna fericit pe muzică.

— Elogiul scris de băiat a fost frumos, am spus eu.

— Nu fi cinic.

— Din cauza ta vînd terenul? am schimbat eu subiectul.

— Nu ştiu dacă este din cauza mea sau datorită mie, dar eu n-am ce face în satul acesta. Vreau să plec. Părinții mei vor să mă căsătoresc, dar eu nu am niciun chef să mă căsătoresc în acest stadiu al vieții mele, nu vreau decît să scap de aici. Dacă vînd terenul, atunci este clar că nu vom rămîne.

— Te înțeleg. Nu pare a exista niciun fel de viitor aici pentru o fată tînără. Ce ai vrea să faci în oraş? Să studiezi la facultate?

— Mi-ar plăcea foarte mult să studiez, dar trebuie să înțelegi mentalitatea de aici. Ei nu vor să mă mut de acasă

HA mi mă mărit, ceea ce complică lucrurile foarte mult. | vm ■..! mi găsească un soț.

I)ar iubitul tău, Alexandru? Unde este?

A plecat pentru cîteva zile.

1,11 altceva mă referеam.

Ştiu.

I 'ot să-ti cer o favoare? întrebă ea. Mai întîi tatăl ei

a viul ceva şi acum ea. *r* — Cu ce te-aş putea ajuta?

Este doar ceva micuț. Ai putea să mă laşi să conduc t u pAnă în sat?

Ştii să conduci? Ai permis?

Am permis, dar nu prea am experiență. Dar nu-ți fu c griji, pe cine aş putea călca în fundătura asta?

- Rățoiul, i-am răspuns şi am rîs amîndoi.

Acesta era un stadiu important pentru înfiripareа ulum relații.

Cînd întîlneşti o fată pe care o placi, nu-i N|iune despre problemele tale şi ale lumii şi nu o întreba nu iodată: „De ce eşti tristă?"In schimb, fa-o să rîdă.

— Eşti sigură că vom fi în siguranță dacă te las să conduci?

— încearcă şi vei afla.

— Atunci hai să preiei frîiele. Cîte lucruri nu faci pentru fete frumoase.

Ea conducea încet, cu o expresie neliniştită întipărită pe chip. Adevărul era că şi eu eram la fel de neliniştit; de mult nu mai întîlnisem un şofer atît de groaznic. Dacă ar conduce aşa prin oraş, singur s-ar lăsa cu cel puțin trei persoane rănite uşor şi două persoane rănite moderat.

— Relaxează-te, nu mai fi atît de stresată.

— încerc.

— Este un bolovan chiar acolo, ai grijă.

— Este în regulă, mormăi ea.

Deşi promisese că va fi în regulă, îngerul trecu peste piatră şi urmă o mică explozie.

— Opreşte, opreşte.

îngerul nu trebui să oprească maşina, deoarece aceasta se opri de una singură. M-am dat jos şi am simțit cum îmi stă inima. O baltă de ulei negru se forma încet sub maşină, în timp ce se scurgea tot uleiul din motor. Ce aveam să mă fac acum?

Îngerul stătea lîngă mine şi îmi şopti:

— îmi pare foarte rău.

— Este în regulă, i-am răspuns. Ce aş mai fi putut spune? Dacă mă enervam nu rezolvam nimic.

Petrică nu era deloc interesat de ce se întîmpla, încă dansa pe bancheta din spate, bucurîndu-se de muzică.

— Este o problemă serioasă. Voi suna la service-ul auto ca să văd cum aş putea s-o rezolv.

— şi cum îi vei suna?

— Am un telefon mobil, i-am răspuns şi am scos mobilul.

— Tu ai un mobil, iar noi n-avem nici măcar telefon fix în casă, zise ea holbîndu-se la mobil.

— Aparent nu este semnal. Poate că ar trebui să mă urc pe plafon pentru a fi mai sus, poate voi prinde semnal acolo, i-am explicat şi m-am cățărat pe plafon. După cîteva încercări, am reuşit.

Ni ivicc-ul Auto Speranța, bună ziua, cu ce vă pot

H i i nume promițător, eram cu adevărat încrezător ,ni \ă mă poată ajuta.

Hună ziua, mă aflu într-un sat numit Tarsa. Am ui mi maşina peste un bolovan şi mi s-a scurs tot uleiul n iniilor, puteți veni să mă ajutați?

I hule sunteti mai exact? în ce sat?

I arsa, satul Tarsa.

I'ermiteți-mi să verific, răspunse ea. O auzeam inirrl •and persoanele din jurul ei dacă au auzit de acest sat II li, n i lc lume. Sandu, agentul imobiliar urma să plătească |i«'iiliu asta.

Nu, domnule, nu putem ajunge azi acolo, deoarece im cunoaştem acest sat, iar azi este vineri şi tocmai imnrază să închidem. Pot trimite un camion de tractare luni, dacă îmi lăsați datele de contact şi îmi explicați exact iunie vă aflați.

Ncavînd de ales, i-am dat datele mele de contact şi cu an 1.1 basta, eram blestemat să rămîn în satul acesta ridicol p.lnă luni şi nu aveam nici măcar un schimb de haine la mine sau chiloți de schimb.

— Ce a spus? mă întrebă îngerul.

— Că pot veni doar luni, i-am răspuns pe un ton trist.

— Bine, zise îngerul.

— Ce este asa de bine?

— Aceasta este situația în care te afli acum, eşti aici cu mine. De ce nu gîndeşti pozitiv? Vei petrece un weekend plăcut în sat.

— Relaxează-te, nu mai fi atît de stresată.

— încerc.

— Este un bolovan chiar acolo, ai grijă.

— Este în regulă, mormăi ea.

Deşi promisese că va fi în regulă, îngerul trecu peste piatră şi urmă o mică explozie.

— Opreşte, opreşte.

îngerul nu trebui să oprească maşina, deoarece aceasta se opri de una singură. M-am dat jos şi am simțit cum îmi stă inima. O baltă de ulei negru se forma încet sub maşină, în timp ce se scurgea tot uleiul din motor. Ce aveam să mă fac acum?

îngerul stătea lîngă mine şi îmi şopti:

— îmi pare foarte rău.

— Este în regulă, i-am răspuns. Ce aş mai fi putut spune? Dacă mă enervam nu rezolvam nimic.

Petrică nu era deloc interesat de ce se întîmpla, încă dansa pe bancheta din spate, bucurîndu-se de muzică.

— Este o problemă serioasă. Voi suna la service-ul auto ca să văd cum aş putea s-o rezolv.

— şi cum îi vei suna?

— Am un telefon mobil, i-am răspuns şi am scos mobilul.

— Tu ai un mobil, iar noi n-avem nici măcar telefon fix în

casă, zise ea holbîndu-se la mobil.

— Aparent nu este semnal. Poate că ar trebui să mă urc pe plafon pentru a fi mai sus, poate voi prinde semnal acolo, i-am explicat şi m-am cățărat pe plafon. După cîteva încercări, am reuşit.

Snvice-ul Auto Speranța, bună ziua, cu ce vă pot

)

II ,i .1 nume promițător, eram cu adevărat încrezător iu vă mă poată ajuta.

► Hună ziua, mă aflu într-un sat numit Tarsa. Am ui iu maşina peste un bolovan şi mi s-a scurs tot uleiul miilor, puteți veni să mă ajutați?

I hide sunteți mai exact? In ce sat?

Tarsa, satul Tarsa.

I 'crmiteți-mi să verific, răspunse ea. O auzeam l o li.lud persoanele din jurul ei dacă au auzit de acest sat II11 ii ilr lume. Sandu, agentul imobiliar urma să plătească Bflitru asta.

Nu, domnule, nu putem ajunge azi acolo, deoarece unoaştem acest sat, iar azi este vineri şi tocmai mmcază să închidem. Pot trimite un camion de tractare luni, dacă îmi lăsați datele de contact şi îmi explicați exact iun Ir vă aflați.

Neavînd de ales, i-am dat datele mele de contact şi cu i i i basta, eram blestemat să rămîn în satul acesta ridicol piluă luni şi nu aveam nici măcar un schimb de haine la mine sau chiloți de schimb.

>

— Ce a spus? mă întrebă îngerul.

— Că pot veni doar luni, i-am răspuns pe un ton trist.

— Bine, zise îngerul.

— Ce este aşa de bine?

— Aceasta este situația în care te afli acum, eşti aici cu mine. De ce nu gîndeşti pozitiv? Vei petrece un weekend plăcut în sat.

— Ai dreptate, asta-i viața, ar trebui să-mi accept soarta.

In timp ce stăteam pe plafonul maşinii, mi-am aprins o țigară. îmi sună mobilul şi am recunoscut imediat numărul care îmi apăru pe ecran. Era secretara Englezului. Era fix ce-mi lipsea acum.

— Bună ziua, frumoaso, am salutat cotoroanța. Nu trebuie să-ți pierzi niciodată simțul umorului.

— Dl. Burton vrea să vorbească cu tine. îți fac legătura, răspunse ea tăios.

— Bună, ce faci? Cum merge treaba?mă întrebă domnul Burton.

— Grozav, foarte bine, totul este grozav.

— Ce-i aşa de grozav?

— Am găsit o bucată de teren minunată care îndeplineşte cerințele firmei, l-am citat pe Sandula.

— Ai putea să-mi trimiți azi informațiile?

Cum aş fi putut eu să-i explic Englezului unde mă aflam, ce se întîmplase şi, Dumnezeu ştie, ce avea să se mai întîmple în continuare?

— Nu, Domnule, nu vă pot trimite azi informațiile, deoarece mă aflu într-un sat foarte izolat.

— Nu au calculatoare acolo? Trimite un e-mail, spuse domnul Burton.

Un calculator. El credea că mă învîrteam prin Londra, în cel mai bun caz i-aş fi putut trimite un porumbel călător.

— Am vorbit cu tehnicianul lor în comunicații, domnul Petrică, care mi-a explicat că a apărut o defecțiune în sistem şi că au pierdut conexiunea la internet.

i ind vei trimite raportul? Cînd te vei întoarce la ucşti?

**** Nn mă voi putea întoarce azi în Bucureşti. Vasile, ci liotele consiliului, organizează azi o şedință a "ll Iu lui pentru a lua o decizie cu privire la teren. Voi I<i-i să aflu ce stabilesc.**

— Noroc şi nu uita să ne raportezi ce afli.

Vă mulțumesc, domnule, vă doresc un weekend Ucut.

I nglezul mă crezuse. Era singurul mod în care ar fi lll| i li Mi-aş fi dorit să-l văd petrecînd o săptămînă în m i ut sat uitat de Dumnezeu, împreună cu Petrică care illu ipona traficul, Mihai care conducea motocicleta/ ti I. torul lui imaginar şi micuțul pompier smiorcăit.

I)ar de fapt, de ce să nu gîndesc pozitiv aşa cum îmi «ugrrase îngerul? Era vorba despre un singur weekend i nu era ca şi cînd aş fi avut ceva mai bun de făcut în Bucureşti. Acum mult timp, decisesem să găsesc partea bună în orice situație şi, la urma urmei, cît de rău putea să Iii să-ți petreci un weekend în sat cu îngerul?

Era adevărat că eram îmbrăcat la costum şi că arătam i i un mire în ziua nunții, fără haine de schimb şi,evident, I ii ă să ştiu unde aveam să dorm - încă nu construiseră un liotei aici - dar ce mai conta, totul avea să fie bine.

în timp ce vorbeam la telefon, sătenii, membrii f ormației, preotul şi paracliserul se apropiau de noi.

— Ce cauți acolo, pe plafon? se interesă Vasile.

— Vorbeam la telefon, i-am răspuns.

— Cu cine? Cu Dumnezeu? întrebă unul dintre săteni şi toți izbucniră în rîs.

— Am sunat la service-ul auto să-mi trimită un camion de tractare, am încercat să le explic şi am scos mobilul din buzunar.

Sătenii se uitau la mine cu gura căscată.

— Şi vorbeşti cu oameni la chestia aceea?

— Vorbesc cu toată lumea.

Preotul îşi făcu cruce, iar restul sătenilor îi urmară exemplul.

— Şi ce s-a întîmplat cu maşina? întrebă Vasile, tatăl îngerului care o distrusese.

— S-a vărsat uleiul din motor.

— Cum s-a întîmplat? Cum s-a vărsat uleiul?

— Pur şi simplu s-a întîmplat, am răspuns, iar îngerul mă privi cu recunoştință.

— Ce vei face? Cum vei repara maşina?

— Nu se poate face nimic, am sunat la service-ul auto şi mi-au spus că nu pot veni decît luni să tracteze maşina şi pe mine.

— Bine, răspunse Vasile. Presupun că acesta era răspunsul tradițional al acestei familii.

— Ce este asa de bine?

>

— Tînărul meu prieten, vei petrece weekendul cu noi. Sîmbătă sărbătorim o nuntă în sat, avem un bar excelent şi totul va fi bine. Aşteaptă aici şi voi aduce doi cai să tractăm maşina pînă-n sat.

M-am aşezat pe o piatră şi am mai fumat o țigară. Din fericire cumpărasem un pachet înainte de a ajunge în

|«i A fundătură. îngerul se aşeză pe o piatră lîngă mine, iiimtul, paracliserul şi sătenii stăteau în continuare, Htlni >iți lîngă maşină. De ce nu se întorceau în sat?

«* I .ti trist? mă întrebă îngerul.

i- Nn sunt trist, dar nu am haine de schimb, nu ştiu v< >i dormi şi cel mai rău dintre toate este că mi-am uli.u punga cu medicamente.

I)e ce iei medicamente? Eşti bolnav?

Acum sunt aproape sănătos, doar mi-e puțin rău, il.ii i vistă şanse mari să mă îmbolnăvesc.

Eşti ipohondru?

Nu sunt ipohondru deloc, dar dacă mă îmbolnăvesc? '•»•ni doar realist.

Pot cred că eşti ipohondru. Nu ştiu cum să te ajut în

- **11.1 cc priveşte medicamentele, dar tatăl meu se va ocupa**
- **Ir restul.**

Nu-mi doream să port chiloții lui Vasile, dacă la asta m II ferea. Apoi îmi trecu un gînd năstruşnic prin cap, I miezia că aş putea dormi în acelaşi pat cu îngerul.

- Nu am văzut niciun pat în plus cînd am fost la tine .M .»:.a. Voi dormiți toți împreună?

— Dormim toți în aceeaşi cameră.

Puteam să-mi iau gîndul de la ideea de a dormi în udaşi pat cu îngerul meu, dacă nu voiam să dorm împreună cu toată familia.

După cîteva minute apăru Vasile, care trăgea doi cai după el. Unul dintre cai era maro şi părea leneş, iar celălalt era alb şi părea şi mai leneş.

— Bun, urcă-te în maşină şi putem porni, spuse Vasile după ce poziționă cei doi cai în față şi îi legă cu lanțuri de maşină. Eu stăteam în locul şoferului, îngerul lîngă mine, iar Petrică cel vesel în spate. Preotul şi paracliserul stăteau în fața cailor, Vasile lîngă cai, iar sătenii şi formația, care cînta un marş trist, se aflau în spatele maşinii. Preotul porni şi întreaga procesiune îl urmă. Aparent ne aflam în mijlocul unei slujbe de înmormîntare pentru un jeep. Dacă producătorul maşinii ar vedea procesiunea funerară, cu siguranță ar închide fabrica sau chiar i-ar da foc.

După o călătorie de cincisprezece minute, am ajuns, într-un

final, în sat şi Vasile opri caii.

— Vezi cele două case cu curte comună? Bunica mea locuieşte în una dintre ele şi tu vei dormi în cealaltă.

— Bună ziua, Bunică, îşi salută Vasile bunica, care stătea pe o băncuță din lemn, în curte.

Fără a-şi ridica privirea, femeia în vîrstă mormăi:

— Ştiam că eşti tu, Vasile, după miros. Puți. Cînd ai făcut duş ultima dată?

— Mersi, Buni.

— N-o băga în seamă pe bunica mea, trăieşte pentru a enerva pe toată lumea. Nimeni nu vrea să stea în preajma ei, tocmai de aceea locuieşte singură.

Am trecut pe lîngă casa bunicuței şi am ajuns în dreptul casei învecinate. Vasile deschise uşa scîrțîitoare din lemn. Camera nu avea podea, doar pămînt negru bine bătătorit. Aceasta era o locuință în care îți trebuiau cizme de muncă, nu papuci de casă. O icoană cu Iisus era atîrnată pe unul dintre pereții albi. Intr-un colț al camerei se afla un divan

ti»il>il i u o saltea subțire înflorată, iar în colțul opus, .«ll» un televizor vechi amplasat pe un taburet din II I bvanul îmi amintea de bunicul meu. Cînd eram , lainicul locuia cu noi, în apartamentul nostru de trei ' ■' I Prinții mei, bunica mamei, surorile mele, fratele fu ți cu mine locuiam cu toții în acelaşi apartament. B|III|M mei dormeau într-o cameră, cele două surori ale Ml' i bunica mamei în altă cameră, iar eu şi fratele meu PMnn .uu în sufragerie pe o canapea extensibilă, pe care o |l i_r > .uu în fiecare noapte, înainte de culcare.

('.»nd părinții mei aveau musafiri în sufragerie, noi ■• IMIi.i să aşteptăm pînă pleca ultimul musafir înainte de H | ii 111'a să

ne culcăm. Bunicul meu dormea pe un divan piensibil în chicinetă. In fiecare seară, el îşi trăgea patul i II fcsturi grandioase, se întindea pe el şi sforăia din toți • mim hii. El avea un pat bun.

Se spune adesea despre situații de genul acesta: „Dar M U n fericiți" sau „Am învățat să ne mulțumim cu ce iivnim."

l and a murit bunicul, nu am spus nimănui că de fapt iu.» bucuram pentru că îmi lăsase mie divanul lui extensibil şi privilegiul de a dormi singur în chicinetă. Puteam să mă culc cînd mă simțeam obosit, fără a mai urma niciun protocol legat de musafiri.

Patul pe care mi se oferise privilegiul să dorm în sat era ■ i replică exactă a celui moştenit de la bunicul meu.

— îți place camera? Patul este în regulă? întrebă Vasile.

— Domnule Vasile, camera este bună şi patul este bun, dar unde se află toaleta şi duşul?

— Aici avem o mică problemă. Am terminat construcția băii şi a duşului în casa bunicii mele acum vreo săptămînă, dar ea refuză cu desăvîrşire să le utilizeze şi nu sunt sigur că te va lăsa nici pe tine să le utilizezi. Voi încerca să vorbesc cu ea mîine. Intre timp, poți folosi baia veche.

— Şi unde este baia veche?

— Vino, să-ți arăt, spuse el şi părăsi încăperea, mergînd spre curte. Aceasta este baia, indică Vasile spre o cocioabă mică, ponosită, cu găuri în pereți, care se afla la marginea curții, între rîndurile de varză şi ceapă.

Am deschis uşa şubredă a băii şi am constatat că era un WC turcesc. Prima dată cînd văzusem un astfel de WC eram copil şi mă aflam într-o tabără de cercetaşi pe Muntele Cîrmei. Deasupra WC-ului cercetaşilor era un semn care spunea: „Dragă cercetaş,

cercetaş drăguț, te rugăm să faci pipi în gaură, nu pe lîngă ea!"

— Domnule Vasile, unde este duşul?

— Lîngă baie este un robinet cu un furtun; iei furtunul şi faci duş în baie.

— Am înțeles, am spus şi mi-am frecat fruntea. Chiar s-a ocupat de treabă acest Vasile, mi-a dat o cameră pe Fifth Avenue[6]. Domnule Vasile, credeți că veți putea să o convingeți pe bunica dumneavoastră să utilizeze noul duş
si noua baie?
>

— Aş vrea să cred că voi reuşi şi, cu siguranță, voi încerca. Am băgat o grămadă de bani în acea baie. Ți-e

nu mă întrebă, după ce am rezolvat toate problemele «Ir de baie.

l oarte! începeam să-mi pierd bunele maniere.

Noi avem obiceiul de a face un ospăț mare după o |li1111 >i mîntare. Doar nu poți lăsa îndoliații flămînzi.

('usa defunctului nu era departe de casa mea de vis, cea lumi.isă şi de minunata cocioabă de baie. în curte fuseseră iini|il.isate mese lungi, pline cu mîncare şi băutură, în t nlțul din dreapta se afla faimosul grătar al lui Costică şi Ini icaga zonă era cufundată intr-un fum dens. Fiul îşi ținea pi omisiunea; focul nu se stinsese şi toți sătenii mîncau şi ■puneau glume. Şi îngerul se afla printre petrecăreți.

— Ți-e foame? mă întrebă ea.

Mi-e ruşine să iau din mîncare.
>

---

6 N. trad. Fifth Avenue este o stradă din New York, care este considerată a fi una dintre cele mai scumpe şi elegante străzi din lume.

— Ia loc şi mănîncă, nu-ți fie jenă, este o virtute să mănînci mîncărurile preferate ale defunctului. Ce ai vrea «A mănînci?

— Voi rumega orice îmi aduci, sunt lihnit, i-am răspuns i am luat loc în colțul unei mese.

îngerul se întoarse cu o farfurie plină cu carne şi mă întrebă:

— Ce faci?

— Stau şi te aştept.

— înțeleg că mă aştepți, dar de ce stai în colțul mesei? Nu ştii că nu este bine să stai acolo? Dacă stai în colț nu te mai însori pentru următorii şapte ani.

— Şi este important să mă însor? Ar trebui să fac schimb de scaune? am întrebat, sperînd ca îngerul să-mi dea un indiciu.

— Da şi repede! îmi ordonă îngerul, iar eu m-am supus bucuros şi m-am mutat de pe scaunul blestemat.

îngerul stătea lîngă mine; luă carafa cu vin de pe masă şi mi-o înmînă. Am turnat două pahare; ea mă privi în ochi un timp îndelungat. Am ciocnit paharele, iar eu am şoptit:

— în cinstea noastră.

îngerul îşi duse paharul de vin la buze, luă o gură mică şi continuă să mă privească lung. Gata, m-am îndrăgostit. Este atît de senzuală, chiar şi aici, în acest sat izolat, la o petrecere în curte, cu toți sătenii în jurul nostru şi vacile leneşe pe post de decor. Ea arăta asemenea unei prințese dintr-un basm.

Unul dintre săteni întrerupse armonia, urcîndu-se pe un scaun şi declarînd:

— Dragă văduvă, iubit orfan, dragi prieteni, haideți să aprindem cu toții o lumînare pentru defunct.

Sătenii aprinseră lumînări şi bărbatul îşi continuă discursul:

— Azi am îngropat un om îndrăgit din sat. El adora să mănînce şi să-i hrănească pe alții. Ori de cîte ori treceam pe lîngă casa lui, îmi oferea cîte o bucată de carne sau un mititel zemos condimentat cu usturoi. Drag orfan, sper să continui obiceiurile plăcute şi gustoase ale tatălui tău. Dragi prieteni, în această seară solemnă, conform obiceiului, haideți să repetăm discursul defunctului nostru pe care l-am iubit atît de mult.

— Poftă bună! au strigat sătenii în cor.

— Este bună carnea? mă întrebă îngerul.

Mii simțeam grozav; îngerul meu avea grijă de mine. » In hui să verific dacă acesta era obiceiul sau dacă ea liti mă plăcea.

Carnea este delicioasă, mai ales că nu am mîncat |1 toată ziua.

IV măsură ce se lăsa întunericul, mulțimea începea să MtUipcască.

i — Cred că eşti extenuat după tot ce-ai îndurat azi. Şi im unt obosită. Ar trebui să mergem să ne culcăm. Ne «i .li UI de dimineață,bine?

(liiar nu era în regulă, pentru că voiam să fiu cu ea. I >.u nu trebuia să fiu pisălog şi să par prea disperat. Dacă • i vuia să ne întîlnim de dimineață, atunci aveam să mă mulțumesc cu asta. Mi-aş fi dori să vină să mă trezească ■ li dimineață cu un sărut.

Bine, ne vedem de dimineață, i-am spus şi mi-am n'l'.retat imediat cuvintele.

— Să ştii că îmi pare foarte rău pentru stricăciunile I >i care le-am cauzat maşinii tale, dar nu-mi pare rău că i trebuit să rămîi aici. Ei bine, pe curînd! spuse ea şi îmi /.îtnbi într-un mod incredibil, se întoarse şi plecă.

— Pa, am murmurat. Eram un idiot! Nici măcar nu teacționasem. De ce nu-i spusesem că nu eram deloc • «bosit? De ce nu eram capabil niciodată să găsesc cuvintele potrivite la momentul potrivit? De ce îmi veneau mereu c uvintele prea tîrziu?

Mergeam încet, de unul singur, spre casa visurilor mele. Am deschis poarta şi am văzut-o pe bunica lui Vasile stînd pe bancă.

— Bună ziua, am salutat-o pe bătrîna morocănoasă cu fața plină de riduri.

— Cum adică, bună ziua? Nu vezi că-i deja seară?!

Bătrîna era o figură, o adevărată temerară. Speram că această cordialitate nu era ereditară. Am intrat în cameră, mi-am dat jos costumul şi m-am lăsat pe vine pe salteaua subțire aşezată pe patul din oțel. Dinspre casa vecinilor se auzea muzică folk romînească. Cum ajunsesem aici? Viața era atît de ciudată, cine s-ar fi gîndit că aveam să-mi petrec weekendul în acest loc uitat de lume? Am pornit televizorul şi pe ecran au apărut imagini alb-negru. Am apăsat butoanele încercînd să schimb canalele, dar se pare că majoritatea difuzau purici în acea zonă. O mică antenă era cocoțată pe televizor. M-am jucat cu ea, mişcînd-o într-o parte şi în cealaltă şi, dintr-odată, pe ecran apăru o siluetă care vorbea în romînă şi care era înconjurată de aceiaşi purici. Acest televizor îmi amintea de prima dată cînd mă uitasem la televizor. Asta se întîmpla cu mult timp în urmă, cînd vecinii noştri, Rivka şi David, şi-au cumpărat televizor şi, cu această ocazie, invitaseră toți vecinii acasă la ei pentru a urmări cum Apollo 11 ateriza pe lună. Pentru ca toată lumea să poată vedea transmisiunea, proprietarii televizorului împrumutaseră scaune de la toți vecinii, iar apartamentul lor arăta asemenea unui cinematograf. Pe podea,

întinseseră un covor pentru copii şi în jur de şaizeci de vecini, tineri şi bătrîni, se adunaseră să fie martori la istoricul eveniment.

„David, nu ai nişte răcoritoare pentru musafiri?" strigă unul dintre vecini.

„ I >.ivid, cu aşa un televizor, poate că ar trebui să-ți ilpii luzi şi un chioşc cu mîncare, pentru că atunci vom Vrui In fiecare seară!" spuse un altul şi rîseră cu toții.

„Cu aşa vecini, cui îi mai trebuie duşmani?" răspunse I bivid.

I ram sigur că David avea să-mi dea o caramelă, ca dl fiecare dată, dar în acea seară fusese prea ocupat cu l om c tarea televizorului şi aranjarea antenei şi uitase de nune şi de caramela mea. După ce toți vecinii se aşezaseră In locul lor, proprietarul televizorului declară: „Domnilor, in .u castă seară istorică am rugămintea să păstrați liniştea. Im i pe transmisiunea."

David se apropie ceremonios de televizor, care era imniat într-un dulap, scoase o cheie din buzunar, descuie dulapul, trase uşor jaluzelele şi cu un gest măreț apăsă butonul „pornire".

Entuziasmul din aer era palpabil. Era pentru prima dată cînd aveam să ne uităm la televizor.

După ce David apăsă butonul, tensiunea mulțimii i rcscu, dar nu se întîmplă nimic. Televizorul scoase un hîzîit, iar ecranul rămase negru.

Am strigat: „David, nu vedem nimic."

„Ai răbdare, copile, televizorul trebuie să se încălzească." Şi chiar aşa s-a întîmplat. După cîteva secunde, televizorul învie. Nu eram doar entuziasmat, ci şi convins că nimeni nu ştia mai multe despre televizoare decît vecinul nostru, David. Ecranul arăta ca o pată de zăpadă albă, dar puteam vedea cîteva siluete care țopăiau prin zăpadă. Erau astronauții. Pentru o clipă m-am gîndit cît

de mohorîți trebuiau să fie acei astronauti, fiind trimişi să
> » [7] »
aterizeze pe lună, într-o zi friguroasă de iarnă.

Vecinii stăteau muți, concentrîndu-se pe imagine deşi jur că de-abia puteam vedea ceva, dar nimic nu ar fi putut să reducă entuziasmul pe care îl simțeam în acel moment definitoriu.

După o jumătate de oră de ninsoare abundentă, proprietarul televizorului şi al apartamentului anunță: „Asta a fost tot, băieți şi fete, vă mulțumesc că ați urmărit. Transmisiunea s-a încheiat şi acum trebuie să opresc televizorul pentru că s-a supraîncălzit."

Chiar şi după ce David anunțase sfîrşitul transmisiunii, nu eram complet convins că se terminase cu adevărat, deoarece nu înțelesesem cu exactitate nici cînd începuse, dar dacă o persoană ca David, care ştia atît de multe despre televizoare, spunea că se terminase, bănuiam că se terminase.

După anunțul lui dramatic, am părăsit apartamentul şi ne-am întrunit în curte pentru a dezbate. Concluziile au fost următoarele:

A: David vecinul ştia foarte multe despre televizoare.

B: Fusese o transmisiune incredibilă.

C: Nu mai văzusem asemenea aterizare de mult timp.

Jenia şi Anya stăteau lîngă mine, lîngă tufele de trandafiri.

„Anya, uită-te la tipul ăsta cum se dă mare că şi-a cumpărat televizor şi acum se crede regele lumii. De ce nu şi-a cumpărat un pian? Nu i-ar strica puțină cultură. Dar nu, lui îi trebuie televizor."

„l 'c ar face cu un pian?" întrebă Anya.

„ Anya, cum adică ce ar face cu el? Un pian este necesar Iii orice casă."

Mi-am dat seama imediat că Jenia era geloasă pe Vn inul nostru, David.

Şi acum eram singur, în mijlocul pustietății, fără nici o

.itcrizare pe lună şi nu aveam chef să încerc să mă uit |,i televizorul vechi al lui Vasile pentru a verifica dacă se întorseseră astronauții mei.

Am încercat să adorm, dar nu puteam. Aveam două •ile la dispoziție pentru a mă apropia de îngerul meu şi pentru a afla dacă pur şi simplu se purta frumos cu mine '..ui chiar era interesată de mine.

A doua zi trebuia să o ating, să o sărut, să fac ceva, orice pentru a afla dacă mă plăcea sau nu. M-am uitat în jur şi tot nu-mi venea să cred că eram acolo. Cît de ciudată era viața.

CAPITOL

TOATE DRUMURILE DUC LA ROMA

Era sîmbătă, ora şapte dimineața şi nişte voci ridicate mă treziră din somn. Ce naiba era cu atîta zarvă la ora iccea? Mi-am îmbrăcat repede costumul, am ieşit afară şi m-am aşezat pe un bolovan mare în curte.

Vasile, mama lui şi bunica lui stăteau în curte, i ertîndu-se în legătură cu noua baie.

— Las-o în pace! Nu înțeleg ce vrei de la ea. Este obişnuită cu baia ei veche, atîta tot, îl certă mama lui Vasile pe acesta.

— Ştiai că pereții cocioabei de baie sunt plini de găuri şi că

atunci cînd Buni face treaba mare, jumătate din sat o vede goală? De ce crezi că i-am construit o baie în casă, cu WC şi apă în loc de o gaură în pămînt?

— în ceea ce mă priveşte, jumătate din sat n-are decît să se uite în altă parte şi nu la toaleta mea şi este foarte frumos din partea ta că ai construit o baie, dar eu n-am promis niciodată că o voi folosi, răspunse calm bunica.

— Nu înțelegi că aşa se face în toată lumea? Ai idee cîți bani am cheltuit pentru această baie?

— în primul rînd, nu mă interesează cît a costat. în al doilea rînd, nu-mi pasă de restul lumii. în al treilea rînd, nu ți-am cerut să-mi construieşti o baie nouă. Şi în al patrulea rînd, ți-aş sugera să-ți investeşti banii în lucruri mai bune decît în treaba mea mare, îşi explică bătrîna punctul de vedere în mod hotărît, decisiv şi, după părerea mea, logic.

Cearta continuă, dar femeile refuzau pur şi simplu să demoleze legendarul WC turcesc.

Puteam înțelege punctul de vedere al bătrînei. Ea era la fel ca noi toți, cu toții eram ataşați de băile noastre personale. Atunci cînd ne mutăm în alt apartament, ne ia o vreme să ne obişnuim cu noul WC. Vechile obiceiuri mor greu cînd eşti o hoaşcă bătrînă care îşi face nevoile în aceeaşi cocioabă de nouăzeci de ani şi care nu înțelege de ce cocioaba din curtea ei trebuie distrusă doar pentru ca ea să-şi facă nevoile în casă.

în cele din urmă, Vasile se dădu bătut şi plecă. Aparent baia regală avea să rămînă neutilizată, iar bătrîna nu avea să-şi schimbe obiceiurile. Ea avea să-şi utilizeze în continuare vechea toaletă şi, din nefericire, şi eu aveam să fiu nevoit să fac la fel.

In timp ce stăteam pe bolovan, sperînd să apară Inimii, dintr-odată, ea se apropie. Pe zi ce trecea era tot >ii frumoasă.

Bună dimineața, cum ai dormit? Te-ai trezit i Ir vreme.

Am dormit bine pînă să înceapă să se certe tatăl tău i II Imnica ta şi cu bunica lui.

— Se certau în legătură cu baia?

— De unde ştii?

— Este o ceartă veche, de fapt, un conflict etern, cu • IIr m-am obişnuit deja. Apropo de conflicte eterne, ai putea să-mi explici de ce vă bateți voi acolo, în Orientul Mijlociu?

— Este un conflict vechi şi de demult, care se i micentrează, pe de o parte, pe controlul asupra pămînturilor şi, pe de altă parte, pe religie.

— Cine se bate cu cine? Musulmanii împotriva evreilor? Palestinienii împotriva israelienilor? De ce nu .cmnează acorduri de pace ca în Europa?

— Am încheiat şi noi tratate de pace cu o parte dintre vecinii noştri, dar nu cu toți, drept urmare continuăm să ne luptăm cu aceia.

— Privit din exterior, arată ca şi cum vouă, popoarelor din Orientul Mijlociu, vă place să vă luptați. Vă bateți acolo de mii de ani, deşi nu este întotdeauna foarte clar împotriva cui.

îngerul meu n-avea idee cîtă dreptate avea.

— Deci este în felul următor: şiiții împotriva sunniților, unii dintre sunniți împotriva alauiților, şiiților şi creştinilor, creştinii împotriva şiiților şi toți împreună împotriva evreilor, i-am explicat, încercînd să simplific lucrurile pe cît posibil.

— Crezi că va exista vreodată pace în Orientul Mijlociu? De ce se bat oamenii pentru o bucată nenorocită de teren? De ce nu sunt liderii voştri mai deştepți de atît?

— Problema este că Zeul Războiului a preluat Orientul Mijlociu acum cîteva mii de ani şi a crescut generații peste generații de copii ai războiului. Sper ca într-o bună zi, Zeul Păcii

să vină în vizită, să se îndrăgostească de locuitori şi de acest pămînt, care înghite neîncetat tot mai mulți oameni, fără a se sătura vreodată şi poate că va putea să oprească acest măcel şi această suferință şi să-i binecuvînteze pe cei vii, în locul celor morți.

— Tu urăşti arabii sau musulmanii?

— Eu nu urăsc nici arabii, nici musulmanii, deşi sunt un copil al războiului ca toți ceilalți. Oraşul în care am crescut a fost adesea atacat cu baraje de proiectile. Sunetul sirenelor care urlau în tot oraşul era la fel de înspăimîntător precum proiectilele. Aveam un anumit protocol după ce lovea primul proiectil. Mama se trezea şi striga: „Copii, luați pernele şi păturile şi fugiți în adăpost!" Fugeam din paturile noastre calde, împreună cu restul locuitorilor şi alergam spre adăpost, ținîndu-ne păturile şi pernele în brațe şi aşezîndu-ne pe saltelele de pe jos. Tatăl meu era singurul din toată clădirea care refuza să coboare în adăpost. El rămînea în bucătărie şi făcea cafea pentru cînd aveau să se întoarcă restul vecinilor din adăposturi. Aceştia erau un fel de comentatori ad hoc, care explicau ■ilțmn motivul pentru care se foloseau proiectilele şi «'iipilc pe care le loveau.

I)c fiecare dată cînd ne întîlneam în adăpost, se p|n i.m aceleaşi argumente şi aceleaşi propoziții:

I)c ce nu face guvernul ceva pentru a ne putea creşte i iipiii în pace?"

„Luați-vă gîndul, ei nu fac nimic pentru noi. Deja in .un decis să mă mut din locul acesta de rahat."

„ I)a, cu toții am auzit despre deciziile tale, la fiecare rtim ne anunți că te muți."

„I)e data aceasta vorbesc serios."

„Ei bine, cu siguranță vom fi pierduți fară tine, nu-i Nțlt?"

„Veți vedea voi."

„Vă spun, de data aceasta proiectilul a aterizat foarte .iproape de noi, i-am auzit fluieratul!"

„Prostii, nu era nici pe departe aproape de noi, pur şi M triplu a aterizat pe un acoperiş din beton şi nu pe pământ, de aceea ai impresia că a fost aproape."

„Mai lasă-mă, recunosc foarte bine sunetul."

Şi numai Jenia îi şoptea lui Anya:

„Ce importanță are? Mai devreme sau mai tîrziu vom muri cu toții."

După ce tatăl meu termina de făcut cafeaua pentru vecini, ieşea pe balconul orientat spre munții de unde se lansau proiectilele. Se sprijinea de balustrada din beton, îşi aşeza cana de cafea lîngă el, îşi aprindea o țigară din care trăgea cu poftă şi privea munții, de parcă nu s-ar fi aflat în mijlocul războiului.

Cînd vecinii îl întrebau: „De ce nu stai cu noi în adăpost? Nu ți-e teamă că vei fi rănit?" el le răspundea: „Acesta este un bombardament? Acestea sunt proiectile? In timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, cînd naziştii lansau bombe, nici nu puteai vedea cerul! Era plin de Stuka[7] şi de bombele acelor nenorociți, înțelegeți ce spun? Şi cînd aterizau bombele lor, tot pământul se zguduia! Le-am supraviețuit lor şi voi vă aşteptați să-mi fie frică acum?"

Intr-o dimineață, după un baraj, am fugit împreună cu restul copiilor spre locațiile în care aterizaseră proiectilele şi am adunat fragmente de pe jos. Multă vreme m-am mîndrit cu o bucată mare de şrapnel pe care o găsisem.

Dar cel mai rău dintre toate a fost ziua în care un grup terorist a atacat o clădire rezidențială şi a omorît şaisprezece persoane,

---

7 N. trad. Stuka (bombardier în picaj) era un avion germane utilizat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

printre care şi micuța şi frumoasa noastră prietenă, Rucha. A trecut mult timp pînă să realizăm că Rucha, fetița zîmbitoare de nouă ani, dispăruse şi că nu mai avea să vină să se joace cu noi. După acest incident nu am mai putut dormi multe nopți la rînd de teamă că teroriştii vor veni să ne omoare şi pe noi şi că vom dispărea la fel ca Rucha.

în ciuda acestor lucruri, Abu-Abbad din Fîşia Gaza, Ibrahim din Ramallah şi Mustafa din Umm al-Fahm sunt prietenii mei. Nu urăsc arabii şi nu urăsc musulmanii, nu urăsc oamenii, deoarece am fost învățați să iubim, nu să urîm. Dar urăsc şi disprețuiesc doliul. Mă doare sufletul

tII I văd familii îndoliate, mame care plîng, tați distruşi, ip şi surori devastați şi copii orfani.

Deci nu există nicio soluție? întrebă îngerul.

Poate dacă liderii regiunii ar ține un summit aici, în • ii i ar gusta nişte țuică, dar acest lucru nu se va întîmpla II ii II »dată, deoarece musulmanii nu beau alcool, ceea ce, llupă părerea mea, este cea mai mare problemă, pentru că, ilai a ar bea măcar puțin, poate că s-ar mai linişti.

în toiul discursului meu, am observat că Petrică, polițistul rutier, se apropia hotărît de noi, ținînd un ■ mcan mare în mîna dreaptă.

Petrică îmi amintea de Doftana, veşnicul bețiv din iiipilăria mea. Nu-l văzusem niciodată mîncînd, doar baud băuturi cu o concentrație de alcool medie spre tidicată. Lui nu-i plăcea apa, iar constituția lui slabă şi hainele zdrențuite făceau parte din imaginea lui nu prea pozitivă. Nici pînă-n ziua de azi nu aflasem dacă era saşiu din naştere sau dacă alcoolul îi făcuse pupilele să alunece mtr-o parte. în general, copiii se temeau de el, dar în ciuda numeroaselor lui defecte şi minusculelor calități, mie şi fratelui meu ne plăcea de el.

într-o zi, cînd ne-am întîlnit cu el după una dintre băutele lui de după-masă, i-am spus: „Doftana, o fată drăguță a sunat şi a zis că vrea să se întîlnească cu tine." Doftana ne-a crezut şi a venit cu noi. Eu şi fratele meu am sunat la serviciul de oră exactă al companiei de telefonie.

Cînd vecinii îl întrebau: „De ce nu stai cu noi în adăpost? Nu ți-e teamă că vei fi rănit?" el le răspundea: „Acesta este un bombardament? Acestea sunt proiectile? In timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, cînd naziştii lansau bombe, nici nu puteai vedea cerul! Era plin de Stuka[8] şi de bombele acelor nenorociți, înțelegeți ce spun? Şi cînd aterizau bombele lor, tot pămîntul se zguduia! Le-am supraviețuit lor şi voi vă aşteptați să-mi fie frică acum?"

Intr-o dimineață, după un baraj, am fugit împreună cu restul copiilor spre locațiile în care aterizaseră proiectilele şi am adunat fragmente de pe jos. Multă vreme m-am mîndrit cu o bucată mare de şrapnel pe care o găsisem.

Dar cel mai rău dintre toate a fost ziua în care un grup terorist a atacat o clădire rezidențială şi a omorît şaisprezece persoane, printre care şi micuța şi frumoasa noastră prietenă, Rucha. A trecut mult timp pînă să realizăm că Rucha, fetița zîmbitoare de nouă ani, dispăruse şi că nu mai avea să vină să se joace cu noi. După acest incident nu am mai putut dormi multe nopți la rînd de teamă că teroriştii vor veni să ne omoare şi pe noi şi că vom dispărea la fel ca Rucha.

în ciuda acestor lucruri, Abu-Abbad din Fîşia Gaza, Ibrahim din Ramallah şi Mustafa din Umm al-Fahm sunt prietenii mei. Nu urăsc arabii şi nu urăsc musulmanii, nu

---

8 **N. trad. Stuka (bombardier în picaj) era un avion germane utilizat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.**

urăsc oamenii, deoarece am fost învățați să iubim, nu să urîm. Dar urăsc şi disprețuiesc doliul. Mă doare sufletul FAIUI **văd familii îndoliate, mame care plîng, tați distruşi,** IM|I I **surori devastați şi copii orfani.**

1)eci nu există nicio soluție? întrebă îngerul.

Poate dacă liderii regiunii ar ține un summit aici, în ».ii i ar gusta nişte țuică, dar acest lucru nu se va întîmpla Mit mdată, deoarece musulmanii nu beau alcool, ceea ce, tlup.i părerea mea, este cea mai mare problemă, pentru că, ilm a ar bea măcar puțin, poate că s-ar mai linişti.

în toiul discursului meu, am observat că Petrică, polițistul rutier, se apropia hotărît de noi, ținînd un i MU **an mare în mîna dreaptă.**

Pctrică îmi amintea de Doftana, veşnicul bețiv din topilăria mea. Nu-l văzusem niciodată mîncînd, doar li ¡lud băuturi cu o concentrație de alcool medie spre ndicată. Lui nu-i plăcea apa, iar constituția lui slabă şi li.unele zdrențuite făceau parte din imaginea lui nu prea pozitivă. Nici pînă-n ziua de azi nu aflasem dacă era saşiu ■ lin naştere sau dacă alcoolul îi făcuse pupilele să alunece uitr-o parte. In general, copiii se temeau de el, dar în ciuda numeroaselor lui defecte şi minusculelor calități, mie şi fratelui meu ne plăcea de el.

într-o zi, cînd ne-am întîlnit cu el după una dintre kiutele lui de după-masă, i-am spus: „Doftana, o fată drăguță a sunat şi a zis că vrea să se întîlnească cu tine." Doftana ne-a crezut şi a venit cu noi. Eu şi fratele meu am sunat la serviciul de oră exactă al companiei de telefonie.

„Doftana, doamna vrea să vorbească cu tine, te rog să fii politicos", i-am spus lui Doftana, i-am făcut cu ochiul şi i-am înmînat receptorul.

„Bună ziua, doamnă, Doftana este numele meu şi sunt un

bărbat bine." Doftana îşi făcu introducerea chiar cu aceste cuvinte.

„Acum este ora douăsprezece şi cinci minute, acum este ora douăsprezece şi cinci minute", răspunse doamna cu ora exactă.

Doftana, care era în permanență cherchelit, nu îşi dăduse seama ca doamna era un robot cu o voce omenească înregistrată; drept urmare a întrebat surprins: „Ceeeeeee?" „Ce-ul" lui Doftana a fost cel mai lung „ce" pe care îl auzisem vreodată.

„Acum este ora douăsprezece şi şase minute, acum este ora douăsprezece şi şase minute", continuă hotărît doamna cu ora exactă.

„N-are niciun sens ce spune, timpul nu trece cu ea. Ia telefonul şi vorbeşte cu ea", zise Doftana nervos şi îmi întinse receptorul. De parcă ce spunea el ar fi avut vreodată sens.

„Doamnă, acela a fost Doftana, tipul bine de care vă spuneam, n-ar trebui să vă rataţi şansa şi ar trebui să vă întîlniţi cu el", am spus şi i-am înapoiat receptorul. „Ia-l Doftana, am vorbit cu ea şi de această dată va fi în regulă." „Bună ziua, doamnă, tot eu sunt, Doftana, tipul bine." „Acum este ora douăsprezece şi şapte minute, acum este ora douăsprezece şi şapte minute", insistă doamna. „Ceeeeeee?" întrebă Doftana.

Noi am izbucnit în rîs. Am repetat poanta de mai fţiultc ori, pînă cînd Doftana ne-a spus exasperat: „Cred i A mi-i place să vorbească cu mine."

„Nu-ţi face griji, Doftana, întoarce-te mîine şi vom VOrbi din nou cu ea, poate că nu se simte bine, doar ştii ■ 11111 sunt femeile. Suntem siguri că mîine va merge mai bine", am zis noi, consolîndu-l pe Doftana al nostru, care .ivi-.i cel mai lung „Ceeee"din istoria omenirii.

I'ctrică era un fel de Doftana al satului.

— Petrică, ce vrei să faci cu ciocanul acela?

— Domnul Vasile mi-a promis în această dimineață i .1, dacă voi dărîma cocioaba de baie a bătrînei, îmi va il.i douăzeci de lei. Iți dai seama cît de mult valorează douăzeci de lei? Asta înseamnă patru sticle de bere! zise l'ctrică şi plecă să-şi îndeplinească sarcina. De îndată ce I 'efrică ajunse în dreptul băii regale şi, înainte de a apuca să dea prima lovitură de ciocan, bătrîna ieşi din casă şi începu să urle. Ea nu era proasta nimănui; îşi dăduse ■.cama că Petrică era demonul trimis să-i distrugă toaleta. I)ar un tip precum Petrică nu se lăsa tulburat de strigătele unei bătrîne. El ridică ciocanul şi izbi peretele băii.

— Petrică, opreşte-te! Tu şi cu nebunul de nepotu meu îmi distrugeți viața. O să mă trimiteți în mormînt. Petrică, opreşte-te, opreşte-te! Ah, să te ia dracu'!

După ce a distrus jumătate din cocioabă, se opri şi, într-un moment rar de claritate, spuse:

— Hoască bătrînă, de ce urli? Crezi că este demn

ca jumătate din sat să fie nevoită să-ți vadă fundul cînd mergi la toaletă?

Bătrîna o luase razna, înjurînd şi urlînd şi, dată fiind toată furia pe care o dezlănțuia, poate chiar avea să moară, aşa cum promisese.

După ce îşi duse la bun sfîrşit sarcina, Petrică îşi puse ciocanul pe umăr, trecu pe lîngă noi şi mormăi:

— Bătrîna aceea este calul dracului.

Bătrîna cea nervoasă se apropie încet de noi, se aşează pe banca ei obişnuită şi anunță:

— Idiotul de nepotu' meu, împreună cu celălalt idiot mi-au distrus viața. Nu mă voi urni de pe această bancă pînă în ziua morții.

— Străbunico, n-ar trebui să te enervezi. Relaxează-te,

spuse îngerul, încercînd să o calmeze pe bătrînă.

— Piatra care te loveşte nu vine de departe, răspunse bătrîna.

îngerul mă privi şi-mi făcu semn că ar trebui s-o lăsăm în pace deocamdată.

— Deci, ce se poate face aici sîmbăta?

— Putem să facem o plimbare în pădurea din apropiere, dar înainte de asta trebuie să-l duc pe bunicul meu la doctor. Doctorul ajunge în sat o dată pe săptămînă. Poate vrei să vii cu mine? Mi-ar prinde bine puțină susținere, pentru că bunicul meu este o persoană destul de dificilă.

— De ce boală suferă?

— De boala alcoolului. Bea mult şi, dacă nu se opreşte, va muri.

— Crezi că doctorul va putea să-l oprească?

— Sper. Hai să mergem, înainte de a pleca doctorul.

înainte de a păşi în curte, îngerul îmi zise:

— Trebuie să ştii că există trei lucruri pe lumea aceasta I n i are bunicul meu le adoră: femeile, alcoolul şi banii. Nu are femei sau bani, dar are o grămadă de alcool. Şi loloseşte revistele Playboy drept înlocuitor pentru femei, • l<. i dacă te va întreba dacă ai vreun exemplar, spune pur ți simplu că n-ai.

— De ce aş spune că nu am?

— Ai? mă întrebă îngerul, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Glumeam, bineînțeles că nu am, dar, dacă aş fi avut, i le-aş fi dat bucuros.

Am intrat în curtea în care o vacă păştea şi în fundal o puteam auzi pe bunica îngerului, ținîndu-i morală bătrînului despre pericolele alcoolului.

Bătrînul stătea într-un fotoliu, în mijlocul curții, purta nişte

pantaloni albaştri, o cămaşă albă şi o şapcă pe cap şi ținea o sticlă de bere în mînă. Dădea din cap şi zîmbea. Apoi deschise gura şi spuse:

— Draga mea soție, cînd spuneau „pe cine nu laşi să moară nu te lasă să trăieşti", se refereau la tine.

— Nici pînă în ziua de azi nu ştiu cum şi de ce m-am măritat cu tine. Aş fi putut să mă căsătoresc cu un bărbat mult mai deştept, mai frumos şi mai bogat.

— Nici pînă în ziua de azi nu înțeleg de ce n-ai facut-o. Toate femeile spun aceeaşi poveste, că toate au avut oportunități, răspunse bunicul rînjind.

— Bună ziua, bunica, bună ziua, bunic, îşi salută îngerul bunica şi bunicul, întrerupînd conversația interesantă.

— Bună ziua, nepoata mea frumoasă, o salută bunicul ei.

— Bunicul tău este un bărbat bătrîn şi încăpățînat, care bea dimineața şi zîmbeşte, bombăni bătrîna.

— Bunica ta cea enervantă nu mă lasă să trăiesc. Şi cine-i acest tînăr? Ai un nou cavaler? Chiar arată bine. Vă veti căsători?

f

îngerul se înroşi şi zise:

— Dragul meu bunic, chiar dacă ar fi să mă căsătoresc, nu voi avea strop de alcool la nuntă, nici măcar o bere, deci ce vei face?

— Nepoata mea frumoasă, sunt sigur că acest cavaler al tău va avea grijă să nu se-ntîmple aşa ceva. Draga mea nepoată, trebuie să înțelegi un lucru simplu, dacă nu-i dai mirelui tău alcool la nuntă, nu te va mai lua de nevastă, deci ar fi cazul să-i dai ceva de băut, altfel te va părăsi la altar! Dragul meu cavaler, tu ce părere ai? Va fi alcool?

— Normal că va fi, m-ați convins.

— In acest caz, nunta se anulează, spuse îngerul şi zîmbi.

— Uite ce ați făcut, nici n-am apucat să mă însor şi deja sunt divorțat.

— Cavalere, nu-ți face griji, există suficienți peşti în mare, iar tu nu eşti chiar cel mai nepriceput pescar. Dacă frumoasa mea nepoată este interesată de tine, şi altele vor fi.

— Şi de unde ştie bunicul meu iubit că sunt interesată de acest bărbat? întrebă îngerul şi fața i se înroşi din nou.

bărbatul în vîrstă îşi ridică mîna, arătă spre înger şi flintă **„Toate drumurile duc la Roma" şi rîse.**

— Şi are asta vreo legătură cu ceva? întrebă îngerul şi Ini ridică sprînceana în mod nobil.

- Vei înțelege cînd te vei face mare, răspunse bătrînul.

— Pe asta am mai auzit-o. Ei bine, haide, încalță-te şi hui să mergem, suntem în întîrziere.

— De ce trebuie să merg la doctor? Sunt sănătos tun. I)acă doctorul vrea să mă vadă poate veni aici.

— Trebuie să mergi la doctor, băutul acesta o să ne distrugă pe amîndoi, interveni bunica în conversație.

— Draga mea soție, acum te-ai trezit? Ce s-a întîmplat? | i - e teamă că vei rămîne fără moştenire dacă voi continua N**! cumpăr alcool?**

Auzind aceste vorbe, bunica izbucni într-un hohot de rîs. Rîdea atît de tare, încît baticul ei colorat îi alunecă de pe cap. Avea un rîs atît de profund, sincer şi molipsitor, încît am început cu toții să rîdem, toți mai puțin bunicul.

— De ce rîzi, hoaşcă bătrînă? Nu vei primi niciun şfanț, bombăni el.

După ce-şi recăpătă suflul, bătrînica spuse:

— Frumosul meu soț, nu ai niciun ban şi nici n-ai avut niciodată bani şi, după cum zicea draga de mama, Dumnezeu s-o

odihnească în pace, pîinea nu creşte pe o faţă frumoasă. In plus, avînd în vedere cuvintele stupide pe care le rosteşti n-am nici cel mai mic dubiu că nivelul de alcool din sîngele tău a depăşit limita legală; drept urmare, te-aş sfătui nu doar să mergi la doctor, ci să alergi pînă acolo.

— Bună ziua, nepoata mea frumoasă, o salută bunicul ei.

— Bunicul tău este un bărbat bătrîn şi încăpăţînat, care bea dimineaţa şi zîmbeşte, bombăni bătrîna.

— Bunica ta cea enervantă nu mă lasă să trăiesc. Si >

cine-i acest tînăr? Ai un nou cavaler? Chiar arată bine. Vă veţi căsători?

îngerul se înroşi şi zise:

— Dragul meu bunic, chiar dacă ar fi să mă căsătoresc, nu voi avea strop de alcool la nuntă, nici măcar o bere, deci ce vei face?

— Nepoata mea frumoasă, sunt sigur că acest cavaler al tău va avea grijă să nu se-ntîmple aşa ceva. Draga mea nepoată, trebuie să înţelegi un lucru simplu, dacă nu-i dai mirelui tău alcool la nuntă, nu te va mai lua de nevastă, deci ar fi cazul să-i dai ceva de băut, altfel te va părăsi la altar! Dragul meu cavaler, tu ce părere ai? Va fi alcool?

— Normal că va fi, m-aţi convins.

— In acest caz, nunta se anulează, spuse îngerul şi zîmbi.

— Uite ce aţi făcut, nici n-am apucat să mă însor şi deja sunt divorţat.

— Cavalere, nu-ţi face griji, există suficienţi peşti în mare, iar tu nu eşti chiar cel mai nepriceput pescar. Dacă frumoasa mea nepoată este interesată de tine, şi altele vor fi.

— Şi de unde ştie bunicul meu iubit că sunt interesată de

acest bărbat? întrebă îngerul şi fața i se înroşi din nou.

It.lrbatul în vîrstă îşi ridică mîna, arătă spre înger şi i Anı.ı „Toate drumurile duc la Roma" şi rîse.

Şi are asta vreo legătură cu ceva? întrebă îngerul şi Iți ridică sprînceana în mod nobil.

Vei înțelege cînd te vei face mare, răspunse bătrînul.

Pe asta am mai auzit-o. Ei bine, haide, încalță-te şi îmi .1 mergem, suntem în întîrziere.

- De ce trebuie să merg la doctor? Sunt sănătos tun. I),n ă doctorul vrea să mă vadă poate veni aici.

— Trebuie să mergi la doctor, băutul acesta o să ne ' 11 t rugă pe amîndoi, interveni bunica în conversație.

— Draga mea soție, acum te-ai trezit? Ce s-a întîmplat? | i c teamă că vei rămîne fară moştenire dacă voi continua cumpăr alcool?

Auzind aceste vorbe, bunica izbucni într-un hohot de II. Rîdea atît de tare, încît baticul ei colorat îi alunecă de |ic cap. Avea un rîs atît de profund, sincer şi molipsitor, încît am început cu toții să rîdem, toți mai puțin bunicul.

— De ce rîzi, hoaşcă bătrînă? Nu vei primi niciun lanț, bombăni el.

După ce-şi recăpătă suflul, bătrînica spuse:

— Frumosul meu soț, nu ai niciun ban şi nici n-ai ivut niciodată bani şi, după cum zicea draga de mama, Dumnezeu s-o odihnească în pace, pîinea nu creşte pe o față frumoasă. In plus, avînd în vedere cuvintele stupide pe care le rosteşti n-am nici cel mai mic dubiu că nivelul de alcool din sîngele tău a depăşit limita legală; drept urmare, te-aş sfătui nu doar să mergi la doctor, ci să alergi pînă acolo.

— Femeia judecă pe dracu', şi-l scoate dator, deci lasă-mă în pace. Iar tu, dragul meu cavaler, iată ce vei obține dacă te însori,

eşti sigur că îți dorești asta? Dacă vrei să afli cum va arăta nepoata mea şi viitoarea ta soție peste cincizeci de ani, uită-te la bunică-sa. Asta vei primi şi, din experiența mea, nu prea se merită.

— Dacă nu ai fi investit toți banii noştri în prostii, azi am fi fost bogați. Ți-am spus de o mie de ori, tu şi afacerile pur şi simplu nu vă potriviți. Dacă ți-ai fi deschis o afacere cu pietre funerare, oamenii s-ar fi oprit din murit.

— Poate că n-oi fi eu mare afacerist, dar în pat, ia zi, cum sunt în pat? Sunt un adevărat tigru, recunoaşte.

în această privință eram la fel ca bătrînul. In trecut, mi-am încercat norocul la bursă. Am citit articole si

>

analize, m-am abonat la un ziar financiar şi am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a înțelege subiectul. Deci, am investit şi apoi ce s-a întîmplat? Am pierdut jumătate din bani. După ce am pierdut bani în Israel, mi-am spus în sinea mea că evreii mei sunt prea sofisticați şi că poate ar trebui să investesc la bursa goilor[9] din America. înainte de a investi, am citit analize scrise în engleză de toți acei Michael şi John de pe Wall Street, m-am pregătit şi ce s-a întîmplat? Am pierdut şi acolo. După cea de-a doua pierdere, am luat o decizie. Am decis că Dumnezeu a binecuvîntat fiecare individ cu cîte ceva: unuia i-a oferit afaceri prospere şi bani, altuia i-a oferit minte de om de ştiință, iar mie mi-a oferit femei grozave, deştepte şi inimoase şi pentru acest lucru îi eram recunoscător în lin urc zi.

Bunicule, ai mers prea departe, te rog, hai odată cu li il nc la doctor, îşi imploră îngerul bunicul.

- Nu sunt bolnav.

- Şi ce faceți cînd sunteți bolnav? Ce medicamente luați? l-

9 N. trad. Goi este termenul folosit de evrei pentru persoane necredincioase (popoarele păgîne).

am întrebat.

- Cînd mă doare inima, beau o bere. Cînd mă doare -
.înmacul, beau țuică. Cînd sunt răcit, beau vin fiert.

— Şi apă cînd beți?

— N-am fost niciodată atît de bolnav! îmi explică Imnicul şi începu să rîdă în hohote.

— Bunicule, te rog, hai să mergem, se rugă îngerul.

— Nu mă mişc de aici.

— Domnule Ostinescu, haideți să mergem la doctor. I 'utem vorbi despre viață pe drum şi măcar veți scăpa de asta, am încercat eu.

— Hei, cavalere, nu ştiam că te-ai alăturat aliaților în lupta împotriva mea, protestă bătrînul.

— Domnule, nu am fost niciodată împotriva dumneavoastră, dar să spunem că sunt cu siguranță de partea nepoatei dumneavoastră.

— Frumos argument, cavalere, doar un orb ar putea să o refuze pe ea.

— Deci, dacă sunteți un tip de treabă şi nu vreți să distrugeți dragostea care se înfiripă între noi, ne veți face o favoare şi veți veni cu noi la doctor.

— Şi asta te va ajuta? mă testă bătrînul.

— Hai să spunem că şi dacă nu mă va ajuta, cu siguranță nu va strica.

— Cavalere, îmi place de tine. In ceea ce mă priveşte, ai binecuvîntarea mea să te însori.

îngerul mă privi şi îmi adresă un zîmbet captivant.

— Domnule Ostinescu, haideți să mergem şi vă promit că va fi alcool.

— Va fi alcool la doctor?

— Nu la doctor, la nunta noastră. Vom avea un lac de

alcool, un ocean de alcool, numai haideți să mergem odată.

— Bine, bine, voi merge la doctor, mormăi bătrînul.

— Cristina, roagă-l pe doctor să vină la mine. Explică-i că sunt mioapă şi că nu pot merge la el.

— Bine, bunico, îi voi spune.

Bătrînul se ridică în picioare, se apropie de vacă, o mîngîie pe spate şi-i spuse:

— Zambila, Zambila, frumoasa mea vacă, tu eşti ultimul cui din coşciugul meu.

Vaca îl privi cu ochi mari şi îi răspunse cu un „Muuu" lung, de parcă ar fi înțeles.

— O iubesc pe Zambila atît de mult, ea nu m-a dezamăgit niciodată.

Clinica din sat nu era tocmai cea mai avansată. Pereții clădirii erau albi, iar acoperişul avea țiglele roşii.

înainte de a ciocăni la uşă, am auzit vocea doctorului:

— Puteți intra, v-am auzit.

Doctorul avea în jur de şaizeci de ani, avea părul alb, o pereche de ochelari aşezați pe vîrful nasului şi un halat alb
şi vi viii care atîrna pe el. El stătea în spatele unui birou iliu|>lu din lemn şi se apleca în față.

Bine ați venit, ne întîmpină doctorul.

Vă mulțumim, ne bucurăm să fim aici, răspunse Interul.

Eşti sigură? o întrebă bătrînul.

- Bunicule, te rog să te porți frumos, îl avertiză îngerul.

- Ei bine, cavalere, tocmai ai văzut adevărata față a viitoarei tale soții.

— Vă căsătoriți? întrebă doctorul.

>

— Nu chiar, răspunse îngerul.

— Chiar sau nu chiar, mie-mi convine, zise bătrînul.

— Şi cînd va avea loc nunta? întrebă doctorul.

— Domnule doctor, nu vă faceți griji, veți primi o invitație, dar pentru ca nunta să aibă loc, ar fi cazul să-mi tratați bunicul, pentru că nu va avea loc nicio nuntă dacă tnoare.

— Domnule Ostinescu, ce vă aduce azi pe aici?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse bătrînul.

— şi totuşi, de ce ati venit?

> > [1] »

— Nu ştiu, ei m-au obligat să vin.

— Ce problemă aveți? insistă doctorul.

— Nu am nicio problemă.

— Şi totuşi, poate că aveți o problemă?

— Ce vă face să credeți că mi-aş împărtăşi problemele cu dumneavoastră? Credeți că mi-aş împărtăşi problemele cu orice Nimeni care întreabă?

— Bunicule, suntem la doctor, poți să-i spui orice.

— Tu de ce te bagi? Dacă i-aş spune problemele mele, acest doctor bătrîn ar izbucni în lacrimi.

— De ce beți? îl întrebă doctorul pe bătrîn.

— Ce beau?

— Beți alcool.

— Şi ce vă pasă dumneavoastră ce beau eu? Doar nu plătiți dumneavoastră. Vă stric ficatul dumneavoastră?

— Cînd beți? Cînd sunteți fericit sau cînd sunteți trist? întrebă doctorul pe un ton de psiholog, ignorînd atacul bunicului la adresa sa.

Bătrînul îl privi pe doctor, îşi ridică mîinile nerăbdător şi spuse:

— Nu ştiu, domnule doctor, pur şi simplu beau.

— Ați avut vreodată gînduri sinucigaşe?

— Domnule Doctor, acum ați mers prea departe! Acest gen de întrebare nu se pune şi este genul de întrebare la care nu aş

răspunde. Trebuie să înțelegeți, sunt un om credincios, iar sinuciderea este interzisă conform legilor religiei, dar, dacă veți continua să mă torturați cu astfel de întrebări stupide, n-am niciun dubiu că îmi vor veni gînduri sinucigaşe.

Răspunsul bătrînului îmi aduse un zîmbet pe buze.

îngerul meu îmi aruncă o privire mînioasă.

— îngerule, eşti nervoasă?

— Acum îmi spui înger? Ce frumos din partea ta.

— îți spune înger. Obişnuiam să-i spun bunicii tale înger şi jos pălăria pentru cavalerul care ştie cum să curteze o femeie frumoasă.

- Dacă eu sunt cavaler, tu de ce n-ai putea fi îngerul litru?

- Un adevărat cavaler din basme. Ştii de ce-mi placi? I'c-ntru şi eu eram bun la vrăjit fete cu vorbe cînd eram iilnăr, ca tine.

— Domnule Ostinescu, aveți de gînd să vă opriți din băut? întrebă doctorul, într-o încercare de a reveni la
mjbiect.

— Intenționez să mă opresc din băut aşa cum dumneata Intenționezi să te opreşti din trăit.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu-mi dați de ales... Va trebui să vă internez într-un centru de dezintoxicare.

— Vreți să mă internați într-un centru? Eu sunt nebun? I Vrsoana care m-a adus aici este nebună!

— Dacă veți continua să beți, veți muri, explică doctorul.

— Cel puțin voi muri fericit, răspunse bătrînul cu un /.îmbet triumfător.

— Bine, Domnule Ostinescu, vă voi prescrie un medicament numit Caltretome, pe care o să vă rog să
încercați să-l luați în fiecare zi, dacă vreți să continuați să
> > ' > >
trăiți.

— II pot lua cu bere? îl tachină bătrînul.

— Ajunge, bunicule! Ia rețeta şi hai să mergem.

— Chiar acum cînd începeam să mă simt bine?

— Domnule Ostinescu, luați rețeta şi vă doresc multă sănătate, îi spuse doctorul bătrînului şi era clar că se săturase.

_ Domnule Doctor, credeți că ați putea trece să o consultați pe bunica mea azi? «J

_ Voi încerca, cu siguranță. Va doresc o viață lunga # Casă de Piatră! .

- Vă mulțumim şi nu uitați de bunica. Haide, bunicule, plecăm. ' , ,,

Am părăsit clinica şi 1-« » condus Pe bat^n înapoi

aCa— La ce s-a referit doctorul cînd ți-a urat casă de piatră? am întrebat îngerul.

_ Este o binecuvîntare care se adreseaza cuplurilor care urmează să se căsătorească. Se urează Casă de Piatră, „entru că aceasta demonstrează bogăția Şl nu o casă in copac, pentru ca aceasta exprimă sărăcia, uni explrcă

mg!l Conform zvonurilor, bărbatul din clinică „ici măcar nu este doctor, n-are nici cea mai vagă rdee despre nimic, bombăni bătrînul. Toată lumea spune ca este farmacist ş, se vede cu ochiul liber că nu ştie nim.c despre medicină. De ani de zile recomandă medicamente care nu există şi despre care nimeni n-a auzit vreodata Ar trebui să depunem o plîngere la poliție împotriva Im. Iar în ceea

„■ j.: fmmoasa mea nepoata şi dragul ce vă priveşte pe voi doi, irum

meu cavaler, am un singur lucru să vă spun: dragostea e ca o doctorie; dacă c prea multă, te omoara.

După astfel de cuvinte, ce mar ramanea de spus? Mergeam toți trei în linişte, pe drumeagul nepavat, fiecare preocupat cu

propriile gînduri.

- Cavalere, haide la crîşmă diseară, este sîmbătă şi 1(1 promit că te vei distra, zise bunicul înainte de ajunge »*i* mi.

— Tu vii? am întrebat îngerul-

- Nu vin. Este un bar de bărbați. Nu se cade pentru " Icmeie să stea acolo printre bărbații beți, care vorbesc şi înjură. Oricum, noi, femeile, avem treabă în «< < .«stă seară. Trebuie să o pregătim pe Mădălina pentru '•na nunții. bătrînul îşi puse mîna pe umărul meu şi îmi şopti la ureche:

— Ia zi, ai vreun exemplar din Playboy?

— Am avut un exemplar, dar i l-am dat lui Petrică.

— Chiar aşa? Nu ştiam că şi lui Petrică îi plac revistele. II înțeleg. Ei'bine, nu uita să aduci un exemplar data "iitoare cînd treci pe aici.

— Dacă va exista o "data viitoare .

— Sunt sigur că va exista o „data viitoare . Crezi că n-o > unosc pe nepoată-mea? Nu există femeie mai frumoasă şi mai minunată decît ea. Pentru o astfel de femeie aş merge l'înă în America.

— Suficient, bunicule, deja vorbeşti prostii. Se înroşi iar îngerul.

Dar avea mare dreptate bătrînul, n-aveai ce-i spune. Am ajuns la casa bătrînului şi acesta ciocăni.

— Da, domnule doctor, puteți intra, se auzi vocea bunicii din casă.

— Domnule Doctor, credeți că ați putea trece să o consultați pe bunica mea azi?

— Voi încerca, cu siguranță. Vă doresc o viață lungă şi Casă de Piatră!

— Vă mulțumim şi nu uitați de bunica. Haide, bunicule,

plecăm.

Am părăsit clinica şi l-am condus pe bătrîn înapoi acasă.

— La ce s-a referit doctorul cînd ți-a urat casă de piatră? am întrebat îngerul.

— Este o binecuvîntare care se adresează cuplurilor care urmează să se căsătorească. Se urează Casă de Piatră, pentru că aceasta demonstrează bogăția şi nu o casă în copac, pentru ca aceasta exprimă sărăcia, îmi explică îngerul.

— Conform zvonurilor, bărbatul din clinică nici măcar nu este doctor, n-are nici cea mai vagă idee despre nimic, bombăni bătrînul. Toată lumea spune că este farmacist şi se vede cu ochiul liber că nu ştie nimic despre medicină. De ani de zile recomandă medicamente care nu există şi despre care nimeni n-a auzit vreodată. Ar trebui să depunem o plîngere la poliție împotriva lui. Iar în ceea ce vă priveşte pe voi doi, frumoasa mea nepoată şi dragul meu cavaler, am un singur lucru să vă spun: dragostea e ca o doctorie; dacă e prea multă, te omoară.

După astfel de cuvinte, ce mai rămînea de spus? Mergeam toți trei în linişte, pe drumeagul nepavat, fiecare preocupat cu propriile gînduri.

Cavalere, haide la crîşmă diseară, este sîmbătă şi ||l promit că te vei distra, zise bunicul înainte de ajunge «l'MIlft.

Tu vii? am întrebat îngerul.

- Nu vin. Este un bar de bărbați. Nu se cade pentru II Inneie să stea acolo printre bărbații beți, care vorbesc piostii şi înjură. Oricum, noi, femeile, avem treabă în mi i .istă seară. Trebuie să o pregătim pe Mădălina pentru /IIIa nuntii.

Bătrînul îşi puse mîna pe umărul meu şi îmi şopti la ureche:

— Ia zi, ai vreun exemplar din Playboy?

— Am avut un exemplar, dar i l-am dat lui Petrică.

— Chiar aşa? Nu ştiam că şi lui Petrică îi plac revistele. Il înțeleg. Ei bine, nu uita să aduci un exemplar data viitoare cînd treci pe aici.

— Dacă va exista o "data viitoare".

— Sunt sigur că va exista o „data viitoare". Crezi că n-o cunosc pe nepoată-mea? Nu există femeie mai frumoasă şi mai minunată decît ea. Pentru o astfel de femeie aş merge pînă în America.

— Suficient, bunicule, deja vorbeşti prostii. Se înroşi iar îngerul.

Dar avea mare dreptate bătrînul, n-aveai ce-i spune. Am ajuns la casa bătrînului şi acesta ciocăni.

— Da, domnule doctor, puteți intra, se auzi vocea bunicii din casă.

— Bună ziua, doamnă Ostinescu, v-am adus un medicament numit vin, beți-l şi veți fi în cele din urmă capabilă să vă vedeți chipeşul soț, spuse bătrînul rîzînd.

— Tot tu eşti, cu prostiile tale?

— Draga mea soție, ai văzut ştirile?

— Nu, ce a fost la ştiri?

— Au spus că o furtună periculoasă se îndreaptă în direcția noastră.

— Serios? Cînd? Trebuie să ne pregătim, doar ştii cît de mult urăsc furtunile.

— Tocmai tu, care nu te temeai de naziştii lui Hitler, de ruşii lui Stalin şi ai lui Brezhnev, de Securitatea lui Ceauşescu, tu care ai trăit în timpul războiului şi ai scăpat neatinsă, acum te temi de o furtună?

— Cristina, chiar vine o furtună?

— Nu este nicio furtună, n-am nici cea mai vagă idee despre

ce vorbeşte.

— Intr-o zi voi divorța şi te voi lăsa cu sticla şi cu vaca Zambila.

— Domnule Ostinescu, domnule Ostinescu! se auzi o voce strigînd din curte.

— Mircea, de ce urli? îl întrebă bunicul pe bătrînul cocoşat care tocmai intra.

— Pentru că n-auzi bine, răspunse vecinul.

— Aud foarte bine, tu n-auzi bine! răspunse bunicul.

— Ce-ai spus?

— Am întrebat ce vrei, zise bătrînul oftînd.

— Poți să-mi împrumuți cinci ouă? întrebă vecinul pe un ton ridicat.

- Dar tu de ce n-ai ouă? Ce s-a întîmplat cu găinile Inie?

— Sunt deprimate, n-au mai ouat de o săptămînă.

- Acum doi ani ai spus că nevastă-ta este deprimată. Amil trecut, ai spus că fiică-ta este deprimată şi acum, găinile.

— Vorbeşti prostii, găinile sunt deprimate pentru că vulpea le-a mîncat cîteva prietene săptămîna trecută şi atunci sunt traumatizate şi n-au mai ouat.

— Te pot ajuta pe tine şi pe găinile tale. în primul rînd, ia cinci ouă şi, în al doilea rînd, am un medicament aici numit Caltretome, este un antidepresiv. Dă-l găinilor tale d< două ori pe zi şi peste două sau trei zile vor oua din nou.

— Bunicule, nici să nu-ndrăzneşti să le dai medicamentele tale! strigă îngerul.

— De ce? întrebă Mircea cu voce ridicată.

— Este medicamentul pe care l-a prescris doctorul bunicului pentru problema lui cu alcoolul, urlă îngerul în urechea lui Mircea.

— Frate, eşti de-a dreptul sărit de pe fix, zise Mircea şi părăsi

curtea.

— Tu de ce te bagi? Nu voiam decît să-l ajut.

— Noi am plecat, spuse îngerul.

— *Bye,* spuse bătrînul zîmbind şi adăugă în engleză: *Keep in touch*[10]*!*

— Bunicul tău vorbeşte engleză?

— Nu vorbeşte engleză, ştie să spună doar „bye", „keep in touch" şi „yes". Haide să plecăm, mi-ar prinde bine o plimbare.

Am mers spre centrul satului şi am ajuns în piața din fața bisericii, unde se adunaseră mai mulți oameni.

Un frizer cu un şorț alb stătea în mijlocul pieței, iar unul dintre săteni se tundea, fiind aşezat pe un taburet din lemn, în fața lui. Deja mă întrebam la ce m-aş mai fi putut aştepta să văd în acel sat.

— Hei, tinere, vrei să te tunzi? mă întrebă frizerul în timp ce lucra cu foarfecele.

M-am uitat în jur la luxosul salon de frizerie. Nu era coadă şi nu existau alți clienți.

— Trebuie să iau un bon de ordine? Să-mi fac o programare?

— Erau cîțiva clienți înaintea ta. Voi termina imediat cu Nicu şi tu vei fi ultimul meu client. Haide, lasă-mă să te tund înainte de a pleca spre următorul sat, lasă-mă să mai cîştig nişte leuți.

Era un argument bun şi omul vorbea din inimă, aşa că n-aveam cum să refuz o astfel de propunere.

Era destul de plăcut să te tunzi în aer liber. Cu părul în vînt, frizerul nici nu trebuia să şteargă şuvițele de păr.

— îmi voi aştepta rîndul, i-am răspuns şi m-am aşezat lîngă înger, pe un scaun pregătit pentru clienții în aşteptare.

Pe taburetul din lemn stătea un bărbat cu ceafa lată, care se tundea şi care purta o conversație cu frizerul.

---

10 N. trad. Traducere în limba romînă: *Pa! Ținem legătura!*

— Ai auzit ce a pățit Nastasa? întrebă frizerul.

- Nastasa din satul vecin?

— Da. Nevasta lui a născut un copil cu un picior mai urt.

Imediat după naştere a apărut zvonul că doamna M .iriana le-ar fi spus că, dacă vor pune un pantof din aur HI piciorul bebeluşului, acesta va creşte şi va ajunge la lungimea celuilalt.

— Crezi că este adevărat?

— Nu ştiu, aşa a spus doamna Mariana.

— De unde va face rost Nastasa de atîta aur?

— N-are nevoie de prea mult aur, doar este vorba despre un picior de bebeluş. Cînd va creşte, vor face pantoful mai mare.

— Şi Nastasa are bani să cumpere un pantof din aur?

— Nastasa este un tip bogat, are o sută cincizeci de oi. Se va descurca.

La mică distanță de noi, un bărbat în vîrstă stătea ¡ntr-un fotoliu, în mijlocul pieței, citind ziarul. El citi timp de cîteva minute şi apoi adormi. După cîteva minute se trezi speriat şi reveni la ziarul lui şi din nou capul începu să-i cadă împreună cu ziarul. Puțin mai departe de el, doi copii stăteau şi-l urmăreau, ascultîndu-i sforăitul. Cînd se convinseră că bărbatul adormise, se apropiară pîş-pîş de el, scoaseră o brichetă şi dădură foc ziarului din mîinile bătrînului, după care fugiră. Bărbatul se trezi panicat, azvîrli ziarul în flăcări şi înjură. El încercă să alerge după cei doi copii, dar n-avea nicio şansă, erau rapizi ca nişte mici diavoli, fugind şi rîzînd. In cele din urmă, bărbatul se reîntoarse în fotoliul lui şi continuă să înjure.

— Tinere, ți-a venit rîndul, anunță frizerul după ce termină tunsoarea lui Nicu.

M-am aşezat în „scaunul frizerului", iar el îmi legă un şorț alb la gît.

Neavînd nicio chiuvetă în care să mă spele pe cap, el îmi udă

părul cu o stropitoare.

— Pot să-ți pun o întrebare? întrebă frizerul în timp ce tăia viguros din părul meu.

Conversațiile din frizerii erau un lucru internațional valabil. La şcoala de frizeri se ține un curs despre comunicarea cu clientul, pentru că nimeni nu vrea să se tundă fără să vorbească. Frizerii, asemenea taximetriştilor, sunt persoane foarte prietenoase şi interesante. Dacă vrei să afli ce este nou prin oraş, nu trebuie decît să întrebi un frizer sau un taximetrist.

— Ai încredere în bancheri? mă întrebă.

— Uneori. Depinde de bancher.

— Iți depui banii la bancă?

— Desigur, toată lumea o face.

— Acum două zile, m-am dus la bancă pentru că un prieten îmi spusese că, dacă îți pui banii la bancă, faci şi mai mulți bani de pe urma lor.

— Te referi la dobînda pentru economii?

— Exact! Cînd am ajuns la bancă, m-am aşezat în fața unui funcționar tînăr şi l-am întrebat dacă chiar aşa stăteau
lucrurile la banca lor, iar el mi-a confirmat zvonul şi mi-a
7 >
zis că trebuie să-mi depun banii şi, în schimb, ei îmi vor da şi mai mulți bani. Părea a fi un aranjament bun şi m-am gîndit că, în loc să muncesc şi să tund oamenii, aş putea (tur şi simplu să primesc bani de la bancă. Funcționarul pin *A* să aducă actele şi completă datele mele personale. \poi m-a întrebat dacă vreau un card de credit. Aşa că I .un întrebat ce este un card de credit. Mi-a spus că este iui card din plastic, pe care îl pot utiliza în magazine ¡ui pentru a retrage bani. Drept urmare, l-am întrebat: De unde să-i retrag?" şi mi-a spus că pot retrage bani »1« la bancomat. Evident că apoi l-am întrebat ce era un luncomat, iar el mi-a răspuns că este o maşinărie

instalată tu peretele băncii şi că trebuie să introduc cîrdul meu de i rcdit în maşinărie, să introduc pinul pe care mi-l va da el şi că maşina va scuipa banii. L-am privit, dar pur şi simplu nu-mi venea să cred ce auzeam. Atunci am început să mă enervez. Aşa că i-am spus: „Ascultă, tinere, la noi în sat nu există nicio maşinărie care să-ți dea bani pur şi simplu; la noi în sat se munceşte pe brînci pentru bani şi, în cel mai bun caz, aş putea vîrî cîrdul în fundul unei vaci, dar ce va ieşi de acolo, sigur nu vor fi bani. Şi faptul că voi dați oamenilor bani, aşa pur şi simplu, mi se pare foarte suspect." Funcționarul dădu din cap înțelegător şi îmi ceru banii. După ce i-am dat banii, a adus un formular pe care m-a rugat să-l semnez şi evident că am refuzat.

— De ce ai refuzat?

— Cum adică de ce am refuzat? De ce as semna?

>

I-am dat banii funcționarului, ceea ce înseamnă că el ar trebui să semneze. I-am explicat că în satul nostru, cel care împrumută bani de la cineva trebuie să semneze şi nu invers. Dar el a insistat, drept pentru care l-am rugat să-l

— Tinere, |i a venit latului, anunță frizerul după ce termină tunsoarea lui Nun

M -am aşezat în „si a unul frizerului", iar el îmi legă un şorț alb la gît.

Neavînd nicio chiuvetă in care să mă spele pe cap, el îmi udă părul cu o stropitoare.

— Pot să-ți pun o întrebare? întrebă frizerul în timp ce tăia viguros din părul meu.

Conversațiile din frizerii erau un lucru internațional valabil. La şcoala de frizeri se ține un curs despre comunicarea cu clientul, pentru că nimeni nu vrea să se tundă fară să vorbească. Frizerii, asemenea taximetriştilor, sunt persoane foarte prietenoase şi

interesante. Dacă vrei să afli ce este nou prin oraş, nu trebuie decît să întrebi un frizer sau un taximetrist.

— Ai încredere în bancheri? mă întrebă.

— Uneori. Depinde de bancher.

— Iți depui banii la bancă?

— Desigur, toată lumea o face.

— Acum două zile, m-am dus la bancă pentru că un prieten îmi spusese că, dacă îți pui banii la bancă, faci şi mai mulți bani de pe urma lor.

— Te referi la dobînda pentru economii?

— Exact! Cînd am ajuns la bancă, m-am aşezat în fața unui funcționar tînăr şi l-am întrebat dacă chiar asa stăteau

lucrurile la banca lor, iar el mi-a confirmat zvonul şi mi-a zis că trebuie să-mi depun banii şi, în schimb, ei îmi vor da şi mai mulți bani. Părea a fi un aranjament bun şi m-am gîndit că, în loc să muncesc şi să tund oamenii, aş putea pur şi simplu să primesc bani de la bancă. Funcționarul plecă să aducă actele şi completă datele mele personale. Apoi m-a întrebat dacă vreau un card de credit. Aşa că l-am întrebat ce este un card de credit. Mi-a spus că este un card din plastic, pe care îl pot utiliza în magazine sau pentru a retrage bani. Drept urmare, l-am întrebat: „De unde să-i retrag?" şi mi-a spus că pot retrage bani de la bancomat. Evident că apoi l-am întrebat ce era un bancomat, iar el mi-a răspuns că este o maşinărie instalată în peretele băncii şi că trebuie să introduc cîrdul meu de credit în maşinărie, să introduc pinul pe care mi-l va da el şi că maşina va scuipa banii. L-am privit, dar pur şi simplu nu-mi venea să cred ce auzeam. Atunci am început să mă enervez. Aşa că i-am spus: „Ascultă, tinere, la noi în sat nu există nicio maşinărie care să-ți dea bani pur şi simplu; la noi în sat se munceşte pe brînci pentru bani şi, în cel mai bun caz, aş

putea vîrî cîrdul în fundul unei vaci, dar ce va ieşi de acolo, sigur nu vor fi bani. Şi faptul că voi daţi oamenilor bani, aşa pur şi simplu, mi se pare foarte .aspect." Funcţionarul dădu din cap înţelegător şi îmi ceru banii. După ce i-am dat banii, a adus un formular pe care m-a rugat să-l semnez şi evident că am refuzat.

— De ce ai refuzat?

— Cum adică de ce am refuzat? De ce aş semna?

I am dat banii funcţionarului, ceea ce înseamnă că el ar trebui să semneze. I-am explicat că în satul nostru, cel < are împrumută bani de la cineva trebuie să semneze şi nu mvers. Dar el a insistat, drept pentru care l-am rugat să-l cheme pe manager. Eram convins că totul se va rezolva, dar şi managerul îmi ceru să semnez.

— Cum s-a încheiat povestea? am întrebat, încercînd din răsputeri să nu izbucnesc în hohote de rîs.

— Mi-am luat banii şi am plecat. Nu sunt interesat să-mi depun banii la bancă.

De la marginea pieţei, o femeie de vreo şaizeci şi ceva de ani se apropia de noi, strigînd:

— Cristina, Cristina, a venit Răzvan, a venit Răzvan!

îngerul se holba la mine, frizerul se opri din tuns şi cu toţii ne uitam la acea femeie şi ne bucuram de fericirea ei. Aparent era un eveniment cu adevărat fericit.

Femeia stătea lîngă noi, gîfîind şi repetă:

— A venit Răzvan, în sfîrşit a venit Răzvan.

— A, a trecut mult timp? întrebă îngerul.

— Patruzeci de ani! In sfîrşit se poate relaxa.

M-am uitat la frizer, iar acesta ridică o sprînceană. Bucuria femeii era de înţeles, dacă soţul ei nu fusese capabil să vină timp de patruzeci de ani şi acum, în sfîrşit, se reîntorsese.

— Cum s-a întîmplat? se interesă îngerul meu, de parcă ar fi cerut o reţetă.

— Cum adică, cum s-a întîmplat? De patruzeci de ani lucrează în acea fabrică îndepărtată. Aproape că nu am apucat să-l văd deloc şi acum, în sfîrşit, s-a întors acasă, pensionat!

— A, am înțeles. în acest caz, mă bucur foarte mult că Răzvan s-a întors, zise îngerul, zîmbindu-mi discret.

— Şi eu mă bucur. Mereu se plîngea de cît de grea este munca în fabrică.

— Şi ce va face Răzvan acum că a ieşit la pensie? întrebă îngerul.

— încă nu şi-a făcut niciun plan.

— Va trebui să stați cu ochii pe el să nu devină alcoolic din simplă plictiseală, asemenea bunicului meu.

— Ce să vă spun, dragul meu Răzvan nu-i aşa de rău, dar vorba aceea: „Bărbat bun şi usturoi dulce nu se poate", concluzionă femeia şi plecă să informeze şi restul satului de întoarcerea lui Răzvan.

— După expresia de pe chipul tău, păreai foarte fericită că a venit Răzvan.

— Aş fi foarte fericită dacă şi tu te-ai întoarce după patruzeci de ani.

— Sper să mă întorc mai repede de atît.

— Dar nu prea repede, mă tachină la rîndul ei.

— Văd că încă încerci să te decizi cînd te vei întoarce, dar eu deja am terminat, zise frizerul.

— Atît de repede? Pot să-ți văd opera de artă? Ai o oglindă?

— Nu ştiu cum să-ți pun, dar mă simt foarte prost, răspunse frizerul.

Acum începeam să fiu suspicios, temîndu-mă de ce-mi făcuse frizerul la păr. M-am uitat la înger, dar expresia ei nu trăda nimic.

— De ce te simți prost? Ce s-a întîmplat?

— Nu am nicio oglindă, mărturisi frizerul.

— De ce nu ai o oglindă?

— Nu avem nevoie dc oglindă, munca noastră se bazează pe încredere reciprocă, răspunse frizerul.

— Am înțeles. Cît îți datorez pentru tuns?

— Prețul este de cinci lei, dar nu te-aş refuza dacă ai plăti zece.

— Cum aş putea să-ți evaluez munca dacă nu-mi pot vedea tunsoarea şi dacă tu nu ai o oglindă pentru a-mi arăta cum a ieşit?

— L-ai văzut pe clientul anterior. Ți-a plăcut tunsoarea lui?

— Era o tunsoare bună.

— Iată, asta înseamnă că apreciezi munca mea.

— Dar n-am nici cea mai vagă idee cum m-ai tuns *pe mine,* am insistat eu.

— Ei bine, hai să o întrebăm pe frumoasa şi scumpa domnişoară care a venit cu tine. Draga mea, frumoasă domnişoară, ție îți place tunsoarea?

După atîtea complimente, nici nu m-aş fi aşteptat să răspundă în mod negativ.

— Tunsoarea este minunată, decretă îngerul.

Am scos o bancnotă de zece lei din portofel şi i-am multumit frizerului din adîncul inimii.

>

C A P I T O L

VEŞNICUL MIRE

— Stinge lumina şi închide uşa! Tatăl tău nu lucrează

pentru firma de electricitate şi tu nu te-ai născut în autobuz, strigă bătrîna îndoliată. încă şedea pe băncuța ei, deşi se întunecase deja.

Respectîndu-i solicitarea politicoasă, m-am întors în baraca mea şi am închis uşa.

— Bună seara, am salutat-o. Ea nu-mi răspunse.

Drumeagul principal al satului era întunecat şi presărat cu vaci care se întorceau de la păscut. Acestea îşi făceau călătoria în fiecare seară, la ora şapte fix. Puteai să-ți reglezi ceasul după venirea vacilor. în timp ce mă plimbam de-a lungul drumeagului întunecat, piciorul mi se afundă în ceva cald şi moale. M-am uitat în jos şi am realizat că piciorul meu drept se scufundase adînc într-o balegă - exact ce-mi lipsea. Mi-am tras uşor piciorul afară şi am continuat să merg cu grijă, pentru a evita alte balegi. Puteam să jur că era asemenea unui cîmp minat. O mişcare greşită şi acela erai. Mergeam încet, încercînd să nu dau peste vreo vacă, dar problema era că nu le puteam vedea de la distanță, doar cînd eram deja mult prea aproape. Nu era foarte clar cui de cine îi era frică - mie îmi era frică de animalul masiv aflat în mijlocul drumului, care ar fi putut fi deranjat de musafirul nepoftit sau lor le era frică de mine? Ce-i drept, lor nu părea să le fie teamă, ba chiar păreau chiar indiferente.

Lîngă unul dintre garduri, un copil stătea lîngă o bicicletă prea mare pentru el, cu fața scăldată în lacrimi.

— Hei, copile, de ce plîngi? l-am întrebat.

El nu-mi răspunse.

— Copile, cum te cheamă? l-am întrebat pe un ton blînd.

— Sorin, răspunse el fară vlagă.

— De ce plîngi?

— Săptămîna trecută a fost ziua mea şi părinții mi-au cumpărat bicicleta asta.

— Frumos, felicitări. Cîți ani ai împlinit?

— Zece.

— Deci, de ce plîngi?

— Pentru că nu ştiu să mă dau şi de o săptămînă toată lumea din familia mea s-a dat cu bicicleta mea cea nouă, mai puțin eu şi, zi de zi, după ce se dau ei cu ea, eu o iau şi o curăț. Ei se dau şi eu doar curăț! spuse Sorin şi încă o lacrimă mare i se rostogoli pe obraz.

— De ce nu te învață să te dai şi tu?

— Ei nu ştiu că eu nu ştiu să mă dau, iar mie mi-e prea ruşine să le spun.

— Vrei să înveți să te dai?

— Da, îmi doresc foarte mult, spuse el cu ochi sclipitori.

— Atunci urcă-te şi eu te voi ține.

Sorin se urcă pe bicicleta lui, în timp ce eu o țineam din spate.

— Acum începe să pedalezi! i-am ordonat.

Sorin apăsa pedalele strălucitoare cu vîrfurile degetelor de la picioare, iar eu alergam în spatele lui, încercînd din răsputeri să nu calc în nicio balegă de vacă. După douăzeci de minute de alergat din greu după Sorin, am declarat:

— Sorin, ai făcut mari progrese, vom continua mîine. M-am întors şi am început să mă îndepărtez.

— Domnule, domnule, aşteptați! strigă Sorin în urma mea.

M-am oprit. Sorin alergă spre mine, mă îmbrățişă strîns şi sincer şi îmi spuse:

— Vă mulțumesc, domnule.

Lumini slabe licăreau la ferestrele caselor, iar vocile femeilor şi copiilor se auzeau din spatele pereților. Bărbații nu erau acasă, toți se aflau la crîşmă. Am deschis uşa veche din lemn de la crîşmă şi am intrat. Şiruri întregi de mese, bănci şi scaune acopereau podeaua uzată din lemn, zeci de sticle de bere erau împrăştiate pe

mese şi un fum gros de ţigară învăluia localul într-o ceaţă groasă. Aceşti oameni nu auziseră de interdicţia privind fumatul în spaţii publice şi probabil că nici nu aveau să audă vreodată. La marginea barului cînta formaţia funerară, acompaniind un cîntăreţ în vîrstă îmbrăcat într-un costum albastru peste o cămaşă neagră elegantă, cu un papion roşu. Un barman în vîrstă stătea în spatele barului. Purta un şorţ, care bănuiam că la un moment dat fusese alb, în timp ce un tînăr îndeplinea rolul de ospătar.

Judecînd după numărul de scaune ocupate, părea că marea majoritate a bărbaţilor din sat se aflau acolo.

După ce m-au observat, au început să aclame şi unul dintre ei strigă:

— Haide, haide, domnule barosan umblat prin lume!

Altul strigă:

— Văd că nu te poţi despărţi de costumul tău. Şi de dormit tot în el dormi?

— Uite, Florin, nu eşti singurul! Şi el a venit în costum.

— Cine este Florin? am întrebat.

— Florin se însoară mîine, deci şi-a îmbrăcat costumul de azi pentru a se pregăti de nuntă.

Deci făceau mişto de mine. M-am aşezat pe o băncuţă lîngă unul dintre săteni. Ospătarul cel tînăr se apropie şi mă întrebă:

— Ce ati dori?

— O bere, te rog.

— Ce bere doriţi?

— De care aveţi?

— Ursus, berea locală.

— Aveţi doar Ursus?

— Doar Ursus avem.

— Atunci, Ursus să fie.

— Trebuie să vă spun ce s-a întîmplat săptămîna trecută, zise unul dintre bărbații care stăteau la masa mea. Am luat autobuzul pînă la Bucureşti şi, după două ore, şoferul a oprit într-o benzinărie. Eu am profitat de ocazie pentru a merge la toaletă. Cînd am ieşit din cabină şi am vrut să mă spăl pe mîini, am constatat că robinetul era defect. Apoi, în dreapta mea, am văzut un tînăr care a bătut din palme sub chiuvetă şi apa a început să curgă! Eram convins că este un fel de magician, dar după ce a plecat, am încercat şi eu acelaşi lucru, am bătut din palme şi apa a început să curgă! Tot nu-mi pot da seama cum s-a întîmplat.

— Robinetul are un senzor, am explicat eu.

— Cum adică, un senzor în robinet?

— Robinetul are un senzor care, cînd detectează o mişcare, începe să funcționeze, ai înțeles?

— Dacă spui tu, zise el părînd dezamăgit.

II înțelegeam. Pentru o vreme crezuse că era Houdini, Maestrul Misterului, iar eu îi distrusesem visele.

— Ia zi, ai văzut marea? l-a întrebat unul dintre săteni pe turistul care a fost la Bucureşti.

— Care mare? Nu este nicio mare la Bucureşti.

— Păcat. Ar fi cazul ca unul dintre noi să vadă marea. Ia zi, domnule umblat prin lume, dumneata ai văzut marea?

— Da, am văzut marea.

— Şi cum este? mă întrebă el.

şi probabil că nici nu aveau să audă vreodată. La marginea barului cînta formația funerară, acompaniind un cîntăreț în vîrstă îmbrăcat într-un costum albastru peste o cămaşă neagră elegantă, cu un papion roşu. Un barman în vîrstă stătea în spatele barului. Purta un şorț, care bănuiam că la un moment dat fusese alb, în timp ce un tînăr îndeplinea rolul de ospătar.

Judecînd după numărul de scaune ocupate, părea că marea

majoritate a bărbaților din sat se aflau acolo.

După ce m-au observat, au început să aclame şi unul dintre ei strigă:

— Haide, haide, domnule barosan umblat prin lume!

Altul strigă:

— Văd că nu te poți despărți de costumul tău. Şi de dormit tot în el dormi?

— Uite, Florin, nu eşti singurul! Şi el a venit în costum.

— Cine este Florin? am întrebat.

— Florin se însoară mîine, deci şi-a îmbrăcat costumul de azi pentru a se pregăti de nuntă.

Deci făceau mişto de mine. M-am aşezat pe o băncuță lîngă unul dintre săteni. Ospătarul cel tînăr se apropie şi mă întrebă:

— Ce ati dori?

>

— O bere, te rog.

— Ce bere doriți?

— De care aveți?

— Ursus, berea locală.

— Aveți doar Ursus?

— Doar Ursus avem.

— Atunci, Ursus să fie.

— Trebuie să vă spun ce s-a întîmplat săptămîna (recută, zise unul dintre bărbații care stăteau la masa mea. Am luat autobuzul pînă la Bucureşti şi, după două ore, şoferul a oprit într-o benzinărie. Eu am profitat de ocazie pentru a merge la toaletă. Cînd am ieşit din cabină şi am vrut să mă spăl pe mîini, am constatat că robinetul era defect. Apoi, în dreapta mea, am văzut un tînăr care a bătut din palme sub chiuvetă şi apa a început să curgă! Eram convins că este un fel de magician, dar după ce a plecat, am încercat şi eu acelaşi lucru, am bătut din palme şi apa a

început să curgă! Tot nu-mi pot da seama cum s-a întîmplat.

— Robinetul are un senzor, am explicat eu.

— Cum adică, un senzor în robinet?

— Robinetul are un senzor care, cînd detectează o mişcare, începe să funcționeze, ai înțeles?

— Dacă spui tu, zise el părînd dezamăgit.

II înțelegeam. Pentru o vreme crezuse că era Houdini, Maestrul Misterului, iar eu îi distrusesem visele.

— Ia zi, ai văzut marea? l-a întrebat unul dintre săteni pe turistul care a fost la Bucureşti.

— Care mare? Nu este nicio mare la Bucureşti.

— Păcat. Ar fi cazul ca unul dintre noi să vadă marea. Ia zi, domnule umblat prin lume, dumneata ai văzut marea?

— Da, am văzut marea.

— şi cum este? mă întrebă el.

»

— Mare, apă sărată, nisip auriu, şezlonguri, umbrele de soare, fete în costume de baie, înghețată, voie bună, este frumos la plajă.

— Ai fost de multe ori la plajă?

— Desigur. Niciunul dintre voi nu a văzut marea?

— Nu, răspunseră ei în cor.

Deja îmi venea să aranjez o excursie organizată la mare pentru ei. Nu îmi imaginam că existau oameni care nu văzuseră niciodată marea.

Dintr-odată am simțit că ceva îmi atingea piciorul. M-am uitat în jos şi am văzut un bărbat în vîrstă cu față ridată, păr lung, barbă albă şi haine uzate, care stătea sub masă, pe jos. Lîngă el se afla un telefon vechi cu disc cu un cablu care nu era legat la nimic.

— Ieşi de acolo, ieşi, i-am spus şi i-am făcut semn să iasă, dar acesta clătină din cap. Cine este acest domn? l-am întrebat pe bărbatul de lîngă mine.

— Acela este domnul Albu, nu-l băga în seamă. Se ascunde în barul acesta de mulți ani. Se spune că ar fi lucrat în Africa şi că ar fi luat ceva pastile împotriva malariei, împreună cu o cantitate semnificativă din băutura lor locală şi că după cîteva ore s-a îmbolnăvit şi de atunci delirează. Mai are uneori momente de luciditate, în special noaptea.

— Eşti sigur că din cauza aceasta a înnebunit?

— Nu ştiu, acestea sunt zvonurile. Eu nu am fost niciodată în Africa, am locuit toată viata în acest sat si

aici nu există malarie. De unde să ştiu eu ce se întîmplă în Africa?

— De ce se ascunde? Cine îl caută?

— Nu-l caută nimeni, dar el este convins că Securitatea lui Ceauşescu este pe urmele lui.

— Dar Ceauşescu este mort de o eternitate.

— încearcă să-l convingi pe el de asta.

I-am mai făcut o dată semn bărbatului de sub masă să iasă, dar el refuză. M-am aplecat să mă uit sub masă.

— Au venit? Eşti de-al lor? Ai de gînd să mă dai pe mîna lor? Bărbatul avea o privire împietrită şi fruntea î ncreţită.

— Nu au venit şi vreau să-ți spun un secret important: Ceauşescu este mort.

Bărbatul mă privi fără a răspunde. I-am mai şoptit o dată:

— Preşedintele Ceauşescu şi soția lui, Elena sunt morți.

— Cînd au murit? şopti el.

— Cu mulți ani în urmă. Nu mai există. Ne aflăm la sfîrşitul anilor nouăzeci.

— De unde ştii? Nu cumva te-au trimis să mă arestezi?

— Te caut de multă vreme pentru a-ți spune că s-a terminat.

— Tu mă minți, nu este decît o strategie. Cunosc metodele: tu eşti unul de-al lor, toți arătați la fel - înalți şi slabi, cu ochi albaştri şi păr blond, spuse bărbatul şi se ghemui asemenea unui porc spinos.

— îți promit că nu sunt unul de-al lor, l-am implorat eu.

— Demonstreaz-o!

— Ai un telefon. Sună şi verifică!

— Ce? Eşti nebun? Nu vezi că n-are cablu? mă certă el.

— Atunci de ce ții telefonul, dacă n-are cablu?

— Cine ştie, poate într-o bună zi va avea, răspunse el. Din colțul barului, unul dintre săteni se ridică şi strigă cîntărețului:

— Maestre, o pauză, te rog.

Formația se opri din cîntat şi cîntărețul întrebă:

— De ce vrei să ne oprim?

— Vrem să alegem un şef de poliție al satului, răspunse bărbatul din colțul barului.

— Pentru ce ne trebuie un şef de poliție? Satul nostru este mic şi ne cunoaştem între noi. Aici nu există infracțiuni.

— Fiecare sat, în afară de al nostru, are un polițist.

— Şi ce va face mai exact polițistul nostru? întrebă cîntărețul frustrat.

— De unde să ştiu eu ce va face? Cei care îşi vor depune candidatura vor trebui să explice de ce vor să fie numiți polițişti şi ce vor face după ce vor fi aleşi.

— Cine vrea să fie polițist? întrebă cîntărețul în microfon, neavînd de ales.

Mai mulți oameni au ridicat mîinile. Printre ei le- am recunoscut

şi pe cunoştinţele mele: şeful „brigăzii de pompieri" şi Petrică.

Bunicul îngerului se ridică de pe scaun şi declară:

— Oricine doreşte să fie ales trebuie să mă vină la mine să se înscrie. Eu voi striga numele candidaţilor şi fiecare dintre aceştia va avea ocazia să-şi prezinte agenda pe scurt. Fiecărui candidat i se vor acorda trei minute pentru prezentare. Şi acum, rog toţi candidaţii să se prezinte, explică bunicul procedura alegerilor.

Primul candidat se apropie de microfon şi îşi începu discursul:

— Mă cunoaşteţi, una peste alta sunt un tip de treabă, dar şi puţin cam plictisit. Fiul meu cel mare ne întreţine. Consider că această funcţie necesită un bărbat cu mult timp liber, drept urmare eu mă calific. Vă mulţumesc pentru vot!

— îi mulţumim candidatului numărul unu. Şi acum, pentru candidatul numărul doi, zise bunicul, care prezida cuviincios asupra întregului proces.

Veni rîndul şefului brigăzii de pompieri.

— Salutare. După cum bine ştiţi, eu sunt pompierul şef şi, pînă în prezent, mi-am îndeplinit sarcinile pe cît de bine am putut.

— N-ai stins niciun incendiu! Cînd casa din satul vecin a luat foc, tu ai ajuns la trei ore după ce se stinsese, protestă unul dintre bărbaţii de la masa de lîngă mine.

— Mereu ajungi prea tîrziu! strigă altul din mulţime.

— Dar nu este vina mea. Este vina administraţiei judeţene, ei sunt cei care mi-au dat un cal leneş.

— Şi ce-ai fi vrut să-ţi dea? Un cal de curse? strigă alt bărbat şi toţi izbucniră în rîs.

— Voi alege să ignor aceste comentarii şi să-mi depun candidatura pentru rolul de şef de poliţie, continuă şeful brigăzii de pompieri.

— Bravo, foarte bine! îşi aclamă pompierul mititel căpitanul.

— Ce este atît de bine? îl întrebă bărbatul de lîngă el.

— Dacă va deveni şeful poliției, mă va numi pe mine adjunctul lui, ce-i atît de greu de înțeles? răspunse bărbatul mititel.

— Pompierului n-ar trebui să i se permită să îndeplinească şi rolul de polițist. El poate fi ori pompier, ori polițist, dar nu ambele, comentă un alt sătean de la bar.

— Cine spune că nu poți îndeplini două roluri? De ce nu pot fi şi pompier şi şef de poliție? întrebă pompierul sef.

— Dacă aceasta este părerea voastră, pur şi simplu nu-l votați. Vă mulțumim, domnule pompier, interveni bunicul.

— Hai să votăm în legătură cu ocuparea a două funcții; dacă este posibil pentru o persoană să îndeplinească două roluri, sugeră unul dintre bărbați.

— Cine va număra voturile? întrebă cîntărețul.

— Eu propun ca domnul umblat prin lume să numere voturile. El este obiectiv, nu cunoaşte aceşti oameni şi putem avea încredere în el, zise unul dintre bărbații de la masă.

— Ştii să numeri? mă întrebă bunicul.

— Ştiu să număr pînă la o mie, este suficient? am răspuns şi am luat microfonul. Avînd în vedere că aceasta este o problemă legată de principii şi nu o problemă personală, vă propun să votați deschis şi nu anonim, sunteti de acord?

— Acceptăm, răspunseră sătenii în cor.

— Cine este pentru ocuparea a două roluri? Acest lucru înseamnă că pompierul va avea dreptul să ocupe şi funcția de polițist. Ridicați mîinile sus, i-am rugat.

Pompierul cel masiv îşi ridică mîna şi îi aruncă o privire bărbatului mititel, care, din cine ştie ce motiv, nu se grăbea deloc. Pompierul îşi ridică sprîncenele, facîndu-i semn bărbatului mititel să-şi ridice mîna, iar cel din urmă se conformă rapid.

— Avem două voturi pentru. Cine este împotrivă?

Restul sătenilor ridicară mîinile.

— Există vreo persoană care doreşte să se abţină? am întrebat şi cîntăreţul îşi ridică mîna.

— Candidatura dumneavoastră a fost respinsă prin vot majoritar, dar puteţi renunţa la funcţia de pompier şi să vă redepuneţi candidatura pentru rolul de poliţist, i-am sugerat pompierului.

— Nu sunt interesat, răspunse el pe un ton obosit şi dezamăgit.

— Următorul candidat! declară bunicul.

Petrică preluă microfonul.

— Doamnelor şi domnilor, îşi începu Petrică discursul.

— Nu avem doamne aici, strigă unul dintre bărbaţii din spate.

— De ce mă derutaţi? bombăni Petrică şi continuă. Doamnelor şi domnilor, după cum bine ştiţi, de ani de zile, eu am ocupat funcţia de ofiţer rutier al satului şi în tot acest timp nu am avut niciun accident.

— Deştept mai eşti, Petrică, ce crezi că s-ar putea întîmpla, un cal să se ciocnească de un alt cal? interveni
unul dintre bărbaţii din mulţime.

) >

— Ieri, pompierul mititel a călcat răţoiul lui Vasile, iar tu nu erai de găsit! Un alt bărbat strigă şi toţi începură să rîdă din nou.

— Comportamentul dumneavoastră lasă de dorit. Mă derutaţi. Dacă îmi permiteţi să vorbesc, voi vorbi şi despre acel

incident cu toată seriozitatea care i se cuvine. După cum bine ştiți, tatăl meu a fost polițist, asemenea bunicului înaintea lui, drept pentru care, eu trebuie să continuu această tradiție. Iar în ceea ce priveşte accidentul cu rățoiul, acum mult timp, i-am sugerat pompierului şef să preia frîiele de la pompierul mititel, care n-are habar cum să conducă o căruță cu cal. Deci, în concluzie, am o sugestie, care reprezintă şi o solicitare. In cazul în care nu mă votați pentru funcția de polițist al satului, vă cer să mă recomandați pentru funcția de asistent al polițistului. Dacă pompierul şef are un asistent, de ce n-ar avea şi polițistul? Vă mulțumesc, îşi concluzionă Petrică discursul şi făcu o plecăciune.

— Mulțumim, Petrică, a fost un discurs minunat şi emoționant. Şi acum, următorul candidat. Andrei, microfonul îți aparține, anunță bunicul.

Un bărbat cu părul grizonat se apropie de microfon şi scoase o bucată împăturită de hîrtie din buzunar. Acesta începu să citească rar:

— Stimați domni, după cum ştiți, de mult timp am susținut ideea de a numi un şef de poliție. Am aşteptat şi m-am pregătit pentru acest moment mulți ani. V-am explicat unora dintre voi că avem nevoie de ordine în acest sat şi, ca parte din rolul meu de şef de poliție al satului, voi încerca să păstrez legea şi ordinea în acest sat. Sunt persoane care fac zarvă în timpul orelor de odihnă şi oameni care pleacă beți din tavernă şi cîntă din toți rărunchii. Trebuie să punem capăt acestor lucruri. Voi interzice oamenilor din sat să se îmbete şi oricine se va îmbăta va fi amendat şi va trebui să realizeze mai multe ore de muncă în folosul comunității. De asemenea, voi preveni vandalismul, avînd în vedere că ne-am confruntat cu mai multe acte de vandalism în satul nostru, în ultimii ani. Promit că voi descoperi răufăcătorii. Este posibil ca**

aceste cazuri să fi fost comise de persoane care nu sunt din acest sat, deci eu mă voi asigura că elementele ostile nu intră în satul nostru. Acestea sunt o parte dintre sarcinile pe care ar trebui să le îndeplinească poliţistul satului şi eu vă cer să mă votaţi pe mine şi, astfel, să votaţi pentru un sat mai bun. Vă mulţumesc foarte mult, îşi concluzionă Andrei discursul serios.

Un discurs profund, într-adevăr; Andrei era cu siguranţă omul potrivit pentru această funcţie şi, dacă aş fi avut drept de vot, pe el l-aş fi votat şi le-aş fi recomandat şi celorlalţi să facă la fel. Dar în calitatea mea de preşedinte al comitetului de alegeri trebuia să mă abţin de la a-mi exprima opinia.

— Doresc să le mulţumesc tuturor candidaţilor noştri. Şi acum, fiecare dintre voi trebuie să scrie pe un bileţel numele candidatului favorit şi să plaseze bileţelul în cutia din fata mea, anunţă bunicul.

— A votat toată lumea?

— Toţi am votat, răspunseră bărbaţii.

— Eu nu am votat, zise bărbatul care se ascundea sub masă.

— Ieşi de acolo şi votează, fa-ţi vocea auzită.

— Nu voi ieşi niciodată, şopti bărbatul.

— Cavalere, te rog să te apropii şi să numeri voturile.

M-am apropiat de cutie şi, după o numărătoare atentă a voturilor, am anuntat:

— Domnilor, voturile au fost numărate, iar candidatul ales de dumneavoastră este Andrei. Andrei este ofiţerul satului!

Andrei se apropie de microfon cu paşi mărunţi, scoase o altă bucăţică de hîrtie din buzunar şi citi cu voce tare:

— In primul rînd, aş vrea să vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-aţi acordat-o şi pentru alegerea voastră excelentă. în al

doilea rînd, de acum înainte, vă rog să mi vă adresați drept „domnul şef de poliție". Fără Andrei, doar „domnul şef de poliție"! în al treilea rînd, începînd de mîine dimineață, nu vi se va mai permite să vă lăsați vacile pe drumul principal. Fecalele vacilor reprezintă un pericol pentru sănătate şi siguranță. Fiecare dintre voi va trebui să-şi lege vacile în curte şi să nu le lase să hoinărească prin spațiul public. în al patrulea rînd, pentru ca eu să pot să-mi îndeplinesc rolul în mod adecvat, trebuie să achiziționăm din fondurile publice o uniformă, o beretă, un vehicul pentru patrule de poliție, o vestă tactică modulată din materiale de calitate, o armă, muniție, o geantă diplomat care să aibă o curea detaşabilă, cătuşe, o lanternă, un briceag şi un walkie-talkie.

— Şi cu cine va trebui să vorbeşti, mai exact? întrebă unul dintre bărbați.

— Nu mă întrerupeți, ordonă Andrei şi îşi continuă lista de cumpărături: un scut din plastic, un spray cu piper, un megafon, un semnalizator, un gard cu barieră şi o medalie de onoare.

— O medalie de onoare pentru ce?

— Ce este atît de greu de înțeles? Pentru a-mi onora acțiunile viitoare. Şi încă nu am terminat. în al cincilea rînd, trebuie să construim o secție de poliție şi o închisoare.

— Şi cine va sta în această închisoare? întrebă cineva.

— Infractorii, bineînțeles. Şi aceasta este ultima dată cînd vă mai permit să mă întrerupeți, ați înțeles? în al şaselea rînd, salariul meu va fi de cinci sute de dolari pe lună. Fiecare dintre voi va plăti o taxă pentru siguranță, care va acoperi salariul meu.

— Noi voiam un polițist care să ajute femeile în vîrstă să traverseze strada, iar tu vrei să fii şerif, de parcă am fi în

"V

Vestul Sălbatic, strigă unul dintre săteni.

— Nu avem bani ca să plătim, strigă altul.

— Aşa este, nu avem bani, confirmară ceilalți.

— Ce credeați, că voi face voluntariat? înțelegeți că mi-aş folosi tot timpul liber şi aş depune toate eforturile necesare pentru a îndeplini această funcție, da?

— Nu avem banii necesari. De ce nu poți fi şi tu ca ceilalți polițişti? De ce nu iei mită? sugeră cineva din mulțime.

— Nu cred că veți da mită, sunteți prea zgîrciți. Cine este interesat să dea mită, să ridice mîna, solicită polițistul proaspăt ales şi privi mulțimea neînțelegătoare. Toți îşi plecară privirile şi nu se ridică nicio mînă. Ar trebui să vă fie ruşine, pînă şi o simplă mită este prea mult pentru voi. Ei bine, datorită circumstanțelor anevoioase, sunt nevoit, cu părere de rău, să-mi anunț demisia, anunță Andrei, fostul polițist.

— Bravo, Andrei, ai fost un polițist grozav! zise unul dintre săteni, iar ceilalți izbucniră în hohote de rîs.

— Maestre, să cînte muzica! strigă unul dintre ei.

Cîntărețul, care pînă în acel moment stătuse în colț cu o expresie plictisită pe față pentru că alesese să nu participe la alegeri, anunță:

— Ca urmare a rezultatelor excelente, voi cînta melodia preferată a tuturor, „Uite aşa aş vrea să mor".

Bărbatul începu să cînte şi întreaga mulțime i se alătură, fredonînd cu voce tare imnul satului şi lovind sticlele de bere de mesele din lemn. Copleşit de atmosfera veselă, m-am alăturat şi eu cîntatului.

— Maestre, încă o dată!

La cererea publicului, cîntărețul reluă melodia:

— Uite asa as vrea să mor,

Cu paharul lîngă mine, cu cobzarul lîngă mine,

Să-mi scriu cînd o fi momentul,
Cu vin roşu testamentul.

Să-i tragem o beție - Beau! Beau! Beau!

De pomină să fie - Beau! Beau! Beau!

Şi după o săptămînă,

Să mor cu sticla-n mînă.

Nu vreau bocete de jale,

Vreau în cea din urmă cale, un cobzar, un lăutar,

Vreau cîntînd să-mi țină locul de dricar,

Nu vreau nicio mutră tristă,

Stînd cu nasul, în batistă,

De-oi muri, voi ăia vii,

Vreau să chefuiască Pentru mine-o zi.

Să-i tragem o beție - Beau! Beau! Beau!

De pomină să fie - Beau! Beau! Beau!

Şi după o săptămînă,

Să mor cu sticla-n mînă.

— Unde este Florin al meu, unde este mirele? strigă un bărbat îndesat, cu fața roşie, din colțul barului.

— Sunt aici, şopti drept răspuns un bărbat tînăr.

Era destul de scund, cu o față rotundă şi obişnuită, păr cret şi ochi deschisi la culoare.

> > >

— Haide, dragul meu nepot, hai să sărbătorim ultima ta noapte de burlac.

Florin se ridică din scaun cu reticență şi se aşează lîngă unchiul

său.

Aparent, unii dintre bărbaţii din bar erau rude ale mirelui. Grupul venise în ziua aceea cu caii şi căruţele lor în sat pentru a participa a doua zi la ceremonie. Trebuia să fie vorba despre nunta de care le auzisem pe femeile în vîrstă discutînd în drum spre cimitir.

— Dragul meu Florin, care sunt planurile tale de viitor?

— Mădălina vrea să ne mutăm în America.

— Şi ce veţi face mai exact în America?

— Mădălina spune că vom face bani acolo, o grămadă de bani.

— Şi cine i-a spus Mădălinei că oamenii fac o grămadă de bani în America?

— Ce fel de întrebare mai este şi asta? Toată lumea ştie că se fac mulţi bani în America, doar am văzut filmele la televizor.

— Ce, tu crezi că în America cîinii umblă cu covrigi în coadă?

— Ei cred că în America banii cresc în copaci, interveni una dintre rude.

— Trăieşti în lumea viselor. Stai aici cu noi! Ce, nu eşti fericit aici? Uită de America, satul nostru este de o mie de ori mai bun decît America. Spune-i Mădălinei că vrei să rămîi aici cu noi, zise unul dintre verii lui.

— Florin, eşti pregătit de nuntă? întrebă unchiul.

— Presupun, mai mult sau mai puţin.

— Florin, ai grijă doar să nu păţeşti ca Marius, comentă cineva.

— Ce a păţit Marius? întrebă unchiul.

— Vă spun eu ce a păţit Marius al nostru. Acum cîteva luni, Marius şi Ileana au decis să se căsătorească. Nu au făcut sex înainte de nuntă, deoarece Ileana hotărîse să rămînă virgină pînă în noaptea

nunții. Marius a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a o convinge pe Ileana să- şi schimbe verdictul, dar ea refuză. „Mă voi culca cu tine doar după nuntă", anunțase Ileana. Aşa că Marius, care îşi dorea foarte mult să se culce cu ea, o ceru imediat de nevastă. După o ceremonie frumoasă, Marius şi Ileana au mers să petreacă puțin timp singuri, în camera lor, unde au început să se sărute şi să se atingă. La un moment dat, ca orice bărbat, Marius vru să-şi îndeplinească sarcina de a se înmulți, de a procrea şi de a umple pământul, dar Ileana îl refuză din nou. Marius încercă să o convingă să se dezbrace, dar ea continuă să-l sărute şi să-l mîngîie, refuzînd să facă sex. Bietului nostru Marius începuseră să i se umfle oușele şi o imploră: „Te rog, Ileana".

„Marius, nu acum, pur şi simplu nu."

„De ce nu acum?

„Pentru că aşa am spus eu."

„Dar ne-am căsătorit, suntem căsătoriți acum!"

„Ştiu că suntem căsătoriți."

„Mi-ai promis că după nuntă vom face sex", îi reaminti Marius.

„Aşa este, am promis, dar ce-i cu graba asta, dragul meu? Cine a spus că trebuie să facem sex imediat după nuntă? Putem să mai aşteptăm puțin", zise Ileana şi continuă să-l atingă.

„Cuplurile căsătorite fac sex", o imploră Marius.

„Marius, dragul meu, ai răbdare, puțină răbdare nu-ți strică", îi răspunse Ileana pe un ton dulce.

Marius, pe care îl dureau deja ouăle, începu să geamă de durere. Vecinii îl auziră pe Marius gemînd, zîmbiră şi îşi spuseră: „Bravo Marius!" sau „Frate, este un adevărat tigru!"

înspăimîntată de gemetele zgomotoase ale lui Marius, Ileana fugi pînă la casa părinților ei, aflată în apropiere, pentru a cere ajutor. Cînd intrară rudele în camera lui Marius şi a Ilenei, îl găsiră

pe bietul mire aplecat peste pat, urlînd de durere. Neavînd de ales, îl urcară în trăsură şi îl duseră la doctor în satul următor, cu Marius gemînd şi urlînd tot drumul. Trebuie să înțelegeți că Marius este un tip masiv şi are coaie pe măsură. Cînd doctorul auzi problema lui Marius, acesta izbucni în hohote de rîs şi îi explică lui Marius cel excitat că ar fi cazul să se masturbeze şi să se odihnească o vreme şi că astfel îi va trece durerea. Două zile mai tîrziu, cei doi au divorțat şi, de atunci, Marius se masturbează.

— Florin, sper că ai făcut deja treaba asta pentru a nu păți ca Marius, zise unchiul.

Florin se înroşi, dar nu răspunse.

— Florin, da sau nu? insistă unchiul.

— Lăsați băiatul în pace, se va descurca, avem încredere în el, zise unul dintre membrii familiei.

— Hei, Florin, înainte de a te însura, vreau să-ți spun o poveste, am zis eu. Voiam să contribui şi eu cu ceva.

— Ca să vezi, domnul barosan umblat prin lume are şi el o poveste, zise unul dintre bărbații de la bar.

— Acum ascultați, la sfîrşitul poveştii mele, vă voi spune o ghicitoare şi unul dintre voi va trebui să-mi dea răspunsul.

Sătenii tăcură, iar eu am început să le spun o poveste pe care o auzisem de curînd.

— Cînd tînărul Rege Arthur porni la luptă împotriva țării învecinate, pierdu şi fu luat prizonier de către conducătorul acelei țări, care l-ar fi putut omorî, dar care a decis să-i cruțe viața şi să-i înapoieze regatul dacă avea să-i dea răspunsul la o întrebare foarte complicată în termen de un an. întrebarea era: ce vor de fapt femeile de la bărbați? Dacă Regele Arthur nu avea să răspundă în termen de un an, conducătorul avea să-l decapiteze. Avînd în vedere că Regele Arthur nu ştia răspunsul, se întoarse în regatul său şi începu să

întrebe pe toată lumea: pe prințese, prostituate, călugărițe, consiliul înțelepților, inclusiv pe bufonul curții, dar nimeni nu ştia răspunsul.

într-o zi, grădinarul palatului îl sfătui pe rege să o întrebe pe vrăjitoarea cea bătrînă din pădure, pretinzînd că aceasta ar cunoaşte răspunsul. Regele Arthur era conştient că acest lucru avea să-l coste, dar anul era pe sfîrşite şi nu avea de ales, trebuia s-o întrebe pe vrăjitoare. „Ştiu răspunsul, dar înainte de a ți-l da, am o condiție", îi spuse vrăjitoarea. Ea voia să se căsătorească cu Sir Gawain, cel mai nobil şi mai chipeş dintre cavaleri şi cel mai bun prieten al Regelui Arthur. Regele era îngrozit. Vrăjitoarea era cocoşată şi şchioapă, avea un singur ochi şi un singur dinte. El refuză să-i căsătorească pe cei doi şi să-i provoace atîta suferință prietenului său. Dar în clipa în care Sir Gawain află de cererea vrăjitoarei, acesta îl imploră pe Rege să-i căsătorească, pretinzînd că niciun preț nu era prea mare pentru a-i salva viața celui mai bun prieten al său. Regele Arthur se întoarse la vrăjitoare şi o informă că Gawain acceptase propunerea. In schimb, vrăjitoarea îi răspunse la întrebare: „Ce vor femeile cu adevărat este să decidă pentru bărbați."

Conducătorul țării învecinate acceptă răspunsul, îi mulțumi Regelui Arthur şi îi returnă regatul. Şi astfel, se dădu sfoară în țară că Sir Gawain şi vrăjitoarea aveau să se căsătorească.

Sir Gawain şi vrăjitoarea se căsătoriră într-o ceremonie fastuoasă. Sir Gawain era, ca întotdeauna, o viziune de eleganță, în timp ce vrăjitoarea părea mai urîtă ca niciodată. Aceasta mîncă cu mîinile, facîndu-i pe invitați să părăsească petrecerea plini de repulsie. Odată ce ceremonia se sfîrşi, veni vremea consumării căsătoriei. Gawain cel abătut şi vrăjitoarea cea veselă intrară în dormitor, iar Gawain se duse la baie. Cînd ieşi, acesta fu uimit să găsească o femeie extrem de frumoasă întinsă pe pat, cea mai

frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. El întrebă: „Vrăjitoareo, tu eşti?", iar ea îi răspunse: „Da, eu sunt. Iar acum tu trebuie să decizi, fie voi fi frumoasă pe timpul zilei şi urîtă pe timpul nopții, fie frumoasă pe timpul nopții şi urîtă pe timpul zilei?" Sir Gawain cugetă. Prima variantă i-ar fi permis să iasă cu ea în lume, printre oameni, în timp ce a doua variantă i-ar fi îndeplinit dorințele carnale.

In acel punct am făcut o pauză şi i-am întrebat pe Florin şi pe restul sătenilor:

— Voi ce ați fi ales? Frumoasă ziua sau frumoasă noaptea?

Florin şi o parte dintre bărbați aleseră ca vrăjitoarea să fie frumoasă noaptea, în timp ce alții preferară ca aceasta să fie frumoasă ziua, citînd argumentele lui Gawain.

După ce am ascultat răspunsurile sătenilor, mi-am continuat povestea. Nobilul Gawain îi răspunse vrăjitoarei că avea să o lase pe ea să aleagă. Odată ce vrăjitoarea îi auzi răspunsul, îl anunță: „Pentru că mă laşi pe mine să decid, voi fi frumoasă atît ziua, cît şi noaptea." Şi acum, dragi prieteni, care este morala acestei poveşti?

— Nu te căsători cu o vrăjitoare! sugeră unul dintre săteni.

— Nu fi prieten cu regele, spuse altul.

— Nu contează dacă nevasta este frumoasă sau urîtă, deşteaptă sau idioată, ar trebui să luați aminte că va fi întotdeauna o vrăjitoare.

Sătenii rîseră şi unul dintre ei se întoarse spre Florin si zise:
>

— Tînărul meu prieten, acest bărbat are dreptate, eu sunt însurat cu o vrăjitoare de treizeci de ani, ştiu despre ce vorbeşte.

— Lăsați băiatul în pace, nu va mai vrea să se însoare din cauza voastră.

— Ia zi, Florin, cum arată mireasa? Este frumoasă? întrebă unchiul, care părea deja beat criță.

— Este perfectă. Este deşteaptă, frumoasă şi educată.

— Şi atunci, ce caută cu tine? zise unchiul şi izbucni într-un rîs de om beat. Dacă-i aşa perfectă, hai să mergem s-o vedem!

— Nu putem, nu am voie să văd mireasa în săptămîna de dinaintea nunții.

— Doar vom trage cu ochiul! Doar o privire.

— Nu putem, este interzis! insistă Florin.

— Hei, Florin, doar o privire, care-i problema? Acum eşti şi superstițios? Doar o privire scurtă şi vom pleca.

— Hai să mergem! spuse altul.

Am simțit ceva atingîndu-mi piciorul.

— Ascultă la mine, asta nu se va termina cu bine, se va sfîrşi cu lacrimi, şopti bărbatul de sub masă.

Şi astfel, m-am alăturat grupului de bărbați care ieşeau din tavernă pentru a trage cu ochiul la mireasă.

In timp ce mărşăluiau, sătenii beți fredonau cîntece populare romîneşti. Bărbații ajunseră la o casă luminată de la marginea satului, din care se auzea zarva femeilor.

Unchiul deschise uşa. Mireasa stătea cu spatele la noi. Avea un spate frumos această mireasă. Auzind hărmălaia, ea se întoarse şi, în sfîrşit, am putut s-o vedem pe Mădălina, care era.... Cum aş putea s-o descriu într-un cuvînt? Incredibilă.

— Aceasta este mireasa? Aceasta este Mădălina, viitoarea ta soție? întrebă unchiul cu ochii sclipitori plini de neîncredere.

— Da, aceasta este viitoarea mea soție, răspunse Florin cu o voce firavă şi o nesiguranță vizibilă.

— Dumnezeule, Florin, cum poate o femeie atît de frumoasă să fie interesată de un clovn ca tine? spuse

unchiul şi izbucni în hohote de rîs.

>

— Florin, de ce ai venit aici cu acest grup de beţivi? îl certă Mădălina.

— Crezi că nu sunt suficient de bun pentru ea? îşi întrebă Florin unchiul, ignorînd-o pe Mădălina.

— Cu o faţă ca a ta, ai putea speria o întreagă ciurdă de vaci, anunţă unchiul şi izbucni iar în rîs.

— Florin, ce se întîmplă cu tine? Dacă eşti atît de nesigur pe tine încît trebuie să-ţi consulţi unchiul cel beat, care nici măcar nu mă cunoaşte, atunci n-am de gînd să mă mărit cu tine, anunţă Mădălina furioasă şi ieşi valvîrtej din casă în întuneric.

— Mădălina, întoarce-te, nu-l băga în seamă pe unchiul cel beat! strigă unul dintre membrii familiei.

— N-am de gînd să vă mai ascult, Florin n-are decît să se însoare cu unchiul lui, nici nu-mi mai pasă, strigă Mădălina de afară.

— Ce ai făcut? De ce ai făcut asta? urlă una dintre femei la unchi.

— N-am vrut, nu ştiam că sunt atît de sensibili.

— Eşti un mare idiot! stabili una dintre femei.

— Cum o vom găsi pe Mădălina? Nunta este mîine!

— Oare se va întoarce?

— Hai să mergem să o căutăm.

— A fugit în America, sunt sigur că a fugit în America, mormăi Florin.

— Ce tot îndrugi acolo cu America? El crede că America este după colţ. America este America, nu ai cum să fugi în America aşa, pur şi simplu, explică unul dintre bărbaţii de lîngă mine. Presupun că era expertul regional în aspecte legate de America.

— Vreau să ştiți că nu voi dezbrăca acest costum niciodată, îl voi purta toată viața şi voi dormi în el pînă o veți aduce pe Mădălina a mea înapoi din America, declară Florin pe un ton tînguitor.

— Atunci, hai să mergem să o căutăm pe Mădălina.

— Oare s-o căutăm în America? întrebă unul dintre bărbați.

— Haide, idiotule, spuse altul.

America sau nu, Florin trebuie să fi acceptat faptul că avea să poarte acel costum pentru mult timp, poate chiar întreaga viață.

Unde avea să mai găsească el o femeie ca Mădălina?

CAPITOL

CÎND ESTI ÎN ROMA, COMPORTĂ-TE PRECUM ROMANII, IAR CÎND ESTI ÎN ROMÎNIA...

Un ciocănit uşor în uşă mă trezi din somn. îngerul stătea în cadrul uşii zîmbind. Ce imagine minunată cu
care să te trezeşti.
>

— Bună dimineața, intră! Poate că am putea lua micul dejun împreună?

— Bună dimineața! Este duminică şi nu se mănîncă înainte de a merge la biserică.

Biserică? Nu mai intrasem într-o sinagogă de la ceremonia mea

de Bar Mitzvah[11], dar ce n-as face eu pentru viitoarea mea soție.

— Grozav, să mergem! Pot să te întreb cît durează slujba?

— Este o slujbă foarte scurtă de aproximativ patruzeci şi cinci sau cincizeci de minute. De ce întrebi?

— Mi-e foame, dar voi supraviețui vreo patruzeci şi cinci sau cincizeci de minute.

Şi astfel, m-am trezit într-o frumoasă dimineață de duminică, mergînd împreună cu iubita mea spre biserica satului, în pas săltat. Vizitasem mai multe biserici în trecut, dar nu luasem parte niciodată în mod activ la o slujbă de duminică.

Biserica era cea mai normală clădire din sat. In curtea bisericii, Florin, veşnicul mire, stătea pe o băncuță din piatră, îmbrăcat în costumul lui alb de nuntă, cu o expresie mohorîtă pe chip.

— Bună dimineața, Florin!

Florin dădu din cap în liniște. II înțelegeam. Unde avea să-şi mai găsească el o nouă mireasă?

La intrarea în biserică, o femeie în vîrstă, îmbrăcată în negru, stătea aşezată pe treptele din piatră.

— Doamnă, mă scuzați, Iisus este acasă? am întrebat-o.

— Nu ştiu, nu sunt de aici, răspunse ea extrem de serioasă.

— Vă mulțumesc, doamnă.

îngerul mă privi cu ochii ei de pisică şi îmi făcu semn să intrăm, iar eu mi-am tîrît picioarele după ea. Toată lumea din sat venise pentru slujbă. Probabil că acesta era singurul lor loc de divertisment, în afară de crîşmă.

îngerul se opri la intrarea în biserică şi îşi făcu cruce. Apoi mă privi şi clătină din cap.

---

11 N. trad. Bar Mitzvah reprezintă o ceremonie religioasă evreiască de trecere spre maturitate, organizată la vîrsta de 13 ani.

— Ce vrei? Am şoptit.

Ea îşi făcu cruce din nou şi îmi făcu semn să-mi fac şi eu cruce.

Nu-mi făcusem cruce în viața mea. în cel mai bun caz, şi asta dacă aveam o zi proastă, era posibil să fi sărutat o mezuză[12], iar în momentul de față eram mult mai interesat să sărut îngerul. Jur aici şi acum că aş fi dispus să agăț o icoană cu îngerul la intrare şi să o sărut de fiecare dată cînd intru şi ies, avînd în vedere că sunt sigur că mă va proteja de rău. îngerul trebuia să înțeleagă faptul că rabinul care mă învățase să recit rugăciunile pentru ceremonia mea de Bar Mitzvah nu mă învățase şi cum să-mi fac cruce şi sunt sigur că dacă m-ar fi văzut acum, atît de prietenos cu Iisus, în cel mai bun caz s-ar fi lăsat de rabinism.

Am dat din cap în direcția îngerului şi am intrat în biserică, fără a-mi face cruce. Ea ridică din sprîncene şi intră. Pe pereți erau atîrnate icoane cu Iisus, Maria, apostolii şi alți sfinți, iar în partea din spate a bisericii se afla iconostasul, o porțiune înaltă plină de icoane, care separa congregația de credincioşi de altar. Iconostasul lor avea trei uşi, care stăteau închise atunci cînd nu se țineau slujbe.

Icoanele şi picturile îl înfățişau pe Iisus cu păr lung, şaten deschis şi ochi albaştri. Probabil că pictorii credeau că se născuse în Suedia, nu la Betleem. Eu am fost în Betleem şi nu am prea văzut bărbați blonzi pe acolo. Biserica era mobilată cu scaune din lemn, fiecare purtînd cîte un nume. M-am apropiat de unul dintre scaune, iar îngerul clătină din nou din cap.

— De ce nu pot sta pe acest scaun?

— Aparține unuia dintre săteni, îmi şopti ea.

Cu toate acestea, am decis să mă aşez pe scaunul unui anume

---

12 N. trad. Mezuza este un mic sul de pergament purtînd versete din Biblie, pus într-o cutiuță fixată pe stîlpul uşii, la evrei.

Mircea Popescu şi, din fericire, îngerul nu mă dojeni. Posesorul scaunului nu ajunsese şi, în caz că avea să apară, aveam să-i returnez scaunul, dar pînă atunci, preferam să stau pe scaunul lui decît în picioare, în mijlocul bisericii, asemenea unei sperietori de ciori.

Ajunsesem în mijlocul slujbei. Preotul îşi ținea predica, iar publicul îi răspundea, la fel ca în sinagogă, cu excepția faptului că oamenii îşi făceau cruce pe parcursul slujbei, iar paracliserul, îmbrăcat într-o robă albă cu ornamente aurii, ținea în mînă o cădelniță care împrăştia un fum parfumat de tămîie şi pe care o ridica în direcția congregației. Cînd acesta se apropia de credincioşi, ei îngenuncheau şi mormăiau ceva ce nu înțelegeam, dar păreau a spune: "Madona ajută" sau „Doamne ajută", nu-mi era foarte clar.

In dreapta mea era o masă încărcată cu pîini şi lumînări aprinse. Bătrînelele satului stăteau în jurul mesei, de parcă ar fi păzit pîinea. „Iisus, luînd pîine şi binecuvîntînd, a frînt şi, dînd ucenicilor, a zis: „Luați, mîncați, acesta este trupul Meu". Şi luînd paharul şi mulțumind, le-a dat, zicînd: „Beți dintru acesta toți. Că acesta este Sîngele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor." (Sfînta Evanghelie după Matei 26:26- 28). Astfel porunci Iisus Hristos.

Dar eram convins că nu se gîndise că existau oameni înfometați ca mine în biserică, care nu-şi doreau decît să-si liniştească chiorăitul matelor. La un moment dat,

în timpul slujbei, m-am trezit stînd singur în picioare, în mijlocul bisericii, în timp ce congregația îngenunchea şi mă privea de parcă ar fi spus: „Ce face idiotul acesta de stă acolo în picioare? De ce nu îngenunchează ca toată lumea?"

Apoi l-am auzit pe unul dintre ei spunînd:

— Uitați-vă la tipul acesta, nici nu ştie să se roage, zici că ar fi

pentru prima dată în biserică.

Apoi altul şopti:

— O fi oare unul de-al nostru?

— Cine ştie, răspunse cel de lîngă.

îngerul mă privea cu furie şi, neavînd de ales, am îngenuncheat şi am început să mormăi încet „Madona ajută, Madona ajută", îndreptîndu-mi cuvintele spre mama lui Iisus şi nu către Madonna, cîntăreața. Şi dacă tot mă aflam acolo, în biserică, oare ar fi putut cineva să- mi explice şi mie toată treaba cu Maria care era fecioară? Şi cum Iisus, evreul, reuşise să strîngă atîția adepți?

Dacă ar fi să ne luăm după istorie, am putea număra trei evrei în această biserică: Iisus, Maria şi cu mine. Şi dintr-odată, mă simțeam ca acasă. Trei formează o familie, nu? Oare ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi decis să mă retrag şi să anunț: „Bună ziua tuturor, eu sunt evreu!"? M-ar fi linşat? Sau m-ar fi ridicat pe umerii lor şi ar fi făcut paradă cu mine prin biserică? Nu-mi dădeam seama. Toți de aici erau fani înrăiți ai lui Iisus. După părerea mea, Iisus nu se născuse în era potrivită. Dacă romanii ar fi vrut să-l crucifice în ziua de azi, crucificarea ar fi fost difuzată în direct de la Ierusalim, pe toate canalele de televiziune din întreaga lume, lucru care l-ar fi determinat pe Preşedintele Statelor Unite să aplice presiuni asupra romanilor, în timp ce Iisus mărşăluia cu crucea în spate pe Drumul Crucii şi eram absolut convins că acea crucificare ar fi fost oprită.

— Ridică-te, ridică-te, îmi ordonă îngerul, întrerupîndu-mi şirul gîndurilor creştine.

Preotul se aşează pe un scaun din lemn din partea din stînga a bisericii şi, o dată la cîteva minute, cîte o persoană se apropia şi îngenunchea în fața lui. Apoi preotul îşi plasa mîna pe capul lor şi vorbeau.

— Ce fac acolo?

— Să înțeleg că nu eşti ortodox? răspunse îngerul cu o întrebare.

— Nu sunt ortodox.

— Ei bine, după cum vezi, nu există confesionale ca la catolici în biserica ortodoxă. Oamenii se confesează în fața preotului. Vrei să te confesezi şi tu?

— Din păcate, cîteva minute cu preotul nu ar fi de ajuns pentru mine. Aş avea nevoie de cîteva zile pentru a mărturisi tot ce am făcut. îngerul mă privi cu o expresie serioasă, dar ochii îi rîdeau.

Ajunsesem într-un punct al slujbei în care preotul începu să citească nume. Binecuvînta oamenii din sat. Fiecare sătean donase în jur de jumătate de dolar, deci preotul trebuia să citească numele filantropilor. Pînă în acea zi nu avusesem cine ştie ce relație cu Iisus, dar, dacă aveam să mor de foame din cauza acestei biserici, el trebuia să ştie cu nu aveam să i-o iert niciodată. Trecuseră mai bine de trei ore şi tot acolo mă aflam. îngerul spusese că slujba avea să țină cel mult cincizeci de minute, iar eu mai aveam puțin şi-i mîneam capul preotului. Mă făcusem suficient de ruşine pentru o singură zi şi încă mai aveam de stat în sat pentru încă o zi sau două, aşa că, Iisus, fratele meu, fă să se termine odată treaba asta, bine? Pînă la urmă suntem o familie, nu?

Şi uite aşa, se terminase. Mulțumesc, Iisus, mulțumesc, Maria, vă iubesc. Am privit icoana cu Iisus - oare îmi zîmbea? Eram convins că în clipa în care am păşit în biserică îl învățase pe preot să facă mişto de mine. Data viitoare aveam să merg pregătit cu sandwichuri şi băuturi.

Odată ce slujba se termină, în cele din urmă, sătenii formară un şir ordonat în fața preotului. Preotul ținea în mînă un borcan cu ulei parfumat de trandafir şi cu o pensulă subțire picta o cruce uleioasă pe fruntea fiecărui sătean. în celălalt capăt al bisericii, femeile în

vîrstă care păzeau pîinile le furişară în coşurile lor.

Am ieşit din biserică, iar sătenii se duseră să aprindă lumînări în interiorul unor spații special amenajate din curte. Cuvîntul „Vii" era scris pe unul dintre aceste spații, iar cuvîntul „Morți" pe celălalt.

Am salutat cîțiva săteni pe care îi cunoscusem în ultimele două zile şi unul mă întrebă:

— Tu nu eşti ortodox ca noi, nu?

Evident că observaseră faptul că nu eram tocmai expert în practicile ortodoxe romîneşti.

— Nu sunt ortodox.

— Am observat că nu prea ştiai ce să faci în biserică. Eşti catolic?

— Nu sunt catolic.

— Eşti protestant? Anglican?

— Nu şi nu.

t

— Atunci ce naiba eşti?

— Sunt un evreu din Israel.

— Din Ierusalim?

— Nu, din Tel Aviv.

— Nu am auzit niciodată de acest oraş. Ia zi, eşti un evreu adevărat? mă întrebă şi făcu ochii cît cepele.

— Ai întîlnit vreodată un evreu fals?

— înțelegi la ce mă refer.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Nu mă lua peste picior, înțelegi prea bine.

— Şi ce ar trebui să înțeleg?

— Ia zi, eşti pe bune? mă întrebă şi aruncă o privire spre partea superioară a pantalonilor mei şi mimă un gest de tăiere cu degetele.

— Aaaa! Acum înțeleg. în religia noastră se obişnuieşte să se realizeze ceremonia Brit milah[13] în a opta zi de la naşterea fiului. în Geneză, Dumnezeu i-a ordonat lui Avraam: „Iar legământul dintre Mine şi tine şi urmaşii tăi din neam în neam, pe care trebuie să-l păziți, este acesta: toți cei de parte bărbătească ai voştri să se taie împrejur. Să vă tăiați împrejur şi acesta va fi semnul legământului dintre Mine şi voi."

— Frumos citat. Dar eu nu am întîlnit niciodată un evreu şi cu atît mai mult unul căruia să-i fi fost retezat mădularul.

— Nu mi l-au retezat, doar au îndepărtat o parte mică, care nu este importantă.

— Şi de unde ştii tu cît de importantă este bucățica pe care au îndepărtat-o? Oricum, ar fi foarte interesant dc văzut ce ți-au făcut acolo jos, zise el, ridicînd vocea înspre cîțiva săteni care se adunaseră în jurul nostru. Aceştia şuşotiră între ei, iar fetele chicotiră la auzul acestei veşti. Pînă şi îngerul chicotea.

Dacă cererea era atît de mare, poate că ar fi trebuit să fac turul Romîniei cu scula mea retezată. Premiera ar fi putut avea loc chiar aici, în sat, iar pentru îngerul meu aş fi putut oferi chiar un spectacol privat.

Ea se apropie de mine zîmbind.

— De ce zîmbeşti?

— Nu, nu-i nimic, spuse ea, încercînd, fără a reuşi, să- şi şteargă zîmbetul de pe față. Este adevărat că eşti evreu?

— Este adevărat, sunt evreu.

— Este adevărat că voi l-ați ucis pe Iisus? întrebă îngerul.

— Ei bine, nu eu personal, dar poate că cineva din familia

---

13 N. trad. Brit milah este o ceremonie evreiască în cadrul căreia se realizează circumcizia băieților.

mea sau din cartier a fost implicat. Este un subiect care trebuie investigat în amănunt. Dar am participat la Exod. Am fost în batalionul lui Moise.

îngerul rîse. Am mai menționat faptul că era o shiksa[14] frumoasă de cădeai pe spate?

— Ți-e foame? Ai vrea să luăm micul dejun şi apoi să mergem la pescuit?

— Sunt atît de înfometat încît te-aş putea mînca şi pe tine, i-am răspuns şi chiar vorbeam serios. Şi în ceea ce priveşte pescuitul, hai să vorbim despre asta.

Ori de cîte ori venea vorba de pescuit, îmi aminteam de vremurile cînd mergeam la pescuit cu tatăl meu la Lacul Jahula.

în fiecare după-amiază de vineri, tatăl meu mă chema şi îmi spunea: „Fiule, mergem la pescuit." Acesta era semnalul pentru pregătirea undițelor, verificarea mulinetelor, firelor, fiotoarelor, plumbului, momelii — toate pregătirile noastre meticuloase pentru expedițiile la pescuit. Şi asemenea tuturor pescarilor profesionişti, aveam locul nostru obişnuit pe malul lacului. După ce ne aşezam pe poziții, ne aruncam undițele şi aşteptam ca peştii rîvniți să se prindă de cîrlig şi să ne facă fericiți. Dar, din păcate, în toți acei ani de pescuit nu reuşiserăm să prindem nici măcar un peştişor, eşec pe care îl atribui unui mare ghinion. îi sugerasem tatălui meu, în repetate rînduri, să încercăm un alt loc, după vechea vorbă evreiască: „Schimbă-ți locul, schimbă-ți norocul."

Mă simțeam asemenea pescarilor din povestea despre Iisus şi pescarii de pe Lacul Galileei. După ce le predică discipolilor pe malul lacului, Iisus i-a zis lui Simon: „Mînă la adînc şi lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți."

---

14 N. trad. Shiksa este o femeie sau fată care nu este evreică.

Şi, răspunzînd, Simon a zis: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar, după cuvîntul Tău, voi arunca mrejele."

Şi, făcînd aceasta, Simon, împreună cu Iacov şi Ioan, fiii lui Zevedeu, au prins mulțime mare de peşte, de li se rupeau mrejele. Şi au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie să vină să îi ajute. Şi au venit şi au umplut amîndouă corăbiile, încît erau gata să se afunde. Iar Simon, văzînd aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicînd: „Ieşi de la mine, Doamne, că sunt om păcătos."

Şi a zis Iisus către Simon: „Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni." (Sfînta Evanghelie după Luca 5) Dar tatăl meu, care nu II cunoştea prea bine pe Iisus Hristos, nu voia să se mişte din locul nostru obişnuit şi nu spunea decît: „Fiule, ascultă-mă, sunt mulți peşti în acest loc. Ai încredere în mine."

Neavînd de ales, am avut încredere în el dar, în secret, mă gîndeam că probabil Iisus cu prietenii lui prinseseră toți peştii şi nu mai lăsaseră nimic pentru noi.

Din cînd în cînd mai schimbam metoda; schimbam momeala, cîrligele şi ne puneam toate speranțele în cîrligul triplu, dar în zadar. Mă gîndeam că poate exista un semn de avertizare în lac, în apropierea locului nostru şi că peştii înotau fericiți pînă ajungeau în apropierea undițelor noastre, unde vedeau semnele de avertizare, rîdeau şi se întorceau din drum.

Pe drumul înapoi acasă eram mereu dezamăgiți. Stăteam în maşină, într-o tăcere totală, privind cîmpurile albe de bumbac şi pajiştile verzi, simțindu-ne asemenea fotbaliştilor după o înfrîngere colosală. Formam cea mai proastă echipă din liga pescarilor.

La întoarcere, mama ne aştepta în pragul uşii, cu un zîmbet nu tocmai subtil pe chip, convinsă că nu reuşisem să prindem nici măcar o sardină minusculă şi ne întreba: „Bine ați revenit, pescarii

mei mititei, cîte kilograme de peşte ați prins azi?"

Tot ce ne rămînea de făcut era să ne uităm la ea cu o expresie tristă de rataţi.

Apoi zîmbetul ei se lărgea şi spunea: „Nu vă faceți griji, dragii mei, poate că veți avea mai mult noroc data viitoare. Şi este bine că nu am stat în baza peştilor prinşi de voi pentru a pregăti cina!"

După cîțiva ani, am devenit mai norocos şi am reuşit să prind un peşte, nu unul mare, ci unul mediu, dar oricum un peşte. Cine nu a văzut bucuria pe care am simțit-o în momentul în care am tras uşor peştele din apă, nu a văzut niciodată cum arată bucuria adevărată. Eram atît de fericiți încît ne-am îmbrățişat instantaneu, dar în clipa în care am încercat să scot cîrligul din peşte, i-am simțit privirea, parcă spunînd: „De ce m-ai pescuit? Dintre toți peştii din lac, de ce tocmai pe mine? De ani de zile stați aici şi nu ați reuşit să prindeți niciun peşte, şi acum, fix pe mine? Toată lumea ştie că nici măcar nu vă place să mîncați peşte, deci de ce? De ce eu?"

M-am uitat la peşte şi mi-am dat seama că avea dreptate. Am scos cîrligul şi l-am aruncat înapoi în lac. Odată ajuns înapoi în apă, mi-a zîmbit şi cred că mi-a făcut şi cu ochiul, apoi a înotat înapoi la familia şi prietenii lui şi a dispărut. Tatăl meu se uită la mine şi nu scoase niciun cuvînt.

Poate că pur şi simplu ne plăcea să stăm pe malul lacului împreună, vorbind şi sperînd. Poate că tatăl meu nici nu-şi dorea să prindem peşti. N-am mai pescuit de cînd eram mic şi mergeam cu tatăl meu la lac.

— Am o idee. Hai să facem un picnic în pădure. Există un loc în care mă duc ori de cîte ori mă simt fericită sau tristă. Voi merge să iau mîncarea şi ne vom întîlni în camera ta peste cincisprezece minute.

— Ai spus că mergi în pădure cînd eşti fericită sau tristă. Cum eşti în momentul de faţă? am întrebat-o într-o încercare nereuşită de a obţine o confirmare a stării de

bine.

— Dă-ţi seama singur. Şi, între timp, mergi în cameră şi pregăteşte-te.

Pe drumeagul ce ducea spre baraca mea, am văzut un tînăr fluturînd spre cer o puşcă de vînătoare şi bombănind ca un nebun:

— Luate-ar naiba! Te-am crezut, dar n-ai pic de ruşine şi nu vrei să te întorci la mine. Sunt un idiot, puteam să aleg pe oricine altcineva, dar am fost atît de prost încît te-am ales pe tine! Şi jur, aici şi acum, că dacă vei apărea, te voi împuşca fără a sta pe gînduri!

L-am privit pe acest bărbat, fară a-mi da seama pe cine era hotărît să omoare şi de ce credea că ea avea să apară din cer.

— Hei, băiete, de ce vrei s-o împuşti? Poate că ar trebui să vorbeşti cu ea înainte de-a o împuşca.

— Să vorbesc cu ea? Am vorbit, am implorat. Crezi că este pentru prima dată cînd face aşa ceva? Am iertat-o de primele două ori, dar de data aceasta n-am de gînd s-o mai iert, am de gînd s-o omor, spuse el şi continuă să observe cerul.

— Şi crezi că va ateriza din cer?

— Normal că va veni din cer, cum altfel? Intr-un taxi? Acum, te rog, lasă-mă în pace.

Nu departe de bărbatul cel nervos, cîţiva săteni stăteau nepăsători, ocupaţi cu calcule.

— Voi staţi aici nepăsători în timp ce acel bărbat vrea să-şi omoare femeia care va cădea din cer? Aveţi de gînd să-l opriţi? i-am întrebat cu nervozitate pe săteni.

Se uitară la mine şi rîseră.

— N-ar trebui să faceți ceva? I-am întrebat.

>

— Relaxează-te, tipul îşi aşteaptă porumbița călătoare. Şi-a pariat toți banii pe ea. O antrenează să zboare înapoi la porumbar de cînd avea cinci luni. Antrenamentul se desfăşoară treptat. Mai întîi îi dă drumul nu prea departe de casă şi, treptat, măreşte distanța pentru ca porumbița să învețe să navigheze înapoi din diverse locuri şi de la diverse distanțe. Porumbița poate zbura înapoi acasă de la o distanță de o mie de kilometri şi poate chiar mai mult, cu o viteză medie de cincizeci de kilometri pe oră. Este o pasăre teritorială şi se va strădui întotdeauna să se întoarcă la perechea ei şi la mîncarea ei.

— Interesant. Vă rog, continuați, am spus fascinat.

Săteanul îşi continuă prelegerea în ritm de dictare.

— Porumbeii sunt folosiți de sute de ani. Totul a început cu Noe şi porumbelul şi, timp de mulți ani, porumbelul a fost folosit în scop civil şi militar. In timpul ambelor Războaie Mondiale, aceste păsări transportau mesaje peste liniile inamice. Treizeci şi doi din cel un sfert de milion de porumbei care au făcut parte din armata Britanică în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial au primit medalii de onoare. Dar nu mă întrebați cum au purtat acele medalii.

— Şi cum se desfăşoară cursele? m-am interesat eu.

— Mai întîi se aduc toți porumbeii la punctul de întîlnire. Organizatorul cursei plasează un inel pe piciorul fiecărui porumbel şi le dă drumul la toți deodată. Apoi ei zboară înapoi la porumbar. După cîteva ore, cînd porumbelul se întoarce în porumbar, proprietarul său înlătură inelul de pe piciorul porumbelului şi îl plasează într-un cronometru special de curse, care înregistrează imediat ora la care a ajuns porumbelul. In funcție de ora înregistrată, se calculează viteza medie şi se stabileşte cîştigătorul

cursei.

— Şi care este rolul vostru?

— Mai întîi, bem o bere rece şi apoi calculăm timpul de zbor al porumbeilor care se întorc.

— Şi credeți că tipul îşi va omorî porumbița pe care a crescut-o şi a antrenat-o? am întrebat îngrijorat.

— Dacă iubeşti pe cineva, lasă-l liber. Dacă se va întoarce îți aparține. Dacă nu se va întoarce nu ți-a aparținut niciodată. Antoine de Saint-Exupéry, autorul cărții „Micul Prinț" a scris asta. Deci nu-ți face griji. Dacă se va întoarce, prietenul nostru se va calma.

Mi-am luat la revedere de la iubitorii de porumbei şi le-am urat noroc.

— Bună ziua, am salutat-o pe străbunica îngerului, care stătea pe eterna ei băncuță de lîngă cocioabă, încă îmbrăcată în negru.

— Tot aici eşti? răspunse ea furioasă, jelind încă pentru pierderea toaletei.

Oare această bunicuță îşi dăduse seama că-mi doream să-i devorez Scufița Roşie în pădure? Insă, spre deosebire de lupul din poveste, eu aveam s-o mănînc doar pe Scufița Roşie, nu şi pe bunica cea enervantă.

— Bună ziua, străbunică, îşi încercă norocul îngerul în timp ce se apropia de noi, ținînd în mînă un coş plin de bunătăti.

>

— Şi acum a mai apărut şi strănepoata mea cea urîtă.

îngerul ridică din umeri, îmi întinse coşul şi spuse:

— Hai să mergem!

Unul lîngă altul am plecat spre pădure, Scufița Roşie şi lupul.

— Deci aceasta este forma ta preferată de distracție? Să fii singură în pădure?

— Este una dintre ele. In general vin aici marțea şi vinerea. Azi am venit pentru că voiam să-ți arăt acest loc liniştit şi magic.

— şi cum altfel te mai distrezi, în afară de a te izola în »[7]

pădure?

— Citesc cărți, mă uit la filme.

— Care a fost ultima carte pe care ai citit-o?

— Săptămîna aceasta am recitit piesa „Cîntăreața cheală", o ştii?

— De Ionescu, bineînțeles, i-am răspuns. Mă privi şi-mi zîmbi. Nimic nu se compara cu sentimentul de camaraderie dintre cititori.

— După cum ai văzut, satul nostru este mic şi formele de divertisment sunt limitate. Pe timpul verii vine un operator de proiecții, care trece prin fiecare sat cu un proiector vechi de filme.

— N-am văzut niciun cinematograf în sat.

— Nu avem cinematograf. Sătenii au construit un zid alb de dimensiunea unui ecran de cinematograf, pe care sunt proiectate filmele. înainte de proiecție, fiecare sătean îşi aduce cîte un scaun de acasă, iar copiii stau pe pături în apropierea zidului.

Dumnezeule, asta îmi reamintea de vechiul „cinematograf" al vecinului nostru important, domnul Biderman, căruia nimeni nu îndrăznea să i se adreseze cu prenumele. Pînă şi soția şi copiii lui îi spuneau domnul Biderman. Poate că nici nu avea un prenume. Cînd era întrebat: „Domnule Biderman, cînd veți renova vechiul cinematograf?", el răspundea: „Dragii mei prieteni, fiți serioşi, de ce să-l renovez? In curînd voi demola întreaga clădire şi voi construi un nou cinematograf grandios, ca cel pe care l-au construit la Londra."

După moartea acestui om distins, pe piatria lui funerară au fost

înscrise cuvintele „Aici se odihneşte un om important - domnul Biderman - proprietarul cinematografului", cuvîntul „vechi" fiind adăugat ulterior de mînă.

Ori de cîte ori voiam să vedem un film, mergeam la domnul Biderman şi-l imploram: „Domnule Biderman, vă rugăm, lăsați-ne să intrăm în cinematograf!"

„Copii, cumpărați-vă bilet. Doar ştiți că avem un preț special pentru copii", ne răspundea bărbatul cu chelie lucioasă şi cîteva fire albe care-i fluturau în jur.

„Domnule Biderman, am cumpărat bilet ieri şi nu ne permitem să cumpărăm unul în fiecare zi."

„In acest caz, ați văzut deja filmul. Filmul de azi este acelaşi cu cel de ieri."

„Ştim, dar este un film atît de frumos încît am vrea să-l revedem."

„Copii, să ştiți că aceasta este ultima dată cînd vă mai las să intrați în cinematograf fără bilet." Şi domnul Biderman ne certa cu arătătorul.

„Vă mulțumim, domnule!"

„Veți sta în primul rînd."

„De ce trebuie să stăm mereu în primul rînd? Poate că ne-ați putea lăsa să stăm pe al doilea rînd?"

„în niciun caz, veți sta în primul rînd. Nu este niciun loc liber pe rîndul doi. Şi nu fiți obraznici!"

Pentru că toată lumea fuma în cinematograful antic al bărbatului cel important, scrumiere subțiri erau ataşate fiecărui scaun vechi şi scîrțîitor din lemn, ca nu cumva fumătorii să fie tentați să arunce mucurile de țigară pe covoarele uzate. în partea din față a cinematografului era o scenă mare din lemn, ascunsă de un ecran greu despărțitor, care se deschidea uşor odată ce suna gongul în

sală, se stingeau luminile şi începea filmul.

Chioşcul lui Sarah se afla la intrarea în cinematograf. Ea vindea cei mai gustoşi hotdogi din lume şi sucuri dulci cu diverse arome, care ieşeau din robinetul din oțel pe care
doar Sarah stia să-l deschidă.
>

înainte de film se proiectau întotdeauna buletine de ştiri, de cîte zece minute, filmate alb-negru, care prezentau problemele actuale din Israel şi din străinătate. într-unul dintre acele buletine de ştiri am văzut pentru prima dată cea mai bună echipă națională de fotbal din lume, echipa națională de fotbal a Braziliei. L-am văzut pe Pelé dînd un gol în cel de-al optsprezecelea minut şi pe Jairzinho, Rivelino, Carlos Alberto şi Tostăo şi, de fiecare dată cînd îi vedeam pe brazilienii cei fericiți, îmi sclipeau ochii şi lăcrimam de bucurie. Mi-am jurat că atunci cînd aveam să mă fac mare, aveam să merg la Finala Campionatului Mondial şi să iau parte la sărbătoare.

în timpul proiecției existau mai multe pauze, deoarece operatorul proiectorului avea nevoie de timp să schimbe bobina de film şi, din cînd în cînd, pelicula se rupea şi atunci se aprindea lumina, iar noi trebuia să aşteptăm răbdători pînă cînd operatorul tăia şi lipea pelicula pentru a continua proiecția. Uneori, scene întregi dispăreau din film, ca urmare a reparațiilor improvizate de operator, drept pentru care, noi încercam întotdeauna să fim prezenți la premieră, pentru că nu aveai de unde şti cît avea să mai rămînă din film după o săptămînă de proiecții şi reparații.

Spectatorilor din ultimele rînduri le era interzis să se ridice în timpul proiecției, inclusiv pentru a merge la toaletă, deoarece, ori de cîte ori se ridicau, blocau fasciculul îngust de lumină care ieşea din proiector şi primeau înjurături care mai de care mai picante în diverse limbi.

Intram în cinematograful învăluit într-un nor de fum de țigară şi miros de hotdogi şi stăteam pe jos, în apropierea ecranului. Vă întrebați de ce stăteam pe jos? Pentru că scaunele din lemn din primul rînd se rupseseră şi nu fuseseră înlocuite niciodată. Dar cine avea nevoie de scaune noi în primul rînd, cînd îndrăgitul nostru domn Biderman promisese că avea să construiască în curînd un nou cinematograf, la fel ca cel de la Londra.

— Eşti însurat? mă întrebă îngerul, scoțîndu-mă din filmul meu.

— Nu, am răspuns.

In general, cînd o femeie îți pune o astfel de întrebare, înseamnă că fie este interesată pentru ea însăşi, fie are o prietenă bună, care este singură şi cu care vrea să te cupleze.

— Cum de n-ai fost niciodată căsătorit? ajunsesem în etapa interogatoriului.

— Am fost însurat. Acum sunt divorțat.

— Chiar aşa? Şi de ce ați divorțat?

— După nuntă, soacra mea a început să ne viziteze nonstop şi nu doar că ne vizita, dar dădea şi ordine şi comenzi şi îşi băga nasul în absolut orice. După o lună oribilă, i-am spus soției mele: „Ascultă, trebuie să alegi, ori eu, ori ea." Şi ce crezi că s-a întîmplat?

— Ce?

— A ales-o pe mama ei.

— Serios? întrebă îngerul cu o privire şocată pe chip.

— Nu, glumeam. Nu am fost căsătorit.

Acela părea un moment bun pentru a întreba despre iubitul ei Alexandru. Dar, dacă stăteam bine să mă gîndesc, de ce aş întreba? Asta doar ar fi complicat lucrurile. Dacă mă dorea, avea să fie cu mine şi nu avea să se mai gîndească la Alexandru. Cum spunea Guy

mereu: „Noi avem impresia că le alegem, dar ele sunt cele care hotărăsc ce se va întîmpla."

— Cum îşi întîlnesc oamenii din ţara ta partenerii? Prin intermediul familiei? Prin recomandări? mă întrebă ea.

— Prin prieteni, în cluburi, în baruri, la universitate, la cursuri... Sunt multe moduri de a întîlni un partener. Se întîmplă rar, în ziua de azi, să-ţi întîlneşti partenerul prin intermediul părinţilor. Şi cel mai bine este să întîlneşti un tip care a venit să cumpere un teren. Din cîte am auzit, acesta este modul cel mai bun de a întîlni tipul perfect! am spus zîmbind.

— Iar eu am auzit că nu-i indicat să amesteci munca cu plăcerea, mă tachină îngerul şi zîmbi.

— Cred că n-ai auzit bine.

— Ce se întîmplă în ţara ta dacă familia nu este de acord cu bărbatul cu care fiica vrea să se căsătorească?

— Se întîmplă rar ca familia să intervină în deciziile copiilor.

— Părinţii nu intervin? mă întrebă uimită.

— Nu avem căsătorii aranjate şi nu ne întrebăm părinţii cu cine să ne căsătorim.

— Dar ce se întîmplă dacă părinţii nu vor să-şi dea consimţămîntul?

— Ne căsătorim fară consimţămîntul lor. Părinţii pot să dea sfaturi, dar nu ei iau deciziile.

— Frumoasă viată mai aveţi voi acolo. Aici nu-i asa.

> > >

— Dar cum este? Ce se întîmplă dacă părinţii nu sunt de acord?

— Avem un obicei pentru astfel de situaţii.

— Ce obicei?

— Bărbatul îşi fură iubita. Cuplul stabileşte o oră la care

bărbatul va veni pe timpul nopții, într-o căruță trasă de un cal şi va aştepta în apropierea satului. Fata îşi strînge cîteva lucruri şi se duce la punctul de întîlnire, de unde cei doi fug împreună şi se căsătoresc, în ciuda obiecțiilor părinților. După nuntă şi după ce se culcă împreună, cei doi se pot întoarce în sat, iar familia miresei nu se va împotrivi întoarcerii lor.

— Crezi că va fi nevoie să te fur? Ar trebui să merg să cumpăr un cal şi o căruță?

Ea îmi zîmbi dulce şi ruşinată, dar nu-mi răspunse.

Ne-am aşezat pe pătură şi mi-am apropiat buzele de ale ei, care erau moi şi rujate şi le-am sărutat. Un sărut scurt cu gust divin. Mă privi cu ochii ei de pisică. M-am apropiat din nou şi am sărutat-o, iar ea cedă într-un sărut lung. In timpul sărutului am simțit ceva împungîndu-mă din buzunarul interior al jachetei. Mi-am băgat mîna în buzunar şi am scos cutia cu inelul pe care îl cumpărasem pentru Dana. Cine naiba ține un inel în buzunarul interior al jachetei? Eram atît de idiot.

Speram doar că îngerul nu avea să înceapă să pună întrebări dificile.

Ea se uită la mine şi apoi la cutie şi nu scoase niciun cuvînt. Neavînd de ales, am scos inelul din cutie, i am luat mîna şi am pus inelul pe degetul ei minunat, sperînd că Dana avea să mă ierte într-o bună zi.

M-am întins pe spate şi am privit cerul albastru. îngerul se ridică, îşi apropie fața de a mea şi, în cele din urmă, mă sărută lung, aşa cum îmi doream. îmi dădu drumul, mă privi şi îmi zîmbi. Acestea sunt momentele pentru care merită să trăieşti. Am continuat să ne sărutăm pasional. Ea se lăsă pe spate, iar eu am sărutat-o pe gît. Corpul ei avea cel mai minunat miros natural pe care-l simțisem vreodată.

Cu colțul ochiului am observat-o pe sora mai mică a îngerului, care se ascundea printre copaci, trăgînd cu acesta este modul cel mai bun de a întîlni tipul perfect! am spus zîmbind.

— Iar eu am auzit că nu-i indicat să amesteci munca cu plăcerea, mă tachină îngerul şi zîmbi.

— Cred că n-ai auzit bine.

— Ce se întîmplă în țara ta dacă familia nu este de acord cu bărbatul cu care fiica vrea să se căsătorească?

— Se întîmplă rar ca familia să intervină în deciziile copiilor.

— Părinții nu intervin? mă întrebă uimită.

— Nu avem căsătorii aranjate şi nu ne întrebăm părinții cu cine să ne căsătorim.

— Dar ce se întîmplă dacă părinții nu vor să-şi dea consimțămîntul?

— Ne căsătorim fară consimțămîntul lor. Părinții pot să dea sfaturi, dar nu ei iau deciziile.

— Frumoasă viață mai aveți voi acolo. Aici nu-i aşa.

— Dar cum este? Ce se întîmplă dacă părinții nu sunt de acord?

— Avem un obicei pentru astfel de situații.

— Ce obicei?

— Bărbatul îşi fură iubita. Cuplul stabileşte o oră la care bărbatul va veni pe timpul nopții, într-o căruță trasă de un cal şi va aştepta în apropierea satului. Fata îşi strînge cîteva lucruri şi se duce la punctul de întîlnire, de unde cei doi fug împreună şi se căsătoresc, în ciuda obiecțiilor părinților. După nuntă şi după ce se culcă împreună, cei doi se pot întoarce în sat, iar familia miresei nu se va împotrivi întoarcerii lor.

— Crezi că va fi nevoie să te fur? Ar trebui să merg să cumpăr un cal şi o căruță?

Ea îmi zîmbi dulce şi ruşinată, dar nu-mi răspunse.

Ne-am aşezat pe pătură şi mi-am apropiat buzele de ale ei, care erau moi şi rujate şi le-am sărutat. Un sărut scurt cu gust divin. Mă privi cu ochii ei de pisică. M-am apropiat din nou şi am sărutat-o, iar ea cedă într-un sărut lung. In timpul sărutului am simțit ceva împungîndu-mă din buzunarul interior al jachetei. Mi-am băgat mîna în buzunar şi am scos cutia cu inelul pe care îl cumpărasem pentru Dana. Cine naiba ține un inel în buzunarul interior al jachetei? Eram atît de idiot.

Speram doar că îngerul nu avea să înceapă să pună întrebări dificile.

Ea se uită la mine şi apoi la cutie şi nu scoase niciun cuvînt. Neavînd de ales, am scos inelul din cutie, i-am luat mîna şi am pus inelul pe degetul ei minunat, sperînd că Dana avea să mă ierte într-o bună zi.

M-am întins pe spate şi am privit cerul albastru. îngerul se ridică, îşi apropie fața de a mea şi, în cele din urmă, mă sărută lung, aşa cum îmi doream. îmi dădu drumul, mă privi şi îmi zîmbi. Acestea sunt momentele pentru care merită să trăieşti. Am continuat să ne sărutăm pasional. Ea se lăsă pe spate, iar eu am sărutat-o pe gît. Corpul ei avea cel mai minunat miros natural pe care-l simțisem vreodată.

Cu colțul ochiului am observat-o pe sora mai mică a îngerului, care se ascundea printre copaci, trăgînd cu ochiul la noi. Dîndu-şi seama că am văzut-o, ea se întoarse şi fugi repede înapoi spre sat. îngerul n-o observase.

Mi-am furişat mîna pe sub bluza ei şi i-am mîngîiat sînii. îngerul cedă plăcerii, iar noi continuarăm să ne sărutăm precum doi adolescenți nebuni. Mi-am îndreptat mîna spre pantalonii ei, dar ea mi-o înlătură uşor şi spuse:

— Este prea devreme.

I-am dat drumul. în astfel de situatii nu era bine să

y

insişti. La urma urmei, era clar că ne doream şi dacă nu aveam să facem sex acum. Aveam să facem mai tîrziu. Am continuat să ne sărutăm şi să ne pipăim ca două pisici. Din cînd în cînd ne priveam în ochi şi zîmbeam.

— Ai uitat că ți-e foame?

Uitasem complet.

— Mi-e foame, dar nu-mi pot lua mîinile de pe tine. Sunt dispus să fac o pauză de masă doar dacă îmi promiți că vom continua după ce mîncăm.

— Promit, spuse îngerul şi scoase din coş pîine de casă, gem, roşii, castraveți, ouă fierte, o sticlă de vin şi două pahare. I-am luat sticla din mînă şi am turnat în pahare. Ne-am privit în ochi şi am ciocnit paharele, înainte de a lua o gură mare de vin. Apoi ne-am repezit unul asupra celuilalt cu multă pasiune, după toate săruturile şi mîngîierile.

Dintr-odată, ea mă privi şi spuse:

— Hai să ne întoarcem în sat. Este tîrziu.

Am privit-o cu o expresie care sugera că-mi doream să mai stau.

— Şi eu vreau să mai stau, dar este deja tîrziu. Te rog, hai să mergem.

I-am întins mîna şi am ajutat-o să se ridice.

Am pus totul la loc în coş şi am mers spre sat ținînd-o de mînă. Trecuse ceva vreme de cînd nu mă mai plimbasem ținînd o femeie de mînă.

— Spune-mi, vorbeşti serios? îngerul mă surprinse cu această întrebare naivă.

Oare care ar fi fost răspunsul corect? Chiar nu aveam nici cea

mai vagă idee.

— Draga mea, în ziua în care voi deveni serios, voi muri.

— Şi cu mine cum rămîne? mă întrebă insistînd.

M-am oprit, m-am uitat în ochii ei, mi-am apropiat buzele de ale ei şi am sărutat-o lung şi drăgăstos. M-am retras şi i-am zis:

— Pe tine, te doresc.

Ea zîmbi şi ne continuarăm drumul spre sat. Bănuiam că răspunsul meu fusese destul de bun.

La intrarea în sat i-am văzut pe Vasile, soția lui şi fata cu găina mărşăluind spre noi.

îngerul se opri din mers cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Vino aici o secundă! îi ordonă Vasile. Nu ți-e ruşine? Cum ai putut face aşa ceva? Iar tu, bărbat neruşinat ce eşti, noi te invităm în casa noastră, iar tu îți faci de cap cu fiica noastră? Avem o vorbă aici despre oamenii ca tine: „Dumnezeu face casa, dracul aduce musafirii."

Ce-mi plăcea la Vasile era că avea un proverb pregătit pentru orice ocazie.

M-am uitat la ei fară a răspunde. Ce aş fi putut spune? De ce era Vasile atît de nervos? De ce era asa mare scofală?

>

— Pînă acum, mi-a plăcut de tine, dar de acum înainte nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine şi te rog să te ții departe de fiica mea. Iți voi permite să mai rămîi o noapte în casa mea doar din milă, dar va trebui să pleci mîine dimineață la prima oră.

De parcă pînă în acel moment rămăsesem în sat de bună voie... Nu-mi doream să mă confrunt cu Vasile. N-avea decît să spună orice, aceasta era oricum ultima mea zi în sat. Nu-mi doream decît ca treaba dintre mine şi înger să nu se termine aşa.

— Ți -am spus că fata aceasta este periculoasă, iar tu m-ai tot bătut la cap să ne mutăm din sat. Dacă ne-am muta, fata aceasta ne-ar face şi mai multe probleme. Acum adu preotul pentru a îndepărta blestemul din acest copil posedat, îi ordonă Vasile soției sale.

îmi întoarseră spatele şi mă lăsară singur în mijlocul drumeagului. îngerul privi în urmă şi mimă din buze un „Te iubesc."

Gata, fata aceasta mă avea la degetul mic, iar eu mă topeam, eram lac de apă. îmi venea să fug spre ei şi să o smulg din mîinile tatălui ei primitiv şi, dacă Vasile nu voia să-mi mai vorbească sau să mai facă afaceri cu mine, se anula şi înțelegerea cu țuica; gata cu țuica la Paris şi Londra, lumea avea să-şi piardă băutura pentru îndrăgostiți.

îmi sună telefonul - era Sandu. Acel telefon mă transportă într-o altă lume, posibil în cea reală.

— Domnule Sandu, ce mai faci?

— Eşti în Bucureşti? Ai văzut terenul din Tarsa?

— Sandu, nu sunt în Bucureşti, sunt încă blocat în Tarsa.

— Ştiu că acel teren este excelent, dar de ce eşti încă acolo? Ce s-a întîmplat? Ți-a plăcut atît de mult încît te-ai hotărît să te muți acolo? întrebă Sandu şi începu să rîdă.

— Este o poveste lungă, Sandula, dar, dacă dă Domnul, mă voi întoarce mîine în Bucureşti şi îți voi povesti tot.

— Grozav. La întoarcere, ar trebui să treci printr-un oras numit Sibiu, îl stii?

— Da, am trecut pe acolo cînd am venit.

— Prea bine. în acest caz, trebuie să fi văzut noul hotel din centru. Mîine la ora două, te va aştepta acolo un profesor de economie de la Universitatea din Sibiu. Este un om foarte important şi are foarte multe legături şi, din cîte am înțeles, are şi oportunități

rare de afaceri de oferit, deci ar trebui categoric să te întîlneşti cu el.

— Voi face tot posibilul pentru a ajunge la Sibiu la ora două.

— La revedere, zise Sandu şi închise.

Ce-ar fi trebuit să fac acum? Atracția satului dispăruse şi acum eram singur-singurel în acest loc uitat de lume.

Ce-o fi fost în capul lui Vasile cel idiot? Credea că aveam să merg să-i cer mîna fiicei lui? Cum aveam să- mi recuperez îngerul? Cum? Vecina mea înveşmîntată în negru stătea pe băncuța ei. M-am aşezat pe un bolovan mare în fața ei şi i-am privit ochii cei negri şi fața ridată. Ea mă privi la rîndul ei, fără a scoate niciun cuvînt. Amîndoi sufeream, fiecare din motivul lui: ea suferea după toaleta ei, iar eu după iubirea vieții mele.

Vaci cu clopote la gît mărşăluiau pe drumeag înapoi spre sat, urmate de Florin. El mergea încet, ne aruncă o privire şi înțelese că ajunsese în piața disperării. Se aşeză pe băncuță, lîngă femeia în vîrstă.

Şi astfel, am rămas toți trei într-o tăcere deplină, fiecare adîncit în propria suferință: bătrîna îmbrăcată în negru, mirele îmbrăcat în costumului lui alb de nuntă şi eu, în costumul meu gri.

Cel mai bun prieten al bătrînei, o potaie maro, stătea lungit pe pămînt, lîngă ea. Era uşor să-ți dai seama că nu existase niciun cîine pur-sînge în toată familia acelei potăi, întregul arbore genealogic era corcit. Acel cîine îmi amintea de fosta mea cățea, Genie, pe care o adoptasem cu mai mulți ani în urmă. După ce am adoptat-o, i-am cumpărat o cuşcă verde, i-am dat mîncare specială de cîini şi am dus-o la veterinar pentru vaccinuri; un singur lucru nu am făcut. Nu am dresat-o. Am considerat că Genie era un animal, nu o păpuşă şi nu aveam nevoie să o văd şezînd sau dîndu-mi o lăbuță la comandă; îmi doream un cîine fericit şi liber, iar ea era cu adevărat fericită. Dar într-o zi, a dispărut. După dispariția ei misterioasă, am hoinărit

pe străzi căutînd-o. Am fluierat şi i-am strigat numele. Dintr-odată, auzindu-mi strigătele, unul dintre vecini ieşi din casă şi mă întrebă: „Iți cauți cățeaua?"

„Da, am pierdut-o."

„Am văzut-o acasă la Dr. Giron, la capătul străzii."

Am localizat imediat casa şi l-am văzut pe hoțul de doctor stînd în curte, udîndu-şi gazonul.

„Doctore, n-ai văzut din întîmplare o cățeluşă maro, de talie mică?"

„Bineînțeles că am văzut-o, este chiar aici. Este cățeluşa ta? Nu am ştiut. Intră!"

Am întrat în casa doctorului şi ce mi-a fost dat să văd? Genie a mea se afla în mijlocul sufrageriei lui, întinsă pe canapea, mîncînd pui fript. Nu-i mai lipsea decît un pahar de vin, era ca o matroană. Cînd m-a observat, a dat din coadă, ceea ce am interpretat drept un semn de bucurie.

„Dr. Giron, aceasta este cățeluşa mea."

„Este atît de frumoasă şi de dulce, n-ai vrea să mi-o vinzi mie?"

„Nu intenționez să o vînd. Este cățeluşa mea, nu un obiect şi nu este de vînzare. Haide, Genie, dragă, mergem acasă."

Cînd am ajuns acasă, i-am dat jos lesa de pe zgardă şi într-o secundă Genie o luă la sănătoasa, înapoi la casa doctorului, la puiul şi vinul ei şi la viața ei cea bună. Am privit-o pe Genie alergînd şi am înțeles-o. Ea alesese o viață diferită. Dar oare unde era îngerul meu? De ce nu alegea şi ea o viață diferită?

O tricicletă motorizată se apropia zăngănind, tulburînd liniştea grupului nostru de oameni disperați. O antenă înaltă era montată pe tricicletă, iar în partea superioară a antenei flutura un steag roşu. Tricicleta se apropia încet de noi, încercînd să nu lovească pietrele

presărate pe drumeag. Şoferul era un bărbat foarte slab, cu faţă lungă şi obraji supţi, asemenea unei ciori. Avea părul brunet şi încurcat, o mustaţă lungă şi subţire deasupra buzei superioare, încălţăminte împodobită cu catarame aurii, iar pantalonii şi bluza galbene îi erau pline de praf.

— Florin, pe unde ai umblat? Te caut de mai bine de o oră. Am o scrisoare pentru tine, zise poştaşul local şi îi înmînă un plic argintiu.

Florin deschise plicul, scoase încet scrisoarea şi citi cu voce tare:

Dragul meu Florin,

Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare atît de rău.

Iubirea mea, te implor să mă ierţi. Regret profund suferinţa pe care ţi-am pricinuit-o.

Poate că apropierea nunţii m-a prins într-o furtună de emoţii, dar tot nu înţeleg de ce ai fost de acord să vii cu acel grup de bufoni să mă vezi pregătindu-mă pentru cea mai importantă zi din viaţa mea.

Doar ştii cît de mult am aşteptat acea zi.

A trecut o zi lungă fără să mă pot linişti.

Zi şi noapte m-am enervat, gîndindu-mă, amintindu- mi, zîmbind şi regretînd, în mare parte regretînd şi fiind supărată pe mine, pe tine şi pe toată lumea şi cred că am reacţionat prea impulsiv. Mi-am amintit de toate momentele minunate petrecute împreună. Am zîmbit amintindu-mi de toate clipele frumoase şi de zîmbetul tău pe care îl iubesc atît de mult şi mi-a părut rău că am ajuns în acest stadiu.

Am regretat că nu aveam să ne mai îndeplinim toate planurile de viitor pe care le-am făcut împreună.

îmi pare rău că tu eşti acolo şi că eu sunt aici.

îmi pare rău că în loc să primesc o verighetă, îţi trimit această scrisoare prin care îţi cer iertare.

Florin, m-am îndrăgostit de tine datorită bărbatului care eşti cu adevărat. M-am îndrăgostit de un bărbat minunat, un adevărat prieten, un bărbat deştept şi sensibil, un bărbat care mi-a fost alături în cele mai dificile momente, un bărbat care m-a iubit necondiționat. M-am îndrăgostit de un prieten, Florin.

Iubitul meu, vreau să mă întorc, vreau să mă întorc şi să te strîng în brațe, să mă întorc şi săfiu cu tine.

Tu eşti bărbatul cu care vreau să-mi petrec viața şi cu care vreau să fac copii.

Şi sper ca tu să mă primeşti înapoi.

Mă voi întoarce la tine mîine noapte şi, te rog, nu mă judeca.

Aşa cum este scris în Sfînta Evanghelie după Matei: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. ”

Dragul meu, sper că vei spune „da"solicitării mele şi iubirii mele sincere.

Cu drag,
Mădălina a ta

— Se întoarce! Se întoarce! Mădălina a mea se întoarce. Vă vine să credeți? Nu poate trăi fară mine, se întoarce. Şi uite aşa, în timp ce urla de fericire, Florin o rupse la fugă pe drumeag, dînd din mîini şi speriind ciurda de vaci, care se împrăştie în toate direcțiile.

Eram puțin gelos pe Florin. Iubirea lui se întorcea la el, dar oare a mea, unde era? Cel puțin Florin era fericit.

M-am aşezat din nou lîngă femeia în vîrstă şi mi-am aprins o țigară.

In timp ce stăteam în tăcere, preotul şi paracliserul lui cel loial se apropiară şi deschiseră poarta metalică. Erau îmbrăcați în sutane negre, iar paracliserul ținea în mînă o cutie de vopsea din care ieşea o pensulă.

— Bună seara, doamnă, o salutară cei doi pe bătrînă,

ignorîndu-mi prezența.

Privindu-i pe cei doi, mi-am amintit de o vorbă pe care bunica obişnuia s-o spună în idiş, despre ghinion: *jrAz men ruft dem malekh, kumt der galekh* **- Cînd aştepți un înger, apare un preot."**

— Am venit să alungăm spiritul malefic care a pus stăpînire pe satul nostru. L-am vizitat deja pe nepotul dumneavoastră şi am alungat spiritul din casa lui, iar acum îl vom alunga şi de aici.

După expresia erudită de pe chipul preotului, bănuiam că eu eram spiritul malefic.

— Şi de ce ar crede un preot deştept şi important ca dumneata că, odată ce a alungat spiritul malefic din casa nepotului meu, acesta se va muta în casa mea?

Preotul o privi calm şi spuse:

— Doamnă, am mai vorbit despre acest lucru şi nu este cazul să mă tachinați, nu este nici calea noastră, nici cea a Sfintei Treimi. Poate că spiritul malefic nici nu este aici, dar tot ne vom ruga pentru sănătatea şi longevitatea dumneavoastră.

— Nu am nevoie de aşa ceva, n-are rost să vă irosiți rugăciunile, n-am niciun fel de dorință să trăiesc şi dacă ați putea să-l rugați pe diavol şi pe spiritul malefic să vină aici, voi fi fericită să-i primesc cu multă politețe.

— Poate că ne veți permite totuşi să ne rugăm?

— N-aveți decît, dar eu nu vreau să fac parte din rugăciunile voastre stupide.

Preotul şi paracliserul stăteau în picioare, lîngă noi şi se rugau. După ce terminară, paracliserul luă pensula şi pictă literele Alfa şi Omega, cu vopsea neagră, pe peretele casei.

— Iar mîzgăliți pereții? Cînd vă veți maturiza? îi certă bătrîna.

— Doamnă, am pictat literele care îl simbolizează pe Domnul nostru, prima şi ultima literă din alfabetul grecesc şi, după cum a

spus Domnul nostru: „Eu sunt Alfa şi Omega, cel dintîi şi cel de pe urmă, începutul şi sfîrşitul" explică răbdător paracliserul.

— Eu nu sunt interesată decît de sfîrşitul actual. După mine, puteți şterge litera Alfa, îi tachină din nou bătrîna.

— Vă mulțumim, doamnă, vă mulțumim din adîncul sufletului şi sperăm să trăiți o viață lungă.

— Plecați şi să nu vă mai întoarceți niciodată aici, le răspunse bătrîna la mulțumesc, în felul ei specific.

începuse să-mi placă de această bătrînă cicălitoare. Eram curios dacă aşa era ea cu adevărat sau era doar o
fațadă?
>

— Vă mulțumim, doamnă, răspunse preotul şi părăsi curtea.

Paracliserul, urmînd preotul, se întoarse şi şopti:

— în ceea ce o priveşte pe Cristina sau cum îi spui tu, „îngerul", să ştii că te înțeleg: „Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place."

îl credeam pe paracliser, era un expert în tot ce ținea de Dumnezeu.

Odată ce au plecat preotul şi paracliserul, eu şi bătrîna ne-am închis din nou în cochiliile noastre, fiecare adîncit în propriile gînduri.

După cîteva clipe de tăcere, bătrîna zise:

— Religia este ca un drog pentru oameni, iar eu nu mai cred de mult timp în forțe ciudate. Pot înțelege puterea religiei şi a credinței, numărul mare de enoriaşi şi nevoia de a crede într-o putere supranaturală care poate vindeca şi care poate da putere, dar eu cred în mine, eu sunt propriul meu Dumnezeu, cred că există un Dumnezeu în fiecare persoană, că fiecare persoană îşi poate schimba soarta dacă îşi doreşte acest lucru şi, din acest motiv,

trebuie să credem doar în noi înşine, aceasta este puterea credinţei adevărate.

— Nu credeţi că Dumnezeu există? am întrebat-o complet şocat de discursul ei şi de acest mod independent de a gîndi al unei femei care trăia într-un mediu atît de religios.

— După cum am spus, Dumnezeu este în noi, eu sunt propriul meu Dumnezeu şi tu eşti propriul tău Dumnezeu. Şi aceasta este întreaga teorie, pe scurt - dacă nu sunt eu Dumnezeu pentru mine, atunci cine va fi? Pînă şi oamenii care se roagă în biserică şi se confesează în faţa preotului, exprimîndu-şi problemele şi cerînd ajutor, primesc un răspuns inechivoc - dacă faci şi dregi, Dumnezeu te va ajuta. Asta înseamnă că pînă şi religia monoteistă imploră oamenii să acţioneze. Clericii, care se presupune că ar fi mesagerii lui Dumnezeu, încurajează oamenii să creadă în ei înşişi, iar preotul nostru este un om bun, care face tot ce-i stă în putinţă să ajute şi să încurajeze oamenii să urmeze calea cea dreaptă, să muncească şi să fie buni. Tu crezi în Dumnezeu?

— Am încercat să cred şi să mă rog acum două zile.

— Cum adică, acum două zile? Ce s-a întîmplat acum două zile?

— Eram într-un cazinou şi m-am rugat să iasă 23 roşu la ruletă şi, credeţi-mă, dacă ar fi ieşit acel 23 roşu, aş sta zi şi noapte în sinagogă.

— Acum înţeleg cu cine am de-a face. Ştiai că în satul din apropiere s-a descoperit că preotul era partener într-un club de noapte?

Prin simpla menţiune a cuvîntului „club de noapte" mi-am amintit de acrobata minunată pe care o abandonasem în Bucureşti. Acum eram pregătit să mă consolez cu trupul ei ciocolatiu.

— Şi este frumos acest club de noapte al preotului?

începuse să-mi placă de această bătrînă cicălitoare. Eram curios dacă aşa era ea cu adevărat sau era doar o faţadă?

y

— Vă mulţumim, doamnă, răspunse preotul şi părăsi curtea.

Paracliserul, urmînd preotul, se întoarse şi şopti:

— în ceea ce o priveşte pe Cristina sau cum îi spui tu, „îngerul", să ştii că te înţeleg: „Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place."

îl credeam pe paracliser, era un expert în tot ce ţinea de Dumnezeu.

Odată ce au plecat preotul şi paracliserul, eu şi bătrîna ne-am închis din nou în cochiliile noastre, fiecare adîncit în propriile gînduri.

După cîteva clipe de tăcere, bătrîna zise:

— Religia este ca un drog pentru oameni, iar eu nu mai cred de mult timp în forţe ciudate. Pot înţelege puterea religiei şi a credinţei, numărul mare de enoriaşi şi nevoia de a crede într-o putere supranaturală care poate vindeca şi care poate da putere, dar eu cred în mine, eu sunt propriul meu Dumnezeu, cred că există un Dumnezeu în fiecare persoană, că fiecare persoană îşi poate schimba soarta dacă îşi doreşte acest lucru şi, din acest motiv, trebuie să credem doar în noi înşine, aceasta este puterea credinţei adevărate.

— Nu credeţi că Dumnezeu există? am întrebat-o complet şocat de discursul ei şi de acest mod independent de a gîndi al unei femei care trăia într-un mediu atît de religios.

— După cum am spus, Dumnezeu este în noi, eu sunt propriul meu Dumnezeu şi tu eşti propriul tău Dumnezeu. Şi aceasta este întreaga teorie, pe scurt - dacă nu sunt eu Dumnezeu pentru mine, atunci cine va fi? Pînă şi oamenii care se roagă în

biserică şi se confesează în faţa preotului, exprimîndu-şi problemele şi cerînd ajutor, primesc un răspuns inechivoc - dacă faci şi dregi, Dumnezeu te va ajuta. Asta înseamnă că pînă şi religia monoteistă imploră oamenii să acţioneze. Clericii, care se presupune că ar fi mesagerii lui Dumnezeu, încurajează oamenii să creadă în ei înşişi, iar preotul nostru este un om bun, care face tot ce-i stă în putinţă să ajute şi să încurajeze oamenii să urmeze calea cea dreaptă, să muncească şi să fie buni. Tu crezi în Dumnezeu?

— Am încercat să cred şi să mă rog acum două zile.

— Cum adică, acum două zile? Ce s-a întîmplat acum două zile?

— Eram într-un cazinou şi m-am rugat să iasă 23 roşu la ruletă şi, credeţi-mă, dacă ar fi ieşit acel 23 roşu, aş sta zi şi noapte în sinagogă.

— Acum înţeleg cu cine am de-a face. Ştiai că în satul din apropiere s-a descoperit că preotul era partener într-un club de noapte?

Prin simpla menţiune a cuvîntului „club de noapte" mi-am amintit de acrobata minunată pe care o abandonasem în Bucureşti. Acum eram pregătit să mă consolez cu trupul ei ciocolatiu.

— Şi este frumos acest club de noapte al preotului?

— Ce fel de întrebare idioată mai este şi asta? De unde să ştiu eu dacă este frumos clubul? Dacă te interesează atît de mult, n-ai decît să mergi să-l vezi.

Cînd se lăsă noaptea, mi-am părăsit băncuţa şi am părăsit-o pe bătrînă pentru baraca mea cea luxoasă. M-am întins nostalgic pe divanul extensibil şi am privit tavanul, stînd în „poziţia Vietnam". Era numită „poziţia Vietnam" pentru că în toate filmele despre Războiul din Vietnam, vedeai un soldat american întins în pat, cu mîinile sub cap, în timp ce un ventilator de tavan se rotea deasupra

lui. Priveam tavanul alb şi mă gîndeam la cît de aproape se afla îngerul şi totuşi cît de departe.

Aceasta nu era prima despărțire prin care treceam. în trecut, mai avusesem iubite care se despărțiseră de mine, în timp ce de altele mă despărțisem eu. Dar nu fusesem niciodată separat cu forța de iubita mea de către tatăl ei, pînă acum.

Trebuia să fac ceva pentru ca îngerul să se întoarcă înapoi la mine, nu puteam sta aşa indiferent şi deprimat, nu era stilul meu. Trebuia să fac ceva pentru a convinge îngerul că o doream cu adevărat.

Era tîrziu. Stăteam întins în pat pe întuneric şi nu puteam adormi. Ce puteam face? Poate că aş fi putut scrie „TE IUBESC" cu graffiti în tot satul.

Dar unde aş fi putut găsi spray cu vopsea în acest sat?

***Trebuie să te daijos din pat, să ieşi afară şi să-i demonstrezi îngerului că o doreşti*, rosti o voce lăuntrică.**

Era întuneric beznă afară şi aceleaşi vaci terifiante se aflau pe drumeag. Am trecut pe lîngă taverna închisă şi întunecată şi am auzit foşnet venind din acea direcție. Domnul Albu, veteranul pustnic, stătea lîngă uşă.

— Domnule Albu, te-ai decis să te aventurezi afară?

El mă privi, dar nu răspunse.

— Ai înțeles intr-un final că poți ieşi afară? Ceauşescu este mort, lumea s-a schimbat.

— Ascultă, prietenul meu tînăr, am decis să ies afară, după mulți ani şi prima persoană pe care o întîlnesc eşti tocmai tu, un străin, care a ajuns în sat acum două zile. Nu ştiu exact ce înseamnă acest lucru, dacă este de bine sau de rău.

— Eu zic că este de bine.

— Hai să-ți spun o poveste pe care am auzit-o despre bine şi

rău. Intr-un sat izolat, la o fermă mică, trăia un bătrîn împreună cu fiul său. Ei aveau un cal şi într-o bună zi acesta evadă. Sătenii veniră la proprietarul calului şi îi spuseră: „O nu, calul tău cel frumos, cu care ai arat, a evadat! Ah, acesta este un lucru foarte rău!"

Fermierul le răspunse: „Cine zice că este un lucru rău?" Sătenii îl priviră confuzi şi plecară.

In ziua următoare, calul se întoarse la fermă cu zece cai sălbatici în urma lui. Sătenii îl vizitară pe fermier şi îi spuseră: „Grozav, minunat! Calul tău cel loial s-a întors şi a mai adus încă zece cai cu el. Cît de grozav!"

Fermierul le răspunse: „Cine zice că este grozav?". Din nou sătenii îl priviră uimiți şi îşi văzură de drum.

In ziua următoare, fiul fermierului se apropie de caii sălbatici, îl alese pe cel mai frumos, îl încălecă şi încercă să-l călărească, dar calul era de necontrolat şi îl aruncă la pămînt, iar fiul fermierului îşi rupse piciorul.

După ce auziră de accident, sătenii se reîntoarseră la fermier şi îi spuseră: „Ah, acesta este un lucru foarte rău! Unicul tău fiu, iubitul tău fiu şi-a rupt piciorul."

Fermierul răspunse: „Cine zice că este un lucru rău?". Sătenii îl priviră plini de uimire şi plecară.

In următoarea săptămînă începu războiul. Reprezentanții militari veniră în sat şi înrolară toți bărbații apți, dar fiul fermierului nu fu chemat deoarece avea piciorul în ghips.

O lună mai tîrziu, reprezentanții militari se întoarseră în sat şi informară sătenii că toți tinerii din sat muriseră în luptă. Şi acum, tînărul meu prieten, ia zi, ce este bine şi ce este rău?

L-am privit pe acest bărbat îmbrăcat în haine jerpelite şi am realizat că în două zile întîlnisem oameni simpli, dar de o

înțelepciune impresionantă.

— Este greu să răspunzi după o poveste atît de profundă. Bănuiesc că poți să faci diferența între bine şi rău de unul singur, dar să ştii că n-am venit aici ca să-ți fac rău şi sper că vei înțelege că lumea se schimbă tot timpul. Lumea pe care o cunoşteai s-a schimbat. în cazul tău, cred că lucrurile se vor schimba în bine. Mîine dimineață voi

i

pleca de aici şi nu ştiu dacă ne vom mai întîlni vreodată, dar îți doresc tot binele din lume.

— Mulțumesc.

— Apropo, cum a fost în Africa?

— Africa? N-am nici cea mai vagă idee, n-am fost niciodată acolo.

— Nu ai fost în Africa?

— De ce m-as duce în Africa?

>

— Tipul care stătea lîngă mine în tavernă mi-a spus că ai lucrat în Africa şi că acolo te-ai îmbolnăvit.

— Şi tu l-ai crezut pe nebunul acela? Tipul acela delirează în marea majoritate a timpului. Nu am fost niciodată bolnav. Sunt sănătos tun.

— Dacă aşa spui tu.

— Tinere, înainte de a ne despărți, aş vrea să-ți dau un sfat şi este păcat că nu l-ai primit prima dată cînd ai ajuns aici: Cînd eşti în Roma, comportă-te precum romanii, cînd eşti în Romînia, comportă-te precum romînii. Nu m-am putut abține să nu zîmbesc. După două zile în acest sat, cred că înțelegeam la ce se referea. Ține minte acest sfat şi foloseşte-te de el la nevoie, mai ales atunci cînd ajungi în comunități mici precum a noastră.

— Mulțumesc şi la revedere, domnule Albu, l-am salutat şi

mi-am văzut de drum, gîndindu-mă la sfatul lui. Acest lucru nu mă putea împiedica să nu fac ceva prin care să-i demonstrez îngerului că o doream cu adevărat.

Stăteam în fața casei întunecate. Poate că îngerul avea să mă vadă şi să iasă? Sau poate că avea să mă vadă Vasile şi în curînd avea să înceapă un scandal monstruos? Am deschis poarta şi m-am furişat spre fereastra îngerului. Am scris pe geamul de la camera ei „Te iubesc" şi m-am întors în linişte pe drumeag. Mă simțeam mult mai bine acum. Această faptă mică nu schimbase nimic, dar cel puțin îmi îmbunătățise starea de spirit.

Mă întorceam spre baraca mea de la operațiunea cea îndrăzneață. Toate casele erau cufundate în întuneric; satul dormea şi doar vacile mă priveau. Am observat ceva mişcîndu-se suspicios, o siluetă care se ascundea şi trăgea cu ochiul într-o casă. M-am furişat încet spre acel voyeur şi am constat că era femeia în vîrstă care stătuse în jeepul meu şi le povestise prietenelor ei despre buclucurile Stelei, ale lui Mirel şi Costel.

>

— Pst, hei, mătuşică, este Mirel sau Costel?

Mătuşa voyeur mă privi şi-mi făcu semn cu mîna să plec. Nu avea de gînd să lase pe altcineva să tragă cu ochiul împreună cu ea, acesta era spectacolul ei. Am auzit-o pe Stela gemînd din casă: „Bine Mirel, tare Mirel, tare Mirel."

Dar după cum ştiam deja, în ceea ce o privea pe Stela, acest lucru nu însemna neapărat că Mirel era cu ea.

— Costel sau Mirel? am întrebat din nou.

Mătuşa voyeur încercă să mă uşuiască încă o dată. M-am înghesuit lîngă ea, împingîndu-mă puțin şi şoptind:

— Mătuşică, lasă-mă şi pe mine să trag cu ochiul. Neavînd de

ales şi plină de ezitare, femeia cea în vîrstă se dădu la o parte. înțelese că nu aveam de gînd să plec.

Prin geam l-am văzut pe Mirel/Costel gol deasupra Stelei, ridicîndu-i picioarele spre tavan şi mişcîndu-se ritmic. Stela cea goală era întinsă pe spate, cu picioarele ridicate şi gemea: „Mai tare Mirel, mai tare."

Stela avea un corp nemaipomenit: piele netedă, picioare lungi, sîni mari, o siluetă solidă.

— Mirel sau Costel? am şoptit în urechea bătrînei.

— Costel, este tot Costel şi acum taci şi lasă-mă să mă concentrez, spuse şi-şi puse degetul pe buze.

Stela şi Costel se simțeau bine şi era clar că şi bătrîna se simțea destul de bine. Acestea erau filmele ei porno. De fapt, voyeurismul este o caracteristică tipic umană. Eu am dezvoltat-o pe cînd aveam zece ani.

Pe atunci, locuiam în fața unui hostel pentru imigranți din Rusia. Seara, frumoasele rusoaice se întorceau în camerele lor, după ce studiaseră ebraica toată ziua, se dezbrăcau şi intrau la dusuri.

După ce am observat acest lucru, l-am introdus în rutina mea de zi cu zi. în fiecare seară intram în cămara în care mama depozita fursecurile mele preferate cu cremă, puneam fursecurile lîngă scăunelul pe care stăteam şi înfulecam cu neruşinare în timp ce trăgeam cu ochiul prin gemulețul de la cămară, în dormitoarele iubitelor mele rusoaice.

într-o seară, în timp ce eram ocupat cu fursecurile şi voyeurismul, mama mea s-a furişat în cămară şi m-a întrebat cu o voce maternă enervantă: „Ce crezi că faci?"

„Mănînc fursecuri", i-am răspuns inocent, rontăind în continuare.

„Şi mai ce?" mă întrebă ea, privind pe geam şi observînd femeile goale.

„Admir priveliştea", am răspuns fară a mă gîndi la ce spuneam.

„Să-ți fie ruşine! Ieşi de aici şi caută-ți altă priveliște!" îmi ordonă mama pe un ton hotărît, asemenea unui răget.

Aveam o mamă atît de răutăcioasă, îmi stricase toată distracția. îmi pare rău că nu mă prinsese tata, poate că el ar fi înțeles. Două zile mai tîrziu, în timpul unei reuniuni la unul dintre vecini, am auzit-o pe mama povestindu- le prietenilor ei ultimele noutăți: „De curînd, adorabilul meu fiu a început să dispară timp de o oră în fiecare seară. Mi s-a părut foarte suspect, dar m-am gîndit că probabil se ascundea în cămară ca să înfulece fursecuri. Aşa că am intrat în cămară şi ce credeți că mi-a fost dat să
văd? Mucosul mic nu doar că înfuleca fursecuri, dar mai si

trăgea cu ochiul la dormitoarele rusoaicelor! Am fost de-a dreptul şocată!"

Bărbații au izbucnit în rîs şi au spus: „Uau! Creşti un adevărat cîine în călduri!"

Iar vecinele au zis: „Ah, nu, fix asta ne mai lipsea, are doar zece ani şi deja este atît de şiret."

Cîteva zile mai tîrziu, în timp ce ne jucam fotbal în fața clădirii, mingea ajunse în curtea hostelului.

„Fugi şi recuperează mingea!" îmi ordonă fratele meu mai mare.

„Nu vreau. De ce trebuie să mă duc fix eu?"

„Pentru că eşti cel mai mic de aici şi dacă vrei să te mai joci cu noi, vei merge să recuperezi mingea."

Neavînd de ales, m-am dus să caut mingea în iarba înaltă de la intrarea în hostel şi odată ce am găsit-o, m-am uitat în sus la clădire şi ce credeți că am văzut? Toți bărbații care locuiau în clădirea mea, trăgeau cu ochiul la rusoaice din cămările lor.

„Să vă fie ruşine, sunteți toți niște potăi în călduri! Mergeți să vă căutați altă privelişte!" am strigat la ei.

In timp ce eu îmi aminteam de zilele mele de voyeur, Stela şi Costel îşi terminară treaba cu un răget şi o lovitură.

— S-a terminat? Ar trebui să plecăm?

— Dacă vrei să pleci, n-ai decît, eu rămîn. Vor începe tura doi în curînd, după o mică pauză.

Bătrîna ştia exact ce se întîmpla şi aştepta ultimul spectacol.

— Deci pleci sau rămîi?

— Sunt obosit. Mă duc să mă culc.

— Apropo, ce s-a întîmplat azi cu Cristina? întrebă bătrîna şi zîmbi şiret pe sub mustață, de parcă ar fi descoperit rețeta secretă pentru Coca Cola.

— Ai fi putut să tragi cu ochiul şi acolo.

— N-ai cum să tragi cu ochiul în casele tuturor. Am ratat ceva?

— Bineînțeles! Este păcat că ai ratat aşa un spectacol. Stela a ta este mic copil comparativ cu ce s-a întîmplat cu Cristina.

— Chiar aşa? întrebă bătrîna dezamăgită.

— Da, a fost grozav, am răspuns zîmbind. Ce-mi păsa mie, mătuşica voyeur n-avea decît să moară de ciudă.

— Mi-aş fi dorit să fiu acolo.

— Păcat, dar poate data viitoare, i-am spus, oferindu- ne amîndurora o doză de speranță falsă.

„Să-ți fie ruşine! Ieşi de aici şi caută-ți altă privelişte!" îmi ordonă mama pe un ton hotărît, asemenea unui răget.

Aveam o mamă atît de răutăcioasă, îmi stricase toată distracția. îmi pare rău că nu mă prinsese tata, poate că el ar fi înțeles. Două zile mai tîrziu, în timpul unei reuniuni la unul dintre vecini, am auzit-o pe mama povestindu- le prietenilor ei ultimele noutăți: „De

curînd, adorabilul meu fiu a început să dispară timp de o oră în fiecare seară. Mi s-a părut foarte suspect, dar m-am gîndit că probabil se ascundea în cămară ca să înfulece fursecuri. Aşa că am intrat în cămară şi ce credeţi că mi-a fost dat să văd? Mucosul mic nu doar că înfuleca fursecuri, dar mai şi trăgea cu ochiul la dormitoarele rusoaicelor! Am fost de-a dreptul şocată!"

Bărbaţii au izbucnit în rîs şi au spus: „Uau! Creşti un adevărat cîine în călduri!"

Iar vecinele au zis: „Ah, nu, fix asta ne mai lipsea, are doar zece ani şi deja este atît de şiret."

Cîteva zile mai tîrziu, în timp ce ne jucam fotbal în faţa clădirii, mingea ajunse în curtea hostelului.

„Fugi şi recuperează mingea!" îmi ordonă fratele meu mai mare.

„Nu vreau. De ce trebuie să mă duc fix eu?"

„Pentru că esti cel mai mic de aici şi dacă vrei să te mai

joci cu noi, vei merge să recuperezi mingea."

Neavînd de ales, m-am dus să caut mingea în iarba înaltă de la intrarea în hostel şi odată ce am găsit-o, m-am uitat în sus la clădire şi ce credeţi că am văzut? Toţi bărbaţii care locuiau în clădirea mea, trăgeau cu ochiul la rusoaice din cămările lor.

„Să vă fie ruşine, sunteţi toţi nişte potăi în călduri! Mergeţi să vă căutaţi altă privelişte!" am strigat la ei.

In timp ce eu îmi aminteam de zilele mele de voyeur, Stela şi Costel îşi terminară treaba cu un răget şi o lovitură.

— S-a terminat? Ar trebui să plecăm?

— Dacă vrei să pleci, n-ai decît, eu rămîn. Vor începe tura doi în curînd, după o mică pauză.

Bătrîna ştia exact ce se întîmpla şi aştepta ultimul spectacol.

— Deci pleci sau rămîi?

— Sunt obosit. Mă duc să mă culc.

— Apropo, ce s-a întîmplat azi cu Cristina? întrebă bătrîna şi zîmbi şiret pe sub mustață, de parcă ar fi descoperit rețeta secretă pentru Coca Cola.

— Ai fi putut să tragi cu ochiul şi acolo.

— N-ai cum să tragi cu ochiul în casele tuturor. Am ratat ceva?

— Bineînțeles! Este păcat că ai ratat aşa un spectacol. Stela a ta este mic copil comparativ cu ce s-a întîmplat cu Cristina.

— Chiar aşa? întrebă bătrîna dezamăgită.

— Da, a fost grozav, am răspuns zîmbind. Ce-mi păsa mie, mătuşica voyeur n-avea decît să moară de ciudă.

— Mi-aş fi dorit să fiu acolo.

— Păcat, dar poate data viitoare, i-am spus, oferindu- ne amîndurora o doză de speranță falsă.

— Crezi că va mai fi o dată viitoare?

— Dumnezeu ştie, am răspuns şi am plecat.

— Hei, cavalere, nu mi-ai văzut din întîmplare vaca, Zambila? N-a venit azi acasă. Am auzit vocea bunicului în timp ce mă-ndreptam spre baracă.

— Ce să vă spun, domnule Ostinescu? Am văzut multe vaci azi, dar toate arată la fel pentru mine, mai ales noaptea.

— Zambila mea este o vacă extraordinară. Am auzit că au fost ceva probleme cu fiul meu azi. Chiar nu înțeleg de ce este atît de conservator.

— Şi eu aş vrea să ştiu.

— Nu-ți face griji, cavalere. înțeleg că nepoata mea te doreşte şi, din cîte se vede, şi tu o doreşti pe ea.

— Aşa este, dar mîine trebuie să plec de dimineață la prima oră şi n-am nicio şansă.

— Te dai bătut?

— Nu vreau să mă dau bătut, dar ce-aş putea face? Să o fur?

— Nu-i o idee rea, zise bătrînul şi zîmbi.

— Ia zi, bunicule, m-ai putea ajuta? Ai putea vorbi cu ea?

— Voi vorbi cu ea mîine dimineață, dar doar dacă te întorci.

— După cum spuneai, nu există femeie mai frumoasă sau mai minunată şi pentru o astfel de femeie, aş merge pînă în America.

— Cavalere, mergi la culcare şi eu voi face tot ce-mi va sta în putință.

M-am aşezat pe divan, iar îngerul plutea deasupra mea, asemenea îngerilor. Oare mă puteam încrede în acest bunic? în mine? Şi dacă avea să-i vorbească, cum aveam să mă întorc aici? Cred că această aventură se terminase. Mă va uita. Aveam să dispar din amintirea ei, fără a avea măcar şansa de a-mi lua rămas bun cum se cuvine.

Cum putusem s-o las să-mi scape? Cum? Mă auzeam gîndind cu voce tare. Eram atît de aproape, îmi părea rău că nu mă culcasem cu ea în pădure. Trebuia să fi încercat. Poate că, dacă am fi avut parte de o partidă bună de sex, nu m-ar mai uita, dar aşa? Doar aşa?

1 O CAPITOL

IUBIREA ESTE FRUMOASĂ

— Cristina, pari agitată şi supărată.

— Aşa este, bunicule, m-am certat cu tata.

— V-ați certat în legătură cu cavalerul?

— Bunicule, crezi că se va întoarce?

— Ce-aş putea spune, nepoata mea, pentru tine aş merge două mii de kilometri fară să mă opresc sau să-mi trag sufletul.

— Te cred, dar întrebarea nu este ce ai face tu, ci ce crezi că va face el.

— Nu ştiu dacă se va întoarce, pleacă şi nici n-a venit să-si ia rămas bun.

>

— Si-a luat rămas bun.

— Cînd şi cum?

— Azi-noapte a scris „Te iubesc" pe geamul meu.

— Frumos din partea lui, dar n-ar trebui să fii dezamăgită dacă nu se va întoarce.

— Poate că se va întoarce să cumpere terenul.

— Draga mea, nu se va întoarce pentru teren. Ştie prea bine că şi-a ratat şansa de a face afaceri cu tatăl tău. Dacă se întoarce, o va face doar pentru tine.

— Deci, se va întoarce sau nu?

— Pleacă pentru a se întoarce la viața lui. Are o altă viață, a venit dintr-o altă lume, nu este la fel ca noi. Este dintr-o cultură diferită şi nu ştiu dacă se va mai întoarce aici.

— Cred că se va întoarce, cred că îl doresc.

— Nepoata mea, bărbații vin şi pleacă, sunt ca valurile mării şi nu ar trebui să-l tratezi ca şi cînd ar fi unic.

— M-am simțit foarte apropiată de el. Chiar îmi doresc să se

întoarcă.

— Ce s-a întîmplat cu tipul acela din sat cu care te vedeai?

— Alexandru este un tip de treabă, nimic mai mult.

— înțelegi că acest cavaler al tău este evreu, nu? Ai văzut că habar n-avea cum să se comporte în biserică. Ştii că nu crede în Sfînta Treime şi ai auzit cum îl bîrfeau sătenii.

— Nu-mi pasă că este evreu şi înainte ca el să-mi spună, credeam că este la fel ca noi.

— Şi să zicem că te-ai căsători cu el, ce s-ar alege de copiii voştri? Ştii ceva despre tradițiile lui? Dacă ai trăi cu el, ai păstra practicile noastre religioase? Ştiai că în trecut, în Europa, cuplurile mixte erau omorîte?

— Bunicule, m-am îndrăgostit de o ființă umană, nu de religia lui. Ce contează dacă nu ştie cum să se comporte în biserică?

— Tu eşti creştină, te-ai născut creştină şi ai fost crescută creştină.

— Nu-ți face griji, voi rămîne creştină.

— Am întrebat ce s-ar alege de copiii tăi. Ce fel de educație ar primi?

— Am avea copii minunați şi bine educați. Nu demult, tocmai tu îmi spuneai că oamenii n-ar trebui judecați după religia lor şi că Dumnezeu a creat toți oamenii după chipul şi asemănarea Lui şi că nu contează dacă o persoană este creştină, evreică sau musulmană. Dintr-odată te ;ii răzgîndit? Ți-ar fi ruşine cu mine dacă aş pleca cu el?

— Ai înnebunit? Te iubesc din tot sufletul şi n-ar putea să-mi fie niciodată ruşine cu tine. Ai dreptate, nu contează ce spune lumea, ar trebui să te gîndeşti la tine şi la sentimentele tale şi să faci doar ceea

ce este bine pentru tine. Este important să te asiguri că tipul acesta este potrivit pentru tine, este important să fii fericită.

— Bunicule, tu te-ai îndrăgostit de bunica înainte să te căsătoreşti cu ea?

— Bineînțeles că m-am îndrăgostit de ea şi o iubesc şi acum. Am depus eforturi mari pentru a fi cu ea. Am furat-o pe bunica ta din satul învecinat.

— Ai furat-o pe bunica? Cum de nu mi-ai spus niciodată? De ce ai furat-o?

— Părinții ei nu erau de acord cu mine pentru că aveam reputație de afemeiat, dar acest lucru fusese adevărat pînă s-o cunosc pe ea. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem în viata mea şi m-a fermecat, dar eu n-am reuşit

să-i farmec pe părinții ei şi ei i-au interzis să se mai vadă cu mine. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, dar tot am eşuat. După ce m-am ținut departe pentru o vreme, mi-a venit o idee. Ştiam că bunica ta avea o prietenă apropiată în sat în care puteam avea încredere. M-am întîlnit cu prietena ei şi împreună am planificat cum aveam să-mi fur iubita. Şi astfel, într-o noapte cu lună plină, m-am apropiat de satul vecin şi am furat-o. După cum îți poți imagina, lucrurile nu au mers atît de uşor şi părinții ei au venit s-o ia acasă. Dar bunica ta le-a spus că este însărcinată şi nu mai era cale de întors de acolo. Şi după cîteva săptămîni ne-am căsătorit.

— Bunica chiar era însărcinată?

— Nu era, dar acea improvizație ingenioasă a ei a creat calea pentru căsnicia noastră.

— Poate că şi cavalerul se va întoarce să mă fure.

— Problema este că dacă te fură, te va duce la Bucureşti sau Israel sau naiba ştie unde. Nu te va fura doar pînă în satul învecinat ca

toată lumea, iar despărțirea de tine ar fi foarte grea pentru mine şi pentru noi toți. Mi-ar plăcea să rămîi aproape de noi, dar, pe de altă parte, aş vrea să te căsătoreşti cu un bărbat pe care îl iubeşti cu adevărat.

— Care este secretul relației dintre tine şi bunica?

— Concesii, copilul meu. Cînd îți iubeşti partenerul, dăruirea reciprocă şi concesiile sunt uşoare. Doar dacă îți iubeşti partenerul îți va fi uşor să faci concesii. Eu şi bunica l a suntem căsătoriți de cincizeci de ani şi eu încă o iubesc

tare mult şi fac concesii zi de zi. Chiar şi acum, după atîția ani de căsnicie, bunica ta este cea mai apropiată persoană din lume pentru mine. Imaginează-ți că ai fi un punct înconjurat de cercuri. Dacă îți doreşti dragoste adevărată nu-ți plasa partenerul în cel de-al doilea sau al treilea cerc, ci în primul. Doar aşa vei avea parte de iubire adevărată şi de o relație de succes.

— Mă bucur pentru voi doi şi îmi dau seama că, dacă voi rămîne în acest sat, cu părinții mei, nu voi găsi niciodată dragostea adevărată. Nu este nimeni aici de care să fiu interesată.

— Ai putea să-mi explici ce îți doreşti cu adevărat? Trebuie să înțelegi că există momente în viață cînd trebuie să fii puțin egoistă şi să nu te gîndeşti la cei din jur. O viață avem şi n-o putem lua de la capăt, aşa că trebuie să alegi o anumită cale, o cale care este bună pentru tine şi doar pentru tine. Eşti suficient de mare pentru a decide ce-ți doreşti. Este posibil să iei nişte decizii greşite în viață, dar apoi va trebui să fii suficient de curajoasă pentru a face schimbări, pentru a lua o altă decizie şi a-ți trăi viata asa cum îti doreşti, nu cum ti-o dictează alții. Este

foarte important să ştii cum să iei decizii şi să ştii că totul tine de tine. Tu esti cea care va decide ce este cel mai bine pentru tine şi ce nu şi nu lăsa mînia părinților tăi să-ți influențeze deciziile.

— îmi doresc să fiu fericită, îmi doresc să obțin o diplomă universitară, îmi doresc să găsesc dragostea

— Părinții ei nu erau de acord cu mine pentru că aveam reputație de afemeiat, dar acest lucru fusese adevărat pînă s-o cunosc pe ea. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem în viața mea şi m-a fermecat, dar eu n-am reuşit să-i farmec pe părinții ei şi ei i-au interzis să se mai vadă cu mine. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, dar tot am eşuat. După ce m-am ținut departe pentru o vreme, mi-a venit o idee. Ştiam că bunica ta avea o prietenă apropiată în sat în care puteam avea încredere. M-am întîlnit cu prietena ei şi împreună am planificat cum aveam să-mi fur iubita. Şi astfel, într-o noapte cu lună plină, m-am apropiat de satul vecin şi am furat-o. După cum îți poți imagina, lucrurile nu au mers atît de uşor şi părinții ei au venit s-o ia acasă. Dar bunica ta le-a spus că este însărcinată şi nu mai era cale de întors de acolo. Şi după cîteva săptămîni ne-am căsătorit.

— Bunica chiar era însărcinată?

— Nu era, dar acea improvizație ingenioasă a ei a creat calea pentru căsnicia noastră.

— Poate că şi cavalerul se va întoarce să mă fure.

— Problema este că dacă te fură, te va duce la Bucureşti sau Israel sau naiba ştie unde. Nu te va fura doar pînă în satul învecinat ca toată lumea, iar despărțirea de tine ar fi foarte grea pentru mine şi pentru noi toți. Mi-ar plăcea să rămîi aproape de noi, dar, pe de altă parte, aş vrea să te căsătoreşti cu un bărbat pe care îl iubeşti cu

adevărat.

— Care este secretul relației dintre tine şi bunica?

— Concesii, copilul meu. Cînd îți iubeşti partenerul, dăruirea reciprocă şi concesiile sunt uşoare. Doar dacă îți iubeşti partenerul îți va fi uşor să faci concesii. Eu şi bunica i a suntem căsătoriți de cincizeci de ani şi eu încă o iubesc i are mult şi fac concesii zi de zi. Chiar şi acum, după atîția ani de căsnicie, bunica ta este cea mai apropiată persoană din lume pentru mine. Imaginează-ți că ai fi un punct înconjurat de cercuri. Dacă îți doreşti dragoste adevărată nu-ți plasa partenerul în cel de-al doilea sau al treilea cerc, ci în primul. Doar aşa vei avea parte de iubire adevărată şi de o relație de succes.

— Mă bucur pentru voi doi şi îmi dau seama că, dacă voi rămîne în acest sat, cu părinții mei, nu voi găsi niciodată dragostea adevărată. Nu este nimeni aici de care să fiu interesată.

— Ai putea să-mi explici ce îți doreşti cu adevărat? Trebuie să înțelegi că există momente în viață cînd trebuie să fii puțin egoistă şi să nu te gîndeşti la cei din jur. O viață avem şi n-o putem lua de la capăt, aşa că trebuie să alegi o anumită cale, o cale care este bună pentru tine şi doar pentru tine. Eşti suficient de mare pentru a decide ce-ți doreşti. Este posibil să iei nişte decizii greşite în viață, dar apoi va trebui să fii suficient de curajoasă pentru a face schimbări, pentru a lua o altă decizie şi a-ți trăi viața aşa cum îți doreşti, nu cum ți-o dictează alții. Este foarte important să ştii cum să iei decizii şi să ştii că totul ține de tine. Tu eşti cea care va decide ce este cel mai bine pentru tine şi ce nu şi nu lăsa mînia părinților tăi să-ți influențeze deciziile.

>

— îmi doresc să fiu fericită, îmi doresc să obțin o diplomă universitară, îmi doresc să găsesc dragostea adevărată, îmi doresc să trăiesc cu un om care mă va iubi si

va fi bun cu mine şi îmi doresc să-mi urmez propria cale şi să nu trăiesc sub aripa protectoare a părinților mei. M-am săturat să mi se tot spună ce să fac. Cînd tata a venit şi a urlat la mine şi la cavaler, mi-a fost atît de ruşine, atît de ruşine de mine, atît de ruşine de faptul că la vîrsta mea încă mă aflu în această situație. Am mers cu ei şi l-am lăsat pe el, doar pentru a evita un scandal, dar n-am putut dormi toată noaptea. Ştiu că nu va fi uşor să părăsesc acest loc şi oamenii de aici, dar simt că trebuie să evadez. Chiar şi dacă nu se va întoarce să mă fure, tot nu voi rămîne aici şi nu voi mai continua să locuiesc cu părinții mei. Vreau să plec, cu sau fără el, şi îți spun sincer că, dacă se întoarce, nu voi ezita să plec cu el. Am luat decizia: voi pleca!

— Mă bucur că ai luat o decizie. La urma urmei, nimeni nu poate lua aceste decizii pentru tine. Nepoata mea, urmează-ți inima!

• • •

Venise dimineața şi nimeni nu-mi bătea la uşă. Poate că îngerul avea să vină să-şi ia rămas bun, dar mă îndoiam. Acest lucru ar fi pus paie pe foc în relația cu tatăl ei.

Speram ca acel camion de tractare avea să vină să mă ia de acolo. Eram destul de disperat. Fusese frumos cu îngerul şi dintr-odată îmi fusese luat. Nu-mi dădeam seama dacă eram cu adevărat îndrăgostit sau doar pasionat, dar nu mai conta. Eu eram aici, ea acolo. îmi doream să mai moară
cineva din sat, pentru ca oamenii să nu mai aibă nicio modalitate prin care să-l ducă la cimitir. Chiar dacă tatăl ci s-ar aşeza în patru labe şi m-ar implora, tot nu l-aş duce pe el şi pe defunctul lui la cimitir. Mi-aş

fi dorit să-mi mai ceară o favoare. Pe de altă parte, unde mi-era capul? Cum aveam să-l mai transport pe defunct după ce îngerul îmi stricase maşina? Pentru o clipă, uitasem motivul pentru care rămăsesem blocat acolo timp de trei zile.

— Bună dimineața, Service-ul Auto Speranța, sunt proprietarul jeepului din Satul Tarsa şi vă sun pentru a mă asigura că n-ați uitat de mine.

Nu-mi venea să cred că tocmai mă prezentasem drept proprietarul jeepului din Tarsa.

— Nu vă faceți griji, nu am uitat de dumneavoastră. Şoferul camionului de tractare este în drum spre dumneavoastră şi va ajunge în curînd.

— Sunteți sigură că vine?

— Sunt sigură, va ajunge într-o oră. Iar costul tractării este de trei sute de lei.

Nu-mi păsa cît avea să mă coste, atîta timp cît venea şi mă lua pe mine şi pe jeepul meu din acea văgăună.

Mă întrebam oare ce facea îngerul. Speram că se gîndea la mine.

Străbunica îngerului stătea, ca întotdeauna, pe băncuța ei, îmbrăcată în negru, iar eu mi-am reluat locul de pe bolovanul din fața ei.

— Bună ziua, doamnă, am salutat-o. Evident că ea nu-mi răspunse. Doar mă privea intens cu ochii ei negri.

Puteam s-o salut pînă se întorceau vacile acasă de la păscut, că ea tot nu mi-ar fi răspuns.

Am strîns cinci pietricele netede şi am început să mă joc „cinci pietre". Le plasam pe dosul mîinii, le aruncam în aer şi încercam să le prind. îmi plăcea la nebunie acest joc cînd eram mic. Devenisem atît de nerăbdător încît mai aveam puțin şi începeam să mă joc şotron.

După vreo zece minute în care m-a privit aruncînd pietricele în aer, bătrîna se decise să-mi vorbească.

— Despre ce „Bună ziua" vorbeşti? Cum aş putea saluta un imbecil ca tine, cum? Ai idee ce-ai făcut? Nu se face aşa ceva. Ah, voi bărbaţii, nu aţi avut minte niciodată şi nici nu veţi avea vreodată. Te credeam mai deştept, unde era graba? Nu te puteai controla? Trebuia musai să te faci de ruşine? Nimeni din sat, în afară de mine, nu va mai vorbi cu tine şi, sinceră să fiu, nici eu nu sunt interesată să vorbesc cu tine.

— Ce am făcut?

— Dacă nu înţelegi ce ai făcut, îţi voi explica în felul următor. Avem o vorbă romînească, care spune: „Deşteptul pleacă, iar prostul rămîne." Deci dacă eşti deştept, ia-ţi lucrurile şi pleacă, pentru că nu este nimic pentru tine aici. Cioara bătrînă îşi concluzionă discursul şi chiar atunci începu să-mi sune telefonul. Am răspuns.

— Alo! Ah, aţi ajuns? Mergeţi pe drumeag pînă la capătul satului şi o să mă vedeţi.

Stăteam în mijlocul drumeagului, în timp ce un camion de tractare de un roz pal se apropia de mine. Acel camion sigur arătase mai bine cîndva. Bărbatul care coborî din camion nu era tînăr. Era înalt, peste doi metri, cu păr cărunt, o barbă cărună care-i împodobea faţa şi ochelari de soare rotunzi pe nas. Era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albastră care-i ascundea burta, iar pe cap avea o şapcă cu un imprimeu care ilustra o fată în costum de baie.

— Bună ziua, domnule, mă salută el vesel şi un damf de tărie naţională ieşi din gura lui.

— Bună ziua şi ţie.

— Ia zi, cine era tipul în pantaloni kaki care m-a oprit la intrarea în sat? Care-i treaba cu el?

— Acela este Petrică. Opreşte orice persoană pe care nu o cunoaşte sau nu o place.

— Pe tine te place?

— Deja nu-mi mai dau seama cine mă place şi cine nu în acest sat.

— Nu că mi-ar păsa, dar cu ai ajuns în acest loc uitat de lume?

— Este o poveste lungă, dar nu mai contează. Haide să încărcăm jeepul.

— Ai jeep?

— Da, am jeep. Nu ți-au spus? Este vreo problemă?

— Este o problemă. Camionul meu nu este destinat pentru jeepuri, doar pentru maşini.

— Care-i diferența între un jeep şi o maşină? Ce contează?

— Ah, ba contează, amice, contează foarte mult. Este o problemă de greutate, de echilibru, de capacitate de tractare, nu-i aşa uşor, iar eu tractez doar maşini.

— Ştii că aştept camionul de tractare de vineri?

— şi crezi că acest lucru face vreo diferență? Camionul > i meu nu este proiectat pentru aşa ceva şi cu asta, basta!

— Doamna de la service-ul auto mi-a spus că nu-i nicio problemă şi că prețul este de trei sute de lei.

— Atunci n-ai decît să o rogi pe acea doamnă să-ți tracteze jeepul, ce vrei de la mine? Trei sute de lei este exact prețul pentru tractarea unei maşini de mici dimensiuni.

— Tsk tsk, rosti bătrîna şi începu să explice în maniera ei tipică „delicată". Eşti un mare prost, dă-i ceva! La ce ajută explicațiile şi certurile? Iar şoferul făcu un semn aprobator în direcția ei.

— Patru sute de lei este bine? am propus eu.

— Patru sute este bine, dar cinci sute este excelent.

— Putem bate palma pentru bine?

— Ştii ce? Hai să batem palma pentru foarte bine, patru sute cincizeci de lei. Acum haide să-mi arăți jeepul.

— Eşti un idiot, un mare idiot, continuă bătrîna să mă certe.

— Jeepul este parcat în spate, mergi cu camionul acolo.

Şoferul încărcă jeepul în camion fără nicio problemă.

Ei bine, asta-i viața. Cînd unul plînge, altul rîde, cînd unul pierde, altul cîştigă. Dacă eşti bolnav, doctorul se îmbogățeşte, dacă ai probleme juridice, avocatul se îmbogățeşte şi dacă eşti mort, groparul se îmbogățeşte. Cineva mereu se îmbogățeşte din problemele altora.

— Ce faci? Dormi în picioare ca un cal? Ai de gînd să urci sau te-ai obişnuit prea tare cu locul acesta? mă trezi şoferul din reveria mea.

— Vă va fi dor de mine? am întrebat-o pe cioara bătrînă.

— Nu, deloc, de ce mi-ar fi dor de tine? îmi răspunse în felul ei caracteristic, dar rămase pe gînduri după ce răspunse. Ştii ceva? spuse ea. S-ar putea să-ți duc dorul. Ca vecin, nu eşti chiar aşa de rău, mormăi ea.

— Mie-mi veți lipsi, i-am spus şi, în sfîrşit, am reuşit să scot un zîmbet de la ea.

Dacă familia îngerului ar fi votat în favoarea mea, ar fi fost posibil să nu pierd. Femeia în vîrstă şi țîfnoasă începuse, în sfîrşit, să mă placă, pe bunic aş fi putut să-l mituiesc oricînd cu reviste Playboy şi exista o şansă ca şi bunica îngerului să voteze în favoarea mea. Mama ei nu m-ar fi votat pentru că n-ar fi vrut să-şi supere soțul. Ea era de partea lui, iar tatăl îngerului, ei bine, este clar că ar fi votat cu un „Nu" vehement. Micuța mea cumnată n-ar fi avut drept de vot pentru că era prea mică şi, pe deasupra, mai era şi o pîrîcioasă.

— Haide o dată, urcă şi ia-ti rămas bun de la acest sat!

'> »

îmi ordonă şoferul.

M-am aşezat pe scaunul jerpelit din dreapta şoferului si i-am făcut cu mîna bătrînei. Ea îmi făcu la rîndul ei cu mîna şi zise:

— **Ai să te întorci.**

— **Deci, de unde eşti? mă întrebă şoferul cînd pornirăm la drum.**

— **Din Israel.**

— **Eşti evreu?**

— **Un evreu autentic.**

— **Stii de Itzik şi Shtrul?**

— **Habar n-am cine sunt.**

— **Itzik şi Shtrul sunt evreii tipici din Romînia. Ascultă gluma asta pe care am auzit-o de curînd. Itzik şi Shtrul erau prieteni buni. Intr-o zi, Shtrul a murit, iar Itzik s-a dus la sediul unui ziar pentru a publica un necrolog. El voia ca necrologul să sune aşa: *„Shtrul este mort. "***

„Asta-i tot?" l-au întrebat cei de la ziar. „Poți să mai adaugi încă trei cuvine, la acelaşi preț."

„Şase cuvinte la preț de trei?"

„Da, domnule."

„Dacă aşa stau lucrurile, scrieți: *„Shtrul este mort, cal de vînzare.*

Şoferul îşi termină de spus gluma şi izbucni în aşa nişte hohote de rîs de reuşi să scoată un mic zîmbet şi de la mine.

— **Sper că nu te-am ofensat.**

— **Nu, normal că nu, nu-ți face griji.**

Pe cînd plecam, Petrică, stînd la intrarea în sat, facu semnul său faimos de oprire.

— **Pe mine nu mă cunoaşte, dar pe tine da. Asta trebuie să**

însemne că nu te place. Ce ai făcut?

— Este o poveste lungă.

Petrică stătu în fața maşinii timp de un minut, fară să-şi ia ochii de la mine. Mai trecură cîteva secunde şi Mihai trecu prin intersecție, călare pe coada lui de mătură şi făcînd sunete de tractor, dar prefacîndu-se că este motocicletă.

Şoferul mă privi uimit şi mă întrebă:

— Şi ăsta cine mai este?

— Acela e Mihai. Toată ziua aleargă cu o coadă de mătură între picioare. Nu-mi este tocmai clar ce-i în mintea lui. Scoate sunete de tractor, dar se jură că se află pe o motocicletă.

După ce Petrică îi dădu lui Mihai drept de trecere, ne făcu semn să trecem, scuturînd din cap şi zîmbind. Poate că totuşi mă plăcea. Sau poate că, pur şi simplu, mă considera un idiot mai mare decît el.

O sticlă aproape întreagă de țuică se afla între scaunul şoferului şi al meu. Şoferul observă că o priveam şi zise:

— Ia o duşcă, ai nevoie. Mi-a întins sticla şi am luat o înghițitură zdravănă, înainte de-a i-o înapoia. în loc de cafeaua de dimineață, beam țuică. In curînd aveam să mă spăl pe dinți cu țuică. Luă şi el o înghițitură zdravănă şi puse sticla la locul ei, între scaune.

— Nu ți-e teamă că te va opri poliția?

— Ba mi-e teamă, chiar foarte teamă, dar teama îmi face sete, aşa că beau.

— Nu sunt sigur că logica ta ar funcționa cu un polițist.

El ridică din umeri, strînse din buze şi continuă să conducă. Romînii aveau acest gest caracteristic de a ridica din umeri şi a strînge buzele, care înseamna: Ce să-i faci? Asta-i viața.

îmi sună telefonul. Era domnul Burton. Dumnezeule, ce aveam să-i spun? Că fusesem prins făcînd prostii cu îngerul şi că tatăl ei nu mă

mai prea înghițea? Sau că străbunica ajunsese la concluzia că eram un idiot? Sau că toată conducerea satului hotărîse să-mi dea cartonaş roşu din cauza comportamentului meu sălbatic şi desfrînat?

— Bună ziua, Domnule Burton, ce mai faceți?

— Eu sunt bine. Ce se întîmplă? Ai făcut ceva progrese în ceea ce priveşte afacerea? Poți să-mi trimiți un raport? Ce a decis conducerea? îmi punea întrebare după întrebare.

— Domnule Burton, am mai inspectat o dată terenul şi, după părerea mea, este o problemă cu drumurile de acces, drept pentru care, nu sunt convins că terenul îndeplineşte cerințele firmei. Sper să ajung să văd încă un teren, într-un alt oraş, puțin mai tîrziu. După ce-l văd pe al doilea, vă voi trimite un raport detaliat cu privire la amîndouă, în regulă?

— Nicio problemă. Cînd te vei întoarce pentru o vizită?

— Foarte curînd.

— Noroc şi la revedere.

— La revedere, domnule Burton, la revedere. Bun. Reuşisem cumva să ies întreg din treaba aceasta.

Ne-am continuat drumul, timp în care eu admiram pe geam priveliştea. Sincer să fiu, eram destul de disperat. Chiar eram îndrăgostit de această fată şi totul fusese întrerupt, înainte de a ajunge undeva. Bănuiam că şi îngerul era destul de supărat. Cum putea să trăiască înconjurată de aşa o mentalitate învechită? De ce nu fugea naibii din acel sat? Dar chiar dacă şi-ar fi dorit să scape, unde s-ar fi putut duce? Trăise acolo toată viața. Ce-o fi fost în mintea acelui Vasile? Credea că dacă aveau să se mute la oras, ea avea să vină să-i ceară permisiunea ori de cîte ori avea să întîlnească un bărbat?

Aparent lucrurile nu aveau să meargă între noi. Probabil că trebuia

să calific această aventură drept o altă experiență şi nimic mai mult, şi să-mi văd de drum.

— Ia zi, aşa eşti tot timpul? De ce eşti aşa de îmbufnat? Ce-ai pățit? mă întrebă şoferul.

— Este vorba despre o femeie.

— Spune-mi ce s-a întîmplat. Eu sunt mai în vîrstă şi am multă experiență.

— N-am nevoie de ajutor şi, oricum, este o poveste lungă.

— Nu ne grăbim şi oricum avem un drum lung de parcurs. Haide măcar să vorbim despre asta; nu este sănătos să fii trist.

— Ai dreptate, am spus şi am acceptat, în cele din urmă, să-i povestesc şoferului despre aventura mea cu îngerul.

— Ah, băiete, eşti norocos că te poți îndrăgosti, dar să ştii că dragoste fară suferință, nu există.

Şoferul ridică sticla de țuică, mi-o întinse şi zise:

— Ia băiete şi bea. Este un medicament bun, care îți va diminua durerea.

După cîteva înghițituri, deja mă simțeam mult mai bine. Priveam pe geam şi cîntam.

— Ce cîntec este acesta?

— Un cîntec în ebraică.

— Nu aud prea bine, ai putea cînta mai tare?

— Bineînțeles, de ce nu? Am spus şi-am început să cînt mai tare:

„Iubirea este frumoasă,
Pînă cînd, dintr-odată dispare,
Dumnezeu ştie unde.
Am construit un turn,
In care singur mi-am imaginat,
Prințesa mea, pe un cal alb."

— Frumos cîntec, dar ciudată limbă, concluzionă şoferul.

— Vrei să te învăț cuvintele?

— Mi-ar plăcea, dar înainte de a mă învăța, tradu-mi cîntecul pentru a-l înțelege!

Şi uite asa mă trezisem traducînd cîntecul unui şofer romîn de şaizeci de ani, care conducea un camion de tractare roz.

— Cîntecul a fost compus în 1969.

— Cu siguranță nu-i nou, zise şoferul.

— Acum repetă după mine *Ha'ahavot yafot hen, am* spus în ebraică.

— Cha'achavot yafot hen, repetă el.

— Nu „cha'achavot", ci „ha'ahavot", am explicat rîzînd. Romînii nu puteau pronunța „ha" şi spuneau „cha" în loc. Hai să mai încercăm o dată. *Ha'ahavot yafot hen.*

— Cha'achavot yafot hen. A fost bine? întrebă el.

Nu fusese.

— Bine, bine. Următorul vers este: *Adshepitom afot hen.* Şi astfel, după treizeci de minute de repetiții, am început să cîntăm împreună cu entuziasm un cîntec de Haim Hefer, în ebraică, cu cîteva mici modificări.

— M-am îndrăgostit o dată, dar... , zise şoferul odată ce terminarăm de cîntat şi dădu din cap.

L-am privit şi am aşteptat să continue, dar el nu mai spuse nimic. Mă scotea din minți cînd cineva începea o propoziție şi nu o termina.

— Dar, dar... Ai spus "dar", deci, ce s-a întîmplat? Am întrebat după un moment de tăcere.

— Dar s-a sfîrşit, spuse el.

— Nici nu mi-aş fi închipuit altfel.

— Există un principiu important în viață: dacă cineva te părăseşte, trebuie să ştii cum să-ți revii.

Am dat din cap. Bărbatul redescoperise America. Căpitanul Columb era la dispoziția mea.

— Am o întrebare pentru tine: Cînd un om moare în țara ta, care sunt obiceiurile voastre de doliu?

— Din cîte ştiu eu, în țara noastră, după înmormîntare, membrii familiei se adună acasă timp de o săptămînă şi acest lucru se numeşte „Shiva". Pe parcursul acelei săptămîni, vin vizitatori ca să consoleze familia îndoliată şi să-şi exprime condoleanțele, iar după o lună, se pune piatra funerară pe mormînt. Aceasta este luna oficială de doliu şi după ce se termină, persoanele îndoliate trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a se întoarce la rutina lor de zi cu zi.

— Este un obicei foarte frumos.

— De ce ți se pare frumos?

— Este frumos că există o perioadă în care religia vă permite să jeliți şi apoi să reveniți la viața normală, de zi cu zi. Este exact la fel şi în cazul relațiilor. Dacă o femeie

„Iubirea este frumoasă,
Pînă cînd, dintr-odată dispare,
Dumnezeu stie unde.
>
Am construit un turn,
In care singur mi-am imaginat,
Prințesa mea, pe un cal alb."

— Frumos cîntec, dar ciudată limbă, concluzionă şoferul.

— Vrei să te învăț cuvintele?
>

— Mi-ar plăcea, dar înainte de a mă învăța, tradu-mi cîntecul

pentru a-l înțelege!

Şi uite aşa mă trezisem traducînd cîntecul unui şofer romîn de şaizeci de ani, care conducea un camion de tractare roz.

— Cîntecul a fost compus în 1969.

— Cu siguranță nu-i nou, zise şoferul.

— Acum repetă după mine *Ha'ahavot yafot hen, am* spus în ebraică.

— Cha'achavot yafot hen, repetă el.

— Nu „cha'achavot", ci „ha'ahavot", am explicat rîzînd. Romînii nu puteau pronunța „ha" şi spuneau „cha" în loc. Hai să mai încercăm o dată. *Ha ahavotyafot hen.*

— Cha'achavot yafot hen. A fost bine? întrebă el.

Nu fusese.

— Bine, bine. Următorul vers este: *Adshepitom afot hen.* Şi astfel, după treizeci de minute de repetiții, am

început să cîntăm împreună cu entuziasm un cîntec de Haim Hefer, în ebraică, cu cîteva mici modificări.

— M-am îndrăgostit o dată, dar... , zise şoferul odată re terminarăm de cîntat şi dădu din cap.

L-am privit şi am aşteptat să continue, dar el nu mai spuse nimic. Mă scotea din minți cînd cineva începea o propoziție şi nu o termina.

— Dar, dar... Ai spus "dar", deci, ce s-a întîmplat? Am întrebat după un moment de tăcere.

— Dar s-a sfîrşit, spuse el.

— Nici nu mi-aş fi închipuit altfel.

— Există un principiu important în viață: dacă cineva te părăseşte, trebuie să ştii cum să-ți revii.

Am dat din cap. Bărbatul redescoperise America. Căpitanul Columb era la dispoziția mea.

— Am o întrebare pentru tine: Cînd un om moare în țara ta, care sunt obiceiurile voastre de doliu?

— Din cîte ştiu eu, în țara noastră, după înmormîntare, membrii familiei se adună acasă timp de o săptămînă şi acest lucru se numeşte „Shiva". Pe parcursul acelei săptămîni, vin vizitatori ca să consoleze familia îndoliată şi să-şi exprime condoleanțele, iar după o lună, se pune piatra funerară pe mormînt. Aceasta este luna oficială de doliu şi după ce se termină, persoanele îndoliate trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a se întoarce la rutina lor de zi cu zi.

— Este un obicei foarte frumos.

— De ce ți se pare frumos?

— Este frumos că există o perioadă în care religia vă permite să jeliți şi apoi să reveniți la viața normală, de zi cu zi. Este exact la fel şi în cazul relațiilor. Dacă o femeie te părăseşte, ai dreptul să jeleşti timp de o săptămînă sau chiar o lună, dar după aceea trebuie să revii la viața ta obişnuită. Trebuie să te gîndeşti că a murit şi, dacă a murit, n-ai ce-i face. Şi cel mai important lucru este să-i ştergi numărul de telefon şi adresa şi să nu mai încerci niciodată să o contactezi. Ştii de ce? mă întrebă şi răspunse imediat. Pentru că este moartă şi nu poți contacta morții. Şi ar trebui să ştii că există două remedii pentru o inimă frîntă. Primul remediu este timpul, iar al doilea, care este şi mai bun, este o nouă iubire.

— Eşti însurat? l-am întrebat.

— Sunt divortat de mulți ani.

— Esti fericit?

»

— încerc să fiu fericit. Dar tu? Ai soție?

— Am o iubită în Israel.

— Deci ai o iubită în Israel, dar umbli după o altă fată aici.

Presupun că n-o iubeşti suficient de mult.

— Deja mă aflu în Romînia de cîteva luni. Ea este departe şi nu comunicăm zilnic.

— Şi atunci, de ce nu-i spui că s-a terminat?

— Şi cum aş putea face asta? Ea este acolo, iar eu sunt aici. Să-i spun la telefon?

— Ascultă, prietene. Există o regulă românească care spune că: Cine aleargă după doi iepuri, nu prinde niciunul.

— Şi un bătrîn zicea la un moment dat că nu poți să te culci cu toate femeile, dar că ar trebui să încerci.

— Dacă vrei să te culci cu toate femeile, la ce-ti mai trebuie o iubită serioasă? Dacă eşti aşa un donjuan, trăieşte ca mine. Eu am divorțat şi n-am mai avut nicio parteneră serioasă de atunci.

— De ce ai divorțat? l-am întrebat.

— Nu eram fericit şi nu o iubeam pe femeia cu care eram, aşa că, de ce să stau cu o femeie pe care nu o iubesc? Ce rost are să stai, dacă nu există pasiune? Cu toții mințim pe parcursul vieții, din diverse motive, unii mai mult decît alții. Pînă şi copiii mici mint, este natura umană, dar cel mai rău este cînd te minți pe tine însuți. Asta să n-o faci niciodată. Eu consider că trebuie să-ți controlezi singur viața. Trebuie să fii curajos şi să acționezi dacă nu eşti fericit, nu te minți singur, pur şi simplu ia-ți inima-n dinți şi fa o schimbare. Dacă nu esti fericit cu locul tău de muncă, mergi şi caută altul şi, dacă te simți jalnic în relația cu partenera ta, mergi şi caută alta. Este clar că dacă nu o iubeşti şi nu o doreşti, doar o torturezi. Şi de ce ai vrea să torturezi persoana cu care trăieşti? Şi cel mai important lucru este să nu te temi de schimbare. Mulți oameni trăiesc o minciună şi nu fac schimbările necesare.

Isi doresc o schimbare, dar sunt blocați.

— De ce crezi că aceste cupluri nu se despart?

— Pentru că oamenii sunt motivați de interese şi lista este lungă. Unii stau de dragul copiilor, unii nu au suficientă încredere în ei, unii se tem să fie singuri, unii trăiesc într-o comunitate conservatoare care nu acceptă divorțul şi alții sunt motivați de interese financiare.

— Ți-a fost uşor să-ți părăseşti soția?

— Nu este uşor să pui capăt unei relații. Relația devine o obişnuință, un fel de siguranță. Am divorțat pentru că am realizat că nu mai rămăsese nimic între noi, iar eu nu mai puteam continua aşa. Consider că decizia mea a eliberat două persoane dintr-o relație eşuată, dar cu siguranță este mai uşor pentru persoana care părăseşte, decît pentru persoana părăsită. Dar nu toată lumea este ca mine, unii oameni se despart de partenerii lor doar după ce găsesc un partener nou şi atunci le este mult mai uşor.

După cîteva momente de contemplație, am întrebat:

— Cît este ceasul?

— Unu fără zece. Unde ti-e ceasul?

— Nu am ceas.

— De ce nu ai ceas?

— Detest ceasurile şi urăsc ceasurile cu alarmă.

— Eu nu pot trăi fără ceas şi nu înțeleg cum poți tu!

— Iar eu nu înțeleg de ce eşti aşa de şocat. Iată un exemplu: Planificam să-mi petrec o zi în sat şi am ajuns să stau trei, aşa că la ce bun un ceas? Ce s-a întîmplat cu planul meu? Şi ce contează cît este ceasul? Şi unde-i graba?

— Cum te trezeşti dimineața fără alarmă?

— Mă trezesc cînd corpul meu este pregătit. Ar trebui să încerci şi tu.

— N-ai avut niciodată ceas?

— N-am avut niciodată şi nici nu voi avea. Ceasurile mă stresează.

— Şi atunci, de ce întrebi cît este ceasul?

— Pentru că am o întîlnire în Sibiu la ora două. Crezi că vom ajunge la timp?

— Vom ajunge în oraş în jumătate de oră. Nu-ți face griji, tînărul meu prieten, n-am de gînd să-ți cumpăr un ceas.

— Nu mi-am imaginat niciodată că mi-ai cumpăra ceva.

— Viața te poate surprinde.

— Adevărat, dar majoritatea surprizelor sunt rele.

— Tare optimist mai eşti...

— Nu există persoană mai optimistă decît mine, doar că urăsc surprizele, mai ales petrecerile surpriză.

— O petrecere este o surpriză plăcută.

— Poate, dar nu pentru inima mea slabă. M-aş simți stînjenit.

— Bine, nu voi organiza o petrecere surpriză pentru tine, deşi ți-o doreşti şi nici nu-ți voi cumpăra un ceas.

Următoarele treizeci de minute s-au scurs cu minunata muzică balcanică a lui Goran Bregovic şi fară vorbe. Priveam pe geam şi am fost uluit de frumoasele peisaje verzi ale Romîniei, iar gîndul mi-a fugit la înger.

— Am ajuns la Sibiu, anunță ceremonios căpitanul.

— Ascultă, căpitane, am o întîlnire la ora două, aşa că pînă atunci, haide să luăm prînzul la hotelul unde va avea loc întîlnirea.

— Restaurantul de acolo este foarte scump.

— Vino cu mine şi te voi surprinde, căpitanul meu. Voi plăti

masa, cu condiția să-ți dai jos acea şapcă stupidă. Uită-te la tine!

— Nu înțeleg care este problema cu şapca mea. Şi apoi, ce te face să crezi că tu arăți mai bine? Eşti nebărbierit, costumul ți-e şifonat şi nici nu miroşi prea grozav.

— îți mulțumesc pentru complimente, căpitane. Haide să mîncăm. Mor de foame. Şi poți comanda orice-ți doreşti.

— Pot să te întreb de ce-mi spui „căpitan"?

— Am două motive întemeiate. Primul este că arăți ca un căpitan şi al doilea este că îmi prezinți o lume nouă, asemenea faimosului căpitan şi explorator Cristofor Columb.

— Ce ați dori să mîncați? întrebă ospătarul îmbrăcat într-o cămaşă albă şi pantaloni negri.

— Avînd în vedere că eşti străin şi nu eşti familiarizat cu minunata noastră bucătărie romînească, permite- mi mie să comand şi promit că-ți va plăcea, îmi zise căpitanul şi comandă salată de vinete, zacuscă, salată de boeuf, mămăliguță cu brînză şi smîntînă, sarmale, ardei umpluți, mititei, castraveți murați, pîine, două pahare de bere şi, ca desert, papanaşi.

în timp ce ne delectam cu delicioasele mîncăruri locale, o femeie scundă şi îndesată întră în restaurant şi îl abordă pe ospătarul nostru. în timp ce vorbeau, el arătă spre noi. Femeia se apropie de masa noastră şi se prezentă:

— Bună, numele meu este Amalia. Eu am vorbit cu Sandu, spuse şi dădu mîna cu noi.

— Bună, Amalia, te rog, ia un loc. Vrei ceva de mîncare sau ceva de băut? îi oferi căpitanul.

Aşa sunt căpitanii, îi inviți la masă, iar ei invită imediat şi alte

persoane să mănînce pe cheltuiala ta.

— Aş vrea o cafea, mulţumesc.

Amalia ne studie şi îşi muşcă buza de jos. Căpitanul avusese dreptate, chiar arătam ca o cîrpă ponosită, iar Amaliei nu-i venea să creadă că avea de-a face cu nişte persoane serioase.

— Ştiţi că acest restaurant este foarte scump, nu? întrebă Amalia îngrijorată. Probabil că-şi făcea griji că cei doi nebuni săraci din faţa ei nu vor putea plăti şi că ea avea să rămînă responsabilă pentru notă.

— Este în regulă, el va plăti, am spus şi am arătat spre căpitan.

Drept răspuns, căpitanul începu să tuşească, cel mai probabil înecîndu-se. Ar fi putut să se-înece şi să moară.

— Dar ai spus, încercă el să formuleze o propoziţie în timp ce tuşea.

— Ce am spus? am întrebat pe un ton inocent, luîndu-l peste picior.

— Mulţumesc, mulţumesc, zise, continuînd să tuşească, în timp ce faţa i se învinetea.

L-am bătut pe spate tot mai tare. Dacă nu avea să moară înecat cu mîncare, cu siguranţă avea să moară de la bătaie.

— Ai spus! zise căpitanul şi scoase un sunet ciudat de sughiţ, asemenea unui grohăit de porc.

— Căpitane, unde îţi sunt bunele maniere? Nu te-a învăţat nimeni să duci mîna la gură cînd tuşeşti? Aşa te

— Nu înţeleg care este problema cu şapca mea. Şi apoi,

ce te face să crezi că tu arăţi mai bine? Esti nebărbierit,

costumul ţi-e şifonat şi nici nu miroşi prea grozav.

— Îţi mulţumesc pentru complimente, căpitane. Haide să mîncăm. Mor de foame. Şi poţi comanda orice-ţi doreşti.

— Pot să te întreb de ce-mi spui „căpitan"?

— Am două motive întemeiate. Primul este că arăți ca un căpitan şi al doilea este că îmi prezinți o lume nouă, asemenea faimosului căpitan şi explorator Cristofor Columb.

— Ce ați dori să mîncați? întrebă ospătarul îmbrăcat într-o cămaşă albă şi pantaloni negri.

— Avînd în vedere că esti străin şi nu esti familiarizat

> > >

cu minunata noastră bucătărie romînească, permite- mi mie să comand şi promit că-ți va plăcea, îmi zise căpitanul şi comandă salată de vinete, zacuscă, salată de boeuf, mămăliguță cu brînză şi smîntînă, sarmale, ardei umpluți, mititei, castraveți murați, pîine, două pahare de bere şi, ca desert, papanaşi.

In timp ce ne delectam cu delicioasele mîncăruri locale, o femeie scundă şi îndesată întră în restaurant şi îl abordă pe ospătarul nostru. In timp ce vorbeau, el arătă spre noi. Femeia se apropie de masa noastră şi se prezentă:

— Bună, numele meu este Amalia. Eu am vorbit cu Sandu, spuse şi dădu mîna cu noi.

— Bună, Amalia, te rog, ia un loc. Vrei ceva de mîncare sau ceva de băut? îi oferi căpitanul.

Aşa sunt căpitanii, îi inviți la masă, iar ei invită imediat şi alte persoane să mănînce pe cheltuiala ta.

— As vrea o cafea, mulțumesc.

> 7 >

Amalia ne studie şi îşi muşcă buza de jos. Căpitanul avusese dreptate, chiar arătam ca o cîrpă ponosită, iar Amaliei nu-i venea să creadă că avea de-a face cu nişte persoane serioase.

— Ştiți că acest restaurant este foarte scump, nu? întrebă Amalia îngrijorată. Probabil că-şi facea griji că cei doi nebuni săraci din fața ei nu vor putea plăti şi că ea avea să rămînă responsabilă pentru notă.

— Este în regulă, el va plăti, am spus şi am arătat spre căpitan.

Drept răspuns, căpitanul începu să tuşească, cel mai probabil înecîndu-se. Ar fi putut să se-înece şi să moară.

— Dar ai spus, încercă el să formuleze o propoziție în timp ce tuşea.

— Ce am spus? am întrebat pe un ton inocent, luîndu-l peste picior.

— Mulțumesc, mulțumesc, zise, continuînd să tuşească, în timp ce fața i se înverșuna.

L-am bătut pe spate tot mai tare. Dacă nu avea să moară înecat cu mîncare, cu siguranță avea să moară de la bătaie.

— Ai spus! zise căpitanul şi scoase un sunet ciudat de sughiț, asemenea unui grohăit de porc.

— Căpitane, unde îți sunt bunele maniere? Nu te-a învățat nimeni să duci mîna la gură cînd tuşeşti? Aşa te comporți şi pe vas? l-am întrebat, fară a-mi mai putea ascunde zîmbetul.

— Era cît pe ce să mor din cauza ta şi tu vorbeşti despre bunele maniere?

— Căpitane, ți-am salvat viața! Dacă nu te-aş fi lovit atît de tare, ai fi căzut lat chiar aici.

— Domnilor, am reuşit, cu greu, să stabilesc întîlnirea cu demnitarul, care urmează să ajungă în curînd. Am aici planurile de dezvoltare ale întregului județ. N-am niciun dubiu că veți putea ajunge la o înțelegere cu dînsul, dar vă rog să vă comportați adecvat. Şi ar fi cazul să-l ascultați cu atenție, ne certă Amalia îngrijorată. Probabil că îşi regreta decizia de a se întîlni cu doi săriți de pe fix ca noi.

Cîteva clipe mai tîrziu, un bărbat în vîrstă cu păr grizonat, un costum frumos şi o cravată roşie intră în restaurant.

Amalia se ridică de pe scaun şi se repezi spre el.

— Aici, aici, domnule profesor, suntem aici.

— Bună ziua, ne salută el pe un ton dezamăgit, după ce văzu cu cine avea de-a face.

— Bună ziua, domnule profesor, am răspuns noi în cor.

Bărbatul se aşeză în faţa noastră şi ne întinse cîte o carte de vizită. „Contantin Dincă, Profesor de Economie" era scris pe cartea de vizită albă decorată cu un vultur roşu.

— Mă bucur că aţi decis să ne vizitaţi judeţul. Oraşul Sibiu are o istorie minunată.

Profesorul începu să explice proiectele viitoare care aveau să se desfăşoare în oraş şi în judeţ. Vorbea atît de repede şi folosea cuvinte atît de formale, încît mă chinuiam să-i urmăresc explicaţia şi, la un moment dat, m-am dat bătut şi nu l-am mai ascultat. Contrar mie, căpitanul era atent, dînd din cap din cînd în cînd. Cînd, în cele din urmă, profesorul observă că mă pierduse, îşi întoarse privirea către căpitan şi i se adresă doar lui.

— Aveţi un proiect relevant? întrebă căpitanul, preluînd comanda, de parcă aceasta era întîlnirea lui.

— Bineînţeles, avem un teren grozav chiar în centrul oraşului.

— Şi care este preţul acestui teren grozav?

— O mie cinci sute de dolari pe metru pătrat.

— Este foarte scump. Dacă doriţi să faceţi afaceri cu noi va trebui să ne oferiţi un preţ mult mai mic.

L-am privit pe căpitan şi nu-mi venea să cred că negocia în locul meu.

Căpitanul observă mirarea de pe chipul meu şi mă întrebă:

— Nu eşti de acord?

— Nu ştiu, i-am răspuns şi am ridicat din sprîncene.

— Ar trebui să vedeţi terenul înainte de a judeca preţul,

interveni Amalia.

Cîteva clipe mai tîrziu, întîlnirea se încheiase. Amalia şi profesorul dădură mîna cu noi şi îşi luară rămas bun. Ar fi fost prea mult să spui că păreau mulțumiți.

— Crezi că prețul terenului este prea mare? l-am întrebat pe căpitan după ce au plecat.

— Mult prea mare! răspunse el serios. Chiar te gîndeşti să accepți? Eşti nebun?

— Domnule căpitan, cred că nu înțelegi. Eu sunt cel care ar trebui să facă afaceri aici, tu erai aici doar din întîmplare, i-am amintit eu.

— Nu refuza un sfat bun, recită el.

— Un om important a spus la un moment dat, am început eu, contribuind şi eu cu puțină înțelepciune din folclor, că, dacă fiecare om şi-ar vedea de treaba lui, lumea ar fi un loc mult mai bun.

— Şi ce faci tu pentru a transforma lumea într-un loc mai bun?

— In primul rînd, nu-mi bag nasul în treburile altora şi, în al doilea rînd, încerc să fac cîte o faptă bună în fiecare zi. Imaginează-ți o lume în care fiecare om ar face cîte un lucru bun în fiecare zi, acea lume ar fi minunată.

— Faci o faptă bună în fiecare zi?

— încerc, iar dacă eşuez, mă urc seara într-un autobuz, mă aşez şi mă rog ca o bătrînică bolnavă să se urce în autobuz pentru a-i oferi locul meu.

— De exemplu, ce faptă bună ai făcut azi?

— Ți-am plătit ție prînzul.

— Corect, dar era cît pe ce să mă omori în acest timp!

— Din cîte am văzut, acest lucru nu te-a oprit din mîncat.

— Aşa este, am mîncat şi ți-am dat şi sfaturi gratis. Dar un prînz

nu valorează nimic comparativ cu prețul strigător la cer pe care tocmai ai evitat să-l plăteşti profesorului, pentru teren, datorită mie. în caz că nu ai observat, tocmai te-am ajutat să economiseşti cîteva milioane şi tu aşa îmi mulțumeşti?

Era adevărat că nu era un simplu şofer, ci şi un consilier financiar şi un antrenor de viață. De fapt, prin tonul şi hotărîrea lui, îmi amintea de tatăl meu. Dar, în comparație cu căpitanul, tatăl meu era unul dintre cei mai slabi şoferi din cîți am întîlnit. înainte de a conduce, îşi punea centura, îşi regla oglinzile şi scaunul, pornea motorul, elibera frîna de mînă, băga în viteza întîi şi asta era tot, aşa conducea tot drumul, doar în viteza întîi, restul vitezelor nu-l interesau. încă de mic am înțeles că modul lui de a conduce era suspect şi că o maşină n-ar trebui să scoată acele sunete. într-o zi, l-a oprit un polițist şi l-a amendat pentru că tulbura traficul. Tatăl meu conducea prin oraş în viteza lui preferată. După ce polițistul i-a dat amenda, el a început să înjure ca un nebun şi a decis ca, din acel moment, din cauza polițistului şi a amenzii să ignore complet viteza întîi, acea viteză nerecunoscătoare, şi să nu mai folosească decît viteza a treia. Şi exact aşa a şi făcut. Chiar şi după ce oprea la semafor, pornea din viteza a treia.

Cîțiva ani mai tîrziu, cînd eram mai mare, i-am sugerat să cumpărăm o maşină cu cutie de viteze automată. Avînd în vedere că nu puteam să-l abordez într-un mod agresiv şi să-i spun pur şi simplu că era unul dintre cei mai proşti şoferi pe care-i întîlnisem vreodată, i-am sugerat politicos: „Tată, de ce nu cumperi o maşină automată? Este mult mai convenabilă pentru oraş."

„Maşinile automate nu sunt sigure, maşinile acelea cu cutie de viteze automată se strică imediat."

„Ştiai că la maşinile cu cutie de viteze manuală trebuie să schimbi vitezele cînd accelerezi sau încetineşti?" am încercat eu pentru a salva

vechea lui maşină.

„Eşti sigur? Nu cred că este adevărat, dar pot verifica", răspunse tatăl meu.

— Cînd crezi că vom ajunge la Bucureşti? M-am trezit din reverie şi l-am întrebat pe căpitan cînd ne-am urcat în camion şi am pornit la drum.

— Vom ajunge la Bucureşti seara, tîrziu. Nu este mult de mers, dar mare parte din drum este cu dublu sens şi este plin de camioane.

Drumul şerpuit spre Bucureşti avea un rîu larg pe o parte şi munți înalți pe partea opusă. Soarele apunea peste munții acoperiți de copaci. Era o privelişte minunată, care mă făcea să mă gîndesc la înger. Ea plutea deasupra mea şi nu-mi dădea pace.

— Iar te gîndeşti la înger? Ar fi cazul să mai bei ceva, zise el şi ridică sticla de țuică.

— De ce nu? Am luat o duşcă şi i-am înapoiat sticla căpitanului, care, bineînțeles, luă o înghițitură zdravănă.

— Țuica este excelentă. De unde ai cumpărat-o?

— Azi-dimineață, în drum spre satul tău, am vizitat un prieten dintr-un sat învecinat, care-şi face propria țuică. Conform experienței mele vaste în materie de băut țuică, l-am încoronat pe el drept cel mai bun producător de țuică de pe planetă. Ori de cîte ori mă aflu în zonă, îi fac o vizită şi cumpăr cîteva sticle.

— De cîți ani esti şofer de camion?

— Nu de mulți.

— Şi cu ce te ocupai înainte de a deveni şofer de camion?

— Nu contează, este o poveste lungă.

— Avem o grămadă de timp, i-am răspuns, facîndu-i cu ochiul.

— Am fost om de afaceri.

— Şi ce s-a întîmplat? De ce ai renunțat?

— Am ajuns prea sus.

— Cum adică?

— Cu cît ajungi mai sus, cu atît ai mai mulți duşmani.

— Ți-ai făcut duşmani cît timp erai bogat?

— Prieteni temporari, care au devenit duşmani şi, din nefericire, aşa cum pățesc mulți, lucrurile nu au ieşit cum mi-as fi dorit.

— Asa că ai renuntat la afaceri?

— In mintea mea am renunțat, dar în suflet nu.

— Deci poate vei reveni la afaceri?

— Poate. Dar, între timp, sunt fericit ca şofer de camion.

— Ai pierdut toți banii? Ai pierdut mult?

— Am pierdut mult.

— Cum s-a întîmplat?

— Am investit într-o firmă de construcții numită Constban Romania, care este deținută de un bărbat pe nume Bogdan. El m-a înşelat şi, în prostia mea, am pierdut tot.

Auzind numele, abia de mai puteam înghiți şi am început să tuşesc. Era vorba despre acelaşi Bogdan pe care îl întîlnisem în clubul de noapte.

— Nu înțeleg cum ai ajuns de la om de afaceri, la şofer de camion. O persoană care face afaceri îşi va dori tot timpul să facă afaceri. Ți-am văzut sclipirea din ochi cînd vorbeam cu profesorul.

— Ai dreptate, conversația cu profesorul a trezit afaceristul din mine.

După cîteva momente de tăcere, căpitanul îşi anunță unicul pasager:

— Orăşelul în care urmează să intrăm este o stațiune plină de

turişti, deci va trebui să conduc încet şi cu atenție.

Am intrat în oraş conducînd încet şi cînd am ajuns în centru, am văzut doi ofițeri de poliție stînd lîngă o maşină de poliție. Aceştia observară camionul de tractare roz şi îi făcură semn căpitanului să tragă pe dreapta.

— Cred că tocmai am intrat într-o mare belea. Te-ai putea îmbăta doar mirosindu-ți respirația.

Căpitanul mă privi şi zise:

— Nu-ți face griji, totul va fi bine.

Puteam să jur că acest om chiar era un căpitan adevărat. Nu mai văzusem atît autocontrol de mult timp.

Unul dintre ofițeri îsi ridică din nou mîna şi îi facu

> > >

semn căpitanului să oprească, dar acesta continuă să conducă, trecînd chiar pe lîngă polițişti.

— De ce nu opreşti? Vei avea probleme şi mai mari, i-am zis uimit, cu gura căscată.

— Curînd, voi opri în curînd. Unde-i graba, prietene? spuse căpitanul de parcă nimic nu se-ntîmplase. în cele din urmă, opri într-o parcare la vreo cincizeci de metri de polițişti şi opri motorul.

— Haide să coborîm, ordonă căpitanul. îşi puse şapca cu fata în costum de baie şi îşi luă sticla de plică, calm şi controlat.

Am coborît din camion şi ne-am îndreptat spre polițişti. în drum spre ei, căpitanul deschise sticla de țuică şi luă o ditamai înghițitura chiar în fața polițiştilor, care se apropiau de noi tot mai furioşi.

Eu şi polițiştii ne uitam la el şocați.

— Ce crezi că faci? strigă unul dintre ei.

— Nu vezi? Beau o țuică foarte bună. Vrei să guşti? răspunse calm căpitanul.

— Cum adică bei? Văd şi eu că bei. Dar nu ştii că nu poți să bei în timp ce conduci? răcni ofițerul mustăcios.

— în caz că n-ați observat, domnule ofițer, nu mai..., răspunse căpitanul.

— Nu mai ce? întrebă celălalt ofițer.

— Nu mai conduc. Am condus, dar acum că am ajuns, nu mai conduc, aşa că pot să beau.

— Şi unde ai ajuns mai exact?

— Exact unde voiam să ajung. Acum voi merge să mănînc, să beau şi să dorm. Iar mîine mă voi urca înapoi la volan.

— Vă petreceți noaptea aici?

— Ne vom petrece noaptea aici şi ne vom continua călătoria mîine.

Ofițerul îşi privi prietenul, ne privi pe noi, îşi ridică mîna neputincios şi zise:

— Bine, puteți pleca, dar veți avea probleme serioase dacă încercați să mişcați, chiar şi un centimetru, acel camion în seara aceasta.

Ofițerii se întoarseră la maşina lor de poliție, iar eu am întrebat:

— Şi acum? Vorbeai serios? Vom rămîne aici peste noapte?

— Crezi că avem altă opțiune? Doar ai auzit ce-au spus. Unde-i graba? Vrei să intrăm în belele? Haide să găsim un loc în care să ne punem capul pe pernă şi mîine dimineață ne vom vedea de drum.

— Tu chiar vorbeşti serios? am întrebat, refuzînd să cred că această aventură nu se va termina.

— Ce altceva am putea face? Eu propun ca, în loc să fii atît de şocat, să găseşti mai bine un hotel. Aici, este unul chiar în fața noastră care s-ar putea să fie pe placul tău, un hotel de patru stele cu spa.

L-am privit pe căpitan şi am început să înțeleg că nu exista nicio

şansă să mergem undeva azi.

— La ce oră ne întîlnim mîine?

— La zece şi jumătate dimineața. Am cîteva lucruri de făcut înainte de a pleca iar la drum.

In interiorul hotelului, care nu arăta deloc rău, o femeie drăguță stătea la recepție.

— Bună ziua, aveți o cameră liberă?

— Avem o cameră liberă. Tariful este de patruzeci de dolari pe noapte, cu mic dejun inclus.

— în regulă, am răspuns şi am început să răsfoiesc catalogul publicitar al hotelului cu spa şi tipurile de tratament oferite.

— Aş putea primi un masaj?

— Stați să verific. Maseuza a plecat deja acasă, dar o voi suna şi o voi întreba dacă se poate întoarce.

Recepționera formă numărul şi după o conversație scurtă anunță ceremonios:

— Nicio problemă, maseuza va ajunge într-o oră. Zona de spa şi tratament este situată la parter.

M-am dus în cameră, m-am dezbrăcat şi am intrat în duş. Un duş bun şi fierbinte, un masaj plăcut şi o masă bună erau fix ce aveam nevoie după toate aventurile cărora le supraviețuisem.

După duş, m-am întins în pat şi am aşteptat să treacă ora. Nu există nimic mai bun pe lume decît reacomodarea cu un pat normal, cu cear;afuri curate. Mi-aş fi dorit să fie şi îngerul cu mine. Aş fi preferat să primesc un masaj de la ea. Iar îmi trecea prin mine şi mă îndoiam că avea să dispară prea curînd. Aveam mobilul închis. L-am pus la încărcat şi l-am pornit. Aveam cinci mesaje de la Dana: „Iubitule, unde eşti? Eşti bine? Mi-e dor de tine, de ce nu răspunzi? Răspunde odată!"

Fără a mai sta pe gînduri, am sunat-o.

— Bună, iubito, ce faci?

— Sunt bine. Ce se întîmplă cu tine? Ai dispărut! Eram îngrijorată.

— Totul este bine acum. M-am dus înspre nordul țării şi mi s-a stricat maşina şi a trebuit să stau într-un sat nenorocit, dar acum totul este bine şi sunt în drum spre Bucureşti.

»

— Unde ai dormit acolo? Cum a fost?

— A fost groaznic. Am dormit într-o baracă în mijlocul pustietății.

I-am povestit Danei despre şofer şi ofițerii de poliție şi poveşti din sat, ca cele din „O mie şi una de nopți".

— Ia zi, ți-e dor de mine? mă întrebă pe un ton jucăuş.

— Mi-e dor să dorm cu tine, aş da orice să dorm cu tine în brațe, lipit de fundul tău.

Dana rîse. Credea că glumesc, dar eu vorbeam serios. Dacă aş întîlni o femeie nouă, mi-ar lua ceva timp să mă obişnuiesc să dorm cu ea. Cu Dana era cel mai normal lucru din lume, o îmbrățişam, lipindu-mă de fundul ei şi adormeam instant. Nimic nu se compara cu fundul Danei.

— Şi acum ce faci?

— Acum mă duc să primesc un masaj de la o maseuză sexy.

— Dragule, încă n-ai renunțat la acea fantezie idioată? Ultima dată cînd ai fost la masaj, maseuza era de vîrsta mamei tale.

— Eşti o nesuferită, de ce vrei să-mi strici fantezia?

— Du-te la masaj şi sper că o să ți-l facă Smaug[15].

---

15 N. trad. Smaug este un personaj din „Stăpînul Inelelor" de J. R. R. Tolkien, un dragon puternic şi de temut.

— Mulțumesc, eşti o scumpă. Şi eu te iubesc.

— Bine, iubitule, vorbim mîine şi să nu mai dispari.

— Te iubesc. Vorbim mîine, pa.

Dana era o drăguță, o fată incredibilă. Mă obişnuisem cu ea, dar poate că tocmai asta era problema, că mă obişnuisem cu ea. Poate că flirtasem cu îngerul doar pentru a mă asigura că-mi păstram „libertatea". Poate că îmi plăcea doar să mă îndrăgostesc. Poate că eram îndrăgostit de iubirea în sine. Ora trecuse, aşa că am coborît la parter şi am căutat maseuza. Am verificat fiecare cameră şi chiar am strigat: „Hei, masaj, hei, masaj!" Dar nu mi-a răspuns nimeni. Am presupus că nu ajunsese încă. M-am aşezat într-un fotoliu şi am aşteptat, dar nu apăru nimeni. Ce se întîmpla? Aşteptam de mai bine de douăzeci de minute.

M-am dus la recepționeră şi am întrebat:

— Cînd va ajunge maseuza?

— Nu a ajuns? O voi suna chiar acum.

După o scurtă convorbire telefonică, zise:

— îmi pare rău, dar maseuza nu va veni. A pierdut trenul şi următorul este doar mîine.

— Nu aveți altă maseuză?

— Din păcate, nu, dar am o idee. Doctorița din satul învecinat este şi ea maseuză şi mai vine pe aici uneori. O voi suna.

După un alt telefon, recepționeră se întoarse spre mine si-mi zîmbi.
>

— Doctorița va ajunge în cincisprezece minute. Vă rog să aşteptați la parter.

Şi, într-adevăr, cîteva minute mai tîrziu, o femeie în jur de treizeci şi cinci de ani îşi făcu apariția. Şi uite aşa mi se năruise fantezia cu masajul. Nu era urîtă, dar nu era nici pe departe maseuza visurilor

mele. Arăta ca o mătuşică.

— Bună seara. Poftiți în camera mea şi dezbrăcati-vă,

îmi ordonă ea.

M-am dezbrăcat, rămînînd în boxeri.

Doctorița întră în cameră, mă studie şi spuse:

— Dezbracă-te, dă-i jos! Şi îmi întinse un prosop alb.

Mi-am dat jos boxerii, mi-am acoperit organele genitale cu prosopul şi m-am întins pe masa de masaj, începu să-mi facă masaj şi părea că ştie ce face. începu cu spatele meu, se îndreptă spre piciorul meu drept, îmi masă fluierul piciorului, urcă spre coapsă şi surpriză, îmi atinse testiculul drept. Bănuiam că fusese un accident. îmi masă temeinic fundul şi se mută la piciorul stîng. îmi masă fluierul piciorului, urcă spre coapsă şi surpriză, îmi atinse testiculul stîng. Asta era, doamnelor şi domnilor, acesta nu mai fusese un accident. M-am întors şi am privit-o, dînd din cap aprobator. Zis şi făcut, am primit un masaj erotic de la mătuşica doctoriță, al cărei nume nici nu-l ştiam, într-un orăşel al cărui nume nu mi-l aminteam.

De dimineață, la zece şi jumătate, am mers pînă la camion şi am aşteptat.

Căpitanul mărşăluia spre mine, îmbrăcat într-un costum sofisticat, o cămaşă albă, o cravată albastră, pantofi negri lustruiți şi barba rasă, arătînd ca un căpitan din reviste.

— Domnule căpitan, ce-s toate astea?

— Tînărul meu prieten, să ştii că, datorită ție, mă întorc în lumea afacerilor. Am decis că aceasta va fi ultima mea călătorie cu camionul.

M-am urcat în camion, încă şocat, în timp ce căpitanul îşi continuă discursul.

— Ascultă aici, tinere prieten. In toți anii mei de afaceri, am

făcut o grămadă de bani. Am mers în locuri sofisticate, am condus o maşină luxoasă, am deținut o casă mare şi am fost respectat de toți bancherii. Am fost invitat la petreceri şi baluri şi am donat bani către tot felul de organizații ale căror nume nici nu le cunosc. Toată lumea mă aprecia, fetele roiau în jurul meu şi aveam o grămadă de prieteni falşi. Şi apoi, a venit criza, mi-am pierdut averea, iar prietenii au dispărut. In acele momente descoperi cine ți-este prieten adevărat şi cine nu şi realizezi c[nu ai prea mulți prieteni adevărați. Telefonul meu, care obişnuia să sune nonstop, dintr-odată nu mai suna. Nimeni nu mai voia să aibă de-a face cu mine, cîrdurile de credit îmi erau anulate, iar managerul băncii nu-mi mai oferea cafea. La început am luptat ca un tigru să-mi salvez afacerea, dar lucrurile s-au înrăutățit foarte repede şi am avut o cădere dureroasă. Apoi am realizat că totul era un joc şi că, odată ce s-a terminat, trebuia să încep să-mi fac griji despre cum aveam să-mi plătesc cumpărăturile. De cînd am început să conduc acest camion, am avut parte de linişte şi pace şi mi-am cîştigat existența într-un mod onorabil, dar acum este timpul să mă întorc. Nu-mi lipsesc banii, mă întorc pentru că îmi lipseşte succesul.

Odată ajunşi la Bucureşti, am scos patru sute cinci zeci de lei din portofel şi i-am înmînat căpitanului.

— Ştiu că nu-ți plac surprizele, dar de această dată te voi surprinde. Nu este nevoie să-mi plăteşti, ți-ai cîştigat pe bună dreptate acest drum. Datorită ție, o voi lua de la capăt şi îți mulțumesc pentru acest lucru.

CAPITOL

PARKUHIZU

în visul meu, îngerul era mai frumos ca niciodată. Era îmbrăcată într-o rochie albă de mireasă, stînd la intrarea în biserică. Eu mă aflam lîngă ea, îmbrăcat într-un costum frumos, cu părinții ei lîngă noi. Toți sătenii, domnul Burton, Meir, Guy şi Raanan stăteau pe băncuțele din lemn, aşteptînd intrarea noastră grandioasă.

Mama mea, Jenia şi Anya se aflau în spatele nostru.

„Mazel tov[16]", o felicită Jenia pe mama şi îi făcu cu ochiul lui Anya.

„Acesta este mazel? Era musai să se însoare într-o biserică?" bombăni mama.

„Dă-i pace, este băiat mare", răspunse tatăl meu, care, dintr-odată, apăruse lîngă ele.

„Asta îți doreşti?" mă întrebă căpitanul, în timp ce intra în biserică, purtînd pe cap vechea lui şapcă cu fata în costum de baie.

M -am trezit lac de sudoare şi gîndul mi-a fugit la înger, la zîmbetul ei dulce şi obraznic, la privirea ei plină de inocență, dar totuşi seducătoare, la naivitatea ei sofisticată, la eleganța ei naturală şi la aspectul ei simplu, dar totuşi stilat. O fată diferită, o fată adevărată, care nu avea să fie niciodată a mea.

Oare chiar îmi doream să fiu cu îngerul? Oare voiam s-o părăsesc pe Dana? Oare mai eram cu Dana? Dana cea deşteaptă, iubitoare şi devotată, oare de ce nu eram împreună acum? I-am scris îngerului c-o iubeam, dar oare era adevărat? Şi după ce avea să mi se termine

---

16 N. trad. „Mazel tov" este o expresie ebraică prin care se exprimă felicitările pentru evenimente importante.

anul de muncă în Romînia, oare ce-avea să se întîmple? M-aş întoarce în Israel cu îngerul? Ce-ar putea să facă ea acolo? Era creştină. Oare îmi doream copii creştini care să-şi facă cruce la intrarea în biserică? Şi ce-avea să se întîmple cu tradiția evreiască? într-adevăr nu eram chiar Lubavitcher Rebbe[17], nici pe departe, dar totuşi, cum rămînea cu Roş

Haşana[18], Pesa[19], Yom Kippur[20]? Copiii noştri ar cînta Ma Nishtana[21] sau Ave Maria? Şi ce avea să se întîmple cu Brit milah[22], Bar mitzvah şi Bat mitzvah[23]? Eram cu adevărat pregătit pentru acest lucru? Era mai simplu să fii cu o femeie israeliană. Bine că nu-i făcusem niciun fel de promisiuni Cristinei.

în timp ce eram adîncit în gînduri, Sandu, agentul imobiliar sîrguincios, mă sună, încercînd să mă convingă să cumpăr un apartament în Bucureşti. El era convins că acum era momentul

---

17 N. trad. Lubavitcher Rebbe a fost un rabin american pe nume Menachem Mendel Schneerson, originar din Ucraina, conducătorul spiritual, vreme de patru decenii, al mişcării religioase hasidice Habad sau Lubavici.

18 N. trad. Roş Haşana reprezintă Anul Nou evreiesc, conform calendarului ebraic.

19 N. trad. Pesah este o sărbătoare evreiască, care simbolizează eliberarea din robia egipteană şi ieşirea din Egipt a fiilor lui Israel conduşi de Moise, şi cei 40 de ani de peregrinare prin deşert.

20 N. trad. Yom Kippur (Ziua Ispăşirii) este o mare sărbătoare evreiască, care simbolizează reconcilierea dintre om şi divinitate

21 N. trad. „Ma Nishtana" este un cîntec tradițional evreiesc, care se cîntă de Pesah.

22 N. trad. Brit milah este o ceremonia religioasă a circumcizării la băieții evrei. Ea este realizată de un „mohel" („circumcizator") în a opta zi din viața copilului.

23 N. trad. Bat mitzvah este ceremonia analoagă celei de Bar mitzvah, dar care se organizează pentru fete, la vîrsta de 12 ani, în majoritatea cazurilor fără un ritual religios.

potrivit şi că preţurile erau mici. După implorările lui necontenite, i-am promis că aveam să merg în acea după-masă să vizitez apartamentul visurilor mele, cu vedere spre parc. între timp, l-am sunat pe bogătaşul din clubul de noapte. Nu răspunse. Trebuia să aflu cum şi de ce îşi pierduse căpitanul toţi banii. M-aş fi putut duce direct la biroul lui cel sofisticat şi cît timp eram acolo, aş fi putut profita de ocazie pentru a mă holba la asistenta cu picioare lungi.

Lîngă vila regală a lui Bogdan se adunase o mulţime mare. Poate că organiza una dintre campaniile lui de marketing, prin care atrăgea masele pentru a achiziţiona apartamente pentru proiectele lui viitoare. Dar, pe măsură ce mă apropiam, am constatat că mulţimea era mai curînd
furioasă decît mulţumită.

>

— Timp de o lună am citit articole despre Bogdan cel mincinos şi am căutat un jurnalist dispus să spună adevărul, dar n-am reuşit să găsesc niciun om onest în Sodoma. Bogdan a primit doar complimente. Nu mai ai în cine să crezi pe lumea aceasta! se plîngea un bărbat înalt cu barbă, în faţa mulţimii furioase.

— Eşti atît de naiv! Evident că Bogdan a plătit pentru acele articole, pentru ca acestea să fie scrise în favoarea lui.

— Cine este acel grăsan care stătea în biroul firmei?

— Este fiul agentului fiscal regional.

— Şi cu mine cum rămîne? Eu am cîştigat la tombolă!

— De ce te plîngi? Cel puţin tu te-ai ales cu o maşină. Noi ne-am pierdut toţi banii.

— Nu m-am putut bucura de acea maşină decît pentru două săptămîni, pentru că apoi mi-a fost confiscată. Mincinosul acela n-a plătit niciun sfanţ, drept pentru care am pierdut şi avansul pe care l-

am plătit pentru apartament şi maşina!

— Ce s-a întîmplat? Unde este Bogdan? am întrebat, Iar mulțimea mai avea puțin şi tăbăra pe mine.

— Auzi la el „Unde este Bogdan?"! Nenorocitul acela este în arest. Eşti un prieten de-al lui sau un partener de afaceri? Erai implicat în lucrurile diabolice pe care le făcea? A spus că are un partener de afaceri străin, tu eşti acela?

Toate privirile erau îndreptate asupra mea. Urmau să mă ardă pe rug.

— Nu sunt partenerul lui de afaceri. Nu am fost niciodată şi nici nu voi fi, am răspuns, încercînd să mă retrag din linia de foc.

— Atunci, ce cauți aici? De ce îl cauți pe Bogdan?

— A promis că-mi va vinde un teren.

— Tai plătit un avans?

— Nu i-am plătit şi nu am cumpărat terenul.

— Eşti norocos că n-ai făcut afaceri cu el. Toți oamenii de-aici au fost traşi în piept de acel escroc. Nu ți-ai mai fi văzut nici banii, nici terenul.

— şi unde este acum?

— Dacă eşti atît de nerăbdător să-l vezi, poți veni cu noi la tribunal. Azi are loc audierea lui.

Şi astfel, am devenit parte din mulțimea furioasă care mărşăluia spre tribunal.

O femeie cu un coc înalt, asemenea unui cuib de viespi, mergea lîngă mine, mormăind:

— Stai să vezi ce-i voi face, am să-l atac în tribunal. Nenorocitul acela mi-a furat toți banii.

în timp ce femeia mergea, înfierbîntîndu-se pentru tribunal, am realizat, dintr-odată, de ce îmi părea atît de cunoscută. Era femeia

căreia Bogdan îi oferise o cameră suplimentară, cu ajutorul unei schițe sumare făcute din creion.

în tribunal, la masa pîrîtului, stătea Bogdan, cu părul frumos pieptănat şi aranjat cu gel pe spate, bărbierit, îmbrăcat cu un costum scump şi zîmbind batjocoritor, în timp ce asculta mărturiile împotriva lui. Aparent el avea impresia că tot acest proces n-avea nimic de-a face cu el. Doi ofițeri de poliție plictisiți, în uniforme albastre stăteau lîngă Bogdan, unul de fiecare parte, incapabili să se abțină de la căscat.

Judecătorul şi procurorul se aflau pe un podium, ambii îmbrăcați în robe negre, cu jabou alb, arătînd asemenea unor pinguini civilizați. Am luat loc pe una dintre băncile din lemn şi am ascultat mărturiile împotriva lui Bogdan. Pentru o clipă, privirile ni s-au intersectat. El mă privi şi mă salută cu o mişcare din cap şi un zîmbet.

Un tînăr luă loc în boxa martorilor şi începu să-şi spună povestea, după ce jură că avea să spună doar adevărul.

— Onorată instanță, acum cîteva luni am mers la biroul lui Bogdan în jeepul meu cel nou, cu intenția de a achiziționa un apartament. în timpul conversației noastre, i-am spus lui Bogdan că, de curînd, cumpărasem un jeep şi cînd l-a văzut, i-au sclipit ochii şi mi-a oferit un apartament cu patru camere şi un balcon mare în schimbul jeepului.

— Şi i-ai acceptat oferta?

— Bineînțeles că am acceptat, apartamentul costa o sută de mii de dolari, iar jeepul costa cincizeci şi cinci de mii de dolari; drept urmare, pentru mine era o afacere grozavă. I-am înmînat lui Bogdan cheile şi am semnat documentele. Bogdan a condus jeepul meu timp de şase luni şi, cînd am auzit zvonurile, am dat fuga la

biroul lui, dar era deja prea tîrziu, vînduse maşina.

Următorul martor era proprietarul unui hotel de cinci stele din Bucureşti, care a depus mărturie că Bogdan se cazase în apartamentul hotelului timp de o lună şi nu plătise niciodată factura. Devenea tot mai clar faptul că Bogdan era un escroc, care îl înşelase şi pe căpitan.

Telefonul începu să-mi vibreze în buzunar. Era Sandu. Am părăsit tribunalul şi i-am răspuns. Două mărturii erau suficiente ca să-mi formez o părere.

— Da, domnule Sandula.

— Vii să vezi apartamentul?

— Voi veni, dar aş vrea să mănînc mai întîi. Mor de foame.

— In acest caz, lasă-mă să te duc la cea mai faimoasă berărie din Bucureşti, „Caru cu Bere". Este în centrul vechi şi te asigur că nu vei fi dezamăgit.

In drum spre restaurant, Sandu îmi furniză cîteva informații despre istoricul locului.

— Numele restaurantului se trage de la butoaiele cu bere care obişnuiau să fie transportate în caruri trase de tauri. Acest veritabil palat a fost construit în 1879 de un arhitect polonez, care a proiectat şi Castelul Peleş din Sinaia pentru Regele Carol I. Pereții restaurantului sunt acoperiți cu lemn plin de ornamente, vitraliile de la ferestre sunt spectaculoase şi întregul local este decorat cu abajururi extrem de frumoase. Grație clădirilor de acest tip, Bucureştiul era numit Micul Paris.

Am comandat de la ospătarul mai în vîrstă cele mai alese bucate romîneşti: salată de vinete, zacuscă, gulaş picant cu garnitură de piure, pîine de casă şi, cel mai important, berea casei produsă după

o rețetă secretă. Restaurantul era excelent şi plin de clienți. De acum înainte aveam să mănînc în acel restaurant cel puțin o dată pe săptămînă.

— Nu arăți prea grozav, ce s-a întîmplat în acel sat? mă întrebă Sandu. I-am spus povestea pe scurt.

Sandu mă privi şi oftă.

— Ce pot să zic? Eu am terminat-o cu femeile.

— Sandu, tu eşti însurat? Ai un partener?

— Divorțat, divorțat, repetă el şi oftă încă o dată.

— Cînd ai divortat?

— Acum sase luni.

— De ce?

— Mai bine să nu întrebi.

— Am întrebat deja, deci ai putea să-mi spui.

— Bine, ascultă şi vei înțelege de ce am terminat-o cu femeile. Acum aproximativ un an şi jumătate a apărut o problemă legată de țevăria de acasă, aşa că l-am sunat imediat pe instalator şi l-am rugat să vină cît mai repede posibil. Soția mea a rămas acasă să-l aştepte. Cînd mi-am terminat treaba, am sunat-o pe soția mea s-o întreb dacă instalatorul terminase reparațiile. Ea nu-mi răspunse, aşa că am mers acasă să verific. Am ajuns acasă şi ce crezi că mi-a fost dat să văd? Instalatorul cel harnic îmi repara soția, în patul nostru.

-şi?

— Şi ce? Asta-i tot.

— Deci nu ai iertat-o?

— Crezi că ar fi trebuit s-o iert?

— Ce pot să zic, Sandula, eu n-am nici cea mai vagă idee ce este bine. Lucrurile acestea mă depăşesc. Poate că nici eu n-as fi iertat-o.

— După cum vezi, intrarea în clădire se face prin parc, îşi începu Sandu prezentarea odată ce ajunserăm la parc.

Asemenea multor agenți imobiliari, Sandu avea obiceiul de a prezenta şi de a explica clientului ce putea vedea şi de unul singur.

Am luat liftul cel vechi şi şubred pînă la etajul doi.

— Apartamentul se află la etajul doi, care este cel mai potrivit, pentru că nu trebuie să urci prea multe scări. Imaginează-ți că se strică liftul şi trebuie să urci pînă mai sus. Parterul şi etajul unu sunt mai problematice, din cauza hoților şi a problemelor cu țevăria. Dacă se înfundă găurile de scurgere, acele etaje se inundă. Şi nici ultimul etaj nu este bun pentru că se supraîncălzeşte pe timpul verii şi este prea rece pe timpul iernii, iar în cazul în care se întîmplă ceva cu acoperişul şi apa de ploaie se infiltrează, cine crezi că va plăti reparațiile? Crede-mă pe cuvînt, etajul doi este cel mai bun.

Sandu apăsă pe sonerie şi uşa veche din lemn fu deschisă de un bărbat îndesat de treizeci şi ceva de ani, din Sinaia pentru Regele Carol I. Pereții restaurantului sunt acoperiți cu lemn plin de ornamente, vitraliile de la ferestre sunt spectaculoase şi întregul local este decorat cu abajururi extrem de frumoase. Grație clădirilor de acest tip, Bucureştiul era numit Micul Paris.

Am comandat de la ospătarul mai în vîrstă cele mai alese bucate romîneşti: salată de vinete, zacuscă, gulaş picant cu garnitură de piure, pîine de casă şi, cel mai important, berea casei produsă după o rețetă secretă. Restaurantul era excelent şi plin de clienți. De acum înainte aveam să mănînc în acel restaurant cel puțin o dată pe săptămînă.

— Nu arăți prea grozav, ce s-a întîmplat în acel sat? mă întrebă Sandu. I-am spus povestea pe scurt.

Sandu mă privi şi oftă.

— Ce pot să zic? Eu am terminat-o cu femeile.

— Sandu, tu eşti însurat? Ai un partener?

— Divorțat, divorțat, repetă el şi oftă încă o dată.

— Cînd ai divortat?

»

— Acum şase luni.

— De ce?

— Mai bine să nu întrebi.

— Am întrebat deja, deci ai putea să-mi spui.

— Bine, ascultă şi vei înțelege de ce am terminat-o cu femeile. Acum aproximativ un an şi jumătate a apărut o problemă legată de țevăria de acasă, aşa că l-am sunat imediat pe instalator şi l-am rugat să vină cît mai repede posibil. Soția mea a rămas acasă să-l aştepte. Cînd mi-am terminat treaba, am sunat-o pe soția mea s-o întreb dacă instalatorul terminase reparațiile. Ea nu-mi răspunse, aşa <.1 am mers acasă să verific. Am ajuns acasă şi ce crezi că mi-a fost dat să văd? Instalatorul cel harnic îmi repara soția, în patul nostru.

-§i?

— Şi ce? Asta-i tot.

— Deci nu ai iertat-o?

— Crezi că ar fi trebuit s-o iert?

— Ce pot să zic, Sandula, eu n-am nici cea mai vagă idee ce este bine. Lucrurile acestea mă depăşesc. Poate că nici eu n-aş fi iertat-o.

— După cum vezi, intrarea în clădire se face prin parc, îşi începu Sandu prezentarea odată ce ajunserăm la parc.

Asemenea multor agenți imobiliari, Sandu avea obiceiul de a prezenta şi de a explica clientului ce putea vedea şi de unul singur.

Am luat liftul cel vechi şi şubred pînă la etajul doi.

— Apartamentul se află la etajul doi, care este cel mai potrivit, pentru că nu trebuie să urci prea multe scări. Imaginează-ți că se strică liftul şi trebuie să urci pînă mai sus. Parterul şi etajul unu sunt mai problematice, din cauza hoților şi a problemelor cu țevăria. Dacă se înfundă găurile de scurgere, acele etaje se inundă. Şi nici ultimul etaj nu este bun pentru că se supraîncălzeşte pe timpul verii şi este prea rece pe timpul iernii, iar în cazul în care se întîmplă ceva cu acoperişul şi apa de ploaie se infiltrează, cine crezi că va plăti reparațiile? Crede-mă pe cuvînt, etajul doi este cel mai bun.

Sandu apăsă pe sonerie şi uşa veche din lemn fu deschisă de un bărbat îndesat de treizeci şi ceva de ani, care avea întipărit pe chip un zîmbet care nu promitea nimic. Bărbatul purta o pereche de pantaloni sport scurți, strîmți şi un tricou roşu cu logoul Clubului de Fotbal Dinamo Bucureşti.

— Vă rog, intrați, numele meu este Cristi, zise bărbatul şi dădu mîna cu noi ferm.

— Aceasta este bunica mea, iar ea este sora mea, zise Cristi şi ne făcu cunoştință cu celelalte persoane care ne aşteptau în uşă. Bunica era ceva deosebit; părea a avea înjur de optzeci de ani, era scundă şi uscățivă, cu părul grizonat, lucios şi pieptănat atent, machiajul îi acoperea fața ridată, iar buzele erau de un roşu aprins... Era îmbrăcată într-o rochie albă imprimată cu sute, poate mii de flori roz. Total opus față de bunica cea aranjată, apartamentul era dărăpănat şi plin de mobilă veche şi prăfuită, faianță veche care se separase de mult de pereți, un dulăpior de bucătărie care fusese parțial mîncat de termite şi o chiuvetă plină de farfurii murdare şi oale vechi din oțel. Dar priveliştea spre parc era într-adevăr splendidă.

— Cum ți se pare priveliştea? mă întrebă Sandu în timp ce priveam parcul de pe balcon.

— Priveliştea este incredibilă, dar ce-i cu sunetele acelea? Se aude cumva cotcodăcit?

— Da, cotcodăcit, confirmă Cristi indiferent.

— Cum au ajuns găinile la etajul doi? Găinile din Romînia zboară ca păsările?

— Găinile nu pot zbura atît de sus. Este simplu, vecinul nostru creşte găini pe balcon, răspunse Cristi rîzînd.

— Creşte găini pe balcon la etajul doi? am întrebat, fără a-mi veni să cred ce aud.

— Dap, creşte găini. Dar tot este mai bine decît porcul pe care l-a avut înainte.

— A crescut un porc pe balcon?

— Cît porcul era mic, nu era o problemă, dar lucrurile s-au complicat cînd a crescut. Singurul lucru care ne deranja pe noi era grohăitul, dar gîndeşte-te cum se simțea vecinul de sub el, care avea un porc de două sute de kilograme care tropăia în balconul de deasupra lui.

— Şi unde este porcul acum? Unde a plecat? S-a mutat în alt apartament?

— Bietul vecin de la etajul unu a vorbit cu proprietarul porcului şi l-a rugat să scape de el; s-a oferit inclusiv să cumpere porcul pentru dublul valorii de piață, dar proprietarul a refuzat vehement să se despartă de el. Vecinul s-a enervat atît de tare, încît l-a dat în judecată şi, în cele din urmă, judecătorul a hotărît că porcul trebuia înlăturat din apartament. După ce vecinul a renunțat cu greu la porcul lui, şi-a cumpărat cîteva găini şi un cocoş. Acum spune-mi, ce crezi că este mai bine, găini sau un porc?

— Peşti, Cristi, un peştişor de aur ar fi cel mai bun, i-am răspuns şi am întrat înapoi în apartament.

In sufragerie, pe peretele din dreapta erau atîrnate şiruri întregi de pistoale şi puşti din plastic, iar deasupra expoziției se aflau poze alb-negru cu generali.

Sufrageria arăta asemenea unui muzeu de război, iar apartamentul arăta de parcă divizia a patra a lui Franz Joseph ar fi mărşăluit prin el.

Oare cine era nebunul care cumpărase atîtea pistoale şi puşti din plastic şi le atîrnase pe perete? Şi cine şi-ar atîrna poze cu generali în sufragerie?

— Ii recunoşti? întrebă Cristi.

— Pe cîțiva, dar nu pe toți.

— Aceştia sunt cei zece generali pe care familia noastră îi admiră cel mai mult, nu-i aşa, bunico?

— Aşa este, Cristi, prezintă-i şi lui, ordonă bunica.

— Aşa, de la stînga la dreapta:

Primul, Napoleon Bonaparte - Franța

Al doilea, Mareşal Georgy Zhukov - Rusia.

Al treilea , Amiral Chester W. Nimitz - Statele Unite.

Al patrulea, Mareşal Aleksandr Vasilevsky - Rusia.

Al cincilea, Feldmareşal Bernard Law Montgomery - Anglia.

Al şaselea, Feldmareşal Erwin Rommel - Germania.

Al şaptelea, General George S. Patton, Statele Unite.

Al optelea, Mareşal Ferdinand Foch - Franța.

Al noulea, Mareşal Jozef Pilsudski - Polonia.

Şi ultimul, dar nu cel din urmă, unul de-al nostru, General Ernest Broşteanu - Romînia.

Cristi mă privi şi întrebă:

— De unde eşti? Din ce țară?

— Israel.

— Şi ai fost în serviciul militar israelian?

— Serviciul militar este obligatoriu în Israel. Am fost înscris timp de trei ani.

— Ai învățat Krav Maga[24]? Eu sunt un mare fan.

— Nu am învățat Krav Maga în armată, dar am învățat arta Parkuhizu.

— Ce este arta Parkuhizu? întrebă Cristi.

— Este un tip special de arte marțiale, inventat de israelieni, care combină artele marțiale japoneze cu cele coreene, i-am explicat lui Cristi şi pur şi simplu nu-mi venea să cred că tocmai inventasem această prostie de artă marțială. Poate că fusesem inspirat de priveliştea parcului.

— Interesant, nu am auzit niciodată de Parkuhizu. Unde aş putea învăța această artă?

— Doar în armata israeliană, i-am şoptit la ureche.

— înțeleg. Păcat. Dacă ai fost în serviciul militar israelian, am o mică surpriză pentru tine, uite ce am cu aici, zise Cristi şi îmi prezentă cu mîndrie un pistol- mitralieră Uzi din plastic atîrnat pe perete. Ce zici despre asta? mă întrebă Cristi cu un fel de camaraderie de război şi dădu din cap cu satisfacție.

— Foarte impresionant, am răspuns, încercînd să par entuziasmat.

— Dacă ne cumperi apartamentul, îți voi face cadou acest Uzi.

— îți mulțumesc foarte mult, Cristi.

— între timp, înainte de a cumpăra apartamentul şi doar

---

24 N. trad. Krav Maga este un sistem de luptă eclectic dezvoltat în Israel, fiind prima dată folosit de către Forțele de Securitate Israeliene.

pentru că eşti din Israel, vreau să-ți fac un cadou. Cristi înlătură un pistol din plastic de pe pere şi mi-l înmînă.

— Mulțumesc, Cristi, dar nu pot să-ți iau pistolul, n-aş vrea să-ți stric expoziția. Acum, înainte de pistoale şi puşti, haide să vorbim despre apartament. Deții şi un loc de parcare?

— Parcarea este la subsol.

— Este înregistrat sub numele tău în Cartea Funciară?

— Există cîteva locuri de parcare la subsol, iar tipul care se ocupă de ele se numeşte Mircea. Dacă vrei un loc de parcare, poți vorbi cu el. Dacă-i plăteşti o taxă mică, poate să-ți dea chiar două locuri, fară nicio problemă.

— Dar este locul tău de parcare? Aparține apartamentului sau nu? Deții acel loc? am întrebat insistent.

— Cristi, îl zăpăceşti de cap pe acest domn drăguț, mai bine să-i explic eu, interveni femeia în vîrstă.

— Totul a început în 1975, cînd soțul meu, Dumnezeu să-l odihnească, facea încă parte din poliție. Pe atunci, locuiam în Sinaia, o stațiune minunată, denumită după Muntele Sinai. Ar trebui să o vizitezi. Intr-o zi, soțul meu a fost informat că va fi transferat la departamentul de poliție din Bucureşti.

— Bunico, ce legătură are asta cu apartamentul?

— Vei înțelege imediat, Cristi, are foarte multă legătură. Ai răbdare şi nu mă mai întrerupe. După cum spuneam, ne-am mutat la Bucureşti în 1975 şi, ca parte din contract, ni s-a acordat dreptul de a locui în acest apartament. Ați înțeles tot pînă aici?

— Pînă aici, am înțeles, am răspuns. Cristi dădu din cap şi Sandula privi prin mine, spre parc.

— In acest caz, putem continua. In 1975, după ce neam mutat în apartament, am cumpărat o Dacie şi am parcat-o la subsol. In

1982, am vîndut Dacia şi ne-am cumpărat un Mercedes, zise ea şi făcu o pauză de cîteva clipe, privindu-mă, aparent aşteptînd să empatizez cu achiziționarea Mercedesului. Evident că am parcat şi Mercedesul tot în parcarea de la subsol, după ce Mircea ne-a făcut rost de un loc grozav. Iar în 1985 am vîndut Mercedesul.

Dintr-odată, femeia tăcu, din Dumnezeu ştie ce motiv. O privirăm cu toții, aşteptînd să continue, dar ea rămase tăcută.

— Şi ce s-a întîmplat după? întrebă Sandu.

— Care este întrebarea? Ce vrei să ştii? întrebă bătrîna.

— Ce s-a întîmplat cu locul de parcare?

— De unde să ştiu eu? N-am mai coborît la subsol din 1985 şi au trecut mulți ani de atunci.

— Bunico, păcat că ai vîndut Mercedesul, zise Cristi.

— Aveți cumva planul arhitectural al apartamentului? am întrebat, deloc surprins de modul în care se încheiase povestea bătrînei cu parcarea.

— Da, îl avem, spuse sora lui Cristi şi plecă să aducă planul. Era singura care nu spusese nici o prostie pînă atunci.

— Acestea nu sunt corecte, aceste planuri sunt pentru un alt apartament, am zis după o scurtă examinare.

— Acestea sunt singurele planuri pe care le avem. Poți să-mi spui la ce-ți trebuie?

— Vreau să ştiu exact unde sunt situați stîlpii şi pereții din beton şi care pereți pot fi dărîmați şi care nu.

— De ce ai vrea să dărîmi ceva? N-ar trebui să o faci. Am locuit aici mulți ani şi nu am dărîmat niciodată nimic, zise sora.

— Vreau să fac modificări, nu să distrug apartamentul.

— In acest caz, doar Colonelul Ionescu te poate ajuta, el are planurile fiecărui apartament din clădire, interveni bătrîna.

— Cine este colonelul Ionescu?

— Este administratorul clădirii şi locuieşte la etajul şase. A fost colonel în armata romînă şi este în continuare un om important. Multe persoane importante au locuit şi încă mai locuiesc în această clădire, de exemplu, Pavel Stanescu şi Dragos Mureşan. Ai auzit de ei?

— Nu, nu am auzit.

— Păcat, au fost nişte oameni minunaţi. Problema este că toţi cei buni, mor prea repede şi cu cine rămînem noi pe cap? Nu-mi place s-o spun, concluzionă bătrîna pe un ton nostalgic.

— Doamnă, cum rămîne cu colonelul? întrebă Sandu.

— Da, ai dreptate, îl voi suna chiar acum.

— Poţi merge să vorbeşti cu el, se va întîlni cu tine, zise ea după o scurtă conversaţie telefonică. Dar, înainte de a te întîlni cu el, trebuie să te avertizez: să nu îndrăzneşti să-i spui „Domnul Ionescu", trebuie să i te adresezi doar ca „domnul Colonel".

— Şi ar trebui să-l salut pe colonel? am întrebat.

— Despre ce vorbeşti, ai înnebunit? Ai impresia că suntem în armată? Eşti foarte ciudat, ştiai? Răspunse bunica şi miji ochii la mine, de parcă asta ar fi ajutat-o să-mi evalueze nivelul de ciudăţenie.

— Bunico, acesta este obiceiul în Israel, dacă te întîlneşti cu un colonel trebuie să-l saluţi, mă apără curajos Cristi.

— Chiar aşa este în Israel?

— Bineînţeles. Un colonel rămîne colonel toată viaţa. Dacă vezi un colonel că trece pe stradă, îl saluţi imediat. Ordinea şi onoarea trebuie menţinute, le-am descris eu modul de viaţă din Israel.

Am luat liftul zăngănitor pînă la etajul şase şi am bătut la uşa colonelului.

Un bărbat în jur de şaptezeci de ani deschise uşa. Era înalt şi slab, iar părul lui grizonat, obrajii supți şi fața alungită indicau autoritate şi hotărîre. O caschetă ascuțită de general cu o insignă aurie prinsă de ea, asemenea celor din filmele despre Uniunea Sovietică, era aşezată în vîrful capului. Judecînd după caschetă şi insignă, n-aveam niciun dubiu că acest colonel îşi obținuse educația în cadrul academiei lui Stalin şi că a-l saluta ar fi reprezentat o adevărată mitzvah[25].

— Bună ziua, domnule Colonel, i se adresă Cristi. Bunica mea a vorbit cu dumneavoastră acum cîteva minute şi am venit să aruncăm o privire peste planurile aflate în posesia dumneavoastră.

— Tu eşti Cristi, da? răcni colonelul.

— Da, domnule Colonel, eu sunt Cristi.

— In acest caz, dragul meu domn Cristi, acum două zile ai trecut pe lîngă mine pe stradă, fără să mă saluți. Aş putea să ştiu de ce?

— îmi cer scuze, domnule Colonel, presupun că nu v-am observat, răspunse Cristi cu privirea în pămînt.

— Nu m-ai observat? Unde te uiți cînd mergi pe stradă? Dacă ai fi mers la luptă, ce s-ar fi întîmplat? Crezi că duşmanul ar fi fost la fel de cumsecade ca mine? Ai de gînd să observi duşmanul? Ce fel de tineri creştem în această țară? Şi dumneata cine eşti? întrebă generalul pe un ton agresiv, întorcîndu-se spre mine.

— El este interesat să cumpere apartamentul, răspunse Sandu în locul meu, cu mult curaj.

---

25 N. trad. Mitzvah poate avea două sensuri: poruncă din legea evreiască sau act merituos/caritabil

— Nu te-am întrebat pe tine. Să-mi răspunzi cînd te întreb, îl certă colonelul pe Sandu, care îşi trase capul între umeri asemenea unei țestoase şi rămase tăcut.

— Te mai întreb o dată, cine eşti?

— Domnule Colonel, eu sunt interesat să cumpăr apartamentul, am spus, sperînd să fie răspunsul corect.

— A servit în serviciul militar israelian, îi explică Cristi colonelului, într-o încercare de a declanşa un pic de camaraderie.

— Ce grad ai în armata israeliană?

— Caporal cu speranțe de a deveni sergent, i-am răspuns, gîndindu-mă ce păcat era că nu aveam cartea de identitate de soldat cu mine. încercam să-mi amintesc ce detalii trebuie să dea un soldat atunci cînd este capturat de inamic. Din cîte îmi aminteam: prenume, nume, număr personal şi grad, dar dacă acest colonel avea să mă mai tortureze mult, existau şanse să-i ofer şi mai multe detalii.

— Şi ştie şi Parkuhizu, zise Cristi, într-o nouă încercare de a-mi îmbunătăți imaginea în ochii colonelului.

— Ce este Parkuhizu? N-am auzit niciodată de aşa ceva, zise colonelul şi fruntea începu să i se încrețească.

— Este un tip de arte marțiale combinate, o invenție israeliană care combină artele marțiale japoneze cu cele coreene, am repetat eu aberațiile pe care le inventasem, dîndu-mi seama că începeam să mă încurc în propriile minciuni.

— Interesant, foarte interesant, n-am auzit niciodată despre asta. Şi am mai cunoscut militari cu vechime din Israel, iar ei nu au menționat niciodată acest lucru, răspunse colonelul şi mă fixă cu privirea.

— Parkuhizu este un secret, aş aprecia dacă nu a-ți mai aduce

vorba despre asta. Şi deocamdată, ar trebui să ne concentrăm pe problema care ne-a adus aici. Aş putea să arunc o privire pe planurile apartamentului? am întrebat într-o încercare de a încheia interogatoriul.

— Soldat, nu uita că aici eu sunt cel care stabileşte cursul evenimentelor. îți voi da planurile doar dacă vreau, dacă nu, nu le vei obține, răspunse colonelul şi mă privi

— Bună ziua, domnule Colonel, i se adresă Cristi. Bunica mea a vorbit cu dumneavoastră acum cîteva minute şi am venit să aruncăm o privire peste planurile aflate în posesia dumneavoastră.

— Tu eşti Cristi, da? răcni colonelul.

— Da, domnule Colonel, eu sunt Cristi.

— în acest caz, dragul meu domn Cristi, acum două zile ai trecut pe lîngă mine pe stradă, fără să mă saluți. Aş putea să ştiu de ce?

— îmi cer scuze, domnule Colonel, presupun că nu v-am observat, răspunse Cristi cu privirea în pământ.

— Nu m-ai observat? Unde te uiți cînd mergi pe stradă? Dacă ai fi mers la luptă, ce s-ar fi întîmplat? Crezi că duşmanul ar fi fost la fel de cumsecade ca mine? Ai de gînd să observi duşmanul? Ce fel de tineri creştem în această țară? Şi dumneata cine eşti? întrebă generalul pe un ton agresiv, întorcîndu-se spre mine.

— El este interesat să cumpere apartamentul, răspunse Sandu în locul meu, cu mult curaj.

— Nu te-am întrebat pe tine. Să-mi răspunzi cînd te întreb, îl certă colonelul pe Sandu, care îşi trase capul între umeri asemenea unei țestoase şi rămase tăcut.

— Te mai întreb o dată, cine esti?

— Domnule Colonel, eu sunt interesat să cumpăr

apartamentul, am spus, sperînd să fie răspunsul corect.

— A servit în serviciul militar israelian, îi explică Cristi colonelului, într-o încercare de a declanşa un pic de camaraderie.

— Ce grad ai în armata israeliană?

— Caporal cu speranțe de a deveni sergent, i-am răspuns, gîndindu-mă ce păcat era că nu aveam cartea de identitate de soldat cu mine. încercam să-mi amintesc ce detalii trebuie să dea un soldat atunci cînd este capturat de inamic. Din cîte îmi aminteam: prenume, nume, număr personal şi grad, dar dacă acest colonel avea să mă mai tortureze mult, existau şanse să-i ofer şi mai multe detalii.

— Şi ştie şi Parkuhizu, zise Cristi, într-o nouă încercare de a-mi îmbunătăți imaginea în ochii colonelului.

— Ce este Parkuhizu? N-am auzit niciodată de aşa ceva, zise colonelul şi fruntea începu să i se încrețească.

— Este un tip de arte marțiale combinate, o invenție israeliană care combină artele marțiale japoneze cu cele coreene, am repetat eu aberațiile pe care le inventasem, dîndu-mi seama că începeam să mă încurc în propriile minciuni.

— Interesant, foarte interesant, n-am auzit niciodată despre asta. Şi am mai cunoscut militari cu vechime din Israel, iar ei nu au menționat niciodată acest lucru, răspunse colonelul şi mă fixă cu privirea.

— Parkuhizu este un secret, aş aprecia dacă nu a-ți mai aduce vorba despre asta. Şi deocamdată, ar trebui să ne concentrăm pe problema care ne-a adus aici. Aş putea să arunc o privire pe planurile apartamentului? am întrebat într-o încercare de a încheia interogatoriul.

— Soldat, nu uita că aici eu sunt cel care stabileşte cursul

evenimentelor. îți voi da planurile doar dacă vreau, dacă nu, nu le vei obține, răspunse colonelul şi mă privi suspicios. Aparent Parkuhizu nu funcționase la fel de bine în cazul lui; era posibil chiar să fi înrăutățit lucrurile.

— Domnule Colonel, am putea vedea planurile? întrebă Cristi pe un ton implorator.

Colonelul se apropie de dulap, scoase un teanc de planuri şi le puse pe masă.

— Poftiți, soldați novici, acestea sunt planurile fiecărui apartament din clădire.

Toți trei am început să scotocim prin maldărul de hîrtii, dar pur şi simplu nu am reuşit să găsim planurile pentru apartamentul lui Cristi. După aproximativ zece minute de răscolit, am anunțat curajos:

— Domnule Colonel, niciunul dintre aceste planuri nu se potriveşte cu apartamentul lui Cristi.

— Dacă nu găseşti planurile corespunzătoare, presupun că nu ai suficient talent, aşa că te rog să părăseşti locuința mea şi să te întorci în altă zi. Asta-i tot pentru ziua de azi! La revedere! răcni colonelul.

— Domnule Colonel, cînd am putea reveni? în ce zi? întrebă Sandu.

— Vă puteți întoarce cînd veți fi pregătiți cum se cuvine şi să nu îndrăzniți să vă mai întoarceți atît de nepregătiți.

— Suntem pregătiți, domnule Colonel, răspunse Sandu cu eroismul unui soldat în atac.

— Soldat, ascultă-mă, eu fac regulile aici şi pe baza experienței mele vaste, am declarat că nu sunteți pregătiți. Aveți cincisprezece secunde să plecați. Vă mulțumesc şi la revedere!

ordonă colonelul şi arătă spre uşă.

— Vă mulțumim, domnule Colonel şi la revedere, răspunse Cristi.

— Avînd în vedere că am fost alungați în dizgrație din birourile colonelului, presupun că ar trebui să ne întoarcem cu altă ocazie, sugeră Sandu. Chiar ai studiat Parkuhizu? mă întrebă el odată ajunşi în lift, după ce ne luarăm rămas bun de la Cristi, războinicul ambițios.

— Ascultă-mă cu atenție şi de data asta chiar vorbesc serios, Sandu! Dacă vei continua să mă mai duci la întîlniri cu astfel de smintiți, am să aplic Parkuhizu pe fundul tău! Ai priceput?

— De ce te-ai enervat atît de tare? Va fi bine, ne vom întoarce poimîine, pînă atunci generalul se va calma şi totul va fi bine, încercă Sandu să remedieze situația, cum fac, în general, agenții imobiliari.

— Nu sunt nervos şi nu voi fi aici poimîine sau răspoimîine.

— De ce? Ce planuri ai? Unde te duci? Pleci din Romînia?

— După tot ce-am îndurat aici, trebuie să plec într-un concediu în Israel.

— Şi cînd intenționezi să pleci?

— Foarte curînd.

12 CAPITOL

CINE ALEARGĂ DUPĂ DOI IEPURI, NU PRINDE NICIUNUL

în drum spre casă, în avion, în căşti îmi răsuna melodia „Kach Lecha Isha" (Găseşte-ți o femeie) de Arik Einstein şi Shalom Hanoch, care mă facu să-mi doresc să mă aşez la casa mea. Aveam să-i construiesc Danei o casă cu grădină şi iarbă verde şi aveam să construiesc o poartă de fotbal pe iarbă pentru a mă juca cu fiul nostru. Cum avea să se numească fiul nostru? Asaf sau Ben? Ben este un nume israelian, dar totodată internațional şi, dacă fiul nostru talentat avea să ajungă fotbalist pentru Manchester United, ce nume ar fi mai uşor de ovaționat de către fani? Cu siguranță, Ben.

C A P I T O L

CINE ALEARGĂ DUPĂ DOI IEPURI, NU PRINDE NICIUNUL

în drum spre casă, în avion, în căşti îmi răsuna melodia „Kach Lecha Isha" (Găseşte-ți o femeie) de Arik Einstein şi Shalom Hanoch, care mă facu să-mi doresc să mă aşez la casa mea. Aveam să-i construiesc Danei o casă cu grădină şi iarbă verde şi aveam să construiesc o poartă de fotbal pe iarbă pentru a mă juca cu fiul nostru. Cum avea să se numească fiul nostru? Asaf sau Ben? Ben este un nume israelian, dar totodată internațional şi, dacă fiul nostru talentat avea să ajungă fotbalist pentru Manchester

United, ce nume ar fi mai uşor de ovaționat de către fani?

7 > > Cu siguranță, Ben.

Dar în sinea mea, îmi doream să construiesc 0 t **pentru înger şi nu-mi păsa nici cît negru sub unglm** >1 **pe fiul nostru avea să-l cheme Sergio.**

Era dimineață tîrziu cînd am ieşit pe poarta de pir» Aii a aeroportului.

Dana promisese că avea să mă aştepte la ieşire, il.ii cum aveam s-o găsesc în acea mare de oameni? Am scîptil din mulțime şi m-am retras în colț. M-am uitat în stîngii şi în dreapta, dar n-o vedeam. Oare mă abandona .. Atunci de ce naiba îmi promisese că avea să vină să inA ia? Am început să merg, căutînd-o şi apoi, am văzut «>, în toată splendoarea ei, la 1,72 m

înălțime, mai frumo.e.a ca niciodată, stînd pe vîrfuri şi încercînd să vadă prin mulțime. M-am furişat în spatele ei şi am întrebat:

— Mă scuzați, dar aşteptați pe cineva important?

Ea sări pe mine, mă îmbrățişă strîns, îmi sărută buzele şi îmi şopti la ureche:

— Doar pe cel mai important bărbat din lume.

I-am adulmecat mirosul corpului, care era amestecat cu parfumul meu preferat, iar animalul din mine se trezi la viață. Iubeam femeile cu un miros natural plăcut. Cu siguranță puteai face un parfum din mirosul natural al Danei.

— Iubitule, mă adulmeci? mă întrebă şi zîmbi.

— Doar ştii că sunt nebun după mirosul tău. Hai să mergem acasă, trebuie să adulmec fiecare bucățică din tine.

In drum spre casă, i-am împărtăşit cîteva dintre poveştile mele din Romînia, exceptînd Capitol despre

ti" r, iar Dana îmi povesti despre muncă şi familia ei. Hlnmsfera din maşină era bună, dar cumva distantă. Poate . i i i .1 ca un joc de fotbal, în primele minute se făcea un fimtact ezitant, iar apoi, echipele intrau cu adevărat în joc.

Oare ce avea să se întîmple după ce intram în apartament? Aveam să continuăm să vorbim sau aveam •ii sărim unul în brațele celuilalt? Aveam s-o strîng în In .ițe şi să decid; doar o partidă bună de sex avea să spargă gheața.

Odată ajunşi în apartament, mi-am lăsat valiza lîngă uşa de la intrare, m-am apropiat de ea şi am sărutat-o pasional şi fierbinte. Am condus-o în pat, ne-am întins, iic-am sărutat şi am început să facem sex intens, plin de pasiune.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Cred că pînă acum, nici nu

mi-am dat seama cît de mult. Şi uite aşa, spărsesem gheaţa.

Cînd am ieşit din duş, ea mă întrebă:

— Ce planuri ai?

— Voi merge puţin pînă la birou, dar nu voi sta mult; vreo oră.

— Ştii că mi-am luat o zi liberă de la muncă pentru a sta cu tine? zise ea cu o expresie dezamăgită pe chip.

— Nu va dura mult, trebuie doar să-mi fac apariţia.

— Sper că nu te vei opri să te întîlneşti cu toţi prietenii tăi pe drum.

— Mă voi vedea cu ei mîine. Dar s-ar putea să mă opresc pe la Sammy pentru puţină şaorma.

Dar în sinea mea, îmi doream să construiesc o casă pentru înger şi nu-mi păsa nici cît negru sub unghie dacă pe fiul nostru avea să-l cheme Sergio.

Era dimineaţă tîrziu cînd am ieşit pe poarta de plecări a aeroportului.

Dana promisese că avea să mă aştepte la ieşire, dar cum aveam s-o găsesc în acea mare de oameni? Am scăpat din mulţime şi m-am retras în colţ. M-am uitat în stînga şi în dreapta, dar n-o vedeam. Oare mă abandonase? Atunci de ce naiba îmi promisese că avea să vină să mă ia? Am început să merg, căutînd-o şi apoi, am văzut-o, în toată splendoarea ei, la 1,72 m înălţime, mai frumoasă ca niciodată, stînd pe vîrfuri şi încercînd să vadă prin mulţime. M-am furişat în spatele ei şi am întrebat:

— Mă scuzaţi, dar aşteptaţi pe cineva important?

Ea sări pe mine, mă îmbrăţişă strîns, îmi sărută buzele şi îmi şopti la ureche:

— Doar pe cel mai important bărbat din lume.

I-am adulmecat mirosul corpului, care era amestecat cu parfumul meu preferat, iar animalul din mine se trezi la viață. Iubeam femeile cu un miros natural plăcut. Cu siguranță puteai face un parfum din mirosul natural al Danei.

— Iubitule, mă adulmeci? mă întrebă şi zîmbi.

— Doar ştii că sunt nebun după mirosul tău. Hai să mergem acasă, trebuie să adulmec fiecare bucățică din tine.

în drum spre casă, i-am împărtăşit cîteva dintre poveştile mele din Romînia, exceptînd Capitol despre ¡uger, iar Dana îmi povesti despre muncă şi familia ei. Atmosfera din maşină era bună, dar cumva distantă. Poate că era ca un joc de fotbal, în primele minute se făcea un contact ezitant, iar apoi, echipele intrau cu adevărat în joc.

Oare ce avea să se întîmple după ce intram în apartament? Aveam să continuăm să vorbim sau aveam să sărim unul în brațele celuilalt? Aveam s-o strîng în brațe şi să decid; doar o partidă bună de sex avea să spargă gheața.

Odată ajunşi în apartament, mi-am lăsat valiza lîngă uşa de la intrare, m-am apropiat de ea şi am sărutat-o pasional şi fierbinte. Am condus-o în pat, ne-am întins, ne-am sărutat şi am început să facem sex intens, plin de pasiune.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Cred că pînă acum, nici nu mi-am dat seama cît de mult. Şi uite aşa, spărsesem gheața.

Cînd am ieşit din duş, ea mă întrebă:

— Ce planuri ai?

— Voi merge puțin pînă la birou, dar nu voi sta mult; vreo oră.

— Ştii că mi-am luat o zi liberă de la muncă pentru a sta cu tine? zise ea cu o expresie dezamăgită pe chip.

— Nu va dura mult, trebuie doar să-mi fac apariția.

— Sper că nu te vei opri să te întîlneşti cu toți prietenii tăi pe drum.

— Mă voi vedea cu ei mîine. Dar s-ar putea să mă opresc pe la Sammy pentru puțină şaorma.

— între timp, îți voi despacheta valiza.

— Grozav, te iubesc, iubito. Am sărutat-o şi-am plecat.

De cum am intrat în birou, prietenii mei mă înconjurară şi începură să mă întrebe:

— Cum a fost? Ai găsit un teren?

în drum spre biroul domnului Burton, am trecut pe lîngă morocănoasă. Ea nici măcar nu-şi ridică privirea.

M-am aplecat şi i-am şoptit la ureche:

— Mi-a fost dor de tine, draga mea.

Ea nu-mi răspunse şi nici nu zîmbi, doar mă privi cu o iritare care mă amuza.

I-am povestit domnului Burton despre terenurile pe care le văzusem în Romînia, iar el, la rîndul lui, îmi puse o mulțime de întrebări. Am discutat pe larg despre terenuri şi despre potențiala lor compatibilitate cu cerințele
societății.
>

La un moment dat am văzut că Dana îmi trimisese un mesaj. Am deschis căsuța de mesaje primite şi inima mi se facu cît un purice.

„Ce ai căutat într-un magazin de bijuterii din Romînia?"

Dumnezeule, de unde ştia?

„Domnul Burton m-a rugat să cumpăr un ceas pentru un prieten din Bucureşti", i-am trimis eu mesaj cu prima minciună care îmi veni în cap.

Conversația cu domnul Burton nu se mai termina şi eu nu mă puteam relaxa. Pentru orice eventualitate, mai verificam din cînd în cînd telefonul. După cincisprezece minute îngrozitoare, ea îmi trimise un alt mesaj: „Mincinos nenorocit ce eşti, ai cumpărat un inel! Şi nu doar că eşti mincinos, dar mai eşti şi idiot pe deasupra, pentru că ai lăsat chitanța în buzunarul interior al jachetei! Aşa că n-ai decît să vii acasă, să-ți strîngi lucrurile şi să te cari naibii de aici!"

O pusesem, o pusesem rău de tot. Avea dreptate, mare idiot mai eram. Cum aveam să ies din buclucul acesta?

— Este totul în regulă? Te simți bine? Pari palid, zise domnul Burton.

— De fapt, nu mă simt prea bine şi sunt extrem de obosit.

— In acest caz, mergi acasă şi odihneşte-te. Intoarce-te mîine, cu forțe proaspete şi ne vom continua conversația.

— Bună idee, domnule. Ne vom întîlni mîine.

Am părăsit biroul domnului Burton, simțindu-mă complet pierdut. Ce aveam să fac acum? Ce făcusem atît de rău? Nu făcusem decît să sărut o fată în mijlocul pustietății şi din acel motiv voia să mă dea afară?

— Ce faci, eroul meu, domnul umblat prin lume? mă întîmpină Raanan, care tocmai intrase în birou.

— Nu sunt un erou, am intrat în mari belele, este o catastrofa totală.

— Probleme cu domnul Burton?

— Mult mai rău, cu Dana.

— Ce s-a întîmplat? Ce ai făcut?

I-am povestit cum am cumpărat inelul în Romînia şi l-am dat îngerului şi despre mesajul primit de la Dana.

— Intre timp, îți voi despacheta valiza.

— Grozav, te iubesc, iubito. Am sărutat-o şi-am plecat.

De cum am intrat în birou, prietenii mei mă înconjurară şi începură să mă întrebe:

— Cum a fost? Ai găsit un teren?

In drum spre biroul domnului Burton, am trecut pe lîngă morocănoasă. Ea nici măcar nu-şi ridică privirea.

M-am aplecat şi i-am şoptit la ureche:

— Mi-a fost dor de tine, draga mea.

Ea nu-mi răspunse şi nici nu zîmbi, doar mă privi cu o iritare care mă amuza.

I-am povestit domnului Burton despre terenurile pe care le văzusem în Romînia, iar el, la rîndul lui, îmi puse o mulțime de întrebări. Am discutat pe larg despre terenuri şi despre potențiala lor compatibilitate cu cerințele societății.

La un moment dat am văzut că Dana îmi trimisese un mesaj. Am deschis căsuța de mesaje primite şi inima mi se facu cît un purice.

„Ce ai căutat într-un magazin de bijuterii din Romînia?"

Dumnezeule, de unde ştia?

„Domnul Burton m-a rugat să cumpăr un ceas pentru un prieten din Bucureşti", i-am trimis eu mesaj cu prima minciună care îmi veni în cap.

Conversația cu domnul Burton nu se mai termina şi eu nu mă

puteam relaxa. Pentru orice eventualitate, mai verificam din cînd în cînd telefonul. După cincisprezece minute îngrozitoare, ea îmi trimise un alt mesaj: „Mincinos nenorocit ce eşti, ai cumpărat un inel! Şi nu doar că eşti mincinos, dar mai eşti şi idiot pe deasupra, pentru că ai lăsat chitanța în buzunarul interior al jachetei! Aşa că n-ai decît să vii acasă, să-ți strîngi lucrurile şi să te cari naibii de aici!"

O pusesem, o pusesem rău de tot. Avea dreptate, mare idiot mai eram. Cum aveam să ies din buclucul acesta?

— Este totul în regulă? Te simți bine? Pari palid, zise domnul Burton.

— De fapt, nu mă simt prea bine şi sunt extrem de obosit.

— In acest caz, mergi acasă şi odihneşte-te. Intoarce-te mîine, cu forțe proaspete şi ne vom continua conversația.

— Bună idee, domnule. Ne vom întîlni mîine.

Am părăsit biroul domnului Burton, simțindu-mă complet pierdut. Ce aveam să fac acum? Ce făcusem atît de rău? Nu făcusem decît să sărut o fată în mijlocul pustietății şi din acel motiv voia să mă dea afară?

— Ce faci, eroul meu, domnul umblat prin lume? mă întîmpină Raanan, care tocmai intrase în birou.

— Nu sunt un erou, am intrat în mari belele, este o catastrofă totală.

— Probleme cu domnul Burton?

— Mult mai rău, cu Dana.

— Ce s-a întîmplat? Ce ai făcut?

I-am povestit cum am cumpărat inelul în Romînia şi l-am dat îngerului şi despre mesajul primit de la Dana.

Raanan mă privi şi i-am recunoscut imediat îngrijorarea. Cînd era îngrijorat i se încreţea fruntea, iar cînd i se încreţea lui fruntea, arăta mai îngrijorat decît majoritatea persoanelor din lume.

— Chiar că ai ajuns între ciocan şi nicovală. Ce ai de gînd să faci? mă întrebă Raanan cu empatie.

— Propun să mergem să mîncăm la Sammy.

— In ciuda situaţiei în care te afli, tot nu ţi-ai pierdut pofta de mîncare?

— Am un apetit de leu. Nu pot gîndi pe stomacul gol şi mi-e dor de şaorma lui Sammy.

Sammy, ca de obicei, era aranjat cu meticulozitate, fiecare fir de păr brunet se afla la locul lui, mustaţa îi era rasă, iar cămaşa ecosez ascundea o burtă substanţială. Mereu purta cămăşi ecosez, iar acum purta una cu carouri albastre. Obişnuiam să punem pariuri înainte de a intra în restaurant cu privire la culoarea carourilor de pe cămăşile lui Sammy.

Nu demult, puteam ghici ce cămaşă va purta Sammy, deoarece avea cîte una pentru fiecare zi a săptămînii. Mă întrebam pe care o purta sîmbăta, cînd restaurantul era închis. Pun pariu că era albă.

— Bună, bine ai revenit! Ce mai faci? mă întîmpină Sammy, cu un zîmbet larg pe faţă. Reaminteşte-mi, unde ai fost?

— Bună, Sammy, am fost în Romînia.

— Ia zi-mi, fratele meu, au şaorma acolo?

— Au şaorma în Romînia, dar crede-mă pe cuvînt, Sammy, că nu se compară cu a ta.

Sammy zîmbi triumfător.

— Şi acum, fratele meu, ce să-ţi pun în pita?

— Ca întotdeauna, de toate.

— Sammy, am tot vrut să te întreb ceva. Ce culoare este

cămaşa pe care o porți sîmbăta?

— Una albă în carouri albe.

— Sammy, tu nu porți niciodată cămăşi fară carouri, nu-i asa?

— O cămaşă fără carouri nu este masculină, răspunse Sammy.

Ne -am aşezat.

— Ia zi, chiar îți pasă că te dă afară? mă întrebă Raanan în timp ce înfuleca din pita lui.

— îmi pasă foarte mult, dar lasă-mă să mă concentrez pe mîncarea mea.

Raanan mai comandă nişte humus şi, după cîteva guri, strigă:

— Totul este temporar, relațiile noastre, slujbele noastre, viața noastră de aici, nimic nu este permanent.

L-am privit, am dat din cap şi am continuat să-mi mănînc saorma cea suculentă.

— Poate că ar trebui să-i spui Danei adevărul, sugeră el.

— Cum aş putea să-i spun adevărul? Crezi că m-ar crede dacă i-aş spune că i-am dat un inel unei femei pe care o cunoşteam doar de cîteva zile? Că atunci cînd l-am cumpărat, îl cumpărasem pentru Dana şi nu pentru ea? Ți se pare plauzibil? Şi ce i-aş spune, că doar ne-am sărutat? Şi asta ar fi în regulă? Şi să zicem că m-ar ierta, crezi că m-ar mai lăsa să mă întorc în Romînia? Ce i-aş spune domnului Burton? Cum rămîne cu locul meu de muncă? In acest caz, adevărul este cel mai rău lucru.

— Dar nu te-ai culcat cu îngerul.

— Nu, nu m-am culcat cu ea, dar de ce m-ar crede Dana? Şi

să zicem că m-ar crede, cine i-ar putea promite că nu m-aş culca cu îngerul cînd m-aş întoarce în Romînia? Din momentul în care Dana va afla de existența îngerului, va fi mereu suspicioasă.

— îngerul este sexy?

— îngerul intră în Liga Campionilor fară pic de efort, i-am răspuns cu dor.

— Este mai bună decît Dana?

— Stiluri diferite. Dar ce contează care este mai sexy, Dana este aici, iar îngerul este acolo, departe.

— Pe Dana n-o mai ai. Ar trebui să te gîndeşti la viitor.

— Dragul meu, un meci de fotbal ține nouăzeci de minute. încă nu s-a terminat, iar eu nu intenționez să mă dau bătut.

— Bine, dar scorul este de zero la trei în prelungiri, cum ai de gînd să cîştigi?

— Am o idee, cîți bani ai la tine în momentul de față?

— Şase sute de shekeli.

— Perfect, am o mie de shekeli. Dă-mi patru sute.

Raanan îmi dădu banii şi mă întrebă:

— Ce-ai de gînd să faci cu ei?

Am mai luat o muşcătură din divina şaormă şi am zis:

— Trebuie să plec, plăteşte tu nota, te rog şi vorbim mai tîrziu. Mulțumesc, toate cele bune şi la revedere, l-am salutat pe cel mai bun proprietar de restaurant din lume.

— Să nu mă uiți! îmi răspunse Sammy.

— Să mi se lipească limba de cerul gurii de-ar fi să te uit, Sammy.

— Bine zis, strigă Sammy.

Am intrat în mall şi m-am dus la acelaşi magazin de bijuterii

de la care cumpărasem inelul în Bucureşti. Din fericire, îl cumpărasem dintr-un lanț de magazine, care se găsea şi în Israel.

— Bună ziua, aş dori să cumpăr un inel.

— Care inel? Pentru ce ocazie? Ce tip de inel?

— Din ultima colecție, ştiam exact ce să cer.

— Se pare că sunteți familiarizat cu bijuteriile, zise vînzătoarea zîmbind.

Eram deja expert, într-o săptămînă cumpărasem două inele, nimeni nu mai ştia atît de multe despre inele ca mine.

Vînzătoarea scoase tava cu inele şi inima începu să- mi bată puternic cînd am recunoscut inelul pe care-l cumpărasem în Bucureşti.

— II vreau pe acela. Cît costă?

— O mie cinci sute de shekeli, răspunse ea.

— In Bucureşti, acelaşi inel costa trei sute cincizeci

> ' >

de dolari, adică o mie patru sute de shekeli. Vînzătoarea din Bucureşti mi-a spus că prețurile sunt aceleaşi în toate magazinele din lume, care fac parte din acest lanț. Drept urmare, de ce este mai scump aici?

— Atunci de ce n-ați cumpărat inelul din Bucureşti? răspunse ea cu o nouă întrebare.

De fapt asta făcusem, dar presupun că aşa era viața. Nu aveam timp să mă cert şi nu aveam de ales.

— Este în regulă. Vă rog să puneți inelul într-o cutie frumoasă şi să-l ambalați şi dacă aveți şi o felicitare mică, ar fi grozav.

Vînzătoarea puse inelul într-o cutie sofisticată şi îl ambală, apoi mi-l înmînă, împreună cu o felicitare.

— Vă mulțumesc, la revedere.

— Luați chitanța. Doriți să deveniți membru? Puteți beneficia de reduceri.

— Nu vreau să devin membru nici în clubul dumneavoastră, nici în alt club şi cu siguranță nu vreau chitanța şi nu voi mai vrea nicio chitanță cît trăiesc. Vă mulțumesc şi la revedere!

In taxi, în drum spre casă, am scos felicitarea şi am scris:

Dana, iubirea mea,

Ți-am cumpărat un inel şi planificasem să te scot la o cină romantică şi să ți-l pun pe deget. Din păcate, planul meu nu prea a funcționat. Dacă vrei să plec, atunci o voi face, cu inima grea.

Am intrat în apartamentul gol, am pus cutia cea sofisticată şi felicitarea pe dulapul de lîngă uşa de la intrare, m-am dus în bucătărie să-mi fac o cafea neagră israeliană adevărată şi am aşteptat. N-aveam nici cea mai vagă idee dacă planul meu avea să funcționeze, dar n-aveam nimic de pierdut. Oare chiar o iubeam pe Dana? Nu ştiam dacă o iubeam cu adevărat, dar dacă nu o iubeam, atunci de ce faceam tot ce-mi stătea în putință pentru a rămîne cu ea? Oare egoul meu masculin juca un rol cheie în această situație? Oare singurul motiv pentru care mă străduiam atît de tare era faptul că ea mă părăsise? Oare mi-era frică să fiu singur? In orice caz, mă voi întoarce în Romînia şi voi fi din nou departe de Dana. Mi-aş fi dorit ca îngerul să fie aici. Oare de ce mă gîndeam iar la înger? Oare mă gîndeam la ea doar din cauza situației în care mă aflam?

Oare cînd avea să ajungă Dana? Mi-am băut cafeaua, am mai fumat o țigară şi, în cele din urmă, am auzit cheile descuind uşa. Ea deschise uşa, intră şi se opri. Presupun că văzuse inelul.

Trecură cîteva clipe şi ea intră în bucătărie, cu inelul şi felicitarea în mînă, zicînd cu voce joasă:

— Eşti un nenorocit, asta eşti. Apoi ieşi din bucătărie şi intră în dormitor. Dumnezeule, avea o voce atît de sexy.

Si acum? Ce-ar fi trebuit să fac? Am intrat în dormitor >

şi am văzut-o întinsă pe pat, deasupra păturii. Nu părea un moment pun pentru a-mi cere scuze. Dacă îmi ceream scuze, ea si-ar fi dat seama imediat că mintisem.

— Ies să iau o gură de aer, vrei să vii cu mine? am întrebat-o, încercîndu-mi norocul.

— Nu, nu mă simt în stare, îmi răspunse ea.

— Eu mă duc, pa.

— Pa, mormăi ea.

Am ieşit din casă fară a avea o țintă anume. Oamenii îşi plimbau cîinii pe bulevard, bătrînii stăteau pe bănci, vorbind, doar eu eram singur. Telefonul începu să vibreze în buzunar, facîndu-mă să tremur din cap pînă-n picioare. L-am scos din buzunar şi am citit mesajul de la Dana.

„Dragul meu, nu sunt supărată pe tine, dar sunt dezamăgită (ceea ce este mult mai rău). Din păcate, am impresia că sufletul acestei relații a murit. Iți mulțumesc pentru tot. Rămas bun."

Gata, Dana mă părăsise printr-un mesaj. Mă simțeam de parcă aş fi primit un pumn în stomac, ba mai mult decît atît, de parcă aş fi fost făcut knockout.

Oare ar fi trebuit s-o sun? Să-i scriu înapoi? Ea nu mă voia. Oare ar fi trebuit s-o implor? In acea dimineață mă simțisem atît de bine cu ea, iar acum ea îmi dădea papucii. M-am aşezat pe o bancă din apropiere, neştiind ce să fac.

„Cine aleargă după doi iepuri, nu prinde niciunul", îmi răsuna vocea căpitanului în cap.

Oare ea se aştepta să lupt? Să o implor? Oare ar trebui să încerc să vorbesc cu ea? Dar chiar dacă aş fi reuşit să o conving să se întoarcă, tot n-ar mai ține prea mult. Relația s-ar destrăma din nou odată ce m-aş întoarce în Romînia.

Doi bătrîni se aşezară pe bancă lîngă mine.

— Şalom, mă salutară ei.

— Şalom, le-am răspuns.

Cei doi vorbeam într-o ebraică combinată cu idiş. Iubeam acea limbă, era atît de colorată. Cu mult timp în urmă, mă hotărîsem că atunci cînd aveam să am timp, aveam să mă apuc să studiez idiş şi aveam să învăț să cînt la muzicuță, din două motive: muzicuța este un instrument mic, pe care-l poți ține în buzunar şi poți cînta la el oricînd, iar al doilea motiv este faptul că în toate filmele western pe care le văzusem cînd eram mic, eroul principal se dădea jos de pe cal, undeva în preeriile din Texas, se aşeza la umbra unui copac, într-o poziție confortabilă, îşi scotea muzicuța din buzunarul cămăşii ecosez şi începea să cînte. Cînd aveam să învăț să cînt la muzicuță, aveam să- mi cumpăr o cămaşă ecosez asemenea eroilor din filmele western şi asemenea lui Sammy, proprietarul şaormeriei şi eroul local.

— Pe unde ai umblat? Nu te-am mai văzut de cîteva zile, îl întrebă bătrînul de lîngă mine pe bătrînul de lîngă el.

— Am fost plecat, mi-am luat liber cîteva zile.

— Liber de la ce?

— Am fost la un sanatoriu.

— înțeleg că ai fost la un sanatoriu, dar de la ce ți-ai luat liber? Oamenii îşi iau liber de la muncă, de la studii sau din

armată, tu de la ce ți-ai luat liber? Eşti pensionar, nu faci nimic toată ziua.

— Mi-am luat o pauză de tine, pricepi? *Vos, ir viln tsu for mir mshuge?*

— Nu vreau să te scot din sărite, doar întrebam.

— Atunci nu întreba.

— Voia să zică că a plecat în vacanță, nu că şi-a luat liber, am intervenit eu.

— Uite, uite, *aoykh mir a mentsh tsum tish,* zise bătrînul care fusese în vacanță.

— Ce a spus? am întrebat.

— A spus că mai avem o persoană la masă, ceea ce înseamnă: iată încă unul care se dă cu părerea. Înțelege-l şi pe el, s-a întors irascibil din vacanță, probabil că a fost plecat cu soția.

— Nu sunt irascibil şi nu sunt nervos, iar vacanța a fost minunată.

— Bine, bine, ia-ți liber, pleacă în vacanță, mergi oriunde vrei tu.

Amîndoi mă priviră şi cel care se afla mai departe de mine mă întrebă:

— Dar tu, ce-i cu tine? De ce eşti atît de trist? Ți s-au înecat corăbiile?

Am zîmbit şi am spus:

— Corăbiile sunt bine.

— Atunci, ce s-a întîmplat? mă întrebă.

— M-a părăsit iubita.

— Vorbeşti idiş?

— *A bisel,* puțin.

— *A blind hindi gefint ojch amol a kerndl,* ai priceput?

— Nu prea.

— Pînă şi o găină oarbă găseşte ocazional cîte un bob, traduse bătrînul.

— De ce-ți faci griji? Eşti tînăr, arăți bine, sunt sigur că *shvantz*[26]*-u* îți funcționează bine, aşa că dacă ea vrea să fie cu altcineva, las-o să plece, îți vei găsi alta.

— Cîți ani are iubita asta a ta? mă întrebă bărbatul de lîngă mine.

— Are treizeci de ani.

— *Di moyz hat shoyn darf lang hem klezmer shpiln*, răspunse el.

— Ai perfectă dreptate, zise celălalt.

— Ce a spus?

— A spus că fata aceasta ar fi trebuit să audă de mult muzica klezmorimului[27].

— Vrei să zici că ar fi trebuit să fie deja căsătorită?

— Atît de demult încît este posibil să-i fi trecut deja vremea.

— Lucrurile nu mai stau aşa în ziua de azi, nu ne mai căsătorim atît de tineri, nu mai este ca pe vremuri, le-am explicat eu, sărind în apărarea Danei şi a celorlalte femei peste treizeci de ani.

— Şi cînd ai de gînd să faci copii şi să-ți întemeiezi o familie, cînd vei ajunge la vîrsta noastră? Ei, ce ştii tu! Ai putea să-mi spui şi mie, de ce nu te însori? Problema este că nu faceți nimic serios. Din cauza prostiilor pe care le au în cap tinerii din ziua de

---

26 N. trad. Shvantz sau schwantz înseamnă penis.

27 N. trad. Klezmorim este un cîntăreț de muzică klezmer. Klezmer este un gen muzical tradițional specific trubadurilor evrei din Europa de Est.

azi, țara noastră se duce pe apa sîmbetei.

— Lasă-l în pace, nu vezi că l-a părăsit fata şi că este singur? Cu cine ai vrea să se însoare? Cu tine?

— De ce te-a părăsit? întrebă bătrînul aflat mai departe.

— *Vu tsvey lign aoyf kishn darf a driter nit mishn*, răspunse cel de lîngă mine.

— Nu mai este cu ea, deci ce mai contează?

— Ce ai spus?

— Am spus că atunci cînd două persoane dorm pe aceeaşi pernă, o a treia n-are dreptul să intervină, ceea ce înseamnă că nimeni n-ar trebui să-şi bage nasul în relațiile altora.

— Vreți să ştiți adevărul?

— Doar adevărul, zise bătrînul aflat la distanță.

Le-am povestit despre înger şi despre inele.

— *Ams kumt aoys vi boyml aoyf di vaser.*

— A spus că adevărul iese la suprafață, precum uleiul în apă.

— Aşa se întîmplă întotdeauna? am întrebat.

— Aproape întotdeauna, răspunse el.

Am auzit din nou sunetul care mă atenționa că primisem un nou mesaj pe telefon. Era un mesaj brutal de la Dana: „Nu veni acasă. Iți voi face bagajele şi ți le voi lăsa lîngă uşă mîine la ora douăsprezece."

Uau, chiar vorbea serios, era cu adevărat hotărîtă să mă dea afară. Presupun că se săturase de mine.

Ce aveam să fac acum? Unde aveam să mă duc? Dacă aş fi fost în Bucureşti, m-aş fi dus la clubul de noapte pentru a mă consola în brațele uimitoarei acrobate şi pentru a uita de tot acest dezastru, dar în Israel nu eram tocmai genul de tip care să iasă în cluburi de

noapte.

— Acum nu mai am nici pat în care să dorm, le-am spus bătrînilor.

— De ce nu ai pat?

— Mi-a scris să nu mă duc acasă.

— şi unde vei dormi?

>

— Voi găsi eu un loc, nu-i problemă. Pe de altă parte, ce-o fi în capul ei? Nu mă poate opri să nu merg acasă, doar este şi casa mea!

— Noroc, băieţaş, ar trebui să termini cu cacealmalele şi nu uita să te întorci la băncuţa noastră pentru a ne spune cum s-a terminat toată povestea.

— Mulţumesc pentru discursul de încurajare, la revedere, mi-am luat rămas bun de la perechea cumsecade.

Am încercat să deschid uşa de la intrarea în apartament, dar ea deja schimbase yala. Am ştiut mereu că este pricepută.

Am sunat la sonerie şi am bătut la uşă, dar nu răspunse nimeni. La auzul bătăilor în uşă, vecina în vîrstă deschise uşa de la apartamentul ei, îmbrăcată într-un halat verde prin care i se vedeau sînii lăsaţi.

— Bună, dragul meu vecin.

— Bună şi ţie, dragă vecină.

— Deci, te-ai întors în cele din urmă la noi.

— Sunt aici, după cum se poate vedea.

— De ce nu deschide Dana uşa? Doar este acasă.

— De unde ştii că este acasă?

— Am văzut-o acum zece minute meşterind la yală.

— Poate că a plecat.

— Nu a plecat nicăieri, este acasă. Ştiu tot ce se petrece în această clădire. Dacă ea nu-ți deschide şi nu ai unde dormi, poți dormi aici. Sunt o vecină cumsecade.

— Mulțumesc pentru ofertă, vecina mea cumsecade, i-am răspuns şi am continuat să bat la uşă.

— Cea de-a şasea poruncă! am strigat la Dana, care se baricadase în apartament.

După cîteva clipe de linişte, Dana replică:

— Cea de-a doua poruncă!

— Nu s-a întîmplat, nu am făcut nimic.

— Atunci, cea de-a treia poruncă, răspunse ea.

La începutul relației noastre, dezbătusem un set de reguli pentru o relație sănătoasă şi stabilisem zece porunci pe care trebuia să le respectăm întotdeauna:

1. **Avem un singur partener.**
2. **Nu vom minți.**
3. **Nu vom înşela.**
   >
4. **Trebuie să ne respectăm şi să ne onorăm reciproc.**
5. **Nu vom țipa.**
6. **Trebuie să vorbim întotdeauna despre tot.**
7. **Trebuie să ne sprijinim reciproc.**
8. **Nu va exista gelozie (fără sens).**
9. **Trebuie să ne ținem promisiunile.**
10. **Nu trebuie să ne înjurăm niciodată (nici măcar în şoaptă).**

Iar porunca noastră de rezervă era că trebuia să ieşim în oraş, cel puțin o dată pe săptămînă, doar noi doi, fară prieteni. Poruncile de la unu la patru erau de neatins, dar restul puteau fi modificate de comun acord.

Nu aveam niciun răspuns pentru Dana cu privire la cele zece porunci, drept urmare am continuat să sun la sonerie şi să bat în uşă, dar în zadar. Ea nu răspundea. Am început să-mi dau seama că decizia ei era definitivă.

Am coborît la parter şi am părăsit clădirea. Dar afară, în stradă, am început să mă simt singur pe lume. Ce javră, zici că aş fi făcut ceva de neiertat! Chiar exagera. Mă întorsesem în Israel ca să iau o gură de aer şi mi-am luat o mare palmă peste față. îmi doream să nu fi venit. Oare îşi găsise pe altcineva? Oare din cauza asta îi era atît de uşor să mă părăsească?

Oare ar fi trebuit să mai sun o dată şi să mai încerc? La urma urmei, o iubeam, îmi dădeam seama acum. Dar oare chiar o iubeam sau eram doar copleşit de singurătate?

Oare, pur şi simplu, mă obişnuisem cu ea? Era greu de crezut că nu aveam să mai fiu cu ea. Chiar dacă nu aveam s-o mai văd niciodată, tot s-ar găsi cineva să zică: „Ce, nu mai esti cu Dana? Tocmai am văzut-o cu un alt bărbat."

Tot ce puteam face era să mă întorc în Romînia şi să-mi concentrez atenția pe înger. Chiar nu mă simțeam în stare să reintru în scena întîlnirilor amoroase. Adevărul este că nici nu puteai descrie aceste întîlniri drept amoroase, seamănau mai degrabă cu interviurile pentru locuri de muncă: Cîți ani ai? De unde eşti? Cu ce te ocupi? Ce funcție deții în cadrul societății? Locuieşti singur? Plăteşti chirie sau eşti proprietar? Unde este situat apartamentul tău? De ce acolo? Cît plăteşti? De ce eşti singur? Dar să nu-mi spui că eşti căsătorit, căci nu mă văd cu bărbați însurați, eşti necăsătorit? Divorțat? Copii? Cîți copii? De ce ai divorțat? Ce aşteptări ai de la o relație? La vîrsta ta nu te gîndeşti să te însori? Ce faci în timpul liber? Ce fel de activități

fizice? Ce zodie eşti? îți plac animalele? Ție nu? Dar pisicile? O, nu, de ce să plăteşti tu? Cît a fost?
Să plătim nemțeşte? Mulțumesc că ai plătit, cînd ne vom revedea?

M-am gîndit, la un moment dat, să apar cu un CV imprimat, pe care să-l pun pe masă şi să zic: „Ia-1, citeşte-1, acesta sunt eu."

Eram deprimat, aceasta nu era vacanța la care mă aşteptasem. Cum aş fi putut să-i explic Danei că nu se întîmplase nimic? Suficient, o dădusem în bară. Era vina mea şi doar a mea. Nu că asta m-ar fi făcut să mă simt mai bine, dar poate că pe viitor voi şti să nu mai fac tîmpenii din acestea şi, dacă le voi face, măcar să le fac cu cap şi cu grijă şi să nu mai fiu un idiot iresponsabil şi un mincinos de toată jena.

— Bună, Meir.

— Eşti în Israel? Cînd te-ai întors?

— Nu întreba. Am ajuns azi-dimineață şi deja Dana a reuşit să mă dea afară din casă. Aş putea dormi la tine în noaptea asta?

— Iar v-ați certat? Voi doi trebuie să vă fi despărțit de vreo sută de ori pînă acum.

— De data aceasta este serioasă treaba, a schimbat yala.

— Ce s-a întîmplat?

— Ți-am povestit despre înger şi despre inelul pe care i l-am dat neintenționat, nu? Ei bine, Dana a găsit chitanța pentru inel în buzunarul de la haina mea.

„Oamenii trăiesc împreună, să fii singur este rău,
Nu poți întinde un deget şi să iei toată mîna,
Oamenii văd, oamenii ştiu, nu este totul mereu bine,
Te gîndeşti la tine, dar trebuie să te mai gîndeşti şi la alții" îmi cîntă Meir melodia principală din filmul „Einayim G'dolot (Ochi Mari)" al lui Uri Zohar.

— Grozav, eşti un prieten tare bun dacă îmi cînți acest cîntec chiar acum.

— Nu-i asa?

>

— Fă-mi o favoare, sunt şi aşa suficient de abătut, pot veni la tine sau nu?

— Vino, vino, la ce sunt buni prietenii?

— Cu prieteni ca tine, cui îi mai trebuie duşmani? Dar voi veni.

în drum spre apartamentul lui Meir, îmi sună telefonul. Speram să fie Dana, dar cînd m-am uitat la ecran, am văzut că era draga de mama.

— Bună, te-ai întors?

— Da, mamă, am aterizat azi-dimineață.

— Credeam că nu vei mai ajunge. De ce nu m-ai sunat? Cum se face că nu ai timp nici pentru propria ta mamă?

— Tocmai mă pregăteam să te sun.

— Ce faci? Cum te simți?

— Sunt bine.

— Nu pari a fi bine. Ce s-a întîmplat?

— Dana m-a părăsit, i-am spus, regretînd imediat că-i împărtăşisem această informație.

— Ai auzit, Mordechai? S-au despărțit, îi raportă ea imediat tatălui meu.

— Cine s-a despărțit? Elizabeth Taylor şi soțul ei? Am discutat deja despre asta de dimineață, l-am auzit pe tatăl meu strigînd pe fundal.

— Cine vorbeşte despre Elizabeth Taylor? Fiul tău şi Dana, ei s-au despărțit.

— Este în regulă, lasă-l în pace, este băiat mare.

— Ştiam că se va sfîrşi, ți-am zis de o mie de ori, Dana este o fată bună. Ce ai făcut? Doar nu s-a despărțit de tine fără motiv, nu? Ai altă fată? Eram convinsă că vă veți căsători, cînd ai de gînd să te însori? Ce, crezi că lumea nu mă întreabă? Unde vei ajunge? Ce va zice lumea?

— Mamă, cine este lumea?

— Ei, toată lumea.

— Te rog să-mi explici, o dată pentru totdeauna, cine este toată lumea?

— De parcă n-ai şti! Ei, toată lumea, tu nu mai locuieşti aici, dar eu tot aici sunt cu toată lumea. Şi cînd ai de gînd să-mi faci nişte nepoți, după ce mor?

— Mamă, las-o baltă, nimic din toate acestea nu contează acum, am spus, dîndu-mi seama că-mi trăisem toată viața fară să ştiu că singura mea sarcină era de a produce nepoți pentru mama mea.

— Ştiam că o să te părăsească, era evident, eşti exact ca găina.

— Despre ce găină vorbeşti? am întrebat, gîndindu- mă instantaneu la Balbina, găina de companie a surorii pîrîcioase a îngerului. Dacă aveam s-o mai văd vreodată, aveam să-i pun găina pe grătar.

— Nu ştii povestea cu găina? Atunci, ți-o voi spune.

Nu eram sigur că eram pregătit să ascult una dintre fabulele mamei.

— Motanul şi găina stăteau acasă. „Sunt plictisită, ies să mă plimb", zise găina.

„Ai grijă! Dacă ieşi afară, te va mînca vulpea", zise motanul.

Dar găina, care era ca tine, nu-l ascultă şi ieşi afară. După cîteva minute, motanul auzi o voce strigînd: „Ajutor, ajutor, Motane, vino să mă ajuți!" Aşa că motanul ieşi şi reuşi să smulgă găina din gura lupului şi s-o salveze, chiar în ultima clipă. Următoarea zi, găina hotărî din nou să iasă la plimbare şi, din nou, motanul o avertiză cu privire la vulpe. O clipă mai tîrziu, motanul auzi găina strigînd iar după ajutor. Ieşi afară şi reuşi să salveze găina din gura vulpii pentru a doua oară. Următoarea zi, găina hotărî să iasă iar afară, ignorînd avertizările motanului. Şi ce crezi că s-a întîmplat? Cum s-a terminat totul? Exact cum era de aşteptat, o vulpe a mîncat găina. Asta-i tot, acesta-i finalul poveştii, iar tu, care nu asculți şi nu vrei să asculți, eşti exact ca găina, repetă mama, în caz că nu înțelesesem morala simplă a poveştii.

Nu crezusem nicio clipă că povestea avea să aibă un final fericit. Mama nu s-ar fi putut face regizor de film la Hollywood, poate doar la Varşovia, în cel mai bun caz.

— Ia zi, mamă, tu nu ştii nicio poveste cu final fericit? De ce toate poveştile tale sunt nişte tragedii?

— Crezi că viața este simplă? Este mult mai bine să fii cu picioarele pe pămînt, decît cu capul în nori.

N-aveam niciun dubiu că viața era mult mai simplă decît o descria mama mea, dar voiam să închei conversația, aşa că i-am răspuns:

— Mamă, ai dreptate, viața este foarte complicată.

— In acest caz, poate că ar trebui să înveți din experiențele altora. Ce ai de gînd să faci acum?

— Am o întîlnire cu consiliul de administrație al societății mai nimic spre nimic.

— Iar Meir şi Guy? Ia zi, Guy şi-a găsit un loc de muncă?

— Cum ar putea să-şi găsească, dacă nu caută niciodată?

— Şi Meir are iubită? întrebă ea.

— Momentan nu, dar va avea, nu-mi fac griji.

— Ai nişte prieteni pe cinste. Spune-mi cu cine eşti prieten , ca să-ți spun cine eşti...

— Bine, mamă, am ajuns la Meir, ne auzim mîine, pa.

Am sunat la sonerie şi am intrat în apartament.

Guy şi Meir stăteau la intrare şi cîntau în cor: „Problema cu tine este că ai ochii mari..."

— Ce faceți, colegii mei?

— Nu întreba, răspunse Meir.

— Nu-mi spune că iar te-ai îndrăgostit.

— De data aceasta, chiar este o tragedie. Este al doilea cîine pe care-l aduc acasă şi se sinucide.

— Şi primul s-a sinucis?

— Primul s-a sinucis doar pe jumătate, pentru că a fost călcat de maşină şi asta doar din vina nenorocitului acela care mi-a tras țeapă. Mi-a vîndut cîini depresivi!

— Tu eşti cel care i-a făcut să devină depresivi! zise Guy.

— Ce tot zici acolo? i-am tratat ca pe membrii familiei regale.

— Deci nu mai ai cîine. Şi acum ce ai de gînd să faci? am întrebat.

— Iau avionul pînă în Columbia. Iți mai aminteşti de fata mea din Columbia? Mă duc să-i fac o vizită şi asta-i tot, am decis, cu ea am fost cel mai fericit.

— Bineînțeles că ai fost cel mai fericit cu ea, nu înțelegea nimic din ce-i spuneai. V-ați uitat împreună la filme israeliene, iar

ea nu înțelegea nimic, comentă Guy.

— I-am tradus toate filmele şi ei i-a plăcut. Este genul meu de fată, are o atitudine pozitivă.

— Toate aceste lucruri se întîmplau acum doi ani, crezi că te aşteaptă?

— Am vorbit cu ea şi mă aşteaptă.

— Cum ai vorbit cu ea? Nu vorbeşti spaniolă, iar ea nu vorbeşte ebraică sau engleză.

— Am făcut un curs intensiv de spaniolă.

— Nu mai spune. Păi atunci, mult noroc. Tu, Guy, ce mai faci?

— îmi caut un loc de muncă.

— Va începe să muncească cînd îl va căuta munca pe el, zise Meir.

— Ia spuneți, cum țineți voi Shiva? i-am surprins eu.

— Nu-ți înțeleg întrebarea. Vrei să țin Shiva pentru cîine?

— Nu tu şi nu pentru cîine, eu trebuie să țin Shiva pentru Dana.

— Deci acum ai decis că este moartă?

— Vreau să o plîng pentru o anumită perioadă de timp şi apoi să merg mai departe.

— Este clar, ai luat-o razna complet. Ia zi, de ce a murit?

— Din cîte ştiu eu, a murit de boala neîncrederii, este o boală oribilă de care puțini se vindecă.

— Şi cum ți-a venit ideea de Shiva? Nu-mi amintesc să fi ținut Shiva pentru fosta ta iubită.

— Mi-a venit ideea în Romînia. Am cunoscut un şofer de camion care avea o teorie precum că, dacă cineva te părăseşte, poți suferi după acea persoană timp de o săptămînă sau, cel mult, o

lună, dar după această perioadă de doliu, trebuie să revii la viața ta obişnuită.

— S-ar putea să aibă dreptate. Şi poți ține Shiva chiar două săptămîni pentru o fată ca Dana, confirmă Guy.

— Ții Shiva din momentul în care persoana respectivă este îngropată, zise Meir, implicîndu-se şi el în misiune.

— Să zicem că a fost îngropată azi, şi acum?

— Ar trebui să facem un ospăț, răspunse Meir.

— Un ospăț este o idee excelentă. Ce să mîncăm?

— Se obişnuieşte să se mănînce alimente rotunde, precum ouă şi covrigi rotunzi, care simbolizează cercul vieții, în care naşterea şi moartea coexistă, filosofa Guy.

— Prea bine, vom mînca alimente rotunde.

— Cine va veni să-şi exprime condoleanțele pentru moartea Danei? întrebă Meir.

— Poți să-ți chemi toate prietenele de sex feminin şi vom organiza o Shiva grozavă.

— Nu te aştepta la cine ştie ce, eu nu am prietene de sex feminin, el este cel cu fetele. Şi ar trebui să ştii că tradiția evreiască impune anumite interdicții persoanelor îndoliate, de exemplu, nu ai voie să munceşti. Pe toată perioada Shiva, persoana îndoliată nu munceşte şi primeşte servicii, care includ pregătirea mîncării de către vizitatorii care încearcă să-i facă viața mai uşoară, explică Guy.

— Mie-mi convine, am confirmat.

— Tu după cine tot suferi? Că n-ai mai lucrat de ani de zile, întrebă Meir.

— Eu sufăr în permanență, răspunse Guy, refuzînd să lase glumele răutăcioase ale lui Meir să-i strice buna dispoziție. Şi pe

lîngă interdicția legată de muncă, mai există şi alte interdicții care au scopul de a preveni plăcerea, precum interdicția de a face baie, de a-ți schimba hainele şi de a le spăla, de a te tunde, bărbieri şi fute, de a participa la petreceri şi de a ieşi din casă. Sîmbăta, toate practicile legate de suferință sunt interzise; singura interdicție care se mai aplică este interdicția de a face sex. Unii mai evită şi să mănînce carne şi să bea vin, care simbolizează festivitatea şi bucuria. In plus, de obicei, persoanelor îndoliate li se interzice să studieze Tora[28], cu excepția părților legate de suferință şi căință. Persoanele îndoliate nu-şi salută prietenii cînd vin şi stau pe taburete joase. Şi se mai obişnuieşte să se aprindă o lumînare Yahrzeit de la momentul decesului, pe tot parcursul Shiva, explică Guy cunoscător.

— Aprinsul lumînării nu reprezintă o problemă, dar restul pare foarte dificil. Nu se fac excepții pentru prieteni?

— Stai că nu am terminat. Nu poți ține Shiva pe jumătate. Pentru ca vizitatorilor să le fie mai uşor să găsească casa persoanei îndoliate, se obişnuieşte ca la intrarea în clădire şi pe uşa de la intrarea în apartament, să se agațe un necrolog pe care se poate scrie şi cînd se primesc vizitatori.

— Meir, adu-mi nişte hîrtie glasată, te rog.

— Dar unde te crezi, la Grădinița lui Sarah? De unde ți-a venit ideea că aş avea hîrtie glasată?

— Bine, atunci o coală de hîrtie A4 şi un marker turcoaz. Era culoarea preferată a defunctei.

— Nu am marker turcoaz. Am doar marker negru.

— Bine, atunci negru. Lăsați-mă un minut să-l concep, i-am

---

28 N. trad. Tora reprezintă ansamblul legilor şi judecăților conținute în scriptura evreiască, în celelalte scrieri sfinte şi în tradiția orală.

rugat.

— Nu uita să scrii: moartea ei prematură, menționă Guy.

Vă aduc la cunoştinţă, cu mult regret, moartea prematură a frumoasei mele iubite, Dana. înmormîntarea a avut loc astăzi. Shiva se va ține acasă la Meir. Iubitul îndoliat. (Toți vizitatorii de sex feminin sunt binevenițI)

— Cum sună?

— Grozav! N-am mai văzut de mult aşa necrolog.

— Adu-mi nişte bandă adezivă şi-l vom prinde pe uşă.

— Ce, ai înnebunit? Vrei să-l prinzi pe uşă? Ce vor zice vecinii?

— N-ai pic de ruşine? Tocmai mi-a murit iubita şi tu întrebi ce vor zice vecinii?

— Bine, biiiiine , oftă Meir şi se duse să aducă nişte bandă adezivă.

— Cred că ar trebui să te duci la un psiholog, nu prea pari a fi în apele tale, mă diagnostică Guy.

— Nu mă duc la psiholog. Am fost o singură dată în viata mea şi si atunci tot din cauza unei iubite. Era o fană

> > >

înfocată a psihologilor şi mă tot bătea la cap cu asta, pînă cînd, în cele din urmă, am cedat şi m-am dus. în orice caz, am sunat la sonerie şi a deschis un bărbat scund cu barbă, înfăşurat într-un palton, deşi nu era deloc frig. Am realizat imediat că acela nu era un psiholog mişto, dar ce puteam să fac? Eram deja acolo, aşa că m-am gîndit că aş putea să-i fac pe plac. Am intrat în apartamentul slab luminat. In sufragerie erau două fotolii cu o măsuță între ele. Mobilă tipică de psiholog. Lîngă unul dintre fotolii era un

calorifer torid. Ferestrele erau închise şi draperiile trase, o scenă cu adevărat deprimantă. In mod evident, el s-a aşezat pe fotoliul de lîngă calorifer şi mi-a spus: „Te rog, ia un loc."

M-am uitat la el şi am zis: „Cum adică, ia un loc? Ce loc? Omule, cum poți sta în această beznă? Nu pot sta aici, totul pare rău pe întuneric. Ascultă-mă, închide caloriferul, deschide draperiile şi geamurile ca să intre nişte aer curat, pune de cafea, adu o scrumieră, dă-ți jos paltonul şi salută lumea. Domnule, crede-mă pe cuvînt că lucrurile nu sunt atît de rele afară. Nu pare să-ți meargă prea bine, ce-i cu tine?"

Psihologul fusese atît de surprins de atacul meu, încît se ridică din fotoliu şi fară pic de vlagă, execută toate instrucțiunile pe care i le dădusem. Cred că după ce neam încheiat conversația, s-a simțit mai bine. Cu asta s-a terminat interacțiunea mea cu psihologii.

— Ce ai de gînd să faci acum? întrebă Guy.

— Vom pregăti un ospăț şi vom spune poveşti frumoase şi respectuoase despre Dana, exact cum se face la Shiva.

— Eu n-am ingredientele necesare pentru a prepara o masă, zise Meir.

— Adu bere, covrigi şi o scrumieră.

— A fost într-adevăr o persoană bună, îşi începu Guy elogiul.

— O persoană grozavă şi sexy pe deasupra, adăugă Meir.

— Ce-ți va lipsi cel mai mult la ea? întrebă Guy, la fel cum ai întreba un văduv adevărat.

— îmi vor lipsi lungile conversații pe care le purtam. A fost o prietenă adevărată, am răspuns cu tonul nostalgic al unui văduv.

— Unde ai cunoscut-o?

— La noi la birou. Domnul Burton, făuritorul de vise, mă

rugase să mă întîlnesc cu un consultant de marketing pe nume Dana. Am sunat-o şi am programat o întîlnire.

Cînd a intrat în birou, mi-a stat inima. înaltă, atletică, cu un zîmbet dulce care-i accentua două gropițe - o adevărată cuceritoare, plină de poftă de viață. Ne-am întîlnit de cîteva ori şi într-una dintre acele dăți am ajuns la birou împreună şi am intrat împreună în lift; ea stătea foarte aproape de mine, iar ochii ei verzi m-au săgetat pînă în suflet. Nu m-am mai putut controla şi am sărutat-o. Şi aşa a început.

— Ai vreo amintire pe care ai vrea s-o împărtăşeşti cu noi?

— Da, de ziua mea am mers împreună să facem paraşutism. A fost o experiență incredibilă.

— Nu există niciun dubiu că Dana a fost o tipă mişto, zise Meir.

— Cînd am fost împreună în Sinai, am zis, amintindu- mi de acea experiență, am făcut o plimbare noaptea pe plajă. în timp ce eu stăteam întins pe nisip, iar Dana se afla deasupra mea, complet dezbrăcată, în toată gloria ei, am auzit o voce: „Faceți sex?"

Pentru o clipă am crezut că ne vorbeşte Dumnezeu sau, cel puțin, Moise.

Ne-am uitat în dreapta şi am văzut doi ofițeri de poliție egipteni aflați la un metru distanță de noi.

„Sexul pe plajă este interzis," continuă ofițerul pe un ton autoritar.

„Nu, nu facem," am răspuns, ne-am ridicat şi am fugit.

„Cum ai putut să-i spui ofițerului că nu făceam sex? De unde atîta curaj?" m-a întrebat Dana în timp ce ne îndepărtam rîzînd. I-am spus că citisem undeva că pe parcursul unei investigații nu

trebuie să recunoşti nimic şi că asta m-a ghidat. „Dar nu înțeleg un lucru, dacă nu poți face sex pe plajă în Sinai, atunci unde poți face sex? Este locul ideal. Ai idee cît de frumoasă erai, stînd deasupra mea cu o mare de stele deasupra capului?" iar ea mi-a zis: „Acel nenorocit de egiptean nazist ne-a stricat toată scena. Acum înțeleg de ce evreii au fugit din Egipt!"

— Nu există niciun dubiu; Dana este o tipă mişto. Eu caut o tipă mişto de ani de zile, zise Meir nostalgic.

— Cred că Meir o să aplice metoda calului troian pe tine, zise Guy.

— Chiar vrei să-mi faci una ca asta?

— Nu ar fi un cal troian pentru că nu mai eşti cu ea, răspunse Meir.

— Poți încerca, dar nu cred că-ți va ieşi, am spus. Mă simțeam amenințat şi mă străduiam să ascund acest lucru.

— Chiar n-ai nicio şansă să o recîştigi pe Dana? întrebă Guy.

— Am bătut la uşă, am sunat la sonerie, am strigat, am implorat, am trimis mesaje şi ea nu vrea să răspundă. Este hotărîtă.

— Ți-am mai spus acum mult timp că ele sunt cele care ne aleg pe noi, nu noi pe ele.

— Ce planuri ai? Te vei întoarce în Romînia? mă întrebă Meir într-o încercare de a îmbunătăți starea de spirit.

— Mă voi întoarce în Romînia şi poate că voi fura îngerul. Mă voi duce să-mi fur iubita, aşa cum se obişnuieşte pe acolo.

— Ai găsit şi vreun teren în Romînia sau ai fost prea ocupat facîndu-ți de cap cu îngeri?

— Am găsit cîteva terenuri. Azi, în cele cîteva minute petrecute cu Englezul, i le-am prezentat. Vom vedea dacă aprobă vreunul dintre ele.

După ceremonie, m-am întins în pat în poziția Vietnam, reflectînd la tot ce se întîmplase. Ca să fiu cinstit, Dana avea dreptate. Să fi fost în locul ei, poate că as fi reacționat la fel şi as fi dat-o afară. Mă durea stomacul numai la gîndul că nu mai eram cu ea. Javra. Oare să-i scriu o scrisoare?

Dacă Mădălina şi Florin se împăcaseră printr-o scrisoare, poate că avea să funcționeze şi în cazul nostru.

Scrisorile sunt romantice, nu că aş fi fost eu un mare romantic, dar a scrie o scrisoare, a o pune într-un plic şi a o trimite prin poştă părea a fi un gest romantic şi nostalgic, ca în vremurile cînd oamenii nu aveau telefoane mobile şi calculatoare. Oamenii obişnuiau să-şi trimită scrisori scrise de mînă. Am luat un pix şi o bucată de hîrtie şi am scris o scrisoare în stilul ducilor şi conților, în speranța că aveam să aduc un zîmbet pe buzele delicate ale Danei:

Dana, cea pe care o iubesc din tot sufletul,

Este clar şi evident că am făcut greşeli şi că au apărut nişte tulburări neplăcute în sistemul nostru interpersonal şi, din acest motiv, tu nu-ți mai doreşti să-ți împărți viața cu mine în viitor.

Cu toate acestea, aş vrea să reînvii şi să salvez de la moarte relația noastră.

Draga mea, nu am cuvintele necesare să exprim marea singurătate pe care o simte întreaga mea ființă fără tine ți modul în care tînjesc să-ți sărut cu pasiune buzele iar şi iar.

îmi doresc din tot sufletul să te întorci în brațele mele iubitoare, care aşteaptă să te îmbrățişeze pline de iubire, sprijin şi siguranță.

Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume, decît să te am pe tine.

Vreau să ştii că mă gîndesc doar la zilele şi nopţile frumoase petrecute împreună şi alung gîndul că ne-am putea despărți.

Te implor, iubirea mea, să te mai gîndeşti şi aştept cu ardoare să te întorci.

Eu şi inima mea îți aparținem.

Dat fiind stilul scrisorii, ar fi trebuit să mă semnez „Ducele de Rotenbury". A doua zi de dimineață aveam să cumpăr un pergament şi un plic frumos şi aveam să introduc scrisoarea în cutia ei poştală. Nu eram sigur dacă acest lucru avea să-mi schimbe în vreun fel poziția, dar dacă Dana mi-ar fi trimis mie o astfel de scrisoare, mi s-ar fi înmuiat inima instantaneu şi m-aş fi întoars la ea. Dar Dana este Dana, iar eu sunt eu.

Oare cunoscuse pe cineva nou şi de aceea era atît de hotărîtă? Ar fi fost de aşteptat să întîlnească pe cineva nou cît timp fusesem plecat. Dar dacă era aşa, de ce venise la aeroport şi de ce se purtase atît de drăguț cu mine? în orice caz, ar trebui să gîndesc logic, chiar dacă ar fi de acord să ne împăcăm, această relație n-ar avea nicio şansă.

Eu aveam să mă întorc în Romînia şi aveam să fim din nou despărțiți. Gata, Dana este moartă.

După o noapte în care nu dormisem mai deloc, m-am dus să pun scrisoarea în cutia ei poştală şi să-mi iau lucrurile, gîndindu-mă pe drum că poate se răzgîndise şi că avea să mă primească înapoi cu brațele deschise. Oare şi ea avusese o noapte grea?

Am lăsat scrisoarea în cutia poştală şi am urcat scările, sperînd din tot sufletul că Dana va deschide uşa şi îmi va zîmbi aşa cum doar ea o făcea. Dar din păcate, odată ajuns în fața apartamentului nostru, două valize grele mă aşteptau lîngă uşă, precum doi

soldați din garda reginei, iar uşa era încuiată asemenea unei porți de palat închise. Nici o Dana şi nici un zîmbet.

Un plic alb se afla pe una dintre valize.

L-am deschis şi am citit verdictul:

Iubitul meu,

Nu ştiu cum să încep această scrisoare. La urma urmei, tu ai fost cea mai importantă persoană din viața mea în ultimul an. Momentan sunt plină de furie, frustrare şi amărăciune. Sunt furioasă pe mine, pe tine şi pe viață. După ce m-am gîndit bine, mi-am dat seama că, deşi te iubesc foarte mult şi îmi doresc să fiu cu tine, pur şi simplu nu mai pot avea încredere în tine!

Pentru cea mai mare parte a acestui an aifost acolo pentru mine, m-ai iubit, mi-ai oferit extrem de mult şi ai găsit o cale de a te strecura în inima şi sufletul meu, aşa cum nimeni n-a reuşit înaintea ta şi poate că nimeni nu va mai reuşi vreodată.

Nu cred că am fost mereu perfectă, dar vreau să ştii că am încercat.

Chitanța de la magazinul de bijuterii a fost doar picătura care a umplut paharul, aşa că nu te chinui să explici minciuna. Chiar dacă ai promite săfii bun şi chiar dacă ai promite acest lucru din adîncul inimii, pur şi simplu n-o poți face. Tu cauți aventuri şi vrei să te distrezi, chiar dacă stii că mă răneşti. Te-am iertat ultima dată, dar pînă aici. Acum este momentul să încep să-mi clădesc viața. Este adevărat că momentan sunt foarte demoralizată, dar voi trece şi peste asta.

Aşa că, adio, iubitul meu, uneori iubirea nu este de ajuns. Ai nevoie de prietenie adevărată şi trebuie să poți avea încredere în partenerul tău. Cît timp ai fost în Romînia, lumea m-a tot întrebat

dacă nu-mi făceam griji că eşti singur acolo şi, sinceră săfiu, la început nu mi-am făcut griji deloc, pentru că, în ciuda a tot ce s-a întîmplat, aveam încredere în tine.

Această scrisoare nu are scopul de a teface să te simți prost. Această scrisoare este pentru mine, este o scrisoare prin care îmi explic mie însămi că nu asta caut în viață.

Mi-arfi foarte greu să mă apropii din nou de tine şi să am încredere în tine. Am cedat în trecut şi m-am întors pentru că nu voiam să renunț la tine. Şi, dacă-ți aminteşti, tu mi-ai promis că nu se va mai întîmpla, iar eu ți-am spus că, dacă vei mai încerca, nu voi deveni isterică şi furioasă, ci pur şi simplu voi pleca în linişte.

Te iubesc şi sunt nebună după tine. Este păcat, am fi putut fifericiți împreună.

Acum îmi dau seama că tu nu mi-aifost partener, ci amant.

Ne urez amîndurora mult noroc.

Cu capul plecat şi cu inima grea, simțindu-mă plin de vinovăție, am luat valizele, am coborît scările, am scos scrisoarea mea cea înflorită din cutia poştală şi am făcut-o bucăți.

Nu cred că am fost mereu perfectă, dar vreau să ştii că am încercat.

Chitanța de la magazinul de bijuterii a fost doar picătura care a umplut paharul, aşa că nu te chinui să explici minciuna. Chiar dacă ai promite să fii bun şi chiar dacă ai promite acest lucru din adîncul inimii, pur şi simplu n-o poți face. Tu cauți aventuri şi vrei să te distrezi, chiar dacă stii că mă răneşti.

Te-am iertat ultima dată, dar pînă aici. Acum este momentul să încep să-mi clădesc viața. Este adevărat că momentan sunt foarte demoralizată, dar voi trece şi peste asta.

Aşa că, adio, iubitul meu, uneori iubirea nu este de ajuns. Ai nevoie de prietenie adevărată şi trebuie să poți avea încredere în partenerul tău. Cît timp ai fost în Romînia, lumea m-a tot întrebat dacă nu-mi făceam griji că eşti singur acolo şi, sinceră săfiu, la început nu mi-am făcut griji deloc, pentru că, în ciuda a tot ce s-a întîmplat, aveam încredere în tine.

Această scrisoare nu are scopul de a te face să te simți prost. Această scrisoare este pentru mine, este o scrisoare prin care îmi explic mie însămi că nu asta caut în viață.

Mi-ar fi foarte greu să mă apropii din nou de tine şi să am încredere în tine. Am cedat în trecut şi m-am întors pentru că nu voiam să renunț la tine. Şi, dacă-ți aminteşti, tu mi-ai promis că nu se va mai întîmpla, iar eu ți-am spus că, dacă vei mai încerca, nu voi deveni isterică şi furioasă, ci pur şi simplu voi pleca în linişte.

Te iubesc şi sunt nebună după tine. Este păcat, am fi putut fi fericiți împreună.

Acum îmi dau seama că tu nu mi-aifost partener, ci amant.

Ne urez amîndurora mult noroc.

Cu capul plecat şi cu inima grea, simțindu-mă plin de vinovăție, am luat valizele, am coborît scările, am scos scrisoarea mea cea înflorită din cutia poştală şi am făcut-o bucăți.

C A P I T O L

„NU STIU ÎNCOTRO MĂ ÎNDREPT, DAR SUNT CU SIGURANŢĂ PE DRUM"

M-am întors în Romînia şi am ieşit din Aeroportul Otopeni, de lîngă Bucureşti, la primele ore ale dimineții. M-am urcat într-un taxi, o Dacie veche care sigur arătase mai bine în tinerețe şi l-am rugat pe şofer să mă ducă la hotel. După cîteva minute pe drum, am observat că nu pornise aparatul de înregistrare a transportului.

— Ce faci, de ce nu porneşti aparatul?

— Azi nu este nevoie să-l pornesc, răspunse şoferul.

— Atunci de unde voi şti cît am de plătit la sfîrşitul cursei?

— Domnule, de ce vă faceți griji? La sfîrşitul i ui« voi spune exact cît aveți de plată.

— Sunt foarte îngrijorat. Acum te rog sa poilt aparatul.

In cele din urmă, şoferul porni aparatul cu rvliUl reticență, iar eu mi-am spus în sinea mea: „Bun venii Romînia!"

întîlnirile mele cu domnul Burton în Israel mcmci bine. I-am prezentat toate terenurile pe care le vizi IM m, iar el aprobase cîteva şi mă rugase să încerc să închei n afacere.

Pe plan personal, eram supărat şi trist. Trecuseră ilmni săptămîni grele în care nu primisem niciun semn de hi Dana, două săptămîni în care am suferit. Am încercat ..i «> sun, dar în zadar. Defuncta nu-mi răspunsese în niciun lei M-am tot gîndit la ea şi deveneam din ce în ce mai iritat Dacă aş fi ştiut cît de

mult însemna pentru mine, poate eu n-aş mai fi făcut prostii.

Trebuia să reiau legătura cu îngerul. Acesta era singurul lucra care ar fi putut să-mi vindece rana. Trebuia s-o fur. Ea spunea că în Romînia se acceptă să furi fata, iar cînd eşti în Romînia, trebuie să te comporți precum romînii, nu? Oare era posibil să fiu îndrăgostit de amîndouă? Şi de Dana şi de înger? Dacă o iubeam pe Dana, atunci dc ce mă dădusem la înger? Şi dacă iubeam îngerul, de ce mă afectase atît de tare despărțirea de Dana? Ca să fiu cinstit, nici nu-mi lipsise Dana atît de mult, cît timp fusesem singur în Romînia, drept urmare de ce mă gîndeam întruna la ea? Oare era egoul meu bărbătesc stupid care se |n> .1 iar cu sentimentele mele de macho şi punea stăpînire jir inine? Egoul este aşa o prostie. La urma urmei, nu o Iubisem cu adevărat pe Dana dacă m-am despărțit de ea ți .im venit în Romînia pentru o lungă perioadă de timp, I.hA nicio problemă; drept urmare, bănuiesc că, pur şi Himplu, mă simțeam confortabil. Oare care era mai bună pentru mine, Dana sau îngerul? Dacă mi-aş fi pus această întrebare acum două săptămîni, aş fi ales cu siguranță ¡ugerul, dar această întrebare oricum nu mai era relevantă. Dana mă părăsise pentru totdeauna, iar îngerul trebuia furat din sat.

Era marți; ea zicea că merge să fie singură în pădure
marțea şi vinerea, deci ar fi trebuit să fie acolo. Oare ar fi
» » 7
trebuit să merg acolo acum sau să aştept ziua de vineri? Avînd în vedere starea în care mă aflam, ar fi fost indicat să plec acum. Nu mă puteam vedea aşteptînd pînă vineri.

M-am dat jos din taxi şi m-am îndreptat spre biroul de recepție al hotelului pentru a lua cheile de la maşină. Proprietarul service-ului auto îmi promisese că, odată ce aveau să termine

reparațiile la jeep, aveau să-l parcheze în parcarea hotelului şi să lase cheile la recepție. Nici n-aveam de gînd să urc în camera de hotel, voiam să mă duc direct în sat. Dar poate înainte de asta, aveam să merg să văd ce mai facea prietenul meu indian şi dacă mai exista restaurantul lui.

Am pornit maşina şi am plecat spre înger, încă ezitînd. Poate că nu era cea mai bună idee din lume, dar trebuia să încerc. Nu aveam nimic de pierdut.

Şi uite aşa, trebuia să parcurg din nou drumul ■ *1 pînă în sat, dar n-aveam de ales. Dacă tot unt .1 acolo, puteam măcar să-mi onorez promisiune* bunicului îngerului şi să-i cumpăr nişte reviste l'lt»
Am oprit la un chioşc de ziare de lîngă restaurantul Iu şi am cumpărat ultimele trei numere ale revistei I >. t ► nu-l fac fericit pe bătrîn?

— Bună ziua, mă salută indianul cu accentul lu| amuzant.

— Bună ziua şi ție.

— Vrei să mănînci? Ți-e foame? îmi puse vcşnii a lul **întrebare în indiano-romîna lui şi îmi zîmbi trist.**

— Nu am timp acum, dar promit să iau masa m restaurantul tău cînd mă voi întoarce.

Mă aflam iar pe drum, trecînd prin aceleaşi sate şl cîntînd imnul meu de drum: „Drumul este lung şi vast,
n
vast...

De data aceasta ştiam drumul şi avea să-mi fie mult mai uşor să ajung în sat. Poate că mai murise cineva întir timp şi aveau nevoie de ajutorul meu. Poate că se voi bucura să mă vadă.

Bunica obişnuia să spună: .*¿iz men darf dem ganefi nemt men*

em aropfun der t'liye. " **Cînd ai nevoie de hoț, îl dai jos din spînzurătoare.**

Cu toate acestea, îmi venea greu să cred că Vasile avea să se bucure să mă vadă. Nici dacă o epidemie ar omorî jumătate din sat, tot nu mi-ar mai cere ajutorul. Cum aveam să intru în sat? Dacă intram cu jeepul, toată lumea

i \.i mă recunoască. Trebuia să mă deghizez drept unul liilrc localnici şi să intru conducînd o căruță trasă de IMI I dacă nu aveam să găsesc o căruță şi un cal, aveam să liu rg pe jos.

I)upă trei ore şi jumătate de condus, am ajuns în satul vn in şi am oprit lîngă biserică, unde cîțiva bărbați şi Irmci stăteau şi povesteau.

— Bună ziua, vă putem ajuta cu ceva? mă întrebară ei.

— Bună ziua. Ştiți cumva pe cineva din sat care ar fi interesat să vîndă un cal şi o căruță?

Ei mă priviră uimiți, de parcă s-ar fi întrebat la ce-i trebuia unui tip ca mine un cal şi o căruță.

— Puiu vrea să-şi vîndă calul. Mergi tot înainte vreo cinci sute de metri şi vei vedea pe dreapta un gard verde înalt; acolo locuieşte Puiu, răspunse unul dintre ei.

Am găsit casa şi am intrat în curte. Puiu stătea pe o bancă din lemn şi fuma o țigară. Lîngă el, se afla un cal de povară alb, iar la marginea curții, era parcat un camion de tractare roz. Semăna foarte bine cu camionul căpitanului, oare să fi fost al lui? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, de ce se afla acolo? Oare era şi căpitanul acolo?

Puiu îşi fuma lent țigara, inhalînd de parcă sugea din ea şi, după cîteva clipe, scotea fumul alb care-i umpluse plămînii. Fața îi era brăzdată de riduri adînci şi ceva părea să-l tulbure.

— Bună ziua, Domnule Puiu, l-am salutat pe proprietarul calului alb.

— Bună ziua şi ție, răspunse el, fără a întreba de unde-i ştiam numele.

— Cum vă simțiți azi, domnule?

— Ce să zic? Azi, nu prea bine.

— De ce?

— Avem o țară de tot rahatul. Ai auzit dr nul dată ieri în Parlament?

— Nu am auzit.

— Tot ce trebuie să ştii este că de azi înainte nu mai putea circula cu căruța trasă de cal pe sti.i/il. oraş. Aceasta este legea pe care au dat-o ieri în Piu i.un dacă-ți vine să crezi. Dar poate că nu poți înțelegi deplin semnificația acestui lucru deoarece nu dej ii un şi o căruță.

— Intr-adevăr, nu am cal, dar dumneata, pe de .tli 4 parte, ai unul tare frumos.

— Am un cal excelent, nu mai este niciunul ca el in zonă, este foarte puternic, zise el cu mîndrie.

— Cîți ani are?

— Va face şapte peste două săptămîni. Ia zi, de undi eşti? Puiu întrebă de îndată ce observă că vorbeam stfdi u romîna.

— Sunt din Israel.

— Şi parlamentul vostru dă legi stupide împotrivii cailor?

— în principiu, noi nu suntem împotriva cailor.

— în Israel poți călări un cal pe străzile din oraş?

— Domnule Puiu, noi nu avem cai!

— De ce nu aveți cai?

— Toți caii noştri au fost ucişi.

Voi purtați mereu războaie în țara voastră, bănuiesc i,ınț i caii au murit în război. încă vă mai luptați pe cai?

Nu au murit în război, au murit din cauză că au l<>t muşcați de şerpi, am mințit eu, fară un motiv anume, şi Iu usc mi-am amintit povestea pe care o auzisem cînd i i.im mic despre o viperă mare care muşcase calul unui vînzător de covrigi şi-l omorîse.

— Aveți mulți şerpi?

— Nu mai avem aşa de mulți pentru că şi ei au fost omorîți.

— Aparent vă cam place omorul, ați început cu Iisus şi ați terminat cu şerpii.

— Nu ştiu ce să zic despre Iisus, dar şerpii nu-mi plac, iar de cai nu mai avem nevoie, pentru că avem tractoare.

— De ce-ai venit? Ce vrei de la mine?

— Am venit pentru că am auzit că sunteți interesat să vă vindeți calul.

— Aşa, deci, pînă la urmă, tot ai nevoie de un cal? întrebă Puiu triumfător.

— în Romînia îți trebuie cal şi am venit aici pentru că as vrea să închiriez calul şi căruța dumneavoastră.

— Nu te înțeleg, nu înțeleg ce vrei.

— Ce nu înțelegeți? Ce este atît de greu de înțeles? Nu vreau să cumpăr calul şi căruța, vreau doar să le închiriez, ati înțeles acum?

— Cum adică să le închiriezi? Tot nu pricep.

— Voi lua calul şi căruța şi le voi returna mai tîrziu şi vă voi plăti pentru acest serviciu.

— Cum vă simțiți azi, domnule?

— Ce să zic? Azi, nu prea bine.

— De ce?

— Avem o țară de tot rahatul. Ai auzit de UHIM dată ieri în Parlament?

— Nu am auzit.

— Tot ce trebuie să ştii este că de azi înainte nu mai putea circula cu căruța trasă de cal pe strî/ili lin oraş. Aceasta este legea pe care au dat-o ieri în Pai lumi •»*, dacă-ți vine să crezi. Dar poate că nu poți înțelege |i# deplin semnificația acestui lucru deoarece nu deții un > ui şi o căruță.

— Intr-adevăr, nu am cal, dar dumneata, pe de ulii parte, ai unul tare frumos.

— Am un cal excelent, nu mai este niciunul ca el In zonă, este foarte puternic, zise el cu mîndrie.

— Cîți ani are?

— Va face şapte peste două săptămîni. Ia zi, de unde eşti? Puiu întrebă de îndată ce observă că vorbeam stftk li romîna.

— Sunt din Israel.

— Şi parlamentul vostru dă legi stupide împotriva cailor?

— In principiu, noi nu suntem împotriva cailor.

— In Israel poți călări un cal pe străzile din oraş?

— Domnule Puiu, noi nu avem cai!

— De ce nu aveți cai?

— Toți caii noştri au fost ucişi.

Voi purtați mereu războaie în țara voastră, bănuiesc 11 >ț i caii au murit în război. încă vă mai luptați pe cai? Nu au murit în

război, au murit din cauză că au ln'.t muşcați de şerpi, am minţit eu, fară un motiv anume, ți brusc mi-am amintit povestea pe care o auzisem cînd • t .un mic despre o viperă mare care muşcase calul unui vAnzător de covrigi şi-l omorîse.

— Aveți mulți şerpi?

— Nu mai avem aşa de mulți pentru că şi ei au fost omorîți.

— Aparent vă cam place omorul, ați început cu Iisus şi ;iți terminat cu şerpii.

— Nu ştiu ce să zic despre Iisus, dar şerpii nu-mi plac, iar de cai nu mai avem nevoie, pentru că avem tractoare.

— De ce-ai venit? Ce vrei de la mine?

— Am venit pentru că am auzit că sunteți interesat să vă vindeti calul.

— Aşa, deci, pînă la urmă, tot ai nevoie de un cal? întrebă Puiu triumfător.

— în Romînia îți trebuie cal şi am venit aici pentru că aş vrea să închiriez calul şi căruța dumneavoastră.

— Nu te înțeleg, nu înțeleg ce vrei.

— Ce nu înțelegeți? Ce este atît de greu de înțeles? Nu vreau să cumpăr calul şi căruța, vreau doar să le închiriez, ati înțeles acum?

— Cum adică să le închiriezi? Tot nu pricep.

— Voi lua calul şi căruța şi le voi returna mai tîrziu si vă voi plăti pentru acest serviciu.

— Vei lua calul şi căruța şi le vei aduce liuț tîrziu, repetă Puiu şi izbucni în hohote de rîs, -| > la iveală dinții galbeni, pătați de nicotină.

— Exact. Le voi returna sănătoase şi fericit«' I

rîdeti?

— Şi dacă nu le aduci înapoi? întrebă Puiu l continuare.

— Promit să le aduc înapoi.

— Nici vorbă de aşa ceva, tînărul meu prieten, «Ut« vrei un cal, cumperi un cal, dacă vrei o căruță, curnpctl u căruță.

— Dar am nevoie de un cal şi o căruță doar prutul cîteva ore, nu pentru tot restul vieții.

— Mă bucur pentru tine, dar nu aşa se fac luci tulii pe aici. Dacă vrei un cal şi o căruță, cumperi un cal şl o căruță, nu există conceptul de a lua un cal şi o căruță dom pentru cîteva ore. Un cal şi o căruță reprezintă o achiziție pe termen lung.

L-am privit şi m-am scărpinat în cap. Ce puteam facr? Să cumpăr un cal şi o căruță? Ce aveam să fac cu ele dup.t ce îmi terminam misiunea?

— Nu înțeleg, la ce naiba ți-ar trebui un cal doar pentru cîteva ore?

Oare ar trebui să-i spun adevărul? Dar dacă îi cunoştea pe înger şi familia ei?

— Cînd le-ai aduce înapoi? întrebă el.

— Mîine dimineață.

— Acum chiar că nu mai înțeleg. Ce ai de gînd să faci cu un cal şi o căruță pentru o singură zi?

— Ascultă, prietene, am nevoie de un cal şi o căruță şi iinia-i tot, deci cît mă costă?

— In acest caz, prețul este de opt sute de dolari.

— Cereți un preț foarte mare.

— Dacă îmi dai opt sute de dolari şi îmi aduci înapoi calul şi căruța în aceeaşi stare, îți voi da înapoi patru sute de dolari,

propuse el, în timp ce mă studia, deşi tot nu înțelesese complet.

Aş fi putut să merg să închiriez o maşină luxoasă pentru o sumă mult mai mică. Există o vorbă străveche în idiş: *„Koyfn skhoyre iz nisht koontz, farkoyfn skhoyre iz koontz.* " Să cumperi bunuri nu este o realizare, dar să vinzi bunuri este o realizare.

— Şase sute şi apoi trei sute înapoi, am încercat eu.

— Şapte sute şi apoi patru sute înapoi, ultima ofertă, zise proprietarul.

— In regulă, batem palma, am răspuns. Mi-am scos portofelul şi i-am dat bărbatului şapte sute de dolari, aşa cum ne înțelesesem.

— Iți mulțumesc foarte mult, zise Puiu, în timp ce număra bancnotele, radiind de fericire.

— Şi dacă moare calul? l-am întrebat.

— De ce ar muri calul? Este sănătos, răspunse Puiu.

— Evident că nu vreau să moară calul, dar, Doamne fereşte, dacă moare, ce se întîmplă?

— încearcă să-l tii în viată. Momentan n-are niciun interes să moară şi, dacă moare, tu îți vei pierde banii.

— Calul a mîncat sau trebuie să-i umplu rezervorul?

— Vei lua calul şi căruța şi le vei aduce înapoi mai tîrziu, repetă Puiu şi izbucni în hohote de rîs, scoțîndu-şi la iveală dinții galbeni, pătați de nicotină.

— Exact. Le voi returna sănătoase şi fericite. De ce rîdeți?

— Şi dacă nu le aduci înapoi? întrebă Puiu rîzînd în continuare.

— Promit să le aduc înapoi.

— Nici vorbă de aşa ceva, tînărul meu prieten, dacă vrei un cal, cumperi un cal, dacă vrei o căruță, cumperi o căruță.

— Dar am nevoie de un cal şi o căruță doar pentru cîteva ore, nu pentru tot restul vieții.

— Mă bucur pentru tine, dar nu aşa se fac lucrurile pe aici. Dacă vrei un cal şi o căruță, cumperi un cal şi o căruță, nu există conceptul de a lua un cal şi o căruță doar pentru cîteva ore. Un cal şi o căruță reprezintă o achiziție pe termen lung.

L-am privit şi m-am scărpinat în cap. Ce puteam face? Să cumpăr un cal şi o căruță? Ce aveam să fac cu ele după ce îmi terminam misiunea?

— Nu înțeleg, la ce naiba ți-ar trebui un cal doar pentru cîteva ore?

Oare ar trebui să-i spun adevărul? Dar dacă îi cunoştea pe înger şi familia ei?

— Cînd le-ai aduce înapoi? întrebă el.

— Mîine dimineață.

— Acum chiar că nu mai înțeleg. Ce ai de gînd să faci cu un cal şi o căruță pentru o singură zi?

— Ascultă, prietene, am nevoie de un cal şi o căruță şi asta-i tot, deci cît mă costă?

— In acest caz, prețul este de opt sute de dolari.

— Cereți un preț foarte mare.

— Dacă îmi dai opt sute de dolari şi îmi aduci înapoi calul şi căruța în aceeaşi stare, îți voi da înapoi patru sute de dolari, propuse el, în timp ce mă studia, deşi tot nu înțelesese complet.

Aş fi putut să merg să închiriez o maşină luxoasă pentru o sumă mult mai mică. Există o vorbă străveche în idiş: *„Koyfn skhoyre iz nisht koontz, farkoyfn skhoyre iz koontz.* " Să cumperi bunuri nu este o realizare, dar să vinzi bunuri este o realizare.

— Şase sute şi apoi trei sute înapoi, am încercat eu.

— Şapte sute şi apoi patru sute înapoi, ultima ofertă, zise proprietarul.

— în regulă, batem palma, am răspuns. Mi-am scos portofelul şi i-am dat bărbatului şapte sute de dolari, aşa cum ne înțelesesem.

— îți mulțumesc foarte mult, zise Puiu, în timp ce număra bancnotele, radiind de fericire.

— Şi dacă moare calul? l-am întrebat.

— De ce ar muri calul? Este sănătos, răspunse Puiu.

— Evident că nu vreau să moară calul, dar, Doamne fereşte, dacă moare, ce se întîmplă?

— încearcă să-l tii în viată. Momentan n-are niciun interes să moară şi, dacă moare, tu îți vei pierde banii.

— Calul a mîncat sau trebuie să-i umplu rezervorul?

— Caii au un stomac mic. Ei mănîncă cînd n-au treabă. Opreşte intr-un loc cu iarbă moale şi va mînca. Şi nu uita să-i dai apă. Ştii să conduci o căruță? mă întrebă şi pricepu după expresia mea că nu-mi luasem permisul de conducere pentru cal şi căruță.

— Cînd eram mic, părinții mei m-au dus să călăresc un ponei, am spus, dovedindu-mi lipsa de experiență.

— Bine, te voi învăța să conduci, zise el şi mormăi ca pentru sine: La ce naiba i-o trebui un cal pentru cîteva ore, să mor dacă înțeleg...

— Domnule Puiu, cum îl cheamă pe cal?

— De ce întrebi?

— Trebuie să ştiu cum îl cheamă. Cum să conduc o căruță cu cal fără să-i ştiu numele?

— De ce trebuie să-i ştii numele? Vrei să vorbeşti cu el?

— S-ar putea, de ce nu? Am două opțiuni, ori vorbesc cu mine însumi ori vorbesc cu calul.

— Ce-ai zice să nu vorbeşti deloc?

— Cu ce te-ar deranja dacă aş vorbi cu calul?

— Cum vei vorbi cu el dacă nici nu-l cunoşti?

— Voi ajunge să-l cunosc, vorbind cu el.

— Şi dacă nu-ți spun numele lui adevărat?

— Crezi că acest cal îşi ştie numele?

— îşi ştie numele, dar dacă vrei, poți să-i dai un nume nou.

— Cum să-i dau un nume nou dacă tocmai ați spus că-şi cunoaşte numele?

— Cînd îl strig pe nume, uneori răspunde, alteori nu.

— Domnule Puiu, fiți serios, la vîrsta lui, credeți că ar fi înțelept să-i schimb numele? V-ar plăcea să vi se schimbe numele la vîrsta dumneavoastră? Aveți puțină înțelegere pentru el.

— Ai dreptate, n-are niciun sens să-i schimbi numele. Numele calului este Fernando, mormăi Puiu.

— Are descendență spaniolă?

— Are mamă spaniolă şi tată romîn.

— Şi este o combinație bună?

— Are sînge fierbinte, deci sper să nu-l scoți din sărite şi să te porți frumos cu el. Fernando este un cal bun. Dar înainte de a pleca, vreau să-ți ofer un mic cadou, care sunt sigur că-ți va fi de folos.

Puiu intră în coliba lui şi se întoarse cu băutura naționalăă, o sticlă de țuică de casă.

— Ia, prietenul meu, este bună pentru vremuri de bucurie şi de tristețe şi nu uita că nu ai voie să călăreşti în oraş.

— Vă mulțumesc, sunt sigur că băutura îmi va fi de mare ajutor. Mai am o mică rugăminte, ați putea să-mi împrumutați şi o pălărie?

— Ai nevoie şi de pălărie?

— Am nevoie de o pălărie ca să mă protejez de soare.

— Dar azi este înnorat, nu va ieşi soarele.

— Şi dacă iese?

— Mă duc să-ți caut o pălărie, zise el şi ridică din sprîncene.

Puiu se duse la camionul roz şi se întoarse cu o şapcă imprimată cu o fată în costum de baie. Acum nu mai aveam niciun dubiu că era camionul căpitanului.

— Poftim, o pălărie.

Era fix ce-mi lipsea, să port acea şapcă ridicolă. Speram să nu-şi facă apariția căpitanul şi să izbucnească în hohote de rîs.

— Nu aveți altă pălărie, din întîmplare?

— Dar asta ce are?

— Nimic. Ce-i cu camionul acela? Este al dumneavoastră?

— A fost al prietenului meu. Mi l-a făcut cadou.

— Şi-a cumpărat alt camion?

— Nu, s-a hotărît să-şi schimbe profesia. Nu va mai conduce camioane.

— Şi ce aveți de gînd să faceți cu un camion?

— Voi învăța să-l conduc şi voi tracta maşini, cum obişnuia să facă el.

— Şi cu Fernando cum rămîne?

— Ai zis că mi-l aduci înapoi.

— Domnule Puiu, nu cumperi un cal pentru o zi, cumperi un cal pe termen lung.

M -am întors la jeepul meu, am luat revistele Playboy pe care le cumpărasem pentru bunicul cel cumsecade, mi- am pus şapca pe cap, m-am suit în căruță şi am plecat la drum.

— Hai, Fernando, cal nobil ce eşti, am strigat asemenea unui

călăreț veteran, pînă şi Fernando părea şocat. Bănuiam că era pentru prima dată cînd cineva îl numea nobil, iar el răspunse printr-un nechezat şi porni la trap cu mîndrie.

Mă întrebam dacă Fernando îşi dăduse seama că eram un novice în a-l struni. Speram să fie prietenos şi să numi strice planurile. Trebuia să ajungem la locul ascuns din pădure, înainte de căderea nopții. îngerul nu avea să aştepte acolo singură, pe întuneric. îngerii stau singuri în lumină, demonii în întuneric.

Trebuia să mă grăbesc. între timp, Fernando se comporta corespunzător. Puiu avusese dreptate, era un cal bun.

Am luat o gură de țuică şi am recunoscut gustul deosebit; era exact acelaşi tip de țuică pe care o bea căpitanul.

— Dragul meu Fernando, trebuie să-ți spun încotro ne îndreptăm, dar este un secret, deci este bine că suntem doar noi doi aici şi că nu poate trage nimeni cu urechea. Ascultă cu atenție, mergem să furăm o fată pe care am cunoscut-o. Nu, Fernando, nu mă întreba despre ea, îți spun eu că este incredibilă. De ce mă duc să o fur? Dacă o cunosc? Cum o cheamă, te întrebi? Numele ei este Cristina, dar eu îi spun îngerul. De ce îngerul, te întrebi? Vei înțelege cînd o vei vedea. Ia zi, Fernando, tu crezi în dragoste la prima vedere? Nu ştiu cum este cu voi, caii, dar cu noi oamenii, lucrurile de genul acesta chiar se întîmplă şi asta mi s-a întîmplat şi mie. Poate că ți se va întîmpla şi ție. Cunosc cîteva iepe grozave de care te-ai putea îndrăgosti la prima vedere. Te întrebi dacă este o idee bună să fur îngerul? Ei bine, dragul meu, nici eu nu ştiu, este o loterie, dar trebuie să înțelegi, dacă îngerul doreşte să fie furată, nu mai este cale de întors. Nu este doar pentru o lună sau două. In Romînia, furi o femeie pe viață. Chiar îmi doresc îngerul pentru tot restul vieții? N-am nici cea mai vagă idee,

de- abia de-o cunosc. Sper. Crezi că sunt iresponsabil? Şi dacă nu ne vom înțelege? Nu ştiu, dragul meu cal, nu am răspunsul la toate aceste întrebări, pur şi simplu îmi urmez inima. Te întrebi dacă îngerul mă aşteaptă? Poate că este cu iubitul ei, Alexandru? Şi aceasta este o posibilitate, ea ar putea să fie cu el. De unde mi-a venit în minte această idee stupidă să merg să fur o fată pe care de-abia am întîlnit-o? Este frumos oare să aplic metoda calului troian asupra lui Alexandru? Asta ar însemna să aplic metoda calului troian de două ori, o dată asupra lui Alexandru şi apoi asupra familiei ei. Dacă reuşesc, ar trebui să fiu numit capul familiei cailor troieni pe viață. Dar trebuie să am grijă dacă fur îngerul, să nu se găsească alt bărbat care să aplice asupra mea metoda calului troian, pentru că atunci aş fi imediat înlăturat din funcția de cap al familiei.

Am intrat pe drumeagul plin de gropi. Ploile abundente din ultimele zile creaseră noi gropi adînci pe drum. Fernando alunecă într-o groapă, zguduind întreaga căruță.

— Hei, Fernando, fix asta îmi mai lipsea acum, ca tu să te împiedici, să-ți rupi piciorul şi să răstorni toată căruța? Fernando, ai auzit de Oraşul Chelm din Polonia[29]? îți voi spune o poveste drespre înțelepții oraşului.

După o săptămînă de ploi torențiale, o groapă adîncă s-a format chiar în mijlocul drumului principal. Această groapă punea în pericol căruțele de pe drum şi pasagerii acestora. Nu trecea nicio săptămînă fără ca un cal să se împiedice sau o roată să rămînă înțepenită în groapă şi astfel căruțele să se răstoarne şi pasagerii să fie grav răniți. Apoi răniții trebuiau transportați, cu ajutorul unei alte căruțe care

---

29 N. Trad. înainte de cel de-Al Doilea Război Mondial, 20% din populația Poloniei era formată din evrei, iar în unele sate şi oraşe acest procent era chiar de 100%.

trecea prin zonă, la spitalul care era situat în celălalt capăt al oraşului. Drumul lung de la groapă pînă la spital era greu pentru răniți şi adesea le înrăutățea rănile, mai ales în cazul persoanelor cu oase rupte. în plus, răniții trebuiau să suporte lunga aşteptare pînă se nimerea o altă căruță prin zonă, care să-i transporte, lucru care le cauza adesea dureri suplimentare.

Rabinul oraşului, Rabinul Benyamin, ținea slujbe speciale în sinagogă, dar acestea nu ajutau la nimic. In cele din urmă, el a decis să adune toți liderii comunității pentru o întîlnire specială în cadrul căreia să discute problema şi să găsească o soluție.

Primul care a sugerat o soluție a fost trezorierul sinagogii. El a propus să se cumpere un cal şi o căruță special pentru transportarea răniților. Căruța urma să aştepte zi şi noapte lîngă groapă pentru ca răniții să poată fi transportați la spital imediat după accident. Rabinul îşi încreți fruntea şi după ce reflectă asupra propunerii, o respinse, deoarece era îngrijorat, pe bună dreptate, că şi acea căruță ar cădea în groapă cînd ar trece peste ea.

Un alt membru al consiliului local luă cuvîntul şi propuse demolarea vechiului spital şi construirea unui nou spital chiar lîngă groapă, lucru care avea să-i scutească pe răniți de la lunga aşteptare pentru o căruță şi de la drumul lung şi anevoios pînă la spital. Dar şi această propunere fusese refuzată imediat, deoarece rabinul declară că pentru a construi un nou spital ar fi fost nevoie de o avere, lucru care ar fi agravat situația fondurilor publice, care era şi aşa destul de precară.

Propunerea pentru pavarea unui drum ocolitor, care ar începe din capătul celălalt al oraşului şi ar trece pe lîngă spital fu şi ea respinsă, deoarece se putea forma o groapă şi pe drumul cel nou.

Trezorierul sinagogii comentă că acea groapă determina oamenii

care locuiau în preajma ei să nu mai vină în oraş. Şi astfel, ajungeau să prefere să-şi desfăşoare activităţile în alte oraşe, cauzînd daune materiale meşteşugarilor şi afacerilor din Chelm.

Trecuseră multe ore fără să se găsească o soluţie adecvată cu care toţi să fie de acord şi toţi îşi puseră speranţele în Rabinul Benyamin. Rabinul avea o expresie solemnă pe chip şi fruntea încreţită. El îşi mîngîie barba o dată sau de două ori şi îşi învîrti perciunii în jurul degetelor; privi în sus şi rămase în acea poziţie timp de cîteva minute, de parcă ar fi ascultat o voce ascunsă care venea din ceruri. Dintr- odată, ochii îi sclipiră şi un zîmbet larg îi apăru pe chip. Dădu din cap spre cer, în semn de mulţumire şi sugeră o soluţie care fu imediat acceptată de către toţi participanţii, care au aplaudat plini de bucurie şi entuziasm. Rabinul cel înţelept, care devenise faimos datorită capacităţii sale de a găsi soluţii simple, chiar şi pentru cele mai complexe probleme, îşi dovedi din nou capacităţile. Acesta propuse repararea gropii existente şi săparea uneia noi lîngă spital, pentru a o înlocui pe cea veche.

Ai priceput, Fernando? Aşa că fa-mi o favoare şi nu intra în nicio groapă.

Pe partea stîngă a drumului, am văzut-o pe aceeaşi culegătoare de ciuperci pe care o văzusem şi prima dată cînd venisem în sat. Era îmbrăcată în aceeaşi rochie înflorată, cu acelaşi batic roşu pe cap şi cu acelaşi coş de răchită în mînă. Ea privi în sus şi strigă:

— Hei, băiete, unde de duci? In Tarsa?

Nu i-am răspuns, doar am arătat cu mîna spre sat.

— Eu sunt din Tarsa. Pe cine mergi să vizitezi? Cunosc pe toată lumea din sat, fiecare copil şi bătrîn. Am locuit în satul acela toată viaţa. M-am născut acolo, asemenea părinţilor şi copiilor mei şi, după cum probabil aţi observat, nu mai sunt tocmai tinerică şi în curînd

voi avea şi nepoți. Nu, nu este uşor să trăieşti aici, am avut şi zile bune şi zile rele, dar asta-i viața. în fiecare zi culeg ciuperci din care prepar o supă delicioasă. Sunt foarte pricepută la gătit şi, atunci cînd prepar această supă, care este specialitatea mea, jumătate din sat vine să mănînce din ea, de aceea trebuie să culeg multe ciuperci, pentru că ştiu că vor veni. Problema este că nu vin decît atunci cînd fac supa, altfel nu vin. Oare de ce nu vin în vizită? De ce nu le pasă de mine? Ar putea să vină măcar să vadă dacă mai trăiesc, ar putea măcar să mă salute, nu-i aşa? Dar nu fac asta. Noroc că ştiu să prepar supă, altfel nici măcar un cîine n-ar băga nasul să vadă ce mai fac. M-au lăsat singură, copiii au părăsit cuibul, soțul mi-a dispărut, dar sunt sigură că se va întoarce. Iscoadele bătrîne spun că l-au văzut în alt sat cu o tînără frumoasă, dar ştiu că nu-i adevărat. Doar un idiot ar părăsi o femeie bună ca mine, iar Marco al meu o fi un nenorocit leneş, dar prost nu-i. Ştie prea bine cine-l aşteaptă acasă.

Femeia punea aceeaşi placă, în timp ce noi ne vedeam încet de drum.

— De ce nu opreşti? Nu ai chef de vorbă? Ți-ai înghițit limba? Eşti la fel ca toți ceilalți. Ia mai du-te naibii şi dă-ți jos şapca aceea stupidă de pe cap! strigă ea în urma mea, în timp ce eu mă îndepărtam.

Ne -am apropiat de pădure şi deja îmi simțeam inima bătînd tot mai repede. Am scos sticla de țuică şi am luat o duşcă zdravănă. Simțeam că şi Fernando era entuziasmat, dar nu puteam să-i dau țuică, pentru că avea doar şapte anişori.

— Te întreb pentru ultima dată, Fernando, crezi că este o idee bună să fur îngerul? Nu sunt sigur, oare ar trebui să facem cale întoarsă? Dacă nu va fi în pădure? Şi dacă va fi acolo, crezi că va accepta să vină cu noi? Oare chiar îmi doresc să fie acolo? Pentru

mine, aceasta este o aventură, dar pentru ea ar fi ceva foarte important, i s-ar schimba întreaga viață dacă ar fi s-o fure cineva. Crezi că i-aş face un bine?

Ajunsesem deja în pădure. Oare partenerul meu de drum, Fernando cel alb, înțelegea importanța evenimentului la care lua parte?

— Fernando, eşti norocos că nu trebuie să furi o iapă. La cum arăți, ți s-ar servi o iapă frumoasă pe tavă.

Ne-am apropiat de locul în care doar îngerii stăteau singuri şi liniştea ne învălui. îngerul stătea pe o pătură din lînă, care era întinsă pe iarba moale, citind o carte. Mi se tăie respirația. Ne-am oprit, iar eu m-am dat jos din căruță. Ea privi în sus, surprinsă, lăsă cartea şi fugi spre mine. Ne-am îmbrățişat lung şi ne-am sărutat pasional, plini de dorință, un sărut care nu putea fi creat decît de doi oameni care se doreau cu adevărat. Lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii ei şi ne udară fețele. Era atît de frumoasă, chiar şi cînd plîngea.

— Chiar credeam că te vei întoarce şi tu nu m-ai dezamăgit! Ştiam că vei fi azi aici.

— De unde ştiai că voi ajunge azi?

— Azi-dimineață, la micul dejun, mi-a scăpat lingura din mînă.

— Şi ai ridicat-o?

— Nu înțelegi, dacă scapi o lingură înseamnă că îți va veni iubitul.

— înțelegi că am venit să te fur?

— îmi dau seama că n-ai venit să-mi vizitezi părinții.

— Eşti pregătită să fii furată?

— M-am gîndit mult la asta, nu ştiam dacă te vei întoarce, dar mi-a trecut acest gînd prin minte. Uneori părea o idee grozavă, dar în

majoritatea cazurilor, am înțeles că nu ar avea niciun sens, tu vii dintr-o lume complet diferită de a mea şi nu ne cunoşti obiceiurile. Cînd Ionuț a furat-o pe Raluca din satul nostru, a dus-o în satul vecin, nu prea departe de aici. Este clar că l u **iui** ai putea trăi în satul nostru sau în orice alt sat, nu ştii ui« I cum să mulgi o vacă, nu ai nici cea mai vagă idee dcspr» cum se cultivă legumele şi unde m-ai duce dacă m-ai fui ni* La Bucureşti? Tu înțelegi că eu nu am fost niciodată la Bucureşti? Sau m-ai duce în Israel, pămîntul evreim r Eu sunt o creştină care merge la biserică, cum m-aş sim| i acolo ca străină?

In plus, trebuie să iei avionul pînă în Israel, iar cu sunt o fată de la țară care nici măcar n-are paşaport. Am înțeles că am avut parte de o aventură specială împreună, că poate tu ai mai avut astfel de experiențe în trecut, dar pentru mine a fost ceva special. Eu m-am îndrăgostit dc tine şi am aşteptat zi de zi clipa în care aveai să te întorci. Mi-am pregătit o geantă cu haine şi cîteva cărți şi am aşteptat momentul special în care aveai să apari ca să mă furi. Sinceră să fiu, au fost momente în care am renunțat la orice speranță, pentru că m-am gîndit că nu aveai să te întorci, dar drăguțul de Alexandru mă tot bătea la cap,
încercînd să mă înveselească. Bietul băiat nu si-a dat >
seama că inima mea aparținea altcuiva.

Şi, dintr-odată, iată-te aici, lîngă mine, vrînd să mă furi, iar eu nu ştiu ce să fac. Am aşteptat atît de mult timp acest moment, iar acum că a venit, sunt atît de confuză. Am o întrebare şi te rog să-mi răspunzi sincer: crezi că am fi fericiți împreună? Ai avea grijă de mine? Chiar mă doreşti? înțelegi că nu te-aş mai avea decît pe tine? Aş fugi din sînul familiei mele care mă iubeşte atît de mult, mi-aş abandona locul în care am crescut, nu aş mai vedea oamenii cu care

mă întîlnesc zi de zi, viața mea s-ar schimba complet. Eşti suficient de responsabil? Eşti de încredere? Este decizia corectă? Sau se va termina totul într-un mare eşec? Oare ar fi înțelept din partea mea să-mi părăsesc viața confortabilă pe care o am aici? Ce va aduce ziua mîine? Ce se va întîmpla peste un an? Ne-am căsători? Tu vrei să te căsătoreşti? Ar fi bine pentru tine? Ar fi bine pentru mine?

îngerul avea dreptate. Nu aveam răspunsul la toate acele întrebări. Ce-aş fi putut să-i spun? Era atît de dulce.

Trebuia să mă decid chiar în acel moment dacă ea era iubirea vieții mele. Venisem în Romînia să fac bani şi găsisem un înger. In plus, şi eu mă întrebam dacă îngerul putea avea încredere în mine. Oare eram o persoană responsabilă? Oare aveam s-o dezamăgesc? Şi dacă aveam să mă plictisesc de ea? Sau dacă avea să se plictisească ea de mine? Ea mă întreba ce avea să se întîmple peste un an, dar eu nu ştiam nici ce avea să se întîmple peste o săptămînă. Oare era responsabil din partea mea să fur îngerul de la viața pe care o cunoştea? Probabil că nu. Dacă ar fi venit veni în Israel, ce ar fi făcut acolo, mai exact? Dacă am fi trăit în Bucureşti, n-ar fi fost o problemă, ar fi putut studia acolo. Şi dacă ar fi vrut să se căsătorească la Bucureşti? Cum aveam să-i explic că eu sufeream de frică de nuntă?

Dacă m-as fi dus la medicul nostru de familie, Dr.

Berman, sigur acesta ar fi spus: „Amice, suferi de frică de nuntă, este o boală foarte gravă. îți voi da o rețetă pentru pastile şi vei merge la farmacia lui Shkolnik, îi vei spune în satul vecin, nu prea departe de aici. Este clar cA tu nit ai putea trăi în satul nostru sau în orice alt sat, nu sin nit I cum să mulgi o vacă, nu ai nici cea mai vagă idee diNțu* cum se cultivă legumele şi unde m-ai duce dacă m ai lumf La Bucureşti? Tu înțelegi că eu nu am fost niciodaiA In Bucureşti? Sau

m-ai duce în Israel, pământul evreiem r Eu sunt o creştină care merge la biserică, cum m-aş simți acolo ca străină?

In plus, trebuie să iei avionul pînă în Israel, iai eu sunt o fată de la țară care nici măcar n-are paşaport. Am înțeles că am avut parte de o aventură specială împreuna, că poate tu ai mai avut astfel de experiențe în trecut, tl.u pentru mine a fost ceva special. Eu m-am îndrăgostit de tine şi am aşteptat zi de zi clipa în care aveai să te întorci, Mi-am pregătit o geantă cu haine şi cîteva cărți şi am aşteptat momentul special în care aveai să apari ca să niA furi. Sinceră să fiu, au fost momente în care am renunțat la orice speranță, pentru că m-am gîndit că nu aveai sa te întorci, dar drăguțul de Alexandru mă tot bătea la cap, încercînd să mă înveselească. Bietul băiat nu şi-a dat seama că inima mea aparținea altcuiva.

Şi, dintr-odată, iată-te aici, lîngă mine, vrînd să mă furi, iar eu nu ştiu ce să fac. Am aşteptat atît de mult timp acest moment, iar acum că a venit, sunt atît de confuză. Am o întrebare şi te rog să-mi răspunzi sincer: crezi că am fi fericiți împreună? Ai avea grijă de mine? Chiar mă doreşti? înțelegi că nu te-aş mai avea decît pe tine? Aş fugi din sînul familiei mele care mă iubeşte atît de mult, mi-aş abandona locul în care am crescut, nu aş mai vedea oamenii cu care mă întîlnesc zi de zi, viața mea s-ar schimba complet. Eşti suficient de responsabil? Eşti de încredere? Este decizia corectă? Sau se va termina totul într-un mare eşec? Oare ar fi înțelept din partea mea să-mi părăsesc viața confortabilă pe care o am aici? Ce va aduce ziua mîine? Ce se va întîmpla peste un an? Ne-am căsători? Tu vrei să te căsătoreşti? Ar fi bine pentru tine? Ar fi bine pentru mine?

îngerul avea dreptate. Nu aveam răspunsul la toate acele întrebări. Ce-aş fi putut să-i spun? Era atît de dulce.

Trebuia să mă decid chiar în acel moment dacă ea era iubirea

vieții mele. Venisem în Romînia să fac bani şi găsisem un înger. în plus, şi eu mă întrebam dacă îngerul putea avea încredere în mine. Oare eram o persoană responsabilă? Oare aveam s-o dezamăgesc? Şi dacă aveam să mă plictisesc de ea? Sau dacă avea să se plictisească ea de mine? Ea mă întreba ce avea să se întîmple peste un an, dar eu nu ştiam nici ce avea să se întîmple peste o săptămînă. Oare era responsabil din partea mea să fur îngerul de la viața pe care o cunoştea? Probabil că nu. Dacă ar fi venit veni în Israel, ce ar fi făcut acolo, mai exact? Dacă am fi trăit în Bucureşti, n-ar fi fost o problemă, ar fi putut studia acolo. Şi dacă ar fi vrut să se căsătorească la Bucureşti? Cum aveam să-i explic că eu sufeream de frică de nuntă?

Dacă m-aş fi dus la medicul nostru de familie, Dr. Berman, sigur acesta ar fi spus: „Amice, suferi de frică de nuntă, este o boală foarte gravă. îți voi da o rețetă pentru pastile şi vei merge la farmacia lui Shkolnik, îi vei spune dragului de farmacist că eu te-am trimis şi el va şti deNprf ce este vorba. Şi dacă te întrebi de ce domnul Shkolnic şl ir atît de multe despre acest subiect, este din cauză că lini lui s-a însurat doar după ce a luat aceste pastile. Şi d;i< .1 fiul lui s-a însurat, îți promit că şi tu o vei face, fară tearnft şi fară prostii." Şi cum ar fi reacționat mama mea? Ar li spus: „Bine, dar de ce trebuie să te însori cu o shiksa? 1)c parcă noi n-am avea suficiente fete evreice bune în Israel, de ce tocmai o shiksa, de ce? Vrei să te ajut să-ți găseşti o mireasă? Nicio problemă, o cunoşti pe fiica lui Rivkale:' Este o fată bună care îşi caută soț, de ce nu te însori cu ea?"

— Draga mea frumoasă, tot ce ai spus este adevărat. Cînd am pornit la drum ştiam că te doresc, iar pe măsură ce mi-am continuat drumul şi eu am avut tot felul de gînduri şi îndoieli. înțeleg că ți-ar fi greu să te întorci acasă dacă lucrurile nu ar merge între noi, iar eu nu-ți pot garanta că vor merge. M-ai fermecat din clipa în care te-am

cunoscut, nu ştiu dacă tu crezi în dragoste la prima vedere, dar eu cred şi exact asta mi s-a întîmplat şi voi face tot ce-mi va sta în putință pentru ca viața noastră împreună să fie una fericită. Şi acum, prințesa mea, urcă în trăsură şi hai să ne începem viața cea nouă.

După un astfel de discurs mă aşteptam să văd păsări colorate zburînd în jurul nostru, ciripind o melodie veselă şi pe mine ducînd îngerul în brațe în caleaşcă, asemenea lui Făt Frumos din creațiile lui Walt Disney. Dar, din nefericire, caleaşca noastră nu era decît o construcție dezordonată formată din scînduri de lemn prinse de niște cauciucuri uzate, iar dragul meu Fernando nu era tocmai calul regal din basme.

— înțeleg că ai băut destul de mult pe drum, iar acum nu sunt tocmai convinsă că ar trebui să fug în lume cu un tip beat, zise îngerul pe un ton îngrijorat care mă trezi la realitate.

— îngerul meu, îți promit că va fi bine; dacă noi ne dorim să meargă, va merge. Vrei să plec? Ştii că dacă nu vei veni cu mine şi nu vom fi împreună, vom regreta faptul că am ratat această şansă. înțeleg că îți este greu şi nu vreau să te implor sau să încerc să te conving. Sunt aici şi te doresc. Acum tu trebuie să decizi dacă vrei să vii cu mine sau nu.

îngerul mă privi cu ochii ei de pisică, zîmbi şi spuse:

— Vreau să vin şi mă sărută. Aşteaptă aici şi voi merge să-mi iau geanta pe care am pregătit-o.

îngerul plecă să-şi ia lucrurile, iar eu m-am aşezat pe iarba moale şi am aşteptat-o. Dacă se întorcea, nu mai era cale de întors. Am ascultat sunetele misterioase ale păsărilor serii şi simțeam că le iubesc. Stelele erau împrăştiate pe cerul nesfîrşit asemenea unor mici felinare. Acest loc era cu adevărat magic; înțelegeam de ce îngerului îi plăcea să stea acolo singură.

Fernando cel vesel stătea lîngă mine, păscînd. Nu se oprise din mîncat de cînd ajunsesem acolo. împărțeam acelaşi paradis. După ce fugeam împreună şi îl returnam pe Fernando proprietarului, aveam să cumpăr bilete de avion spre Roma, unde aveam să închiriem o cameră într- un hotel de tip boutique al unei mame italiene, care avea să ne pregătească micul dejun, aveam să hoinărim străduip li înguste şi romantice , aveam să stăm pe Treptele Spaniole, împreună cu restul lumii, aveam să ne facem poze lîngl Piazza Navona şi aveam să mîncăm paste într-o taveritl autentică.

Intre timp, eu aşteptam în pădurea întunecată şi nu cm deloc uşor; fiecare minut părea o oră. Oare îngerul avea să se întoarcă? Poate că nu, iar eu stăteam acolo degeaba, ca un idiot, cu gîndul la vise romantice despre îngcn la Roma.

Oare ce era acel foşnăit? Se auzeau paşi apropiindu se, rupînd crengile uscate. Oare era un om sau un animal? A;, fi preferat să fie un animal, nu un om. Dar dacă era un urs:'

îmi aminteam că văzusem o rangă în căruță, poate că ai fi fost cazul să merg s-o iau pentru a mă apăra de animal. M-am ridicat uşor din iarba moale şi am luat ranga. Stăteam lîngă căruță şi îmi venea să rîd. Cît de absurd ar fi fost să fiu devorat de un urs în mijlocul pădurii... îngerul s-ar întoarce şi ar găsi un urs fericit şi un iubit devorat. Dar dacă era unul dintre săteni, ce ar trebui să fac? Evident că m-ar da în vileag. Oare ar trebui să-l lovesc cu ranga? Ce gînd tîmpit mai era şi acesta? Oare ar fi trebuit să-i cumpăr tăcerea? Dar dacă era sora ei mai mică, atunci ce aveam să fac cu ea? Să o fur şi pe ea? Trebuia să-mi revin, trebuia să-mi folosesc toate simțurile. Corpul îmi fierbea şi broboane de transpirație începeau să picure de pe mine. Relaxează-te, relaxează-te, cel mai important lucru era să rămîn calm.

De ce ar veni ursul fix spre mine? Pădurea era imensă şi fix pe mine avea să mă găsească? Sigur era unul dintre săteni. Oare mă văzuse cineva cînd intrasem în pădure? Dacă era cu adevărat un urs, trebuia să stau drept, să ridic mîinile şi să rămîn complet nemişcat. Dacă stăteam cu mîinile ridicate semănăm cu un gigant, aşa că nu avea să mă atace. Mi-am ridicat mîinile şi am rămas nemişcat, cu respirația tăiată. Paşii începuseră să se audă mai tare, dar nu puteam identifica animalul sau persoana care se apropia.

L-am privit pe Fernando care mă căuta din ochi. Nu părea prea plictisit; încă păştea. Dar dacă Fernando avea să fie atacat de urs? Păcat că nu-şi putea ridica picioarele
din fată.
>

— Ingerule, tu eşti? am strigat, aşteptînd un răspuns. Fernando îşi ridică capul şi se holbă la mine. Ingerule, tu eşti? am mai întrebat o dată, stînd în continuare complet nemişcat cu brațele ridicate şi ranga în mînă.

— Hei, tu, ce cauți aici? întrebă o voce masculină.

La naiba, fusesem prins. Mi-aş fi dorit să fi fost un urs. Gata, totul se sfîrşise, tot planul meu fusese deconspirat. Am încercat să identific bărbatul, dar era imposibil. Pădurea era învăluită în întuneric.

Paşii se apropiau de mine. Mă întrebam cine putea să fie. N-avea cum să fie Vasile, tatăl Cristinei. I-aş fi recunoscut vocea. Dar n-avea nicio importanță dacă era tatăl ei sau altcineva; acest sătuc era plin de pîrîcioşi şi, în cinci minute, jumătate din sat ar fi ajuns acolo, inclusiv Vasile.

— Ce faci, cavalere? întrebă bunicul, intrînd în cîmpul meu vizual.

Mă simțeam uşurat, dar nu ştiam ce să-i răspund. (but) era indicat să-i spun că venisem să-i fur nepoata?

— Ce faci aici?

— Pierd vremea, am răspuns. Ce răspuns tîmpit!

— Cu mîinile sus? întrebă şi începu să rîdă.

— Puteam să jur că sunteți un urs.

— Cred că te poți relaxa acum.

— Nu ştiu ce este mai bine, tu sau ursul.

— Cînd ai ajuns?

— Acum vreo oră.

— De ce nu vii în sat?

— Doar ştiți prea bine că nu am prea mulți susținători în sat.

— Şi ai văzut-o pe frumoasa mea nepoată?

— Nu am văzut-o.

— Eşti sigur că n-ai văzut-o?

— Pe cît de sigur aş putea fi.

— Ascultă un bătrîn, dacă n-o faci, eşti un prost.

Oare bătrînul era pentru sau împotriva mea? Ce punea la cale? Ce ştia?

Am auzit paşi repezi apropiindu-se din întuneric. Cine mai era de data aceasta? Slavă Domnului, era îngerul meu.

— Vezi, bunicule, ştiam eu că se va întoarce şi tu care spuneai că toți bărbații sunt la fel. Ziceai că a plecat şi că nu se va mai întoarce, dar eu ştiam că acest cavaler al meu este un bărbat special.

— Cavalere, vei avea grijă de ea, da?

— Nu vă faceți griji, domnule Ostinescu, o voi proteja ca pe un diamant.

— Promiti?

>

—Jur, am răspuns şi mi-am pus mîna pe inimă, dîndu- mi cuvîntul de onoare.

îngerul şi bunicul se îmbrăţişară lung, o lacrimă mare se rostogoli pe obrazul bunicului şi multe lacrimi curgeau pe faţa îngerului.

— îmbrătiseazămă, cavalere, zise bătrînul şi mă

îmbrăţişă curajos.

— Hei, domnule, am uitat să vă dau cadoul pe care l-am cumpărat pentru dumneavoastră, sper să vă placă, am spus şi am scos revistele Playboy din căruţă.

— Ştiam că mă pot bizui pe tine, cavalere, zise el, apoi se întoarse şi începu să meargă spre sat, fredonînd: „Toate drumurile duc la Roma, toate drumurile duc la Roma."

I-am ascultat cîntecul şi am zîmbit. îngerul strigă după el:

— Bunicule, ai promis că ne vei explica ce înseamnă.

— Veţi înţelege cînd vă veţi face mari, răspunse bătrînul ca întotdeauna.

Ne-am privit în ochi, dîndu-ne seama că, aparent, nu ne făcusem mari încă.

— Drum bun şi noroc. *Keep in touct*[9], zise el zîmbind.

Ne-am urcat în căruţă şi îngerul se aşează lîngă mine.

Era atît de aproape încît îi simţeam căldura corpului şi puteam să jur că, dacă aş fi ascultat suficient de atent, aş fi putut să-i aud şi bătăile inimii.

29. N.Trad. Să păstraţi legătura

— Am un bunic bun.

— Ai un bunic excelent.

— Ştii să conduci o căruţă? Te descurci?

— Aşa şi aşa, Fernando este un cal bun. Sper să nu avem niciun fel de surprize pe drum.

— Spaniol? întrebă îngerul.

— Mixt, jumătate spaniol, jumătate romîn.

In timp ce părăseam satul, l-am văzut pe Petrică stînd de gardă la intersecție. Aparent era în tura de noapte. Mă întrebam dacă avea să ne tragă pe dreapta. Ne-am apropiat de el şi Petrică ridică mîna în semn de oprire, dar gestul nu era îndreptat spre noi, ci spre Mihai, care trase pe dreapta cu scîrțîit.

L-am oprit pe Fernando şi căruța lîngă Petrică cel zîmbitor şi am scos douăzeci de lei din buzunar.

— Bea în cinstea noastră, Petrică.

— Mult noroc! răspunse Petrică şi zîmbi în stilul lui specific.

Mihai începu să scoată sunete de claxon. Aparent se grăbea.

— La revedere, Petrică.

— La revedere, răspunse el şi îi făcu semn lui Mihai să treacă. După ce Mihai îşi văzu de drum, l-am observat pe Sorin, care gonea pe bicicleta lui lucioasă. De îndată ce ne observă, zîmbi şi ne făcu cu mîna.

— Puştiul a învățat să se dea pe bicicletă, am zis zîmbind.

— Mi-am uitat ochelarii acasă, spuse îngerul.

— Vrei să ne oprim ca să mergi să-i iei?

— în niciun caz, nu trebuie să te întorci niciodată din drum, pentru că aduce ghinion.

în timp ce ne continuam drumul, i-am văzut în depărtare pe Mădălina şi Florin ținîndu-se de mînă.

— Opreşte lîngă ei, te rog, zise îngerul.

— Ne-am căsătorit săptămîna trecută, zise Mădălina şi îşi ridică mîna plină de mîndrie, arătîndu-ne verigheta strălucitoare.

— Felicitări amîndurora!

— Mulțumim şi sperăm să o luați şi voi pe urmele

noastre cît de curînd! Noroc! Sperăm să fiți la fel de fericiți ca noi şi nu uitati să veniți în vizită.

» > > >

— **Şi unde anume vă vom vizita, aici sau în America?**

— **Noi sperăm că în America.**

— **America este mare, unde vă veți duce?**

— **New Jerseeeeey, răspunse Florin cu accent american şi atît de hotărît de parcă şi-ar fi cumpărat deja o vilă acolo.**

— **De ce New Jersey?**

— **Se fac o grămadă de bani în New Jersey, au case cu scări interioare late, au maşini lungi şi nu cultivă roşii şi varză în grădini, ci fac grătar, iar femeile poartă rochii roz şi bărbații costume. Aşa este în America.**

— **Florin, cine ți-a spus toate lucrurile acestea?**

— **Crede-mă pe cuvînt, mă uit la televizor. Şi am de gînd să-i cumpăr şi Mădălinei o rochie roz.**

— **Florin, există o vorbă care spune: Nu contează unde eşti, ci cu cine eşti. în orice caz, mult noroc şi la revedere, cuplu tînăr.**

— **Am un bunic bun.**

— **Ai un bunic excelent.**

— **Ştii să conduci o căruță? Te descurci?**

— **Aşa şi aşa, Fernando este un cal bun. Sper să nu avem niciun fel de surprize pe drum.**

— **Spaniol? întrebă îngerul.**

— **Mixt, jumătate spaniol, jumătate romîn.**

în timp ce părăseam satul, l-am văzut pe Petrică stînd de gardă la intersecție. Aparent era în tura de noapte. Mă întrebam dacă avea să ne tragă pe dreapta. Ne-am apropiat de el şi Petrică ridică mîna în semn de oprire, dar gestul nu era îndreptat spre noi, ci spre Mihai,

care trase pe dreapta cu scîrțîit.

L-am oprit pe Fernando şi căruța lîngă Petrică cel zîmbitor şi am scos douăzeci de lei din buzunar.

— Bea în cinstea noastră, Petrică.

— Mult noroc! răspunse Petrică şi zîmbi în stilul lui specific.

Mihai începu să scoată sunete de claxon. Aparent se grăbea.

— La revedere, Petrică.

— La revedere, răspunse el şi îi făcu semn lui Mihai să treacă. După ce Mihai îşi văzu de drum, l-am observat pe Sorin, care gonea pe bicicleta lui lucioasă. De îndată ce ne observă, zîmbi şi ne făcu cu mîna.

— Puştiul a învățat să se dea pe bicicletă, am zis zîmbind.

— Mi-am uitat ochelarii acasă, spuse îngerul.

— Vrei să ne oprim ca să mergi să-i iei?

— în niciun caz, nu trebuie să te întorci niciodată din drum, pentru că aduce ghinion.

în timp ce ne continuam drumul, i-am văzut în depărtare pe Mădălina şi Florin ținîndu-se de mînă.

— Opreşte lîngă ei, te rog, zise îngerul.

— Ne-am căsătorit săptămîna trecută, zise Mădălina şi îşi ridică mîna plină de mîndrie, arătîndu-ne verigheta strălucitoare.

— Felicitări amîndurora!

— Mulțumim şi sperăm să o luați şi voi pe urmele noastre cît de curînd! Noroc! Sperăm să fiți la fel de fericiți ca noi şi nu uitați să veniți în vizită.

— Şi unde anume vă vom vizita, aici sau în America?

— Noi sperăm că în America.

— America este mare, unde vă veți duce?

— New Jerseeeeey, răspunse Florin cu accent american şi atît

de hotărît de parcă şi-ar fi cumpărat deja o vilă acolo.

— De ce New Jersey?

— Se fac o grămadă de bani în New Jersey, au case cu scări interioare late, au maşini lungi şi nu cultivă roşii şi varză în grădini, ci fac grătar, iar femeile poartă rochii roz şi bărbaţii costume. Aşa este în America.

— Florin, cine ţi-a spus toate lucrurile acestea?

— Crede-mă pe cuvînt, mă uit la televizor. Şi am de gînd să-i cumpăr şi Mădălinei o rochie roz.

— Florin, există o vorbă care spune: Nu contează unde eşti, ci cu cine eşti. în orice caz, mult noroc şi la revedere, cuplu tînăr.

— La revedere şi ai grijă de înger, răspunse Mădălina si-mi făcu cu ochiul.

Am continuat să galopăm spre viitorul nostru strălucit, iar îngerul mă întrebă:

— De la cine ai cumpărat calul şi căruţa?

Aşa că i-am spus povestea despre Fernando.

— N-ai făcut o afacere prea bună, dar nu-ţi face griji, vom remedia situaţia. Dar de ce porţi acea şapcă stupidă?

— Această şapcă are o întreagă poveste şi o port pentru că nu voiam să fiu recunoscut de săteni în drum spre tine.

— Povestea s-a terminat, poţi s-o dai jos.

Am intrat în satul lui Fernando şi urmînd instrucţiunile îngerului, am oprit la ceva distanţă de casa lui Puiu.

— Dă-te jos din căruţă şi aşteaptă aici cîteva minute pînă merg să vorbesc cu proprietarul lui Fernando.

— Ştii să conduci o căruţă? am întrebat-o.

— Să zicem că ştiu să conduc o căruţă mult mai bine decît

un jeep.

M-am dat jos din căruță, iar îngerul îmi luă locul în scaunul din lemn şoferului.

— Dacă auzi un fluierat, înseamnă că poți veni, zise ea şi îmi făcu cu ochiul, după care demară în viteză spre casa lui Puiu. Nu ştiam că Fernando putea goni aşa.

— Hei, domnişoară, ce faci cu calul şi căruța mea?

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți, acesta este calul meu şi căruța mea.

— Ai putea să-mi spui de la cine le-ai cumpărat?

— Le-am cumpărat de la un străin care trecea prin satul nostru.

— Ştiai că mi-a promis că mi le înapoia?

— Şi dumneata l-ai crezut? Aparent s-a răzgîndit şi a decis să mi le vîndă mie. Eu sunt proprietara lor acum.

— N-ai vrea să le vinzi?

— Nu sunt interesată să le vînd. N-am cumpărat un cal şi o căruță pentru două ore, acestea sunt lucruri pe care le cumperi pe termen lung.

— Şi ce-ai de gînd să faci cu ele?

— Exact ce ai face şi dumneata.

— N-ai vrea totuşi să le vinzi? Pot să-ți ofer un preț bun pe ele.

— Cît de bun?

— Un preț foarte bun.

— Nu sunt interesată.

— îți voi da patru sute de dolari.

— Vă rog, mă faceți să rîd. Pentru patru sute de dolari nu v-aş vinde nici jumătate de cal. Vreți să ies în pierdere?

— Cît ceri? Cît ai plătit? bombăni Puiu.

— Relaxați-vă, domnule, ştiți prea bine că n-am de gînd să vă spun cît am dat pe ele. Dacă vreți să le cumpărați, vi le voi vinde pentru minimum opt sute de dolari.

— Opt sute de dolari? Eşti nebună?

— Dacă nu sunteți interesat, atunci nu sunteți obligat să le cumpărați. Fernando este un cal grozav, iar căruța este excelentă.

— La revedere şi ai grijă de înger, răspunse Mădălina si-mi făcu cu ochiul.
>

Am continuat să galopăm spre viitorul nostru strălucit, iar îngerul mă întrebă:

— De la cine ai cumpărat calul şi căruța?

Aşa că i-am spus povestea despre Fernando.

— N-ai făcut o afacere prea bună, dar nu-ți face griji, vom remedia situația. Dar de ce porți acea şapcă stupidă?

— Această şapcă are o întreagă poveste şi o port pentru că nu voiam să fiu recunoscut de săteni în drum spre tine.

— Povestea s-a terminat, poți s-o dai jos.

Am intrat în satul lui Fernando şi urmînd instrucțiunile îngerului, am oprit la ceva distanță de casa lui Puiu.

— Dă-te jos din căruță şi aşteaptă aici cîteva minute pînă merg să vorbesc cu proprietarul lui Fernando.

— Ştii să conduci o căruță? am întrebat-o.

— Să zicem că ştiu să conduc o căruță mult mai bine decît un jeep.

M-am dat jos din căruță, iar îngerul îmi luă locul în scaunul din lemn şoferului.

— Dacă auzi un fluierat, înseamnă că poți veni, zise ea şi îmi făcu cu ochiul, după care demară în viteză spre casa lui Puiu. Nu ştiam că Fernando putea goni aşa.

— Hei, domnişoară, ce faci cu calul şi căruța mea?

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți, acesta este calul meu şi căruța mea.

— Ai putea să-mi spui de la cine le-ai cumpărat?

— Le-am cumpărat de la un străin care trecea prin satul nostru.

— Ştiai că mi-a promis că mi le înapoia?

— Şi dumneata l-ai crezut? Aparent s-a răzgîndit şi a decis să mi le vîndă mie. Eu sunt proprietara lor acum.

— N-ai vrea să le vinzi?

— Nu sunt interesată să le vînd. N-am cumpărat un cal şi o căruță pentru două ore, acestea sunt lucruri pe care le cumperi pe termen lung.

— Şi ce-ai de gînd să faci cu ele?

— Exact ce ai face şi dumneata.

— N-ai vrea totuşi să le vinzi? Pot să-ți ofer un preț bun pe ele.

— Cît de bun?

— Un preț foarte bun.

— Nu sunt interesată.

— Iți voi da patru sute de dolari.

— Vă rog, mă faceți să rîd. Pentru patru sute de dolari nu v-aş vinde nici jumătate de cal. Vreți să ies în pierdere?

— Cît ceri? Cît ai plătit? bombăni Puiu.

— Relaxați-vă, domnule, ştiți prea bine că n-am de gînd să vă spun cît am dat pe ele. Dacă vreți să le cumpărați, vi le voi vinde pentru minimum opt sute de dolari.

— Opt sute de dolari? Eşti nebună?

— Dacă nu sunteți interesat, atunci nu sunteți obligat să le cumpărați. Fernando este un cal grozav, iar căruța este excelentă.

— Ştiu că Fernando este un cal grozav, dar nu-mi permit să

dau opt sute de dolari. Aş putea să-ți dau şase sute.

— Cred că nu mă înțelegeți. Vreau opt sute de dolari.

— N-am opt sute de dolari, iar tu eşti o fată foarte dificilă.

— Atunci nu le cumpărați, oricum nu eram interesată să le vînd.

— Şase sute cincizeci de dolari, zise Puiu, încercînd să se tocmească.

— înțeleg că sunteți foarte interesat să cumpărați calul şi căruța şi din acest motiv, sunt dispusă să vi le vînd pentru şapte sute de dolari şi niciun dolar mai puțin. Şi nu mai încercați să vă tocmiți, pentru că nu faceți decît să ne irosiți timpul amîndurora.

Puiu scoase fără tragere de inimă bancnotele mele din portofelul lui şi i le înmînă îngerului.

— Apropo, ai idee pe unde se află străinul? Maşina lui este parcată aici.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu-l cunosc, dar dacă a parcat aici, probabil că se va întoarce.

Un fluierat spintecă întunericul.

— Haide! Ia-ți cei şapte sute de dolari şi mergi să-ți iei maşina, iar eu te voi aştepta aici. Fugi la birjarul tău, că îi este dor de tine, zise ea, înmînîndu-mi bancnotele cu un zîmbet satisfăcut.

— Ce faci, prietene? mă întrebă Puiu. Am veşti pentru tine. Aseară, a venit să mă viziteze proprietarul camionului de tractare şi a fost extrem de surprins să-ți vadă jeepul parcat aici. Mi-a pus cîteva întrebări despre ce puneai la cale, după care mi-a spus: „Domnule Puiu, trebuie să plec, am uitat ceva important în oraş, mă întorc într-o oră." Şi într-adevăr, o oră mai tîrziu, s-a întors, ținînd o cutiuță în mînă. M-a pus să-i promit că ți-o voi da. Nu mă întreba ce este

înăuntru, pentru că nu ştiu.

Am deschis cutia şi înăuntru am găsit un ceas de mînă mecanic sofisticat. Am zîmbit mulțumit. Laudă căpitanului!

— Vă mulțumesc, domnule Puiu şi vă rog să-i mulțumiți prietenului dumneavoastră din partea mea. Şi văd că l-ați recuperat şi pe Fernando. Cum ați reuşit?

— Nu mă întreba, l-am cumpărat înapoi de la o fată drăguță care trecea pe aici. Mi-a spus că tu i-ai vîndut calul şi căruța. Ai putea să-mi spui cît ți-a plătit pentru ele?

— Mi-a dat patru sute cincizeci de dolari.

— Nu-mi vine să cred, doar patru sute cincizeci de dolari? De ce le-ai vîndut atît de ieftin? întrebă Puiu mînios.

— Pentru că dumneata îmi ofereai doar patru sute.

— Ți-aş fi putut oferi mai mult! Ți-aş fi plătit cel puțin cinci sute de dolari.

— Dar nu mi-ați oferit, aşa că le-am vîndut ei. Cît i-ați plătit domnişoarei?

— Nu vrei să ştii... Am plătit şapte sute de dolari. în cele din urmă, ea a fost singura care a obținut un profit. Şi părea o fată atît de inocentă, puteam să jur că a plătit mai mult. Cînd colo, a apărut de nicăieri şi a făcut profit... Sc spune despre fetele ca ea: Pisica blîndă zgîrie rău.

— Asta-i viața, domnule Puiu, uneori pierzi, alteori cîştigi, am zis, încercînd să-l înveselesc, în timp ce mă urcam în maşină.

— Problema este că eu tot pierd. Oricum, îți doresc drum bun, zise el, îndreptîndu-se spre casă.

— Hei, domnule Puiu! am strigat. Puiu se întoarse şi mă privi. Aşteaptă puțin, am uitat să-ți dau ceva.

Puiu se apropie de mine, iar eu i-am dat o bancnotă de o sută de dolari din buzunar.

— Pentru ce şi de ce îmi dai bani? Nu-i vreau.

— Pentru ţuică şi şapcă. Am uitat să vi le plătesc.

— N -ai înţeles, ţuica a fost cadou, iar şapca poţi să o păstrezi, n-am putut înţelege niciodată de ce o purta prietenul meu.

— Este în regulă, domnule Puiu, şi banii sunt cadou, i-am spus zîmbind.

Puiu îşi băgă bancnota în buzunarul pantalonilor uzaţi şi îmi zîmbi la rîndul lui.

— înainte de a pleca, am o mică întrebare: Ce ai făcut cu calul şi căruţa? La ce ţi-au trebuit?

— Probabil că nu vă va veni a crede, dar am fost să fur un înger. Iubirea mea.

— şi ai reuşit?

— Da, am reuşit, iar acum suntem împreună.

— Unde este acum? De ce nu sunteţi împreună?

— Dar suntem împreună.

— Stai puţin, dragul meu, poate că par idiot, dar nu sunt chiar prost. Sper că demonul malefic care a fost aici şi mi-a luat banii nu este iubita ta.

— Domnule Puiu, nu ştiu cum să vă spun, dar ea este.

— Ei bine, ce să mai zic? Eşti suficient de inocent încît să crezi că fata este un înger, dar eu cred că în loc de picioarele îngerului, ai prins coarnele diavolului.

— Şi diavolul poate fi un înger cîteodată.

— Ascultă aici, tînărul meu prieten, nu sunt un expert în îngeri, doar demoni malefici trec pe aici, dar oricum, îţi mulţumesc pentru cadou şi îţi urez noroc cu ea, cu îngerul sau cum îi spui tu.

— Vă mulțumesc, domnule Puiu, să sperăm că va fi bine, l-am salutat şi am plecat să-mi culeg pisicuța cea blîndă, care zgîria rău şi care dăduse dovadă, într-un timp foarte scurt, că nu era doar un înger, ci şi un diavol şiret, atunci cînd era nevoie.

— Haide, îngerule, mergem la Bucureşti. Ia zi, îți place mîncarea indiană?

— Nu ştiu, n-am încercat niciodată mîncare indiană. De ce întrebi?

— Cînd vom ajunge la Bucureşti, te voi scoate la un restaurant indian. Îl cunosc pe proprietar. Nu ştiu cît de bună este mîncarea, pentru că nu am mîncat niciodată acolo dar, dacă eşti de acord, vom încerca împreună.

— Putem încerca. Ia zi, ce este în cutiuța aceea frumoasă?

— Am primit cadou un ceas de mînă.

— Puiu, birjarul, ți-a dat cadou un ceas??

— Nu este de la Puiu, este un cadou de la un căpitan.

— De ce ți-a dat un ceas?

— Pentru că dragul meu căpitan nu poate înțelege faptul că unii oameni au ceasuri, iar alții au timp.

CUPRINS

O simplă introducere.....5

Capitol 1 | Unchiul Moishe 7

Capitol 2 | Cînd intri în cîrciumă, nu intri să te-nchini 23

Capitol 3 | Preşedintele Statelor Unite, fix ce-mi lipsea acum.....43

Capitol 4 | All You Need Is Love

(N-ai nevoie decît de iubire) 55

Capitol 5 | Din beţie te trezeşti, dar din prostie, nu 69

Capitol 6 | Dubla procesiune funerară 89

Capitol 7 | Toate drumurile duc la Roma..... 129

Capitol 8 | Veşnicul mire 159

Capitol 9 | Cînd eşti în Roma, comportă-te precum romanii, iar cînd eşti în Romînia 185

Capitol 10 | Iubirea este frumoasă 231

Capitol 11 | Parkuhizu..... 269

Capitol 12 | Cine aleargă după doi iepuri, nu prinde niciunul 291

Capitol 13 | „Nu ştiu încotro mă îndrept, dar sunt cu siguranţă pe drum" 329